POȚI SĂ PĂSTREZI UN SECRET?
frăția corbului
SERIA FRĂȚIA CORBULUI
KATE STEWART

MOON LIGHT

KATE STEWART

frăția corbului

Traducere din limba engleză
IRINA FULGER

LITERA
București

Kate Stewart

Frăţia Corbului

EDITURA LITERA
2023

Kate Stewart

Flock

Copyright © 2020

Toate drepturile rezervate

Editura Litera
Tel.: 0374 82 66 35, 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Frăţia corbului Kate Stewart
Copyright © 2023 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română Toate drepturile rezervate

ISBN 978-606-33-9801-8
ISBN EPUB 978-606-095-803-1

Editor: Vidraşcu şi fiii Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată de Cristina Vidraşcu Sturza.

Conţinutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright si este destinat exclusiv utilizării în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcat. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul, schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, vânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimţământul editorului, este strict interzisă. Dreptul de folosinţă al prezentei lucrări nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparţin companiei Grup Media Litera SRL.

Această carte este pentru fratele meu, Tommy, care spune cu curaj lucrurilor pe nume, indiferent în compania cui se află. Mulţumesc că m-ai învăţat că este în regulă să ai dubii, dar nu să trăieşti cu ele. Toată iubirea şi respectul meu pentru fratele meu mai mic.

Există o legendă despre o pasăre care cântă o singură dată în viaţă, mai frumos decât orice altă creatură de pe faţa pământului. Din clipa în care părăseşte cuibul caută un copac cu spini şi nu se odihneşte până nu găseşte unul. Apoi, cântând printre ramurile sălbatice, se înfige în cel mai lung şi ascuţit spin. Şi, murind, se ridică deasupra propriei agonii pentru a depăşi ciocârlia şi privighetoarea. Un singur cântec superlativ plătit cu viaţa. Dar întreaga lume se opreşte pentru a asculta şi Dumnezeu din cerul său zâmbeşte. Pentru că ce-i mai bun se obţine cu preţul unei mari suferinţe... Sau aşa spune legenda.

COLLEEN MCCULLOUGH, *Pasărea Spin*

Prolog

Am crescut bolnavă.

Daţi-mi voie să clarific! Am crescut crezând că în adevăratele poveşti de iubire trebuie să existe un martir sau un mare sacrificiu pentru a fi valoroase.

Cărţile mele preferate, melodiile de dragoste, filmele, cele cu care rezonez, au lăsat în urmă o mare suferinţă după ce am dat ultima pagină, notele s-au stins sau genericul a început să ruleze.

Din cauza asta am crezut aşa ceva, pentru că m-am *făcut* să cred lucrul acesta şi am dezvoltat cea mai masochistă dintre inimile romantice, fapt ce a dus la boala mea.

Când am trăit povestea asta, propriul basm, la acel moment nu ştiam, pentru că eram tânără şi naivă. Am cedat tentaţiei şi am hrănit acea fiară, care a devenit tot mai însetată cu fiecare tăietură, fiecare asalt, fiecare lovitură.

Asta este diferenţa dintre ficţiune şi realitate. Nu-ţi poţi retrăi povestea de iubire; până îţi dai tu seama că o trăieşti se termină. Cel puţin, aşa a fost în cazul meu.

În toţi aceşti ani, sunt convinsă că povestea mea a existat din cauza bolii mele.

Şi *toţi* am fost pedepsiţi.

De asta mă aflu aici, să hrănesc, să jelesc şi poate să-mi vindec boala.

Aici a început şi aici trebuie să-i pun capăt.

Locul ăsta care mă bântuie, locul ăsta care m-a creat este un oraş-fantomă. Cu câteva săptămâni înainte să împlinesc 19 ani, mama m-a trimis să stau cu tata, un om cu care înainte, când eram mai mică, petrecusem doar câteva veri. La sosirea mea, am aflat repede că atitudinea lui faţă de obligaţiile biologice nu se schimbase şi avea aceleaşi reguli pe care le

avusese cât fusesem mică – să fiu văzută rar şi niciodată auzită. Trebuia să respect cele mai stricte reguli morale şi să excelez la şcoală în timp ce mă conformam standardelor lui de viaţă.

În lunile care au urmat, prizonieră în regatul lui, evident că am făcut opusul, distrugându-mă şi pătându-i şi mai mult numele.

Pe vremea aia n-am avut regrete, cel puţin nu când venea vorba de tatăl meu, până când am fost forţată să am de-a face cu consecinţele.

Acum, la 26 de ani, încă le trăiesc.

Mi-este clar că n-am să trec niciodată Triple Falls sau peste timpul petrecut acolo. După ani în şir în care am luptat, asta-i concluzia la care am ajuns. Acum sunt o persoană diferită, dar diferită eram şi când am plecat. Când s-a întâmplat totul, eram hotărâtă să nu mă mai întorc niciodată. Dar adevărul enervant pe care l-am descoperit este că nu voi putea niciodată să trec peste. Ăsta-i motivul pentru care m-am întors. Să mă împac cu soarta mea.

Nu pot să mai ignor cerinţa lacomă a inimii care-mi bate în piept sau subconştientul cicălitor. Nu voi fi niciodată o femeie în stare să renunţe, să lase trecutul unde îi este locul, indiferent cât de mult vreau.

Croindu-mi drum pe serpentine, cobor geamul, acceptând frigul. Am nevoie să amorţesc. De când am intrat pe autostradă, mintea mea rememorează amintiri pe care am încercat să le înăbuş în stare de trezie încă de când am fugit.

Visele sunt cele care nu mă lasă să mă eliberez. Visele mele, care alimentează războiul din capul meu şi pierderea care-mi sfâşie inima, forţându-mă să retrăiesc cele mai dificile momente din nou şi din nou, într-un soi de buclă agonizantă.

Ani buni am încercat să mă conving că există viaţă fără iubire.

Şi poate că există, pentru alţii, dar viaţa n-a fost aşa de bună cu mine.

Am încetat să mă mai prefac că n-am lăsat cea mai mare parte din mine între aceste dealuri şi văi, în această mare de copaci ce-mi păstrează secretele.

În ciuda vântului care-mi bate rece peste faţă, încă simt căldura soarelui pe piele. Încă îi simt corpul blocând lumina, simt fiorii certitudinii de când m-a atins prima dată şi pielea de găină rămasă în urma atingerii lui.

Încă îi simt pe toţi, băieţii mei de vară.

Este vina noastră a tuturor pentru ce s-a întâmplat – toţi ne ispăşim pedepsele. Am fost nesăbuiţi şi nepăsători, crezând că tinereţea noastră ne făcea indestructibili, ne scutea de păcate şi asta ne-a costat.

Zăpada pluteşte leneş spre parbriz, căzând pe copaci şi acoperind terenul din jur când ies de pe autostradă. Inima îmi sare în gât la scârţâitul pneurilor pe pietriş şi mâinile încep să-mi tremure. Trec cu ochii peste linia

interminabilă de brazi de pe marginea drumului cât încerc să mă conving că primul pas în a înfrunta ce m-a chinuit ani la rând e să-mi înfrunt făţiş trecutul. Tot ce mi-a mai rămas se află în închisoarea pe care am construit-o. Adevărul pe care sunt hotărâtă să-l înfrunt este cel mai limpede, cel mai devastator.

Majoritatea crede că e o binecuvântare să cunoşti dragostea mistuitoare, dar eu consider că este un blestem. Un blestem pe care niciodată nu-l voi putea rupe. Nu voi cunoaşte niciodată iubirea aşa cum am cunoscut-o aici cu atâţia ani în urmă. Şi nu vreau. Nu pot. Încă sunt bolnavă după asta.

În capul meu nu există nici un dubiu că pentru mine a fost iubire.

Ce altă forţă ar putea să fie aşa de puternică? Ce alt sentiment ar putea să-mi provoace dependenţă până în punctul nebuniei? Sau să ajung să fac lucrurile pe care le-am făcut şi să trăiesc cu aceste amintiri în această poveste-fantomă.

Cedam chiar şi când simţeam pericolul.

N-am ascultat de nici un avertisment. M-am dus de bunăvoie. M-am lăsat condusă de dragoste şi m-a distrus. Mi-am jucat rolul cu ochii larg deschişi, ispitind soarta până când mi-a dat-o.

N-aveam cum să scap.

Oprită la primul semafor de la marginea oraşului, îmi lipesc capul de volan şi inspir ca să mă calmez, detestând faptul că în continuare sunt aşa de lipsită de putere în faţa emoţiilor pe care această călătorie le răscoleşte în mine, chiar dacă sunt o femeie în toată firea.

Expirând, mă uit la geanta pe care am aruncat-o pe bancheta din spate după decizia luată cu doar câteva ore în urmă. Îmi pipăi inelul de logodnă, rotindu-l pe deget, simţind un alt junghi de vinovăţie. Toată speranţa de viitor, pe care am construit-o în ani întregi, s-a pierdut în minutul în care am pus capăt relaţiei mele. El a refuzat să ia inelul, iar eu încă nu l-am scos de pe deget. Atârnă greu; o minciună pe degetul meu. Timpul petrecut aici a provocat o altă victimă printre multitudinea de victime.

Am fost logodită cu un bărbat în stare să-şi respecte jurămintele, un bărbat vrednic de angajament, de iubire necondiţionată – un bărbat loial cu o inimă statornică şi un spirit

cald. Şi cu el n-am fost niciodată corectă. Nu l-aş fi putut iubi niciodată aşa cum ar trebui să-şi iubească o soţie soţul.

A fost o consolare, iar acceptarea propunerii lui a însemnat resemnare. O privire la faţa lui când am anulat viitoarea noastră nuntă m-a făcut să-mi dau seama că l-am distrus spunându-i adevărul.

Adevărul că aparţin altuia. Că ce mai rămâne din inima, corpul şi sufletul meu aparţine unui bărbat care nu vrea să aibă de-a face cu mine.

Agonia de pe faţa logodnicului meu m-a adus în punctul critic. Mi-a oferit iubirea lui, devotamentul lui, iar eu le-am aruncat. I-am făcut lui ceea ce mi s-a făcut mie. Ignorându-mi inima, stăpâna şi monstrul meu, m-a costat relaţia cu Collin.

La câteva minute după ce ne-am eliberat pe amândoi, mi-am făcut bagajele şi am plecat să caut o pedeapsă mai mare. Am condus prin noapte, ştiind că ora nu are nici o importanţă, că nu contează. Nu mă aşteaptă nimeni.

Au trecut mai bine de şase ani şi m-am întors de unde am plecat, la viaţa de care am fugit, cu sentimente nestăpânite, în vreme ce îmi spun că nu a fost o greşeală să-l părăsesc pe Collin, ci a fost un rău necesar să-l eliberez de minciunile spuse de mine. I-am greşit făcându-i promisiuni pe care nu le puteam onora niciodată şi sub nici o formă nu voiam să-i fac altele, să-l iubesc şi să-l preţuiesc la bine şi la greu, pentru că nu-i dezvăluisem cât de bolnavă sunt.

Nu i-am spus niciodată cum am permis să fiu folosită, răvăşită şi uneori înjosită până în punctul destrăbălării... şi că mi-a plăcut fiecare secundă. Nu i-am spus niciodată logodnicului meu cum mi-am însângerat inima – am înfometat-o – până n-a mai avut de ales decât să bată într-un ritm distinct, care se potrivea doar cu ritmul unei alte inimi. Făcând asta, mi-am sabotat şansele de a recunoaşte şi accepta tipul de iubire care vindecă în loc să rănească. Singura iubire pe care am cunoscut-o sau după care am tânjit este genul de iubire care m-a ţinut bolnavă, bolnavă de dor, bolnavă de dorinţă, bolnavă de nevoie, bolnavă de suferinţă. Tipul de iubire denaturată care lasă cicatrici şi inimi epuizate.

Dacă nu pot jeli suficient să mă vindec cât stau aici, voi rămâne bolnavă. Acesta va fi blestemul meu.

S-ar putea ca pentru mine să nu existe nici un „fericită până la adânci bătrâneţi” pentru că am renunţat la şansă, devenind receptivă la părţile întunecate. M-am obişnuit cu asta din cauza anului în care mi-am eliberat inhibiţiile, reacţionând la respingere şi suferinţă şi pierzându-mi tot simţul moral.

Astea sunt lucruri pe care nu le spui cu voce tare. Este genul de mărturisire pe care femeile care inspiră respect n-ar trebui să le exprime niciodată. Niciodată.

Dar este momentul să mărturisesc, mai mult către mine decât către altcineva, că mi-am zădărnicit şansa la o relaţie normală şi sănătoasă din cauza modului în care am fost construită şi din cauza bărbaţilor care m-au făurit.

În acest moment, vreau doar să mă împac cu cine sunt, indiferent ce final capăt.

Cel mai greu din toate astea nu-i logodnicul a cărui inimă am frânt-o. Este să ştiu că nu-l voi avea niciodată pe singurul bărbat faţă de care inima mea a fost mereu fidelă.

Pe măsură ce tot mai multe amintiri se ridică, mă cuprind trepidaţiile. Încă-i simt mirosul, îi simt tăria în mine, simt gustul spermei lui sărate, văd expresia lui de satisfacţie în ochii aproape închişi. Încă simt agitaţia inconfundabilă din schimbul nostru de priviri, aud sunetul chicotitului lui misterios, simt plinătatea atingerii lui.

Cu cât mă apropii mai mult, cu atât mai multe amintiri revin în forţă. Hotărârea mea de a înfrunta ce mă bântuie începe să se sfărâme în bucăţi colţuroase. Pentru că mi-am cam făcut o idee despre cum arată adevăratul final şi nu mai pot să scap de el.

S-ar putea să nu existe nici un remediu, să nu pot trece mai departe, dar este momentul să mă ocup de treburile neterminate.

Să înceapă vânătoarea de fantome.

Capitolul 1

Oprind în faţa porţilor masive din fier, introduc codul pe care mi l-a dat Roman şi mă holbez la proprietatea întinsă ce se iveşte când conduc mai departe. Hectare şi hectare de iarbă verde presărată cu copaci înconjoară casa masivă de la distanţă. Cu cât mă apropii mai mult, cu atât mă simt ca o străină. La stânga acestui loc se află un garaj de patru maşini – la care renunţ
– alegând să parchez pe aleea circulară de la baza verandei. Cobor din maşină şi-mi întind picioarele. Drumul n-a fost lung, dar picioarele mi s-au îngreunat cu fiecare kilometru cu care mă apropiam. Deşi casa este impresionantă, o simt mai mult ca o închisoare şi astăzi este prima zi a pedepsei mele.

Deschizând portbagajul, îmi adun câteva genţi şi o iau pe scări, uitându-mă la veranda impecabilă. Nimic la locul ăsta nu este îmbietor, în afară de pământul pe care se află, şi totul miroase a bani.

Închizând cu vârful piciorului uşa în urma mea, privesc prin foaier unde se află o masă singuratică cu o vază mare, goală, care sunt sigură că costă mai mult decât maşina mea. La dreapta este o scară mare şi la stânga o sufragerie formală. Hotărând să sar peste un tur de una singură, ţin telefonul cu umărul în timp ce-mi car bagajele la etaj. Ea îmi răspunde la al doilea ton de apel.

– Hei, fată, am ajuns.

– Ce prostie, mă salută Christy în timp ce intru în camera ce mi-a fost indicată şi privesc în jur.

Înăuntru se află un pat de un alb dezolant cu patru stâlpi, pe care l-a adus tatăl meu, cu un dulap asortat, o comodă cu sertare şi o masă de toaletă. Ca stil este regal, alb curat şi deloc genul meu, ceea ce nu-i surprinzător. Nu mă cunoaşte.

– Este doar până toamna viitoare.

– Asta înseamnă un an, Cecelia, *un an*. Tocmai am terminat şcoala. Este ultima noastră vară înainte să înceapă colegiul şi mama ta decide să-şi ia nişte timp liber pentru *ea*?

Nu-i tot adevărul, dar o las să creadă că-i pentru binele mamei, pentru că eu nu ştiu încă cum să-i explic. Tristul adevăr este că mama a avut o cădere nervoasă de proporţii epice, ceea ce a dus la pierderea serviciului şi la incapacitatea de a mai plăti facturile pentru că nu-şi mai permitea. Iubitul ei a invitat-o să stea la el, cuvântul-cheie fiind *ea*, nu şi copilul ei din flori. Eu şi mama am fost mereu apropiate, dar nici măcar eu nu o mai recunosc. În ciuda celor mai mari eforturi din partea mea de a fi un copil cuminte, acum câteva luni s-a retras în ea, bând zi şi noapte White Russians timp de săptămâni până când nu s-a mai dat jos din pat. M-a abandonat în căutarea interesului ei zilnic. Deşi am încercat şi am insistat cu disperare să fie raţională şi să-mi dea nişte răspunsuri pe care n-a vrut să mi le dea, n-am avut habar cum să o ajut, aşa că n-am mai făcut-o să sufere, spunându-i că mă gândeam la aranjamentul propus şi condiţionat de tatăl meu.

A fost îngrozitor să o văd aşa devastată şi n-am vrut să rămână împovărată în starea ei, mai ales după toţi anii în care m-a crescut singură. Când situaţia a devenit disperată, i-am cerut tatei să mărească pensia alimentară – doar temporar – ca ea să treacă peste, chiar dacă banii pe care el îi trimitea lunar şi fără întârziere erau o picătură într-o găleată pentru el – costul unui costum de-al lui la croitor. El a refuzat şi la scurt timp după ce am absolvit, mi-a semnat ultimul cec, actul în sine părând un fel de ultim salariu pentru serviciile prestate de parcă ea îi fusese angajată.

În cele mai nebuneşti visuri ale mele, nu mi-am putut imagina cum la un moment dat s-au cuplat sau cum au fost ei doi când m-au conceput, pentru că erau doi oameni care n-ar fi trebuit să procreeze. Sunt diametrali opuşi. Mama este... sau era până recent, un spirit liber cu o grămadă de vicii. Tatăl meu este un conservator cu o limbă critică şi o autodisciplină militară. Din ce-mi amintesc, programul lui este ca un ceas şi rareori se schimbă. Se trezeşte, face sport, mănâncă jumătate de grepfrut şi apoi se duce la birou până apune soarele. Singurul lui răsfăţ când eram mai mică erau câteva pahare de gin după o zi lungă. Astea sunt toate informaţiile private pe care le ştiu din cauza discreţiei lui. Restul îl pot căuta online. Deţine o companie din

Top 500 Fortune, care făcea afaceri cu produse chimice, dar acum produce electronice. Clădirea de birouri este la o oră distanţă de Charlotte, dar fabrica principală este aici în Triple Falls. Sunt sigură că a construit-o aici pentru că aici a crescut şi nu mă îndoiesc că-i face plăcere să-şi vânture succesul prin faţa foştilor săi colegi de clasă, iar unii dintre ei chiar lucrează acum pentru el.

De mâine voi fi unul dintre angajaţii lui. Nu am un fond fiduciar, cel puţin asta a fost situaţia în anii pe care i-am petrecut cu mama în casa noastră închiriată, dărăpănată. Când voi împlini 20 de ani, voi moşteni un număr mare de acţiuni ale companiei şi o sumă forfetară şi ştiu că vârsta a fost aleasă special pentru că el n-a vrut niciodată ca mama să fie prin preajma averii lui. Este clar că-i poartă pică în acest sens. La asta adăugaţi că de-a lungul anilor mi-a dat minimum, ţinând-o pe mama la locul ei în lanţul lui trofic, şi se vede clar că nu mai are sentimente pentru ea.

Pentru scurt timp, am trăit la limita sărăciei din cauza stilurilor lor de viaţă diferite ca ziua de noapte, dar ca să-i fac lui în ciudă, voi accepta acţiunile şi banii şi voi face numai invers. În clipa în care voi fi în stare, mama nu va mai munci niciodată. Orice succes voi avea, sunt hotărâtă să mi-l câştig singură, dar am ajuns aici din teama că aş eşua şi că posibilitatea eşecului ar costa-o într-un final pe *ea*. Dar ca să-mi pun în aplicare planul, trebuie să fac cum zice el şi asta include să „apreciez şi să fiu respectuoasă suficient cât să învăţ despre afacere, chiar dacă de la bază”.

Cea mai grea parte va fi să-mi îmblânzesc limba şi să reduc la tăcere resentimentele, ceea ce-i important din moment ce ar fi putut să ne scutească pe amândoi de un an ciudat împreună, dacă ar fi avut pur şi simplu o inimă, ajutând-o pe femeia care a îndeplinit ambele roluri de părinte pentru mine.

Nu-mi urăsc neapărat tatăl, dar nu-l înţeleg sau nu înţeleg cruzimea lui fără regrete şi nici nu o voi înţelege. N-am de gând să-mi petrec următorul an încercând să-l înţeleg. Orice comunicare din partea lui am simţit-o mereu ca fiind obligatorie şi grăbită. Mereu a fost o sursă de bani, nu un tată. Îi respect etica pentru muncă şi succesul, dar nu înţeleg deloc lipsa lui de empatie şi personalitatea lui rece.

– O să vin acasă cu fiecare ocazie, îi spun eu lui Christy, nefiind sigură dacă pot să promit asta din cauza programului meu.

– O să vin şi eu.

Deschizând primul sertar al comodei, arunc înăuntru o grămadă de şosete şi chiloţi.

– Să vedem ce părere are Adolf ca tu să ocupi o cameră

de oaspeţi înainte să porneşti, bine?

– Închiriez o cameră de hotel cu cardul mamei. Să-l ia dracu’ pe taică-

tu

!

Râd şi se aude ciudat în camera mare.

– Tu chiar nu-i suporţi pe părinţii mei.

– O iubesc pe mama ta, dar nu înţeleg. Poate trebuie să trec pe la ea să o văd.

– S-a mutat cu Timothy.

– Serios? Când?

– Ieri. Dă-i timp să se aranjeze!

– Bine, de ce aflu abia acum despre asta? Ştiam că lucrurile stau rău, dar ce se întâmplă de fapt?

– Sincer, nu ştiu. Oftez, cedând în faţa resentimentelor pe care încep să le am. Nu-mi stă în fire să ascund ceva de Christy. Trece prin ceva. Timothy este un tip decent şi am încredere în el.

– Dar nu te-a lăsat să te muţi şi tu.

– Ca să fiu sinceră, sunt un adult, iar el nu are spaţiu.

– Eu tot vreau să ştiu de ce ea n-are o problemă să te lase să stai cu tatăl tău *acum*.

– Ţi-am spus, trebuie să muncesc un an în fabrică ca să o ajut. Nu vreau să-mi fac griji cu ea cât sunt la şcoală.

– Nu-i treaba ta.

– Ştiu.

– Nu eşti tu părintele.

– Ştim amândouă că sunt. Şi ne vom relua planurile în clipa în care mă voi întoarce.

Am fost surprinsă că tatăl meu a fost de acord să mă lase să merg la colegiul public de aici vreo două semestre, în loc să mă oblige să fac pauză şi să încep cu un an mai târziu la o şcoală mai acceptabilă. Sunt banii lui şi el este singura sursă a fondului meu de colegiu, aşa că această victorie în timpul negocierilor m-a făcut să realizez că voia ca lucrurile să fie cum dorea el suficient de mult cât să facă compromisuri – o îndepărtare de personalitatea lui totalitară.

Privesc prin cameră.

– N-am petrecut mai mult de o zi cu el sau n-am mai petrecut verile aici de când aveam 11 ani.

– De ce?

– Mereu a fost câte ceva. El a pretins că n-a putut să aibă grijă de mine săptămâni sau luni din cauza călătoriilor în străinătate şi a extinderii afacerii. Adevărul este că mie mi-a venit menstruaţia, mi-au crescut sânii şi am căpătat atitudine,

iar el nu putea să facă faţă. Nu cred că Roman se teme mai mult de ceva decât de a fi părinte pe bune.

– Este ciudat că-i spui tatălui tău pe numele de botez.

– Nu pe faţă. Când sunt aici îi zic „domnule”.

– Nu vorbeşti niciodată despre el.

– Pentru că nu-l cunosc.

– Deci când începi munca?

– Turele mele vor fi de la 15.00–23.00, dar mâine am un tur de orientare.

– Sună-mă când termini! Te las să despachetezi.

Îmi dau seama că de îndată ce o să închidem rămân blocată cu tăcerea din cameră, din casă, şi că voi fi complet singură. Roman nici măcar n-a avut decenţa să mă întâmpine aici ca să mă ajute să mă instalez.

– Cee? Vocea lui Christy se aude la fel de nesigură cum mă simt eu.

– Uf, la dracu’! Bine, acum o simt.

Deschid uşile franţuzeşti care dau spre balconul meu privat şi mă uit în jos la terenul impecabil. În depărtare nu-i nimic decât pătura de iarbă verde tunsă într-un model diagonal, după care este o pădure deasă ce împrejmuieşte un turn de telefonie. Mai aproape de casă se află o grădină bine întreţinută care emană opulenţă sudistă. Câteva spaliere sunt acoperite de glicină, formând o boltă pentru fântânile statuare. Garduri vii de caprifoi tuns se zăresc din loc în loc. Mirosul mai multor flori pluteşte până la mine când vântul mă întâmpină cu briza sa. Prin grădina îngrijită sunt aşezate strategic bănci moi şi eu decid că acolo va fi ungherul meu de lectură. Piscina mare, sclipitoare pare îmbietoare, mai ales în căldura promiţătoare a verii, dar nu mă simt deloc în largul meu ca proaspătă rezidentă în palat ca să mă gândesc să o folosesc.

– Doamne, ce ciudat este!

– Ai să te descurci.

Tonul ei nervos este neliniştitor şi în acest moment amândouă suntem nesigure, ceea ce-mi insuflă şi mai multă teamă.

– Aşa sper.

– Un pic mai mult de un an şi te întorci acasă. Ai aproape 19 ani, Cee, dacă nu-ţi place, poţi să pleci.

– Adevărat.

E adevărul, dar înţelegerea mea cu Roman este o poveste

diferită. Dacă mă răzgândesc privind munca la fabrică, pierd o avere, o avere care ar putea achita datoriile mamei şi ar aranja-o confortabil pentru tot restul vieţii ei. Nu-i pot face asta – nu-i voi face asta. A muncit pe brânci ca să aibă grijă de mine.

Christy îmi simte ezitarea.

– Nu este obligaţia ta. A fost obligaţia ei să te crească, Cee. Este obligaţia unui *părinte*, pe care n-ar trebui niciodată să te simţi forţată să o răsplăteşti.

Este adevărat, o ştiu şi eu, dar în vreme ce mă uit la palatul fără viaţă al lui Roman, îmi dau seama că mi-e dor de ea mai mult ca niciodată. Poate că simt o astfel de recunoştinţă faţă de ea când văd distanţarea şi tratamentul pe care mi-l aplică tatăl meu. Oricum ar fi, vreau să am grijă de ea.

– Ştiu că mama mă iubeşte, spun eu mai mult pentru mine decât pentru Christy.

Îndepărtarea mamei de viaţă, de *mine*, după toţi anii petrecuţi împreună a fost o surpriză crudă şi tulburătoare.

– Ei bine, eu, una, nu te-aş învinovăţi dacă te-ai elibera. Şi eu o iubesc pe mama ta, dar în acest moment amândoi par inutili.

– Roman este tolerabil, strict, dar ne-am descurcat câteva veri. Mă rog, am reuşit să ne evităm unul pe celălalt câteva veri. Nu caut să mă apropii de el, doar să supravieţuiesc. Locul ăsta mi se pare... rece.

– N-ai mai fost niciodată acolo?

– Nu, nu în casa asta. A construit-o abia după ce eu n-am mai venit vara la el. Cred că în mare parte stă în apartamentul lui din Charlotte.

– Vizavi de dormitorul meu, la câţiva metri, se află un altul. Deschid, uşurată să văd că-i o cameră de oaspeţi. La stânga mea, în capătul scărilor, este mezaninul care dă spre parter, unde e foaierul, ducând apoi spre un coridor lung cu mai multe uşi închise. O să fie ca şi cum aş sta într-un muzeu.

– Urăsc asta.

Oftează, se aude mai mult ca un suspin şi eu îi simt amărăciunea. Suntem prietene din şcoala generală şi nu ne-am despărţit o zi de când ne-am cunoscut. Nu ştiu cum să trăiesc fără ea şi, sincer, nu vreau. Dar pentru binele mamei o voi face. Un pic peste un an într-un oraş adormit, cuibărit în mijlocul munţilor Blue Ridge şi voi fi liberă. Pot doar să sper că timpul va zbura.

– Găseşte ceva să te distrezi. De preferat ceva cu un penis.

– Asta-i soluţia ta?

Mă întorc în dormitorul meu şi ies pe balcon.

– Ai şti dacă ai petrece timp măcar cu *unul*.

– Am făcut asta şi ai văzut ce a ieşit.

– Ăia erau băieţi, găseşte un *bărbat*. Aşteaptă, fato! O să faci praf oraşul ăla când o să se uite la tine.

– Prea puţin îmi pasă acum. Mă uit la priveliştea spectaculoasă cu muntele aflat dincolo de pădurea privată. Oficial trăiesc de partea cealaltă a baricadei. Este aşa de ciudat!

– Pot doar să-mi imaginez. Fruntea sus! Sună-mă după turul de orientare de mâine.

– Bine.

– Te iubesc.

Capitolul 2

Înjurând ca un marinar, parchez în ultimul rând la fabrică şi îmi croiesc repede drumul printr-o mare de maşini spre recepţie. Ultimul lucru de care am nevoie este o predică despre punctualitate după o cină veche şi monotonă cu tatăl meu aseară. Ora aia şi ceva pe care am fost forţată să o petrec sub analiza ochiului de vultur a fost de ajuns să fiu recunoscătoare pentru programul meu cel nou, în care voi munci majoritatea serilor. Căldura soarelui dispare în clipa în care deschid uşile de sticlă. Clădirea pare veche. Deşi lustruită, gresia de pe podea este spartă şi se desprinde după zeci de ani de folosire. În mijlocul recepţiei se află o ferigă mare într-un ghiveci, oferind amăgirea vieţii undeva înăuntru, dar la o inspecţie mai atentă, îmi dau seama că-i artificială şi plină de pânze de păianjen. Un paznic singur, care pare să fi trecut de prima tinereţe, stă degeaba, în vreme ce o femeie mai în vârstă bine îmbrăcată, cu ochi vicleni, mă întâmpină din spatele biroului de la recepţie.

– Bună ziua, sunt Cecelia Horner. Sunt aici pentru turul de orientare.

– Ştiu, domnişoară Horner, ultima uşă la stânga, îmi răspunde ea, ochii ei analizându-mi rochia în timp ce mă îndrumă spre un hol lung.

Expediată, trec pe lângă câteva birouri goale şi chiar la timp trec pe lângă o femeie care ţine uşa pentru ultimii nou-veniţi. Mă întâmpină cu un zâmbet cald – aparent singura căldură din clădire – în vreme ce eu tremur din cauza aerului rece din interior. Mă instruieşte să-mi trec numele pe un ecuson şi o fac, lipindu-l pe rochia pe care am ales să o port astăzi înainte de a fi legată de uniforma monotonă ce mă aşteaptă în dulapul meu. Simt privirile grele ale celor deja aşezaţi şi aleg cel mai apropiat birou.

Camera este întunecoasă, singura lumină vine de la un ecran de proiector pe care scrie „Bine aţi venit!” cu litere groase şi cu logoul companiei Horner Technologies jos.

Niciodată nu m-am mândrit cu numele meu de familie. Din câte mi-am dat seama, am fost o greşeală făcută de Roman în urmă cu mulţi ani, greşeală pentru care a avut suficienţi bani să facă curat. Nu-mi fac iluzii că ne vom

apropia vreodată. Nu se uită la mine cu aceeaşi indiferenţă crudă cu care se uită la mama mea din câte am observat în cele câteva întâlniri la care am fost martoră, dar sigur sunt următoarea pe listă.

Cina de aseară a fost cel puţin ciudată, conversaţia noastră, forţată. Astăzi sunt aici să-i fac pe voie. O altă furnică în ferma lui industrială. Este ca şi cum asta-i o încercare să-mi dea o lecţie de viaţă că munca sârguincioasă este răsplătită, dar eu ştiu asta. Mi-am croit drumul muncind de când am putut să o fac, mi-am cumpărat prima maşină şi am plătit asigurările, echilibrându-mi singură bugetul. N-am nimic de învăţat de la el, asta măcar ştiu. Nu mă îndoiesc că resentimentele mele vor creşte proporţional cu timpul în care voi face ce vrea el şi voi fi de acord cu planurile lui pentru mine.

„Asta-i pentru mama."

Femeia care m-a întâmpinat la uşă se duce în faţa încăperii şi zâmbeşte.

– Se pare că majoritatea suntem aici, aşa că haideţi să începem! Eu sunt Jackie Brown, da, ca în film – nimeni nu râde – şi lucrez la Horner Tech de opt ani. Sunt directoarea de resurse umane şi sunt bucuroasă să vă întâmpin la turul de orientare. Într-un efort de a vă cunoaşte pe toţi, mi-ar plăcea foarte mult ca fiecare să se ridice şi să se prezinte scurt.

Sunt în primul scaun din faţă, iar ea încuviinţează din cap spre mine. Mă ridic cu reticenţă, fără să mă deranjez să mă întorc spre restul încăperii şi vorbesc direct către ea.

– Eu sunt Cecelia, *nu* ca melodia. Nouă în oraş. Vreau să lămurim lucrurile de acum şi vă spun tuturor că tatăl meu este proprietarul acestui loc, dar nu vreau tratament special. Şi promit să nu pârăsc dacă luaţi o pauză în plus de ţigară sau vă place să vă consumaţi distracţia de după-amiază în debaraua de serviciu.

Prezentarea mea nu-i pică bine lui Jackie Brown, care se holbează la mine, în vreme ce în spatele meu se chicoteşte. Aşezându-mă la loc, îmi blestem incapacitatea de a trece peste primele câteva minute de orientare fără ca ranchiuna mea să-şi arate capul urât. Ar trebui să ştiu mai bine şi să nu împung ursul din prima zi. Sunt sigură că tatăl meu va auzi despre asta. Dar în

afară de repercusiunile inevitabile, mi-e greu să am regrete. Îmi amintesc pentru a suta oară că asta-i pentru mama şi jur să-mi controlez atitudinea, măcar până se termină perioada de probă.

– Următorul, tu, din spatele ei.

Cu mişcarea din spatele meu simt o aromă de cedru înainte ca el să vorbească.

– Sean, nici o legătură cu şeful cel mare şi este a doua oară când lucrez pentru Horner Tech. Am plecat pentru scurt timp. Şi eu chiar m-aş bucura să am parte de nişte distracţie în debaraua de serviciu.

Prin încăpere se aud sunete înfundate, în vreme ce pe faţă mi se întinde primul zâmbet de care sunt în stare în ultimele zile.

Mă întorc pe jumătate şi mă uit peste umăr, întâlnind nişte ochi căprui amuzaţi. Pielea mi se înfioară când privirea mă cercetează. De la câţiva paşi distanţă, în lumina slabă, pot să apreciez conturul atrăgător al trăsăturilor lui împreună cu corpul incredibil, felul cum se întinde tricoul peste pectorali, şi blugii negri strâmţi înainte ca el să se aşeze. Ne ţintuim scurt cu privirea, iar eu zăbovesc câteva secunde peste punctul stânjenitor înainte de a mă întoarce spre Jackie Brown.

– Bine ai revenit, Sean! Haide să ne abţinem de la alte asemenea comentarii, da?

Este nevoie de mult efort să-mi ascund rânjetul şi încă-i simt privirea asupra mea, în vreme ce oamenii din încăpere se ridică pe rând pentru a se prezenta.

„Poate că nu o să fie aşa de naşpa până la urmă.”

Capitolul 3

– Hei, distracţie de după-amiază! se aude cineva amuzat în spatele meu, în vreme ce eu mă îndrept spre parcare. Aşteaptă!

Mă opresc, mă întorc şi-l văd pe Sean venind spre mine printre rândurile de maşini. Cu mâinile în şolduri, îl ţintuiesc cu privirea, în timp ce se apropie, şi apoi sunt obligată să ridic ochii când el se opreşte în faţa mea din cauza diferenţei de înălţime.

În lumina sclipitoare a zilei, este mai impresionant decât l-am crezut eu iniţial şi am grijă să mă controlez să nu mă holbez. Arată paralizant – cu părul de un blond murdar şi platinat, pielea bronzată, un corp uluitor şi ochi căprui cu o nuanţă indecisă, un nas puternic cu o uşoară denivelare, terminându-se cu nişte nări perfecte. Şi gura lui, gura lui este de ajuns ea singură să-mi ţină ochii însetaţi ocupaţi. Limba lui ţâşneşte afară, alunecând peste inelul din colţ, scoţând în evidenţă buza inferioară plină. Privirea lui mă analizează, împreună cu un rânjet în creştere, în vreme ce eu îl privesc şi apoi cobor privirea la mărul lui Adam pronunţat, umerii laţi şi tot mai jos şi mai jos. Mare parte din braţul lui stâng este acoperit de un tatuaj mare, de deasupra cotului pornind vârful negru al unei aripi şi penele, care par să se termine la baza gâtului.

– Nu aşa mă cheamă.

– Mă scuzi, nu m-am putut abţine, zice el arătându-şi dinţii.

– Mai încearcă!

Pielea mă furnică la chicoteala lui.

– Aşa o să fac. Ai fost chiar curajoasă acolo.

– Da, păi, nu-s încântată să încep munca. Este o condiţie din pedeapsa

me

a. Se încruntă.

– Pedeapsă?

– Din cauza numelui meu de familie. Sunt obligată să lucrez un an aici, ca să-l merit, bănuiesc.

Dau din umeri de parcă amărăciunea mea n-a vorbit me suficient în locul
u.

– Hmm, nu eşti singura. Nici eu nu-s încântat să mă întorc aici.

Este mai în vârstă, bănuiesc că undeva la vreo 25 de ani, prezenţa lui
este imposibil de ignorat pentru că arată aşa de bine şi parfumul lui este la fel de tentant – cedru şi încă ceva ce nu pot identifica. Vibraţia lui este irezistibilă. Cu cât stă mai mult în soarele auriu, cu atât mai mult pare să absoarbă. Este alarmant cât mă enervează doar să mă uit la el. Dar nu mă cert pentru asta, pentru că privirea lui este la fel de neruşinată. În dimineaţa asta, deşi eram într-o stare mohorâtă, m-am îmbrăcat frumos şi mă bucur că am făcut un efort când îl înfrunt pe Sean într-o rochie de vară până la genunchi, neagră cu mici buline albe. Mi-am lăsat părul liber şi cade drept peste umeri. Am petrecut timp în plus la machiajul ochilor şi mi-am dat cu generozitate buzele cu gloss, pe care-l ling sub privirea lui şi ochii lui coboară.

– Cecelia,
corect?

Încuviinţez din
cap.

– Deci ce faci acum?

– De ce?

Trece cu mâna prin părul ciufulit şi ţepos.

– Eşti nouă în oraş, corect? Eu şi colegii mei de cameră stăm la câţiva kilometri de aici. Astăzi vin câţiva prieteni şi mă gândeam că poate vrei să vii.

– Mda, mă voi abţine.

El îşi înclină capul, amuzat de răspunsul meu rapid.

– De ce?

– Pentru că nu te cunosc.

– De asta am făcut invitaţia.

Poate că pe gură scoate amabilităţi, dar ochii lui mă devorează într-un fel cu care nu mă simt complet confortabil.

– Replica aia pe care am dat-o mai devreme s-ar putea să-ţi fi oferit o impresie greşită despre mine.

– Eu nu fac presupuneri, jur, zice el ridicând palmele, unde un as tatuat gros pe încheietura dreaptă pozează drept cartea aflată permanent în mâneca lui.

Inteligent.

Îmi face cu ochiul şi mă simt de parcă m-ar fi sărutat pe obraz. Acasă nu mă aşteaptă decât înotul şi o carte. Şi am senzaţia că asta voi face mare parte din vară. Mă uit atent la el şi întind mâna.

– Să-ţi văd permisul de conducere!

Cu sprâncenele dese blonde ridicate, scoate portofelul şi-mi dă permisul de conducere. Iau permisul şi mă uit la el, în timp ce apare o ţigară, atârnând între buzele lui înainte s-o aprindă cu o brichetă Zippo neagră din titan, iar eu revin cu atenţia la permisul lui.

– Ştii că eşti ultimul fumător, da?

– Cineva trebuie să ducă mai departe viciile lui taică-meu, zice el, expirând.

– Alfred Sean Roberts, 25 de ani şi Fecioară.

Fac o poză permisului şi o trimit prin mesaj lui Christy.

„Dacă mor, tipul ăsta este de vină.”

Cele trei puncte de răspuns apar imediat şi ştiu că o ia razna. Poza este departe de realitate. Felul cum arată este iritant şi pare nelalocul lui aici.

– Arunci o plasă de siguranţă? mă întreabă el, dându-şi seama de mişcarea mea.

– Exact. Îi dau permisul înapoi. Dacă nu ajung acasă, eşti principalul suspect.

Pare să cugete la afirmaţia mea.

– Îţi place să petreci?

– În ce sens?

– În toate sensurile.

– Nu, chiar nu.

Se uită la mine cu aşa o... intensitate, cu o nouă ezitare în atitudine, de parcă se gândeşte dacă să-şi retragă sau nu invitaţia. În ciuda faptului că sunt uşor ofensată, hotărăsc să-i uşurez lucrurile.

– Bănuiesc că asta-i o problemă? Nu-ţi face griji, ne mai vedem...

– Nu-i asta, doar că... Îşi prinde ceafa. Doamne, chiar am dat-o în bară.

Doar că băieţii, ei vor, ei bine, ei sunt...

– Am fost la destule petreceri, Sean. Nu-s vreo Scufiţă Roşie.

Asta-mi aduce un rânjet înainte ca el să strivească ţigara cu o gheată cafenie pătată de grăsime.

– Bine, pentru că nu vrem să ne simtă lupul.

– Unde anume mă duci?

Zâmbeşte orbitor şi simt ca o lovitură direct în piept.

– Ţi-am zis, la mine.

Ar trebui să-mi fac griji, mai ales din cauza ezitării lui, dar mai mult decât orice sunt curioasă.

– Te urmez.

Ne oprim la o casă cu două etaje, singura dintr-o mică fundătură. Restul caselor de pe stradă sunt distanţate suficient cât să permită destulă intimitate. Este deosebită de casele înghesuite din cartierul în care am crescut eu. Cobor din Camry-ul meu şi mă întâlnesc cu Sean la maşina lui, o clasică veche după care m-am chinuit să mă ţin pe drum. Este roşie ca o maşină de pompieri, pare lustruită de curând şi i se potriveşte perfect. În restul locurilor de parcare din cerc şi de pe stradă sunt maşini de acelaşi fel, în mare parte clasice, metal lucios cu motoare puternice – ori aşa, ori camionete imense în care este nevoie de ceva efort ca să te urci.

– Este frumoasă, îi spun eu când el coboară şi închide portiera, cu ochii ascunşi de o pereche de ochelari vintage în stilul Vegas Elvis.

Ochelari de soare care ar arăta ridicol la oricine altcineva, dar la el merg fără efort. Ferindu-mi privirea, îmi plimb degetele peste exteriorul lucios al maşinii.

– Ce este?

– O Nova ’69, SS.

– Îmi place.

Îşi arată dinţii.

– Şi mie, haide!

Mă uit în sus pe stradă şi îmi dau uşor seama că clădirea cafenie este potrivită pentru burlaci. N-are nimic special, gazonul este suficient de tuns cât să-l facă îngrijit, dar duce lipsă de atingerea personală. Pe verandă e un grup de oameni adunaţi, câţiva cu capetele deja întoarse spre noi.

O tresărire de anxietate socială mă ţine pe loc cât Sean face câţiva paşi înainte ca eu să-l urmez. Când simte că nu sunt lângă el, se întoarce şi eu îmi petrec încheietura la braţul lejer de lângă mine.

– Cine stă aici?

– Eu şi încă doi, sunt ca şi fraţii mei şi ambii muşcă.

– Asta-i liniştitor.

Ridică ambele sprâncene şi mă priveşte cu scepticism.

– Poate ar trebui să mergem altundeva.
– Ar trebui?
Sean face cei câţiva paşi spre mine şi-mi vorbeşte cu o voce egală.
– Uite, recunosc că la fabrică te-am crezut mai matură decât eşti.

Îl ţintuiesc cu privirea.

Arată spre expresia mea, cu un nou zâmbet pe buze.

– Vezi, expresia aia răutăcioasă te va ţine în viaţă în casa asta. Crezi că poţi să o afişezi cât eşti aici?

– Nu înţeleg. Nu sunt prietenii tăi?

Ridică o mână fermă între noi înainte de a-mi da părul de pe umăr. Nu mă feresc de atingerea lui.

– Dacă ai fi tresărit, te-aş fi dus altundeva, o să te descurci. Doar să nu accepţi rahaturi cum n-ai acceptat de la mine la muncă şi o să fie bine.

Mă ia de mână şi trecem prin grupul de pe verandă, oprindu-ne puţin la uşa de la intrare.

– Cine-i?

Vocea vine de pe balansoarul de pe verandă, din gura unui tip înfăşurat în jurul unei fete care se uită la mine cu acelaşi interes. În ambele lor expresii practic văd că „nu ne plac străinii pe aici”.

– Tocmai a început la fabrică. Cecelia, el este James, iar ea este prietena lui, Heather. Arată cu bărbia spre ceilalţi adunaţi pe marginea verandei, care se uită la mine în timp ce-şi beau berile. Russell, Peter, Jeremy, Tyler.

Cu toţii îşi înalţă capul spre mine în vreme ce o senzaţie ciudată îmi urcă pe şira spinării şi nu-i una rea. Parcă ar fi un déjà-vu. După prezentări, Tyler îmi susţine cel mai mult privirea şi observ vârful unei aripi pe sub mâneca tricoului lui când ridică berea. Ne uităm unul în ochii celuilalt până când sunt condusă în casă.

În ciuda ezitării mele de a veni, mă simt mai confortabil aici decât mă simt după o seară la tatăl meu şi mă folosesc de asta pentru a alimenta fiecare pas. Odată intrată, mă uit prin casa imaculată. Pereţii par proaspăt vopsiţi şi mobilierul nou. În living nu este nimeni, în afară de un cuplu care discută animat pe o canapea; tipul se uită o dată la mine după ce încuviinţează o dată din cap spre Sean cât acesta mă ghidează printr-o uşă de sticlă glisantă. Când trec în curte, mi se zburleşte părul pe ceafă. Mă simt ca şi cum aş fi expusă, ceea ce nu-i departe de adevăr, pentru că curtea din spate este plină de oameni. Fumul se ridică de la un grătar din apropiere şi din gurile câtorva aflaţi lângă gardul ce mărgineşte curtea. La stânga noastră este o

masă lungă plină de oameni care beau shoturi şi joacă cărţi. Adunarea pare să fie o petrecere în toată regula. Sean mă conduce în mijlocul curţii unde, lângă o masă de picnic, se află câteva rânduri de răcitoare pline ochi cu bere.

– Frumos loc!

– Mulţumesc, lucrăm la el. Bere?

– Eu... Mă opresc, intenţia este să încerc să mă integrez, deşi ies în evidenţă ca nuca în perete. Ultima dată când am băut nu s-a terminat bine. Da, vreau una.

Deschide capacul de la o sticlă cu cidru tare.

– Cred că asta-i berea de fete.

Iau o gură şi apoi încă una, îmi place gustul. Buzele lui Sean formează un zâmbet fierbinte.

– Îţi place?

– Este destul de bună.

– Cred că ar fi trebuit să te întreb câţi ani ai.

– Suficient de mare să votez, dar nu să beau. Lasă în jos capul.

– Nu *atât* de mică. În câteva săptămâni fac 19 ani.

– La dracu'! Apoi se uită la mine. Credeam că eu îţi fac *ţie* necazuri. Ridic de două ori din sprâncene.

– Aşa de alunecoasă sunt.

– Îmi vei face necazuri, zice el căutându-mă cu privirea. O simt.

– Sunt inofensivă.

– Nu, eşti mai mult, zice el clătinând lent din cap. Mult mai mult. Ia o bere din răcitor şi-i scoate capacul, fără să-şi ia privirea de la mine. Ţi-e foame?

– Mor de foame, răspund eu sinceră.

Stomacul îmi ghiorţăie de la mirosul din curte.

– Ar trebui să fie gata în curând. Unul dintre băieţii de la jocul de cărţi de pe verandă îi face semn să vină, cu ochii curioşi la mine. Te descurci un minut?

– Da, mă descurc.

– Mă întorc imediat.

Pleacă şi eu mă uit la fundul lui. În spatele meu răsună un râset feminin şi mă întorc când ea se apropie. Este frumoasă, cu părul lung blond, ochi albaştri şi, după părerea mea, corpul perfect. Minionă cu curbe moi. După ultima mea explozie de creştere sunt undeva peste ea, la 1,75. De la tata am moştenit ochii albaştri şi părul roşcat-şaten şi trebuie să mă mulţumesc cu constituţia uşor disproporţionată moştenită de la mama. Ce-mi lipseşte la sânii cupă B compensez cu fundul DD.

Ea rânjeşte.
– Nu te condamn, o monedă ar sări de pe fundul ăla.

– Aşa de evidentă am fost?

– Un pic. Ia o sticlă de cidru din răcitor, îi scoate capacul şi ia o gură.

Dar toţi ne holbăm la fundul ăla. Eu sunt Layla.

– Cecelia.

– Deci cum l-ai cunoscut pe Sean?

– Nu-l cunosc. Ne-am întâlnit astăzi la turul de orientare. Îşi încreţeşte nasul.

– Munceşti la fabrică?

– Mâine încep prima tură. M-am mutat aici ieri.

– Am lucrat acolo câţiva ani după liceu şi nu mi-a plăcut. Majoritatea celor de aici lucrează sau au lucrat acolo la un moment dat. Proprietarul este un nemernic, însă. Locuieşte într-un castel undeva pe aici. Se întoarce spre mine. Înţeleg oamenii din oraş care muncesc acolo, dar tu de ce te-ai angajat acolo?

– Sunt fiica nemernicului.

Înclină capul într-o parte, ochii ei albaştri mărindu-se uşor înainte de a trece pe lângă mine în direcţia spre care plecase Sean.

– Pe bune?

– Da, şi crede-mă, mi-e teamă de asta.

– Îmi place deja de tine. Mai ia o gură de cidru şi priveşte prin curte.

Acelaşi rahat, altă zi.

– Fac asta des?

– O, da... Flutură din degete ca şi cum subiectul nu merită atenţie. Şi de unde te-ai mutat?

– Peachtree City, de lângă Atlanta.

– De ce ai vrea să te muţi aici? Dau din umeri.

– Părinţi divorţaţi şi anul ăsta au făcut schimb.

– Ce naşpa!

– Da.

Se uită pe lângă mine, ridicând bărbia spre acelaşi tip care l-a chemat pe Sean pe verandă; de data asta el se uită doar la ea. Nu arată ca Sean, dar are ceva ce-ţi atrage atenţia, mai ales a ei. Ea îi zâmbeşte cunoscător şi se întoarce spre mine.

– Nu-ţi poţi lăsa bărbatul prea mult timp singur, nici măcar

cu prietenii lui. Mă rog, un bărbat care nu poate fără tine. Şi bărbatului meu nu-i place să împartă atenţia mea. Îşi dă ochii peste cap când maxilarul lui se încordează de nerăbdare. Ai un iubit acasă?

– Nu.

Ea este încă cu ochii la el în timp ce schimbă o privire prin care se vede că-şi aparţin unul altuia, apoi ea se întoarce spre mine.

– Păi, să sperăm că găseşti pe cineva cu care să te simţi bine în Triple.

– Poate.

Ridic sticla şi descopăr că-i goală. Ea ia câte o sticlă pentru fiecare din răcitor, dându-mi una.

– Mai bine mă duc la el. Vino dacă vrei!

– Mulţumesc, o să-l aştept aici pe Sean. Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

– Ne mai vedem, Cecelia.

Pleacă, retrăgându-se în poala bărbatului ei şi luându-l în braţe cât el îşi joacă cărţile. Îi mângâie subtil, dar posesiv coapsa cu degetul mare cât ea îi şopteşte la ureche. Eu îmi feresc privirea, un pic invidioasă. A trecut ceva timp de când am avut un iubit stabil şi uneori mi-e dor de ritual.

Cu cât mă uit mai mult în jur, cu atât îmi dau seama că aceşti oameni sunt o familie. Par să fiu singura străină aici şi pot să presupun că de asta am parte de priviri lungi din toate părţile. Cum nu sunt genul care să socializez, îi simt lipsa lui Sean, care parcă a plecat de o eternitate de când stau singură în curte, ca un peşte pe uscat. Muzica pluteşte printr-o fereastră deschisă de la etajul casei cât eu mă îndrept spre gard, uitându-mă la privelişte parţială a unui munte. Poate că m-am mutat din suburbiile Atlantei în munţii de nicăieri, dar până şi eu apreciez o privelişte spectaculoasă.

Îţi place să petreci?

Nu. Deşi am fost la câteva petreceri prin liceu, mereu am ales să plec devreme. Ştiu bine protocolul şi comportamentul necesar ca să te integrezi în asemenea adunări, dar niciodată nu m-am simţit confortabil cum se simte Christy, care n-a cunoscut niciodată un străin. Christy este mereu un tampon pentru mine şi îmi doresc să fie aici. N-am fost niciodată genul care să danseze pe mese pentru că a băut prea mult sau să mă cuplez la întâmplare. Recordul meu în această chestiune este varză. Mereu am fost mai mult o introvertită, o privitoare, fiind martoră la ce se întâmplă şi fiindu-mi prea teamă să fac vreo greşeală şi

să-mi pierd reputaţia.

Privind în urmă, îmi doresc să fi făcut câţiva paşi greşiţi care să merite şi să fi fost un pic mai îndrăzneaţă. Dar acum câteva săptămâni am traversat scena ca să-mi iau diploma, fata uşor de uitat, „cum o cheamă?” aflată în fundalul pozelor din anuare. Aici, printre străini, îmi dau seama că pot să fiu oricine. În afară de cât de uşor m-a citit Sean la prima noastră întâlnire, nimeni nu mă cunoaşte. Christy are dreptate cu multe în privinţa rolului

meu în relaţia cu mama. De ani buni mă imploră să mă mai relaxez. Poate nu-i prea târziu să fac câteva greşeli notabile, să devin mai bine o fată care trăieşte clipa decât o fată bătrână.

Mai mult o visătoare decât om de acţiune, mă rezem de gard şi sunt la jumătatea celei de-a doua sticle de cidru, pierdută în priveliştea brazilor de pe munţi când simt că nu sunt singură.

– Sean te-a părăsit deja?

O voce se aude de lângă mine. Mă întorc şi-l văd pe Tyler stând la doar câţiva paşi distanţă, cu braţele încrucişate peste marginea gardului, cu expresia şi ochii căprui calzi.

– Da, scutur sticla. Nu mă plâng, sunt fan al DJ-ului care pune muzica, am ce bea şi am o priveliştе. Tyler, corect?

Zâmbetul lui drept răspuns dezvăluie o gropiţă.

– Corect.

– Şi tu lucrezi la fabrică?

– Nu, momentan lucrez la un garaj, tocmai m-am întors din Greensboro, ultimii patru ani de când sunt în rezervă i-am muncit acolo.

– Serios?

Îşi trece mâinile prin părul scurt.

– Serios.

– La ce ai fost în armată?

– Marină.

– Ţi-a plăcut?

Rânjeşte.

– Nu suficient cât să fac carieră din asta. Patru ani serviciu activ, încă patru ani în aşteptare, dar cred că-l consider un timp bine folosit.

– Bine ai revenit, soldat! Îţi mulţumim pentru serviciul militar.

– Cu plăcere.

Ciocnim sticlele.

– Vreuna din maşinile alea de afară este a ta?

– Da, ’66 C20 este a mea.

Ridic din sprâncene, iar el rânjeşte.

– Camioneta verde neon cu capota neagră.

De pe buzele lui emană mândria când mă uit la el. Este un pic mai scund decât Sean, dar la fel de bine făcut fizic. Are ochi dulci, un căprui frumos înconjurat de negru, gene curbate natural. Este clar că nu duci lipsă de bărbaţi atrăgători în munţi. Christy ar fi încântată. Deşi amuzanţi şi foarte atrăgători, nu sunt chiar aşa de sigură că vreunul din ei este genul meu. Dar

cu fiecare gură de cidru, simt că-mi formez o opinie. Şi până acum, n-am întâlnit un biceps care să nu-mi placă. Acest gând, combinat cu cidrul mă fac să chicotesc.

– La ce te gândeai acum?

Buzele lui Tyler se ridică la colţuri, amplificând zâmbetul la următorul nivel.

– Doar că... Ieri trăiam altundeva şi acum sunt în curtea unui străin.

– Uimitor unde poţi ajunge într-o zi, nu-i aşa?

– Exact.

– Asta nu-i nimic neobişnuit pe aici, crede-mă, zice el, apropiindu-se. Privirea lui de prădător mă face să simt fiori pe gât.

– La ce te referi?

– Dacă rămâi suficient pe aici, o să vezi singură.

– Păi, nu urăsc locul pentru moment, zic eu, ştiind că cidrul începe să-şi facă efectul asupra mea.

– Bine de ştiut.

Mă înghesuie un pic în gard. Nu-i ameninţător, dar suficient să simt cum o parte din soarele de vară radiază de pe pielea lui.

– Mai uşor, puţă bleagă, abia a ajuns, intervine Sean, făcându-şi loc între noi şi uitându-se la mine pe sub o sprânceană ridicată. Unde-i expresia aia încruntată?

Ridic cidrul ca să-i arăt unde s-a dus totul, simţind căldură peste tot când el îmi ia sticla.

– Hai să mănânci!

Tyler rânjeşte la mine peste umărul lui Sean.

– Ne mai vedem, Cecelia.

– Aşa sper, înclin capul peste Sean, ca el să-mi vadă zâmbetul drept răspuns.

– Ştiam eu că aduci necazuri, zice Sean, clătinând din cap înainte de a mă lua de mână şi de a mă conduce la o masă de picnic plină cu carne la grătar şi garnituri fără număr. Mănânc cu Sean şi mi-e greu să ignor privirile cât suntem îngrămădiţi în colţişorul nostru, izolaţi de restul petrecerii.

– Ignoră-i, zice el cu gura plină. Şi, arată spre mine,

ordonându-mi în joacă, uită-te urât!

– Există vreun motiv pentru care nu mâncăm cu toţi ceilalţi? Ochii lui căprui se uită leneş la mine.

– Ce zici dacă vreau să te păstrez pentru mine pentru moment?

– Aşa deci?

Iau o gură ca să-mi ascund zâmbetul, nefiind sigură ce semnale vreau să-i transmit. Fiind la doar câţiva centimetri distanţă când am început să mâncăm, genunchii noştri se ating acum când ne apropiem unul de celălalt. În vreme ce mâncăm, începem o conversaţie uşoară şi-mi povesteşte că s-a mutat în Triple Falls când avea cinci ani şi şi-a cunoscut prietenii cu care stă. Sean, Tyler şi ceilalţi colegi ai lor s-au mutat în casă în urmă cu o săptămână. Bănuiesc că ăsta-i unul dintre motivele acestei petreceri, împreună cu revenirea acasă a lui Tyler. Sean a muncit la fabrică şi la garaj de când a terminat liceul. Şi familia lui deţine un restaurant pe Main Street, care este un punct central al comunităţii din Triple Falls. Deşi Sean vorbeşte de parcă ar fi o carte deschisă, ochii lui sunt aşa misterioşi, de parcă cuvintele lui sunt opuse gândurilor sale.

După o farfurie de friptură la grătar, îmi simt picioarele grele de la fiecare schimb de priviri. Incapabilă să fac pe imuna, mă uit pe furiş la el când este distras de întârziaţii care intră în curte. Petrecerea devine tot mai agitată pe măsură ce soarele apune şi conversaţiile devin mai zgomotoase. Cu o altă sticlă de cidru pe jumătate goală în mână, stau în mijlocul curţii lângă el, dosurile mâinilor noastre se ating, în vreme ce Sean discută cu Tyler şi Jeremy.

Agitată de anticipare, ascult doar pe jumătate conversaţia lor, prea prinsă de „ce ar putea aduce” aceste atingeri furate şi de căldura care radiază din cauza băuturii. Când Sean alunecă intenţionat cu un deget pe lateralul mâinii mele, simt din nou acele furnicături. Am o senzaţie distinctă şi de neclintit că sunt privită.

Cu paranoia recent declanşată, când abia mă simţeam relaxată, mă uit în toate direcţiile după sursă, căutând prin mulţime până când ochii mei se întâlnesc cu nişte ochi argintii-gri tăioşi... dar nu doar ochii mă ţintuiesc pe loc – este privirea lor prădătoare.

Cuvintele lui Sean îmi plutesc prin capul înceţoşat.

„Nu vrem să ne simtă lupul.”

Am senzaţia că aşa-zisul lup m-a adulmecat şi mă priveşte de la distanţă.

Petrecerea freamătă în jurul lui, în timp ce noi ne înfruntăm cu privirile şi-l văd în întregime. Este a treia oară astăzi când

simt atracţie şi rămân uimită de cât de puternică este.

Eu încă nu pot să ignor privirea lui intensă cât el mă analizează de parcă se gândeşte la următoarea mişcare.

Şi în următoarea secundă vine direct spre mine.

„Sfinte Sisoe!”

Ridic capul cât el traversează curtea, o ceaţă întunecată învăluită în frumuseţe masculină. Dincolo de fruntea înaltă se văd şuviţele lungi, bogate, dese de păr negru, sprâncene la fel de negre deasupra ochilor argintii plini de promisiuni. Între pometii înalţi este un nas drept şi... gura lui.

Părând abia coborât de pe un podium de modă, este îmbrăcat în negru de la tricou la bocancii de armată fără şireturi, a căror limbă cade moale, cam ca a mea, cu cât se apropie mai mult.

Adrenalina îmi explodează în corp şi mă lupt să nu-mi mut privirea, ci ridic bărbia mai sus în ciuda ameninţării nerostite ce dansează în ochii lui. Dar nici o expresie răutăcioasă pe care aş fi putut eu vreodată să o încropesc nu m-ar fi putut salva de dominaţia din pasul acestui bărbat şi de fiorul emanat de privirea lui.

– La dracu’, îl aud pe Sean mormăind când în sfârşit ajunge lângă noi.

Ţi-am zis că mă ocup eu de ea, frate!

Ochii ce fură sufletul se desprind de ai mei, eliberându-mă din captivitatea lor înainte ca el să vorbească cu o voce profundă şi plină de autoritate.

– Fata şefului tău este un copil şi a terminat cu băutura. Cel puţin aici.

Se întoarce spre mine. Este timpul să pleci.

Mă încrunt.

– Nu fi căcăcios!

Repet cuvintele în minte. „Da. Asta am zis.”

Jur că-i văd buzele tresărind înainte să se răstească la Sean.

– Ea pleacă!

– Calmează-te, omule! Cecelia, el este Dominic.

– Dominic, zic eu complet intrigată.

„Doamne, Cecelia, adolescenţii sunt mai inteligenţi ca tine.”

– Fratele meu a făcut o greşeală de judecată că te-a adus aici. Trebuie să pleci.

– Sunteţi fraţi?

N-ar fi putut să fie mai diferiţi la înfăţişare.

– Nu chiar, îl corectează Sean de la stânga mea.

– Tu chiar mă dai afară? îl întreb pe Dominic, zăbovind în şocul resimţit în acele secunde.

Poate este de la cidrul tare, dar încă simt furnicături în palme de la schimbul de replici.

– Eşti sau nu fiica de *18 ani* a lui Roman Horner?

Buzele lui se răsucesc cu dezgust în jurul cuvintelor, de fiecare cuvânt atârnând un pic de accent. Audienţa noastră se măreşte şi eu înghit sonor, în vreme ce aerul din jurul nostru devine tot mai tensionat.

– Sunt sigură că nu sunt singura fată minoră care să bea la una din petrecerile voastre, mă răstesc eu, simţind ochii tuturor asupra mea. Ar fi putut să-l ia pe Sean deoparte şi să-i spună să scape de mine, dar el a hotărât în schimb să mă umilească. Şi fac 19 ani în două săptămâni, adaug eu cel mai slab dintre argumente.

Expresia lui Dominic se schimbă într-una de plictiseală.

– Te-am jignit în vreun fel şi, oricum, tu ce vârstă ai? îl întreb eu, în timp ce el îi aruncă o privire nimicitoare lui Sean purtând o conversaţie nerostită.

– De ce? Privirea lui se întoarce la mine. Ca să poţi să scrii în jurnalul tău ornat cu fluturi şi cu diamante?

Aud ecoul râsetelor din jurul meu, iar obrajii mi se aprind.

„Doamne, Cecelia, taci din gură!”

– Las-o să stea, Dom, vorbeşte Layla din curte. Nu deranjează pe nimeni.

Ochii lui mă cercetează din cap până în picioare înainte să smucească din bărbie într-un ordin tăcut.

– Dom, hai! vorbeşte Sean lângă mine, iar eu ridic mâna.

– Nu contează, o să plec.

Îl săgetez pe Dominic cu privirea, mutându-mi greutatea de pe un picior pe celălalt, complet umilită. Asta îl mulţumeşte, iar eu îmi văd reflexia laşă oglindită în ochii lui reci de oţel.

Se întoarce să plece, dar eu îl opresc cu mâna pe antebraţ cât dau pe gât restul de cidru, după care las sticla goală să cadă la picioarele lui.

– *Ups*, zic eu în cea mai bună imitaţie a mea de blondă.

Scrâşnind din dinţi, de parcă atingerea mea îl arde, ochii lui urcă lent spre ai mei, sprâncenele lui negre formând o expresie de „ce dracu’?”

– Ştii, ai putea să spui că ţi-a făcut plăcere să mă cunoşti. Mă dai afară de la petrecerea ta. Ar fi politicos să zici asta.

– N-am fost niciodată acuzat că aş fi politicos.

– Nu-i o acuzaţie, mă răstesc eu, când Sean înjură şi începe

să mă tragă de acolo. Este o chestie de bun-simţ, mitocanule!

Clar, când beau prea mult cidru am un accent de pirat britanic beat sau m-am uitat prea mult la BBC. Chicotesc într-un val de zumzete când Sean mă ridică ca un pompier.

– Şi ce mai mitocan frumos eşti, zic eu.

Din toate părţile se aud râsete, în vreme ce buzele pline ale lui Dominic formează ceva asemănător unui zâmbet şi eu mă lupt cu Sean să mă lase jos.

– Provoc necazuri, să ştii, zic eu, când de la stânga mea se aude un fluierat. Întreabă-l doar pe fratele tău!

Pieptul lui Sean tresare pe coapsa mea în timp ce sunt dusă prin living şi scoasă pe uşa de la intrare.

Odată ajunşi pe alee, mă pune pe picioare, cu un zâmbet umil deja pe faţă, în vreme ce priveşte peste umăr.

– Care-i problema lui?

– Te-am avertizat, zice Sean cu un rânjet. El mai mult muşcă, nu latră.

– Nu trebuia să mă umilească.

– Recunosc că-i place asta, dar lucrurile au mers mult mai bine decât credeam eu.

– Eu cred că au mers ca dracu'.

Vorbesc urât, dându-mi seama ce tare m-a ameţit cidrul. El se încruntă, studiindu-mă cu atenţie.

– Te duc acasă, bine? Mâine-dimineaţă vin să te iau să-ţi recuperezi maşina.

– Bine, pufnesc eu când el îmi deschide portiera. Stând pe locul din dreapta, îmi încrucişez furioasă braţele. Mă simt ca şi cum mi s-au dat papucii. Mă întorc spre el. Nu sunt deloc o persoană certăreaţă. Scuze, nu ştiu ce m-a apucat.

– Dominic ar face şi o călugăriţă să-şi scoată ghearele.

– Nu mai spune!

Sean chicoteşte, închizând portiera grea înainte de a mă privi cu simpatie.

Mă cufund pe locul meu.

– Este din cauza tatălui meu, nu-i aşa? El încuviinţează din cap.

– Aproape jumătate din oamenii de la petrecerea aia lucrează pentru el.

– Nu are treabă zilnic la fabrică.

– Are privirea lungă.

– Da, păi, eu am grijă să nu-i spun nimic. Poţi să ai încredere în mine. Şi sunt adult.

Mă atinge pe buza pe care nu mi-am dat seama că am împins-o înainte.

– Eşti adorabilă. Şi frumoasă. Dar, hai să fim sinceri, un pic cam prea mică şi cuminte ca să petreci timp cu nişte nemernici ca noi.

– Am fost la multe petreceri, doar că niciodată nu am participat. Şi îmi place de tine, nemernicule. Doar de *nemernicul ăla* nu-mi place.

– Eşti sigură?

– Nu-s fan.

Nu-i complet adevărat, l-am apreciat tare mult înainte să deschidă gura.

– Nu?

Clatin lent din cap, în timp ce el îmi dă laoparte părul de pe umăr.

Efectul lui Sean asupra mea este puternic şi mă simt atrasă de atingerea lui în timp ce se uită la mine. Ştiu că am garda jos din cauza băuturii, dar nu pot să dau vina numai pe alcool. Este dezarmant şi atracţia clar există.

– Atunci rămâi cu mine pe cap, zice el, coborând vocea şi cuprinzându-mi maxilarul şi atingându-mi cu degetul mare gropiţa din bărbie.

– Mie îmi convine. Când îşi retrage lent mâna, resimt pierderea căldurii lui şi-mi fac de lucru cu centura de siguranţă. Capul mi se învârte de la turnura evenimentelor. Mulţumesc pentru astăzi. M-am distrat.

El porneşte motorul şi vibraţia pe picioarele mele goale aprinde un foc în mine. Sean îmi citeşte excitarea.

– Îţi place?

– La dracu', da. Încuviinţez din cap. N-am fost niciodată într-o maşină ca asta.

Mă studiază, şi aerul din maşină devine dens.

– Spune-mi, la ce te gândeai? îl întreb eu, furând întrebarea de mai devreme a lui Tyler.

Vocea mi-e un pic răguşită de la fumul inhalat şi de la toată atenţia acestui zeu al soarelui.

– Altă dată.

Iese de pe alee, în timp ce eu chicotesc pe locul meu – drumul spre casă este la fel de incitant ca ultimele câteva ore.

Cu geamurile coborâte, vântul îmi flutură părul în jurul feţei, iar Sean goneşte pe drumurile pustii ce duc spre palatul tatălui meu. În maşină răsună basul greu, iar rockul sudist vechi se ridică din boxe. Scot mâna pe geam şi o trec prin aer; posibilităţile îmi clocotesc în piept când mă uit pe furiş la Sean şi văd o sclipire promiţătoare în ochii lui, în vreme ce pe buze îi apare un zâmbet subtil.

Este începutul unei veri grozave.

Capitolul 4

– Bună dimineaţa, Cecelia, zice Roman când mă alătur lui în sufragerie.

Stă la masa lustruită într-un scaun cu spătar înalt. Restul camerei este gol, în afară de draperiile de culoarea oului de măcăleandru şi crem care ştiu că sunt o avere. Este îmbrăcat cu haine de designer în timp ce înfige abil furculiţa în nişte grepfrut.

– Bună dimineaţa, domnule.

– Am auzit că azi-noapte ai ajuns târziu. S-a întâmplat ceva cu maşina
ta
? Este nemulţumit.

„Mă doare-n cot.”

– Este la service şi o voi lua în după-amiaza asta.

Este singura minciună care îmi vine cât mă lupt cu impulsul de a-mi
apăsa tâmplele cu mâinile.

Habar n-aveam că cidrul este aşa de tare. Trecând pe lângă felurile de mâncare pentru micul-dejun, intru în bucătărie – visul unui chef cu stele Michelin – iau o sticlă de apă din frigider, nişte iaurt de care i-am cerut menajerei lui să cumpere şi smulg câteva boabe de struguri. Mă întorc în sufragerie, mă uit pe geam şi văd faţada proprietăţii luminată de soarele noii zile. Casa ar fi perfectă pentru o familie ai cărei membri s-ar bucura unii de compania celorlalţi. Mă întristează că este irosită cu un bărbat care nu o apreciază.

– Astăzi este prima ta zi.

– Da.

Mă aşez vizavi de el.

– Nu apreciez alegerea cuvântului, nici lipsa ta de

entuziasm, zice el sec, uitându-se în telefon.

– Îmi pare rău, domnule. Sunt încă un pic şocată de mutare. Sunt sigură că voi fi mai entuziasmată când mă voi trezi complet.

Se uită la mine şi văd o parte din mine în ochii de un albastru-închis pe care îi avem amândoi, împreună cu părul şaten pe care l-am moştenit.

– Ai tot ce-ţi trebuie. Încuviinţez din cap.

– Orice n-am, pot să iau singură.

Lasă telefonul jos şi se uită la mine cu autoritatea unui părinte, ceea ce-i amuzant şi enervant.

– Vreau să profiţi de acest an. Să-ţi cântăreşti *realmente* opţiunile. Ai decis ce specializare să faci la facultate?

– Nu încă.

– Devine târziu.

Mă uit la noul meu ceas Apple, un cadou din prima zi pe care mi l-a lăsat în pragul uşii şi l-am găsit azi-noapte când am ajuns acasă. Încă încerc să-mi dau seama dacă a fost o aluzie la programul pe care l-am agreat sau un fel de gest.

– Este doar 8.00 dimineaţa.

– Nu fi evazivă! Îi fac cu ochiul.

– Am învăţat de la cel mai bun.

Este o minciună. N-am învăţat nimic de la omul ăsta, doar că pentru el timpul înseamnă bani şi ambele par să fie cheltuite mai bine altundeva. Bag o boabă de strugure în gură.

– Mulţumesc pentru ceas, zic eu.

Îmi ignoră aprecierea, maxilarul i se încordează.

– Am fost sunat de la resurse umane. Mă las în scaunul meu şi înghit.

– Ah, da?

– Ce a fost în capul tău cu comentariul ăla?

– Nimic, domnule. Şi te asigur că nu se va mai întâmpla.

Şi nu se va mai întâmpla. Mi-am petrecut mare parte din viaţă de partea corectă a baricadei şi mereu a fost alegerea mea. Sean avea dreptate. Eu sunt fată bună, nu rea, pentru că aşa am decis. Am văzut prea mulţi colegi luând-o în direcţia greşită şi nu le-a mers bine. Deloc. Cu toate astea, nimic din acest schimb de replici nu-mi pică bine. Orice autoritate pe care

tatăl meu o are asupra mea acum eu i-am acordat-o şi detest asta. Ar fi aşa de uşor să mă ridic de la masă şi să-mi iau înapoi viaţa şi anul pe care mi-l fură. Dar nu este vorba de bani, deasupra capului meu atârnă bunăstarea mamei mele, aşa că-mi îndrept postura.

– Abia aştept, sincer. Cred doar că am cam exagerat un pic azi-noapte.
– Nu-i neapărat ceea ce vrea să audă un tată.

Îmi stă pe vârful limbii să-i spun „unde-i tatăl ăsta despre care vorbeşti?”, dar mă port frumos în schimb.

– Mi-am consumat un pic energia de după absolvire. Dacă te linişteşte, am băut doar trei beri de fete şi nu mă omor după băut sau altceva.

– Bine de ştiut.

„Tu nu ştii nimic.”

– Cine te-a adus acasă?

– Un localnic.

– Ah, are un nume?

– Are. Un prieten.

Şi aşa se termină discuţia noastră. Mă asigur de asta.

Eu: Drum liber.

Sean: Ajung în treizeci de minute.

Eu: O să fiu la piscină. Vino şi tu dacă vrei! Codul de la poartă este 4611#.

Primul meu plonjon în piscină este superb. Mă asigur de asta sărind ca un bolovan şi înjurând cât mă ţin plămânii. Mi s-a părut lucrul potrivit de făcut. Nu ştiu suficient despre tatăl meu să-mi dau seama dacă este satisfăcut de viaţa lui, dar sunt destul de sigură că fericit nu este.

Oamenii fericiţi nu adună mărunţiş cu bucile. Este prea încordat, o trăsătură pe care am moştenit-o şi pe care sunt hotărâtă să încerc să o remediez. Dar dacă anul ăsta trebuie doar să-i intru lui în graţii şi să mă port frumos, o să aştept până sunt lăsată în treaba mea pentru a mă asigura de o revoltă liniştită. Totul la timpul meu petrecut aici pare calculat, ca şi cum totul este la locul său, ca un păr perfect aranjat pe care eu abia aştept să-l ciufulesc. Dacă este să fiu rebelă, lupta mea este cu monotonia. Poate de asta m-am simţit aşa de bine la petrecere. Şi acest timp – timpul meu – între absolvirea liceului şi colegiu ar trebui să fie un timp în care să am aceeaşi libertate. Prima parte a dimineţii mi-o petrec gândindu-mă cum să fur înapoi ceva din ce-mi este furat.

Dilema mea are o soluţie simplă. De acum înainte voi spune da mai des. La orice şi oricui aleg eu. Faptul că în primii mei 18 ani am jucat la sigur s-a dovedit a fi fără gust, dacă nu chiar un

pic inutil. Nu vreau să trec în următoarea etapă a vieţii mele sau în cea de după regretând şansele de care nu am profitat. Aşa că în vara asta voi schimba „nu” cu „da”. Voi schimba „a juca la sigur” cu „a juca”, punct. Voi păşi în zona gri, ceea ce include

obligaţiile faţă de părinţii mei şi voi găsi o cale să mă învârt şi eu într-un pic de culoare.

Voi lua acest an de izolare şi-l voi amesteca cu atât de necesara eliberare, nu doar de responsabilităţile mele, ci şi de propriul cod moral autoimpus.

Timpul liber va însemna cu totul altceva pentru această fată bătrână. Închei această înţelegere cu mine însămi cu un salt în piscină.

Sunt deja după câteva lungimi de bazin când văd reflexia neclară a nou-sositului. Ieşind la suprafaţă, reuşesc să-mi reprim gâfâielile ce mă ameninţă când îl zăresc pe Sean în slip, stând la marginea piscinei cu o ţigară aprinsă în mână.

Doar că-l văd şi-mi vine să-mi fac semnul crucii şi să spun o rugăciune de mulţumire. Este bine făcut, în toate sensurile, din cap până în picioare, de la tunsoarea scurtă la pectoralii obraznici, la muşchii ce se evidenţiază pe lângă coaste. Dâra delicioasă de păr auriu ce iese din slipul lui este accentuată de trunchiul perfect. Este ca şi cum corpul lui a făcut o înţelegere cu însuşi diavolul, să nu-i lase loc pentru altceva în afară de carne şi muşchi aurii. Planând deasupra, emană atracţie sexuală, în vreme ce eu mă înec cu imaginea lui. Chiar şi cu ochelarii mari ce-i acoperă ochii, îi simt privirea, iar adrenalina îmi explodează direct în piept.

– Ţi-a fost dor de mine, pisicule?

– Poate.

Se aplecă să ia apă pentru a stinge ţigara şi este pentru prima dată când pot să-i văd bine tatuajul de pe braţ. Vârfurile penelor aparţin unui corb cu aripi întinse ce-i acoperă tot braţul superior, capul şi ciocul sunt pe biceps, cu capul în direcţia opusă de parcă-i protejează spatele. Ghearele ameninţătoare şi mortale de la baza corpului sunt integrate în aşa fel încât par ancorate dureros în pielea lui. Cerneala este aşa de vibrantă, de îndrăzneaţă! Este ca şi cum ar fi o entitate separată de el. Ca şi cum dacă ai întinde mâna şi ai atinge aripile bine definite, pasărea ar reacţiona.

– Mişto loc!

– Mulţumesc, o să-i transmit proprietarului. Se uită în jur.

– Tu chiar nu vrei să pretinzi deloc

ce-i aici? Dau din umeri.
– Nu e din munca mea.
El clatină din cap şi fluieră uşor, scanând împrejurimile.
– Deci aşa trăiesc cei 1%.

– Da, şi crede-mă, te rog, şi pentru mine este la fel de tin străin ca pentru e.

– Cum aşa?

– Suntem înstrăinaţi de ani în şir. A trebuit să ies din adolescenţă înainte ca *el* să se hotărască că putem avea din nou o relaţie.

– Ce aiurea!

– Destul despre Roman. Înoţi sau nu?

Dând jos tricoul şi ochelarii, sare în apă şi eu mă întorc la timp să-l văd ieşind. Printre şuviţele lui dese blonde curge un râu de apă, alunecând pe pieptul impresionant.

Se ridică, ieşind deasupra liniei apei, marcându-şi înălţimea cu trei sau patru centimetri peste 1,80.

– Cum te simţi astăzi, uşoară? mă întreabă el cu un accent distinct, ca şi cum subliniază perfect punctuaţia.

– Mă simt... ca şi cum m-am îmbătat cu câteva beri de fete. Şi poate un pic jenată.

– Să nu fii. Ai făcut impresie.

– Nu cine ştie ce, am fost dată afară.

Calc apa, simţind arsoarea soarelui pe spate.

– N-a fost vina ta, a fost Dom, crede-mă!

– Deci spune-mi de ce ţi-ai dat demisia de la fabrică prima dată.

– Lucram la garaj, dar Dom a terminat colegiul şi s-a întors să-mi ia locu l. – Dominic tocmai a absolvit? El ridică dintr-o sprânceană.

– Aşa rău l-ai judecat, pisoi?

– Poate, este un idiot. Unde a mers la colegiu?

– Tocmai şi-a luat masterul la MIT. Tocilar cu calculatoarele. Este un geniu malefic cu o tastatură.

Interesul meu doar creşte.

– Serios?

El ridică un colţ al gurii.

– Eşti impresionată?

Sunt uimită, neputând să mi-l imaginez pe Dominic în nici un campus chiar când Sean dă cu mâna în apă, făcând un val care mă udă.

Surprinsă, scuip apa.

– Nemernicule!

– Eşti într-o piscină! Ridică dintr-o sprânceană groasă. N-ai cum să nu te uzi.

Declaraţia lui este plină de insinuări şi ştiu că Christy s-ar distra la maximum dacă l-ar vedea pe tipul ăsta. Abia-mi vine să cred că este în piscina lui Roman.

Mă mişc pentru a mă angaja în jocul lui, dar mă întorc rapid în schimb, ieşind din apă după ce mi-am ajustat slipul ca să fiu sigură că sunt acoperită. Am ales costumul mai puţin revelator dintre cele două pe care le am, dar este ca şi cum aş fi goală cu senzaţia ochilor lui asupra mea.

– Unde te duci?

– Mi-e sete. Vrei ceva?

Ochii lui coboară la apa ce picură de pe gâtul meu.

– Sigur.

– Apă? Ceai? Suc de struguri?

– Surprinde-mă!

– Să te surprind, zic eu, ştergându-mi apa din păr cu un prosop pe care apoi îl înfăşor în jurul meu şi măresc ochii. Suc de struguri să fie.

– Trăieşti pe picior mare astăzi, hm?

Zâmbetul lui este orbitor. Mă lupt cu impulsul de a-i cere să-şi scoată ochelarii de soare. Mergând spre casă, simt cum se acumulează tensiunea şi ştiu că pielea de găină are puţin de-a face cu aerul care-mi atinge corpul ud. Odată înăuntru, trec cu grijă peste marea de marmură lustruită, mă uit afară şi-l văd pe Sean ieşind din piscină, aprinzându-şi o ţigară, aşteptându-mă. Luptând cu impulsul de a-i trimite un mesaj lui Christy, îmi îngrop faţa în mâini şi simt zâmbetul ce creşte sub ele. Deşi am avut doar doi parteneri, nu sunt o fată inocentă. De fapt, când mi-am început viaţa sexuală, am fost surprinsă de dorinţa mea, de sexualitatea mea, de fascinaţia mea pentru actul în sine şi de poftele neaşteptate de după, dar atracţia asta este la un alt nivel.

Deschizând frigiderul, iau două sticle de suc de struguri şi mă uit din nou afară. Când aveam 17 ani, am făcut o pasiune oribilă pentru Brad Portman. Senzaţiile care s-au agitat în mine când atracţia a fost reciprocă au fost ceva ce am ştiut că nu va fi niciodată depăşit. Mai târziu, când m-a sărutat pentru prima

dată şi în pieptul şi stomacul meu a explodat focul, după care s-a scurs spre miezul meu, eram sigură că nimic nu putea să se apropie de acea euforie, nici de senzaţia avută atunci când el a strâns ochii de plăcere şi a intrat în mine, dezvirginându-mă.

Acele senzaţii şi amintiri am jurat că vor rămâne cele mai fierbinţi momente din viaţa mea, până am ieşit afară, cu sucul în mână, şi l-am văzut pe Sean ridicându-şi ochelarii de soare.

Capitolul 5

De pe şezlong, din telefonul meu mobil zumzăie *Blue Madonna* de BØrns, în timp ce eu mă bălăcesc în apă la capătul adânc al piscinei. Sean stă sprijinit de peretele piscinei de partea cealaltă. Braţele lui puternice se întind de-a lungul cimentului din spatele lui, cu ochii pe mine în vreme ce ochii mei alunecă spre cerneala neagră de pe braţul lui.

– Deci care-i faza cu tatuajul?

– Faza?

Dau ochii peste cap.

– Unii dintre prietenii tăi îl au şi ei, *mulţi* dintre ei. Ce reprezintă?

– Este un corb.

– Mi-am dat seama de asta, zic eu. Coapsele şi gambele încep să mă ardă de la lipsa de antrenament. Dar ce simbolizează? Este o chestie de... cei mai buni prieteni?

Chicotesc.

– Faci mişto de mine, pisoi?

– Nu, dar nu crezi că este un pic ciudat să ai acelaşi tatuaj ca aşa de mulţi bărbaţi adulţi?

– Nu, zice el. Ia-l ca pe o promisiune!

– O promisiune să

ce? El dă din

umeri.

– Orice promisiune este nevoie să fie.

– Mereu răspunzi în dodii la întrebări?

– Este adevărul.

Ochii lui coboară când eu înot spre mijlocul bazinului, cu pieptul la câţiva centimetri deasupra apei, după care ridică privirea la a mea, expresia din ei fiind de ajuns ca eu să o înregistrez mental.

– Vrei să-mi spui ce gândeşti de acolo? Întrebarea lui îmi usucă limba.
– Mă gândesc că nu ştiu multe despre tine.

– Nu-s multe de zis. Ţi-am spus că m-am mutat aici când eram copil. Este un oraş mic. După cum îţi poţi imagina, am găsit metode creative de a ne ocupa timpul.

– Atunci l-ai cunoscut pe Dominic? Când eraţi copii? El rânjeşte.

– Mă întrebam eu când o să vorbeşti iarăşi despre el.

– Mereu este aşa?

– Aşa cum?

Îmi încreţesc nasul.

– Necioplit?

Asta-l face să chicotească.

– Cred că ştii răspunsul.

– Deci care-i problema lui? Nu l-a îmbrăţişat mama lui suficient?

– Probabil că nu. A murit când era mic. Tresar.

– La dracu'. Sunt o nesimţită.

– Şi el e la fel. Şi nu-şi cere scuze pentru asta, aşa că nici tu n-ar trebui.

– Deci sunteţi cu toţii prieteni cu o promisiune? De ce un corb?

– De ce nu?

Dau ochii peste cap.

– Nu ajung nicăieri cu tine.

Vocea lui netedă îmi înceţoşează privirea.

– Nu te mai ascunde după apă şi vino un pic mai aproape, ca să te văd mai bine.

– Nu mă ascund.

Îmi aud vocea stridentă şi vreau să mă înec.

El ridică bărbia într-un ordin silenţios şi eu mă apropii lent. Postura-i rămâne relaxată când se scufundă în apă până la buzele care rămân chiar deasupra suprafeţei netede.

Este încă la distanţă, dar efectul lui este letal, braţele îmi sunt ca de plumb acum când înot spre el. Ochii căprui prădători trec peste mine de parcă se hotărăşte unde să înfigă dinţii. Îmi place atracţia, fierbinţeala ce creşte în aerul cu miros de clor. M-am implicat până peste cap cu el şi amândoi o ştim.

– Un bănuţ pentru gândurile tale?

Vocea îmi tremură. Tensiunea este prea mare. Când ajung lângă el, se mişcă rapid, prinzându-mă de talie şi trăgându-mă în faţa lui. Eu ţip, apoi chicotesc în vreme ce ochii îi sclipesc peste pieptul meu, respiraţia lui

fierbinte cade pe triunghiul dintre coapsele mele aproape de suprafaţă. Sfârcurile mi se întăresc când degetele lui abia-mi ating şoldul. Încă stă pe vine în apa mică, cât eu stau deasupra lui. Îi simt fiecare respiraţie pe materialul subţire dintre picioarele mele, şoptind peste clitorisul meu. Mă lupt să nu gem.

– Vrei să-mi ştii gândurile? şopteşte el răguşit. Asta vrei să ştii?

Sunetul unei maşini ce se apropie mă trezeşte din stupoare, dar Sean mă trage înapoi când degetele lui alunecă într-un dans uşor de a lungul abdomenului meu.

– Cred că nu avem suficient timp pentru discuţia asta.

Vocea lui este inegală când înclină capul. Mâna lui îmi îndepărtează pletele ude de pe piept în timp ce se ridică lent deasupra mea. Este aşa de aproape, picăturile de apă sunt ca nişte diamante pe pielea lui. Ochii mei trec peste câteva cicatrici de pe pectoralii şi bicepşii lui. Trec cu limba peste buza inferioară şi miezul mi se încordează de anticipare.

El se apropie şi mă sărută pe tâmplă, degetele lui alunecând în jos pe umărul meu cu o şoaptă.

– Mulţumesc pentru bălăceală.

Ridicând sprâncenele, aud sunetul repetitiv al unui motor afară în faţă.

– Stai... şi maşina mea?

– Parcată afară.

– Ai venit cu maşina mea aici? Dar nu ai cheia.

– Lucrez la un garaj, mai ţii minte?

– Deci eşti şi lăcătuş? Gura lui râânjeşte.

– Sigur.

– Păi, mulţumesc, cred.

– Cu plăcere, *cred*, mă imită el perfect, inclusiv dezamăgirea din tonul meu.

Voiam să mă sărute, iar arogantul nemernic ştie asta. Simt că-i face plăcere frustrarea mea. Se joacă. Ar trebui să mă înfurie, dar îmi place jocul ăsta deja prea mult. Iese din piscină, îşi ia tricoul şi-l

trage pe el. Dezamăgirea răsună în mine când el îşi pune ochelarii de soare, scoate o ţigară din pachet, înclină capul şi-şi deschide bricheta Zippo să o aprindă. Privind în jos la mine, scoate un nor de fum.

– Ne vedem la muncă.

Capitolul 6

– Ce naiba este asta? mormăi eu când iau un alt tub.

Fac calculatoare. Corecţie, efectuez controlul de calitate la nou-produsele calculatoare ale companiei Horner Tech. A fost nevoie doar de o oră de muncă pentru a-mi schimba decizia de a nu da doi bani pe colegiu şi de a începe să mă gândesc serios la viitorul meu. Nu-i locul de muncă de vis, nici pe departe. La scurt timp după ce am început tura, am căpătat respect faţă de colegii mei. Sunt sigură că nici pentru ei nu-i locul de muncă de vis, dar muncesc cu religiozitate pentru a avea grijă de familiile lor şi nu pot să-i învinovăţesc sub nici o formă, nici să-i judec pentru asta, indiferent de cât de nesatisfăcătoare este munca pentru mine.

Dar ăsta nu poate să fie viitorul meu.

O să înnebunesc. După trei ore mă uit la ceas şi înjur din nou situaţia în care sunt. Un an de făcut asta?

Nu doar asta, am fost desemnată să lucrez cu Cathy Vorbăreaţa lângă mine, care pare să fie bârfitoarea fabricii şi lucrează cu viteza luminii, făcându-mă să par un copilaş neîndemânatic. Tot ce trebuie să fac este să încuviinţez din cap spre ea, iar ea pare satisfăcută să reia conversaţia.

În a patra oră simt mirosul cunoscut de cedru şi nicotină. Respiraţia lui îmi atinge urechea.

– Cum merge, pisoi?

Mă întorc şi-l văd pe Sean în aceeaşi uniformă ca mine, pantaloni şi un tricou cu mânecă scurtă, cu gulerul închis, ceea ce nu-i diminuează deloc farmecul. În mână are un clipboard şi rânjeşte la mine. Ochii domnişoarei Guralivă se mută între noi, interesul ei crescând la schimbul de replici.

– Adrenalină în formă pură, zic eu impasibilă, iar el râde cât eu îmi scarpin urechea pe sub plasa de păr.

– Ai nevoie de muzică, zice el, mărind ochii la femeia de

lângă mine. Probabil că ştie că-i o gură-spartă.
– Credeam că nu-i voie?
– S-ar putea să găsim o soluţie.

Tehnic vorbind, Sean este supervizorul meu, ceea ce va face munca mai suportabilă. Mi-a spus că înainte a lucrat câţiva ani la rând în fabrică, având vechime, pe care nu a pierdut-o când a plecat. Ieri a participat la turul de orientare doar ca o formalitate şi să respecte politicile fabricii. Şi acum, nu văd o altă poziţie mai bună în care să fiu decât sub el.

Ne uităm în tăcere unul la celălalt până când el arată cu capul peste umărul meu.

– Ţi-a scăpat unul.

– Îmi distragi atenţia, zic eu cu îndrăzneală.

– Bine de ştiut. Îmi face cu ochiul. Ne vedem mai încolo.

Când este la o distanţă sigură, Vorbăreaţa, al cărei nume adevărat este Melinda, se uită pieziş la mine cât ia un alt tub din grămada care tocmai a fost lăsată la postul nostru.

– Cum l-ai cunoscut pe Sean?

Dau din umeri, aranjând tuburile goale.

– Ne-am cunoscut ieri la orientare.

– Ai grijă cu el! Şi stai departe de prietenii lui, de ăla brunet de-i zic Francezul – se apropie – am auzit... *chestii* despre el.

– Serios?

Francez

ul.

Clar la Dominic se referă. Am detectat un pic de accent când a vorbit şi nu mă îndoiesc că avertismentul ei conţine adevăr. Aseară am fost prezentată acelui nor negru, enervant de frumos. Este fix opusul razei de soare care mi-a ocupat gândurile astăzi.

Melinda pare să aibă în jur de 40 de ani. Totul la ea emană valorile sudiste. De la permanentul de modă veche la blugii cu talie înaltă, de mamă, până la cruciuliţa de la gât. După ce am ascultat-o doar câteva ore, concluzia mea este că nu-i doar bârfitoarea fabricii, ci şi a oraşului, şi nici un secret de-al meu nu va fi vreodată în siguranţă cu ea. Nu mă îndoiesc că voi ajunge în conversaţiile ei viitoare de la cină.

– Da. Nu se încurcă. Maşini rapide, petreceri, droguri şi fete. Se apropie.

Am auzit că *împart* femeile.

Această veste este mult mai interesantă decât accidentul

cu barca de anul trecut al dragii ei prietene Patricia şi soarta cockerului ei spaniel de 11 ani.

– Serios?

Se apropie şi mai mult.

– Am auzit că fumează iarbă.

Nu mă pot abţine să nu chicotesc.

– Tutunul ăla trăsnit, hm?

Ea mijeşte ochii la mine cu condescendenţă.

– Eu doar îţi zic să fii atentă. Unul dintre ei a pus mâna pe fina verişoarei mele şi, dă-mi voie să-ţi spun, n-a ieşit frumos.

Nu mă pot abţine să nu întreb:

– Ce s-a întâmplat cu ea?

– Nu ştie nimeni şi nimeni n-a mai auzit nimic de ea de luni bune.

Băiatul ăla i-a frânt inima aşa de rău, că rareori mai vine acasă.

Scoate telefonul mobil din buzunar, privind prin jur, pentru că telefoanele sunt interzise în fabrică. Caută prin el, apoi îmi arată o poză. Este dintr-un profil de pe o platformă socială şi fata de pe ecran este superbă. De asta-mi dau şi eu seama.

– Era mândria verişoarei mele, dar odată ce el a pus ghearele pe ea, s-a schimbat. Nu ştiu. Priveşte peste umăr. Băieţii ăia, frumuşei cum sunt ei, cred că-l au pe diavol în ei.

După primele mele impresii, mi-e greu să cred asta despre Sean, dar cu Dominic s-ar putea să fie o poveste diferită.

Oricât de greşit ar fi, mă dau pe lângă Melinda restul turei, având brusc chef de conversaţie.

Capitolul 7

Cu spatele care mă doare după orele lungi în picioare, descui maşina şi cad practic pe scaun, dând drumul aerului condiţionat ca să mai scot din umiditatea din interior. Înclinând gurile de ventilaţie spre mine, las aerul cald lipicios să-mi usuce faţa înainte de a scoate telefonul din geantă. Văd un mesaj necitit de la Christy. Nu-mi pot reţine zâmbetul când văd unul necitit şi de la Sean.

Sean: Vino la garaj! Îţi trimit locaţia.
Eu: A fost o zi lungă. Cred că mă duc acasă.
Sean: Prostii. Poţi să dormi mâine. Fac eu cinste cu pizza.

Sean îmi trimite locaţia, iar eu cântăresc între oboseală şi dorinţa de a-l vedea din nou. Cu decizia luată, îmi ia zece minute să ajung acolo şi, când parchez, sunt şocată de mărimea garajului. Lângă recepţia de sticlă sunt şase uşi de compartimente, cea mai mare la capăt, bănuiesc că-i pentru reparaţiile maşinilor comerciale. Nu arată deloc cum mi-am imaginat. Câteva dintre maşinile pe care le-am văzut la petrecere se află afară într-o parcare mare. Coborând din maşină, aud muzica răsunând din partea cealaltă a uşilor lovite ale garajului. Este clar că s-au terminat orele de lucru. Înăuntru nu sunt semne de viaţă în afară de lumina slabă de la recepţie. Când mă apropii, un miros inconfundabil îmi invadează nasul.

Băieţii ăştia fumează „iarbă”.

Chicotesc, îmi desfac părul şi trec cu degetele prin el. N-am ce să fac cu uniforma. Mă apropii de uşă să ciocănesc şi-l văd pe Dominic de partea cealaltă a geamului dublu pe care este un logo cu King’s Automotive, acoperind mare parte din geam. Când îl văd, paşii mei curioşi se opresc şi-l observ. O şuviţă de păr negru îi cade peste frunte în timp ce apasă furios pe mouse-

ul calculatorului sub o lumină galbenă pâlpâitoare, cu un joint între buzele lui perfecte şi o bere deschisă lângă monitor.

Are genele aşa de dese. Văd cum îi joacă pe pomeţii înalţi de la câţiva paşi distanţă. Este o adevărată minune la care să te uiţi. Pieptul lat este

acoperit de un tricou gri cu logoul şi câteva pete de ulei care coboară pe blugii lui închişi la culoare. Nu-l pot vedea pe omul ăsta să-i stea ceva prost. Studiindu-i mâinile, îmi imaginez răul pe care îl pot face sau plăcerea pe care o pot aduce. De parcă mă simte că-l privesc, ridică privirea şi ochii noştri se întâlnesc.

Bang.

Este o lovitură direct în piept, iar sângele îmi pompează în plus pentru a ţine pasul cu oxigenul de care acum sunt lipsită.

Mă studiază la fel de intens câteva secunde înainte de a se duce spre uşă. O deschide cu o smucitură, se uită la mine cu o expresie indescifrabilă, jointul atârnându-i lejer între buze când vorbeşte.

– Ce cauţi aici?

Vocea îi este uşor răguşită, de parcă ar fi urlat toată ziua, apoi a băut nişte whisky.

– Am fost invitată.

– Dă-mi voie să retrag invitaţia!

– De ce?

Suflă un nor de fum de pe buze, iar eu întorc capul pentru a-l evita.

– Locul tău nu-i aici.

Nu plec. Asta măcar ştiu. Gândind cu picioarele, îi smulg jointul dintre buze şi-l iau între degete. M-ar omorî cu ochii cât trag timid, agitând în mod repetat mâna ca să îndepărtez restul de fum cât mai repede posibil.

– Are un gust, inhalez,
oribil. Mă înec şi tuşesc
când expir.

Buzele lui se mişcă uşor înainte ca zâmbetul să-i dispară.

– Asta pentru că încerci să fii ceva ce nu eşti. Nu poţi să rămâi, Cecelia.

– Nu voi bea.

Îşi ia jointul înapoi.

– Fă ce vrei, drăguţo, dar nu aici.

Se duce să închidă uşa, dar eu bag piciorul în ea.

– Dacă-i vorba de tatăl meu, atunci ar trebui să ştii că nici eu nu-s cel mai mare fan al lui, bine? Sunt doar rezultatul *desfrânării lui păcătoase*, zic eu pe cel mai bun ton batjocoritor

de pastor. Nu este *stăpânul* acestui oraş. Sau al meu.

El îşi încrucişează braţele, cuvintele mele n-au nici un impact asupra atitudinii lui.

– Nu este şeriful, bine? Cum sunt *nouă* în oraş, foarte plictisită şi blocată aici pentru un an întreg, mi-ar prinde bine nişte prieteni. Acum, lasă-mă să intru înainte să fac pe fetiţa şi să mă plâng la fratele tău.

– Vezi geamul ăla?

Arată cu bărbia spre geamul mare din spatele meu.

– Da.

– Ce scrie pe el?

– King’s Automotive. Îmi dau ochii peste cap, dându-mi seama de intenţia lui. Bine, tu iei deciziile, corect? Atunci hai să ne înţelegem, domnule King. Fac un pas în faţă, nu chiar nas în nas din cauza înălţimii lui, dar suficient cât să-i invadez o parte din spaţiul personal. Este o mişcare îndrăzneaţă şi fac tot ce pot să-mi ascund tremurul din voce. Scot o bancnotă de douăzeci din geantă. Fac eu cinste cu berea în seara asta.

O altă smucitură din bărbie. Ochii lui de culoarea metalului sunt neclintiţi.

Bag banii la loc în buzunar.

– Hai să fim prieteni, Dominic! Bătând din gene în mod exagerat, mă uit peste umăr, sperând că Sean mă va vedea şi va interveni, dar nu dau de nimeni. De ce este nevoie să intru aici?

Nu se mişcă sau nu vorbeşte, dar îmi ia încrederea bucată cu bucată doar stând acolo cât eu încerc să invoc un alter ego demn de acest adversar. Văd după privirea lui neimpresionată că eşuez lamentabil.

Dar are dreptate. Sunt o floricică timidă încercând să impresioneze un stejar măreţ. Oricum ar fi, mi-am făcut nişte promisiuni pe care am de gând să le ţin. Aşa că fac singurul lucru pe care-l pot face, îi iau jointul dintre degete şi trag ca lumea înainte de a-i da fumul direct în faţă.

Sunt aşa de ameţită de la cele două inhalări că jur că văd spaţiul. Din gâtul lui se aude un sunet adânc în vreme ce el expiră iarăşi enervat.

Spre surprinderea mea, uşa se deschide şi eu, în costumul meu spaţial, păşesc nesigură în interior. Pielea mi se face de găină de la vocea lui când vorbeşte atunci când vreau să trec pe lângă el.

– Nu mă face să regret asta.

Îi dau joint-ul înapoi cu degetele adunate, iar el îl ia.

– Nu o voi face, dar nu mă mai lăsa să mai trag din asta.

Ajung până la jumătatea drumului spre uşa ce duce spre compartimentul din partea cealaltă când el mă opreşte.

– Cecelia.

Mi-aş putea trăi toată viaţa ascultând acel vag accent în jurul numelui meu. Mă uit înapoi şi văd avertismentul din ochii lui. Jumătate din tură mi s-a ţinut o predică despre cum ar trebui să-i evit pe aceşti bărbaţi şi n-a avut alt efect decât să-mi intensifice curiozitatea.

– O să o spun *o singură dată.* Faptul că eşti aici nu-i o chestie inteligentă.

– Ştiu.

– Nu ştii multe.

– *Oh, mais j'en sais déjà beaucoup, Français.*[1]

Poate că am făcut franceză în liceu, dar sunt departe de nivelul conversaţional. Chiar şi aşa, răsplata acelor ore merită pentru a vedea tresărirea uşoară a buzelor lui şi surpriza mută din ochii lui.

– *Je ne parle pas français.*[2]

Rânjeşte şi aş putea muri. Este absolut perfect pe buzele lui. Furia indiferentă din ochii lui mă atinge cu fiecare secundă care trece înainte să întrerup contactul vizual din cauza intensităţii. Întorcându-mă spre garaj, mă poticnesc un pic cât mă îndrept spre uşă. Văd băieţii adunaţi la capătul îndepărtat al ultimului compartiment, jucând biliard la o masă veche. Sean mă vede în sfârşit, zâmbetul lui cald aprinzându-mă.

– Ne vedem acolo?

Mă uit la Dominic, ai cărui ochi sunt asupra mea, impresia lui despre mine fiind imposibil de citit.

Nu primesc decât o încuviinţare din cap.

[1] „Oh, dar ştiu multe, francezule.” (în limba franceză, în original)
[2] „Nu vorbesc franceza.” (în limba franceză, în original)

Capitolul 8

După ce am mâncat pizza cât greutatea mea, fără îndoială din cauza noutăţii, mă uit iar pe furiş la Dominic, care, după ce a intrat în garaj, s-a dus direct să lucreze la un Chevy. Tricoul i s-a ridicat, oferindu-mi priveliştea perfectă a muşchilor de pe abdomen şi un pic din părul ce iese din pantaloni cât el este întins pe spate pe o platformă mobilă. Compartimentul pe care eu l-am crezut pentru uz comercial s-a dovedit a fi un spaţiu pentru orele de după muncă cu canapele din piele aşezate în jurul mesei vechi verzi şi ponosite de biliard.

În seara asta ne-am adunat eu, Sean, Russell şi Jeremy, despre care am aflat că şi el lucrează la garaj cu Dominic. Stau înghesuită în colţul unei canapele ponosite din piele ecologică lângă Sean, în vreme ce Jeremy şi Russell joacă biliard. Pe fundal se aude încet rock sudist la insistenţele lui Sean. Stă la stânga mea, coapsa lui musculoasă o atinge pe a mea, braţul îl are întins în spatele meu de-a lungul canapelei. Între căldura corpului lui, mirosul lui şi imaginea cu abdomenul descoperit al lui Dominic la doar câţiva paşi, mi-e teribil de greu să-mi ţin sub control hormonii şi imaginaţia. Dar probabil că feromonii mei fac ore suplimentare pentru că se pare că nu reuşesc să scap de privirile bărbaţilor în compania cărora mă aflu. Nu mă flatez că ar fi interesaţi, ci doar curioşi despre mine cum sunt şi eu de ei şi de tatuajele lor comune cu corbul.

Sean mi-a spus că reprezintă o promisiune, dar nu-mi pot imagina ce înseamnă.

Mi-am temperat privirile spre Dominic, simţindu-mă ca o mică ciudată la câtă atenţie îi acord. Este cel mai tăcut şi deci cel mai enigmatic dintre cei patru.

Ca şi Sean, nu-i natural pentru un bărbat să fie aşa de atrăgător. De câte ori m-am uitat la el, n-am reuşit să găsesc

un singur lucru cu care ochii mei să nu fie de acord.

– Deci urăşti fabrica, hm, pisoi? zice Sean, în vreme ce eu mă uit la Dominic cum umblă în cutia lui cu unelte.

– Nu-mi mai spune aşa, zic eu, dându-i un cot în coaste.

– Nu, porecla rămâne.

– Doar că-i... aşa de plictisitor, oftez eu. Bine că sunt creativă când visez cu ochii deschişi.

Îmi iau ochii de la Dominic, chiar când privirea lui rece ajunge la mine de unde se află el sub camionetă.

Mă uit la Sean aflat încă lângă mine.

– Dar îmi place de supervizorul meu.

– Ah, da?

– Da.

Am puţin timp să savurez tensiunea din schimbul nostru de priviri când uşa se deschide de partea opusă a garajului. În prag este Tyler cu o duzină de cutii de bere în braţe.

– Cum merge treaba, băieţi?

Privirea lui cade asupra mea, iar zâmbetul lui se lărgeşte când ridic mâna şi o flutur spre el. Vine spre noi, ridicând bărbia în semn de salut.

– Salut, frumoaso, o faci lată şi în seara asta?

Ia un joint din degetele lui Jeremy şi trage o dată cât Russell ia berile şi le pune într-un răcitor mare.

– Deloc. Şi ca să ştii, am crescut într-o casă mică, nu într-o familie bogată.

Ochii lui Tyler se aprind cu interes când vine să ia locul lui Sean lângă mine.

– N-ai loc, zice Sean cu un tăiş în voce.

Un tăiş protector şi nu-mi pot controla pulsul care creşte.

– Uiţi că eu sunt cel care rezolvă problemele.

Tyler mă ridică cu uşurinţă şi mă aşază în poala lui Sean, iar eu mă scufund acolo.

Mă simt foarte bine cu băieţii ăştia, de parcă-i cunosc de mult mai mult decât de două zile. Este cea mai ciudată chestie. Singurul lucru care mi se pare că nu-i la locul lui provine de la bărbatul aflat la câţiva paşi distanţă. Zăbovesc când îmi las ochii să hoinărească şi observ că el se uită la mâinile lui Sean, la degetele lui şi cum sunt strânse lejer în jurul meu.

Şi când ridică lent privirea spre a mea –

electricitate. Tyler se uită la Dominic.

– Când te opreşti, frate? Trebuia demult

s-o faci. El îşi ia ochii de la mine.
– În douăzeci de minute.

– Asta-i sigur? îl întreb eu pe Dominic care-mi ignoră întrebarea.

– Probabil, şopteşte Sean în locul lui.

– Hai să-l cronometrăm, da? Îmi pornesc ceasul să-l cronometrez, dar Dominic clatină enervat din cap. Deci de cât timp ai garajul ăsta? îl întreb eu pe Dominic, încercând să-l atrag în conversaţie.

– Este o afacere de familie, răspunde Sean pentru el, pentru a mă scuti de tăcerea bădărană drept răspuns din partea lui. Există de ani buni. Cam ca *afacerea familiei tale*.

În tonul lui este o idee de ranchiună. Devine tot mai evident că tatăl meu nu-i cel mai iubit om din Triple Falls. Nu-i chiar o surpriză. Doar privirile de astăzi de la fabrică şi ar fi fost de ajuns să mă consider o paria. Nici măcar în liceu nu m-am simţit aşa de mult o paria ca astăzi. Am fost recunoscătoare că miloasa Melinda şi Sean au fost acolo, altfel poate că m-aş fi încuiat în baie până mi se termina tura.

A fost o mişcare stupidă să zic în gura mare că sunt fiica şefului, dar nu pot să o iau înapoi.

„Capul jos, Cecelia! Un an până la libertate.”

În clipa în care ceasul meu termină de cronometrat, Tyler se ridică de lângă mine pentru a juca o partidă, iar Dominic se aşază în locul lui, cu o revistă şi o geantă de piele în mână.

– Douăzeci de minute fix, îl complimentez eu cât trage fermoarul genţii şi scoate conţinutul fără a-mi răspunde.

„Am auzit că împart femeile.”

Asta îmi răsună în cap de când a spus-o Melinda. Dar cu dispoziţia lui Dominic, nu-mi pot imagina un asemenea scenariu. Sau prezenţa mea îl ofensează atât de tare de s-a închis aşa în el? Este clar că are o problemă cu mine şi asta a fost evident din momentul în care ne-am întâlnit.

A fost chiar aseară? Mi se pare că a trecut o viaţă, totuşi mă simt complet confortabil în poala lui Sean.

Dominic pune revista în poală, după care scoate nişte foiţe şi o pungă mare de „iarbă”.

În adolescenţă nu mi-am permis niciodată să mă apropii suficient de un astfel de grup. Mereu mi-a fost teamă de repercusiuni. Pentru ei asta este o altă noapte, pentru mine este ca şi cum aş intra într-o lume cu totul nouă.

– Unde eşti şi la ce te gândeşti? şopteşte Sean de sub mine, degetele lui atingându-mi braţul, lăsând fiori în urma lor.

Privesc peste umăr şi buzele noastre sunt doar la câţiva centimetri când răspund.

– Nimic, a fost o zi lungă.

Îl simt cum se tensionează uşor când ochii noştri dansează asupra celuilalt provocându-se. Dacă m-ar săruta în seara asta, i-aş răspunde. Asta ştiu. Mi-e de ajuns doar electricitatea din jurul nostru. Mă înec cu testosteron, nefiind sigură de unde vine tot. Pentru prima dată, sunt puţin nesăbuită cu semnalele mele şi nu sunt sigură că-mi pasă. Sean este primul care-şi mută privirea, dar degetul lui alunecă pe braţul meu şi simt că a primit mesajul meu. Atunci îmi dau seama că, dacă va face o mişcare, o va face în privat. Mă întorc să scanez garajul, în timp ce ei încep o conversaţie firească, strigându-se unii pe ceilalţi exact cum se face în familie, în vreme ce Dominic rulează abil un joint. Sunt vrăjită când umezeşte hârtia cu atingeri precise ale limbii, cu ochii coborâţi, genele negre plutind peste pometii sculptaţi. Când ochii lui furtunoşi se ridică spre ai mei şi trece cu limba cu grijă de-a lungul ţigării, deschid buzele.

„La dracu’!”

Sean mă trage mai strâns spre el, făcându-mi picioarele să alunece, iar Dominic înjură, încercând să salveze iarba care se varsă din revistă în poala lui. Mijeşte ochii spre Sean care râde. Eu mă scufund în îmbrăţişarea lui Sean, un zid de muşchi tari în spatele meu, în vreme ce limba lui Dominic iese iarăşi, udând din nou cu abilitate hârtia.

Odată joint-ul aprins, se dă drumul la muzică şi conversaţia devine mai zgomotoasă. Din acel moment, sunt total ameţită, dar nu sunt sigură de la care contact. Probabil de la toate trei.

Capitolul 9

Mă trezeşte atingerea delicată a articulaţiilor degetelor care îmi dau laoparte părul de pe faţă. Deschid ochii şi-l văd pe Sean în faţa mea, cu ochii lui căprui plini de tandreţe. N-am idee când am adormit, dar prind mica picătură de salivă ce ameninţă să-mi curgă din colţul gurii când el coboară privirea la mine.

– O să-l las pe Dominic să te ducă acasă, iar Tyler o să vă urmeze în maşina ta.

– Cât este ceasul?

– Un pic peste trei.

– La dracu', aşa mult am dormit? Mă îndrept, trecând cu mâinile prin păr. Încerc să mă adun când îmi dau seama că toţi se uită la mine şi ridic privirea pentru a o întâlni pe a lui Dominic. Observă atent schimbul nostru de replici. Îi răspund lui Sean cu ochii încă pe Dominic. De ce mă duce *el*?

El îmi urmăreşte privirea.

– Eu stau doar la câţiva kilometri distanţă şi trebuie să închid garajul, răspunde el mohorât.

Revin cu privirea la el.

– Nu pari fericit cu asta.

Îmi zâmbeşte cu zâmbetul acela luminos al lui ca şi cum înlătură o parte din iritare.

– Voiam să te duc eu.

– Păi atunci du-mă, zic eu, dregându-mi vocea răguşită de somn. Nu mai lucrezi aici, corect?

– E doar în seara asta, zice el cu maxilarul încordat.

– Bine. Mă ridic. Pot să mă duc singură.

– Lasă-l să te ducă, zice el insistent. Ai dormit ceva. Ai fumat ceva puternic. Doar ca să fim siguri.

Simt o uşoară nelinişte. Creierul meu este încă un pic tulbure pentru că am stat în fumul de marijuana din garaj aşa multe ore,

aşa că încuviinţez din

cap. Nu stăpânesc drumurile de munte, mai ales după căderea nopţii, şi decid să nu risc.

Odată afară, aerul proaspăt mă loveşte în timp ce-l urmez pe tăcutul Dominic spre un Camaro negru, elegant, vechi.

– Frumos, zic eu când el deschide portiera din dreapta.

Mă uit şi întâlnesc privirea lui Sean de unde stă în uşa atelierului. Zâmbesc şi flutur mâna în semn de noapte bună şi văd că privirea lui se mută de la mine la Dominic înainte de a schiţa un zâmbet înapoi. Am văzut suficiente zâmbete autentice la Sean ca să ştiu diferenţa. Este supărat. Mă uit la Dominic şi văd privirea lui neiertătoare asupra lui Sean înainte de a mă băga în maşina lui şi de a închide portiera. Abia am înregistrat schimbul lor de priviri când Dominic se aşază pe locul şoferului şi porneşte maşina. Răsună muzica tare, făcându-mă să tresar când torsul motorului îmi furnică simţurile. Dominic nu se deranjează să dea mai încet, ci face opusul, dând muzica şi mai tare până la un volum de-ţi sparge timpanele, distrugând orice şansă de conversaţie.

Idiot!

Interiorul maşinii se umple cu chitare ce urlă. Ridic privirea la el cât iese cu spatele pe alee, cu mâna pe schimbătorul de viteze. Nu se deranjează să se uite în oglinda retrovizoare ca să verifice traficul şi pleacă de parcă drumul îi aparţine.

Cu ochii mari, mă uit înapoi la locul unde era Sean şi văd că a dispărut. Şi apoi Dominic apasă pe acceleraţie, înaintând ca un liliac ieşit din iad,

gonind nesăbuit. Tranziţia este lină când schimbă vitezele şi apasă acceleraţia pe fiecare porţiune dreaptă de şosea. Sunt cele mai înspăimântătoare cincisprezece secunde din viaţa mea din momentul în care hotărăsc să dau drumul fricii paralizante şi să mă las în voia senzaţiilor. Până atunci sunt deja captivată, cuprinsă de exaltare, inima îmi bate puternic şi dau capul pe spate. Un râset zgomotos îmi scapă.

Mă uit unde stă Dominic, controlând maşina ca un expert, ştiind fiecare centimetru din şosea, îmbrăţişând liniile galbene de parcă le-a memorat pe toate. Nici măcar nu se uită la mine, dar jur că i-au tresărit buzele când m-a auzit râzând. Îi pune stavilă cât îl studiez în lumina slabă din maşină, cu muzica

pulsând prin mine, alături de senzaţia motorului dansând sub mine. Dominic este în elementul lui, controlând totul în vreme ce conduce prin noaptea neagră ca smoala. Văd vag în urma noastră farurile de la maşina mea înainte ca ele să se stingă.

Din boxele lui urlă *Bundy* de la Animal Alpha, în contrast cu noaptea stranie şi tăcută printre brazii care ne înconjoară. Pun mâinile pe bord, senzaţia maşinii mâncând drumul seamănă mult cu zborul. Absorbind fiecare moment, jur că simt o schimbare în aer în timp ce mă mişc uşor în ritmul diavolesc. Dacă conduce aşa ca să mă intimideze sau să mă sperie, spre marea lui surprindere, eşuează lamentabil.

Şi pe durata unei melodii, mă relaxez, fără să-mi pese de percepţia lui şi mă las să mă bucur de acele câteva minute cât nu deţin controlul, cât îmi las soarta în mâinile altcuiva. De când am ajuns în Triple Falls şi am simţit distanţa dintre mine şi mama, mi-am dat seama că rolul meu în viaţa ei a fost mult mai inversat decât voiam eu să recunosc. Recunosc acum că în ultimii nouăsprezece ani eu am fost mai mult părinte decât ea. Am fost mai strictă cu mine decât a fost ea vreodată cu mine. Înadins niciodată nu i-am dat motive de îngrijorare. I-am luat vinul de mână şi am aruncat scrumul de la ţigările ei; am acoperit-o cu pătura de mai multe ori decât pot să număr. Mi-am păstrat virginitatea pentru cineva pe care am crezut că-l iubesc şi respect în vreme ce în secret pe ea o condamnam pentru promiscuitatea ei ostentativă din anii când eram mai mică. Din poveştile ei, era o fată petrecăreaţă şi zilnic am fost martoră la consecinţele alegerilor din viaţa ei. Am trăit fix opusul deciziilor ei, lucru care ştiu că i-a oferit uşurare. Dar în acest moment, doar pentru câteva minute, o să renunţ la tot. Cu vântul în păr, închid ochii şi doar... zbor.

Şi senzaţia este aşa eliberatoare! Aşa de mult, încât sunt dezamăgită când maşina începe să încetinească şi Dominic o ia pe drumul izolat care duce la proprietatea tatălui meu.

Coborând de la o înălţime inimaginabilă, care-mi depăşeşte cu mult senzaţiile tari adolescentine de dinainte, aşteptăm până când farurile de la maşina mea se aprind pe drumul altfel pustiu. Când Tyler opreşte în spatele nostru, tastez codul porţii pentru a permite ambelor maşini să intre. Porţile de fier arcuite se deschid şi Dominic se uită la casa din depărtare în timp ce o ia lent pe alee, după care ocoleşte intrarea. Se opreşte chiar la treptele ce duc la verandă şi se întoarce la mine, în expectativă.

– Nu ştiu dacă să-ţi dau o palmă sau să-ţi mulţumesc.

– Ţi-a plăcut.

Are un ton monoton, dar ochii lui îl contrazic. Se uită la mine cu un amestec de curiozitate şi, să îndrăznesc să cred, interes?

Decid să nu-i mulţumesc sau să-i încurajez comportamentul de mitocan şi cobor din maşină, închizând portiera grea. Îl văd pe Tyler, care

acum stă pe partea şoferului maşinii mele cu cheile pe un deget. Le iau şi-i spun delicat:

– Mulţumesc.

Brusc mă simt extenuată de drumul spre casă în viteză cu maşina şi de ziua lungă.

Îmi face cu ochiul.

– Nici o problemă, ne mai vedem.

– Aşa sper.

Mă uit la Dominic care-mi scanează casa, cu maxilarul încleştat, cu o expresie indescifrabilă. Niciodată n-am văzut un bărbat să aibă o mască aşa de impenetrabilă. În urechi îmi răsună cuvintele lui Christy:

„Ăia erau băieţi, găseşte un bărbat.”

Tipii ăştia nu-s deloc ca tipii pe care îi ştiam acasă. Sigur, par la fel de aroganţi, unele dintre rutinele lor sunt la fel, dar au ceva ciudat de diferit. Mă întreb acum cât mă uit la Dominic dacă asta-i ceva bun. Îmi revine în minte zâmbetul lui Sean, strălucirea sa, lumina din ochii lui şi felul în care are grijă de mine când sunt în preajma lui, că am sau nu nevoie, şi asta mă face să mă simt bine. Dominic îmi simte privirea intensă şi abia îmi aruncă o privire înainte de a-i face semn cu capul lui Tyler să i se alăture.

– Noapte bună, Cecelia.

Tyler parcurge scurta distanţă până la Camaroul lui Dominic, aşezându-se pe locul meu în maşină. Abia când el închide portiera neagră lucioasă eu mă trezesc din vrajă. Maşina se îndepărtează în viteză când eu ajung pe verandă şi la uşa de la intrare, recunoscătoare că tatăl meu nu-i acolo să mă întâmpine.

În noaptea asta mă strecor în pat şi las deschise uşile balconului. Simt vântul răcoros al nopţii cum intră în cameră şi-mi învăluie pielea, aducându-mă înapoi în Camaroul lui Dominic.

Adorm şi visez nişte ochi căprui intenşi, buze răsfrânte, copaci înceţoşaţi şi drumuri interminabile.

Capitolul 10

În dimineaţa următoare, cu un zâmbet zăpăcit de la amintirea viselor în duş, cobor scările cu o scuză repetată pe buze, cu nervii întinşi când traversez foaierul şi o iau spre sufragerie. Sunt uşurată când o descopăr goală. Dar această uşurare este de scurtă durată când aud semnalul telefonului şi văd un e-mail de la tatăl meu şi subiectul, „Vizitatori”. Roman Horner nu trimite mesaje – este mult prea personal. El corespondează cu copilul lui prin e-mail.

Eşti o femeie în toată firea şi îmi dau seama că condiţiile şederii tale cu mine s-ar putea să fie un pic sufocante pentru activităţile tale din afara programului din cauza turei târzii. Acestea fiind spuse, este a doua noapte în care nu am putut să dorm din cauza apariţiei tale târziu noaptea şi a zgomotului sosirii tale. De acum înainte, fă tot ce poţi să ajungi singură acasă noaptea şi respectă-mi casa, Cecelia. Vizitatorii trebuie să se limiteze la minimum.

De asemenea, în următoarele câteva zile voi fi în Charlotte din cauza programului. Menajera va veni astăzi. Te rog să o informezi dacă ai nevoie de ceva.

Roman Horner
CEO Horner Technologies

Mă lupt cu impulsul de a-i trimite înapoi un emoticon care îşi dă ochii peste cap. Îi răspund în schimb cu „Da, domnule”.

Tocmai vreau să o sun cu apel video pe Christy când îmi sună telefonul.

– Bună, mamă, zic eu, îndreptându-mă spre bucătărie să-mi iau iaurtul.
– Au trecut două zile şi n-ai dat nici un semn de viaţă.
– Am fost ocupată. Nici pe Christy n-am prea sunat-o.

– Şi asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine?
– Da. Ea este prima şi ultima pe care o sun ziua.

Tăcere. Dau vina pe ea şi nu dau doi bani pe asta. Ştie că nu mi-a fost aproape de la „pauza” din viaţa ei.

– Cum este acolo?

– E bine.

– Ştii că detest cuvântul ăla.

– Momentan Roman este în mod previzibil absent. Chiar nu-mi dau seama ce ai văzut la el.

– A fost cu mult timp în urmă. O viaţă diferită, zice ea pe un ton sumbru şi mă întreb dacă voi înţelege vreodată cum am ajuns să exist.

– Voi doi nu semănaţi deloc, dar deloc. Cum te simţi?

– Bine.

Aud zâmbetul din vocea ei.

– O, taci din gură!

Râdem amândouă şi, după ce râsetul se stinge, tăcerea ei persistentă mă nelinişteşte.

– Mamă, eşti bine?

– Vorbeşte despre mine?

– Nu. Nu discutăm nici măcar despre vreme. De ce?

– Nu vreau să spună lucruri negative despre mine.

– Oricum nu l-aş crede. Nu el m-a crescut. Îi aud oftatul.

– Cred că asta mă face să mă simt mai bine.

– Eşti sigură că eşti bine?

– Da. Urăsc că eşti acolo. Simt că te-am dezamăgit.

– A fost o vrajă. Ai dreptul la una. Acum trăim în prezent, corect?

– Corect. Dar dacă nu-ţi place acolo...

– Nu. Sunt rezervată. Este ca şi cum ai sta la un complex gratuit pentru angajaţi. Mă descurc.

– Eşti sigură?

„Pentru tine pot.” Asta vreau să-i spun.

– Sunt sigură.

– Te iubesc, fetiţo.

Capitolul 11

Primele mele două săptămâni la fabrică sunt suportabile datorită supervizorului meu şi a pauzelor lungi pe care mi le acordă. Dar tot aud şoaptele câtorva când trec şi n-am cum să confund mârâitul unui grup de femei care mai mult ca sigur mă urăsc pentru numele meu de familie. Una în mod deosebit, o frumoasă latino-americană pe nume Vivica, se uită constant la mine de parcă mi se apropie sfârşitul. Probabil că vestea că sunt fiica proprietarului s-a împrăştiat repede prin fabrică, pentru că la tot mai multe zâmbete nu mi se răspunde.

Pacifista din mine încearcă să ignore asta, să întorc celălalt obraz şi să ţin capul jos. Dacă nu aş vedea deja timpul meu aici ca o pedeapsă, acum am toate motivele să văd lucrurile aşa. Şi Sean le simte privirile, dar nimeni nu-l ia la întrebări când mă ia de la linia de producţie, inclusiv Melinda, care poate că nu obiectează verbal, dar nu mă scuteşte de privirile ei sceptice când sunt scoasă de la staţia noastră comună de lucru. Deşi par să fiu inamicul public numărul unu, toată lumea din fabrică pare să-l iubească pe Sean şi are o relaţie lejeră cu majoritatea angajaţilor. Ironia este că reuşesc să trec peste toate, pentru că sunt cu el şi numele meu de familie n-are nimic de-a face.

De când ne-am cunoscut, n-am petrecut mult timp despărţiţi. Ori că am stat la soare înainte de muncă lângă piscină, ori că am petrecut nopţile la garaj unde băieţii mă învaţă pe rând cum să joc biliard. Russell, Tyler şi Jeremy sunt mereu acolo, dar Dominic este în mare parte absent. Chiar şi când apare rareori, nu se poartă frumos cu mine. Cu toate astea, de fiecare dată când îl surprind uitându-se la mine, expresia lui mă nelinişteşte. Este mereu un amestec de curiozitate şi dispreţ. Am încercat de mai multe ori să-mi adun curajul şi să-l întreb care-i problema lui şi de fiecare dată mi s-a

făcut teamă.

De când am ajuns în Triple Falls, m-am apropiat de Sean, la propriu şi deseori în oaza curţii din spate a tatălui meu. De fiecare dată când ne-am apropiat de ceva intim, el m-a sărutat pe tâmplă, nu pe buze, şi mi-a dat

drumul. De câteva ori s-a apropiat cu buzele să mă tachineze şi de fiecare dată mi s-a tăiat respiraţia aşteptând, sperând că buzele lui vor aluneca de la tâmpla mea sau de pe obraz unde am visat de nenumărate ori cu ochii deschişi că vor fi. Este ca şi cum aşteaptă altceva decât permisiunea din ochii mei pentru a face o mişcare. L-am surprins de nenumărate ori, cu limba alunecându-i peste piercingul din buză în timp ce se uita la mine într-un fel care spune că suntem orice numai prieteni nu. Am fluturi în stomac când el este prin preajmă, iar corpul mi se încordează de fiecare dată când mă trage aproape de el. I-am memorat corpul, tânjind zilnic ca relaţia noastră să treacă de la prietenie la mai mult. Mă înnebuneşte refuzul lui de a se lăsa în voia chimiei dintre noi. În acelaşi timp, ador aşteptarea delicioasă, senzaţia ochilor lui asupra mea când lovesc bilele la masa de biliard, senzaţia degetelor lui urmărind apa pe pielea mea. Este frustrant şi încântător şi deseori îmi dau seama că visez cu ochii deschişi cât Melinda pălăvrăgeşte despre prietenele ei de la biserică, în mare parte despre soţia pastorului. Şi nu într-un mod flatant. Dar de când Sean a intrat neaşteptat în viaţa mea, când cad pe pernă, este şi el deseori în visele mele. Deschizând ochii, îmi dau seama că zâmbesc când îmi amintesc ultima imagine cu el venind spre mine în apă, soarele dansând în jurul nostru, luminându-l în timp ce el înaintează spre mine. Pentru scurt timp mă gândesc să mă scufund la loc în somnul fericit pentru a continua întâlnirea noastră când îmi vibrează telefonul la primirea unui mesaj.

Sean: *Mă gândesc la tine.*
Eu: *La ce te gândeşti?*
Sean: *Tot felul de chestii.* Eu: *Vrei să-mi dai detalii?* Sean: *Altă dată.*
Eu: *Nu-i nimeni dacă vrei să înoţi.*
Sean: *Bun, pentru că sunt deja în faţa casei tale.*

Mă dau jos din pat, alerg pe scări şi deschid uşa. Îl văd pe Sean, cu părul ud de la duş şi ciufulit frumos în creştetul capului, cu braţele încrucişate, sprijinindu-se de Nova lui. Este

încălţat cu ghete, îmbrăcat cu pantaloni scurţi şi un tricou negru şi mi-l întipăresc în minte cât stau şi mă holbez Dumnezeu ştie cum.

Mă înroşesc, trecând cu degetele prin păr.

– Tocmai m-am trezit.

– Eşti frumoasă.

Vine spre mine. Eu încuviinţez din cap peste umăr.

– Poţi să intri. Tata ajunge acasă târziu astăzi.

Înaintează pentru a mă întâmpina cu un sărut pe obraz, iar eu mă feresc.

– Respiraţia de dimineaţă.

– Nu mă interesează.

Se apleacă şi mă sărută delicat pe maxilar, zăbovind. Aerul dintre noi se îngreunează.

Mi se taie respiraţia, dar rezist impulsului de a-l trage mai aproape.

– Ai ghete de drumeţie?

Întrebarea lui mă nedumereşte.

– Ăăă, da.

– Îmbracă-te lejer şi încalţă-le! Vreau să-ţi arăt ceva.

– Mă duci într-o drumeţie?

Ultimul lucru pe care vreau să-l fac cu el este să merg în drumeţie.

– O să merite.

*

– Ce frumos este, gâfâi eu când ne căţărăm pe o altă serie de bolovani la marginea muntelui.

Muşchii nefolosiţi de ani buni urlă, în timp ce simt senzaţia străină a muşchiului de pădure ce-mi atinge tibia când încerc să escaladez stânca. În spatele meu, Sean îmi urmăreşte fiecare mişcare, respiraţia lui cade pe coapsele mele când mă uit în jos unde el se uită la partea inferioară a corpului meu, având grijă să mă ajute în caz că-mi scapă piciorul.

– Sunt de acord.

Îmi cuprinde fundul cu o mână pentru a mă ajuta să trec de marginea unei stânci mari. Insinuarea clară din tonul lui se întinde spre degetele mele de la picioare când trec peste.

– Unde mă duci? întreb eu când fac ultimul pas şi văd toată priveliştea.

Se ridică şi el unde mă aflu eu, fără a fi prea mult împiedicat în căţărare de rucsacul mare din spate. Mă prinde de

mână, petrecându-şi degetele printre ale mele când ajunge lângă mine.

– Nu mai avem mult.

Mă uit la ceas. Ar trebui să mă văd cu Roman la cină şi urăsc agitaţia pe care încă o simt când vine vorba de el. Am iarăşi 11 ani. După câteva mese, nu ne simţim mai confortabil împreună decât atunci când am sosit.

– Cât este ceasul? mă întrebă Sean uitându-se la mine.

– Este devreme.

– Trebuie să ajungi undeva?

– Nu, scuze, doar că-i vorba de tatăl meu. Oftez stresată. Trebuie să iau cina cu el mai târziu.

– Dar asta-i mai târziu.

– Corect, rostesc eu cuvântul făcându-l să pară mai mult o întrebare.

– Deci timpul tău liber este acum, aici, cu mine. Mă opresc şi ridic din sprâncene.

– Îhm.

– Deci ar trebui să fii aici, *cu mine*.

– Da?

– Asta-i o întrebare?

– Nu. Sunt cu tine.

– Dar te gândeşti la tatăl tău.

– Nu mă pot abţine.

– Eşti sigură?

Mă încrunt.

– Ăsta-i un test?

– I se spune pământul celor liberi şi casa celor curajoşi, mormăie el, clătinând din cap când îşi reia mersul.

– Da, aşa se spune. Îl urmez. Ce vrei să spui? Se întoarce spre mine.

– Eu zic că-i pământul sclavilor inapţi mental, dependenţi de electronice şi spălaţi pe creier de media.

– Tocmai m-ai insultat. Grav, cred.

– Mă scuzi, eu doar vreau să spun de ce să iroseşti momentul făcându-ţi griji pentru mai târziu?

– *Momentul?*

– Este singura măsură a timpului care contează. Timpul în sine este o linie invizibilă, o măsură inventată de oameni, corect? Ştii asta. Şi, deşi este o referinţă bună, este şi un declanşator major de stres, pentru că îi permiţi să te controleze.

Nici măcar nu pot să neg. Ideea cinei cu Roman îmi strică timpul petrecut cu Sean.

– Bine, scuze!

– Nu-ţi cere scuze. Doar nu-i acorda putere. Acum este acum, mai târziu va deveni eventual *acum*. Nu fi o sclavă a nebuniei de a ţine ritmul şi

de a ţine pasul. *Acum* este singurul lucru asupra căruia ai control şi chiar şi aşa este o iluzie.

– Eşti un bărbat ciudat, râd eu, clătinând din cap.

– Poate sau poate toată lumea trebuie să se trezească şi să iasă din starea asta automată. Dar oamenii nu o vor face, pentru că se simt prea bine în pilotele luate printr-o reclamă de pe Instagram.

– Acum îmi zici că-s prea comodă?

– Depinde.

Îmi trage braţul spre el, desprinzându-mi lent ceasul Apple, îl lasă pe jos şi-l striveşte cu gheata.

– Nu creeeed, zic eu cu gura deschisă şi holbându-mă la el...nu-i frumos!

– Cum te-ai simţit?

Recuperez ceasul distrus de pe pământ şi răspund sincer:

– A durut.

– Da, dar cât este ceasul?

– Evident că n-am idee, mă răstesc eu, băgând ceasul inutil în pantalonii scurţi.

– Felicitări, iubito, asta-i libertatea.

– Este nerealist.

– Pentru tine. Tu încă funcţionezi după program, zice şi lipeşte un deget de tâmpla mea, aici.

– Înţeleg. Îmi spui că trebuie să mă deconectez, bla, bla. Sunt sigură că exista o cale mai puţin dureroasă pentru a-ţi expune punctul de vedere.

– Da, dar tu nu înţelegi, trebuie să-ţi antrenezi din nou creierul. Fac pariu că ai trage o linie dacă aş încerca să-ţi fac praf telefonul cu gheata.

– Bineînţeles.

– De ce?

– Pentru că am nevoie de el.

– Pentru ce?

– Pentru... tot.

Scoate o ţigară din buzunar şi o aprinde, îndreptând-o spre mine printre degetele lui.

– Gândeşte-te la asta în mod critic! De câte ori ţi-a trebuit astăzi?

– Ca să-ţi răspund ţie, o dată.

– Aş fi putut foarte uşor să sun la uşă. Dar ştiu că ai pune mâna pe telefon înainte să ajungi la uşă şi ştii de unde ştiu asta?

– Eram pe telefon.

El încuviinţează din cap.

Porneşte iar la drum şi eu îl urmez cu reticenţă, încă supărată de faza cu ceasul.

– Deci tu n-ai conturi pe platformele de socializare? El oftează.

– Evident că nu. Cel mai rău lucru pe care l-am făcut vreodată a fost să dăm oricui un microfon şi locul unde să-l folosească.

– De ce?

Se opreşte într-un luminiş şi se întoarce spre mine, cu ochii lipsiţi de umor.

– Dintr-o sută de motive, uşor.

– Atunci spune-mi-l pe cel mai bun!

Se gândeşte scurt timp la întrebarea mea, trăgând lung din ţigară.

– Bine, expiră, îţi dau un scenariu în afară de pângărirea lentă şi inevitabilă a umanităţii.

Încuviinţez din cap.

– Imaginează-ţi o persoană născută cu un har inegalabil de a reţine informaţii. Şi când descoperă că are acest har, se apucă direct de muncă, învăţând de una singură ani şi ani cum să perfecţioneze acest har şi transformându-l într-o superputere, devenind o enciclopedie de cunoaştere fără seamăn, până ajunge să fie respectată, o forţă de care să ţii cont, cineva pe care chiar să-l asculţi. Mă urmăreşti?

Încuviinţez din nou din cap.

– Şi poate această persoană suferă o pierdere. Poate cineva apropiat lui moare şi acea moarte prezintă o întrebare la care nu are nici un răspuns şi aşa că-şi asumă misiunea de a răspunde acestei întrebări şi refuză să cedeze până când nu are dovada incontestabilă a locului *unde* s-a dus persoana iubită. Deci trăieşte, mănâncă, respiră în fiecare minut din fiecare zi a vieţii sale pentru răspunsul la acea singură întrebare. Şi într-o zi se întâmplă. Reuşeşte şi, făcând asta, îşi transformă teoria în realitate şi, dacă împărtăşeşte acea dovadă, ştie că ar putea schimba viaţa aşa cum o ştim cu toţii. Şi să zicem că această persoană poate nu doar să dovedească faptul că există viaţa de apoi, dar ar putea dovedi însăşi existenţa lui Dumnezeu, aşa că

nu mai este necesară credinţa. El este real. Aşa că are dovada, viaţa sa nu mai are sens, moartea pe care a jelit-o este inutilă, are răspunsul şi vrea să-l ofere şi altora. Sean mai trage o dată din ţigară şi suflă un nor lung de fum, înainte de a ridica ochii căprui la mine. Postează pe o platformă socială ca

lumea să aibă *în sfârşit* răspunsul la o întrebare care chinuie omenirea de secole interminabile. Ce se va întâmpla?

– Nu am crede.

El încuviinţează lent din cap.

– Mai rău. Betty Lou l-ar desfiinţa în zece minute, indiferent dacă are sau nu dreptate, pentru că are milioane de urmăritori şi opinia ei *este* Dumnezeu. Deci această persoană cu dovadă, fapte, filmări, nu-i nimic decât un alt şarlatan de pe internet, pentru că aşa a zis Betty. Aşa că milioane de oameni nu ascultă şi nici prietenii lor, pentru că Betty are *mereu dreptate.* Cu toate astea, şarlatanul ăla care-i aşa de sigur de *adevărul său*, care are dovezi tangibile, îi imploră pe toţi ceilalţi să-l asculte, dar nu o face nimeni, pentru că toată *lumea* măcăne din cauza tuturor microfoanelor. Şi acum, nici unul dintre noi nu va şti că Dumnezeu există şi mulţi vor continua să-şi ducă existenţa zilnică cu teama paralizantă de moarte.

– Asta-i aşa de trist şi... ridic din sprâncene, de adevărat. Expirând din nou, scutură scrumul ţigării şi-l calcă.

– Adevărul şi mai trist este că singura cale de a învinge frica de moarte este *murind*.

– Doamne!

Sean rânjeşte.

– Eşti sigură? Ascultă *El*? Eu îmi dau ochii peste cap.

– Mă omori.

– De ce modul ăsta de exprimare? Te sperie moartea?

– Încetează să-mi mai întorci cuvintele, spun şi îl lovesc în piept. El chicoteşte, apoi dă din umeri, deschizându-şi sticla de apă.

– Tu ai întrebat. Doar transmit un mesaj.

– Tot discursul ăla nu a fost al tău?

Ia o înghiţitură sănătoasă şi apoi pune capacul înapoi, ferindu-şi privirea.

– Nu. Nu-i al meu. Doar al unui alt şarlatan.

– Dar asta este ceea ce crezi?

Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei, privirea lui fiind intensă.

– Este ceea ce are sens pentru mine. Sună a adevăr. Aşa trăiesc. Se apropie. Este aşa de aproape, aşa de aproape. Sau poate – dă laoparte părul meu transpirat de pe frunte şi măreşte ochii înainte de a-mi zâmbi orbitor – sunt doar un alt şarlatan.

– Probabil, zic eu moale. Şi tu te supui ceasului pentru că trebuie să ajungi la timp la muncă, subliniez eu.

– M-ai prins cu asta. Dar timpul meu liber este al *meu*. Nu sunt sclavul timpului. Şi dacă este să fiu sincer, şi timpul de muncă este tot al meu.

– Cum aşa?

Mă înghionteşte înainte cu mâna pe spate.

– Aproape am ajuns.

– Nu-mi răspunzi?

– Nu.

– Eşti incredibil, mormăi eu.

Acest bărbat este complet diferit de cum mă aşteptam eu şi cu toate astea nu pot să trec peste ce spune sau peste faptul că ştiu că vorbeşte serios şi crede ceea ce spune. Nu cred că am mai întâlnit vreodată pe cineva aşa de încrezător în propria persoană, aşa de sigur pe locul său. Ochii mei alunecă peste perfecţiunea care este Alfred Sean Roberts în vreme ce el merge într-o tăcere gânditoare pe lângă mine.

– Deci care-i superputerea ta? îl întreb eu, cam fără aer cât ţin pasul cu
el
.

– Mă pricep la a citi oamenii. Anticipez dorinţele
lor. A ta? Mă gândesc câteva secunde la asta.

– Nu ştiu dacă-i neapărat o superputere, dar în majoritatea dimineţilor
îmi amintesc visele... foarte bine. Şi uneori, dacă mă trezesc brusc, pot să le reiau. Alte dăţi reintru în ele pentru că aşa vreau.

– Continui de unde le-ai lăsat?

– Da.

– Asta-i tare, eu dorm aşa de adânc, că nu mi le amintesc niciodată.

– Uneori mă dor, recunosc eu, aşa de tare că-mi strică toată ziua doar din cauza senzaţiilor evocate. Deci nu e bine mereu.

El încuviinţează din cap, trecând cu ochii peste copaci înainte de a se uita la mine.

– Bănuiesc că fiecare superputere are un preţ.

Am ieşit de pe cărarea marcată la poalele muntelui de ceva vreme. După ce trecem de următoarea serie de bolovani, sunt

uimită de împrejurimi şi de noul peisaj descoperit. Am petrecut săptămâni conducând pe drumurile înguste şi pantele abrupte ale munţilor şi nici măcar o dată nu m-am gândit să trec de copaci să văd ce-i dincolo. Complet vrăjită, nu m-aş fi aşteptat niciodată să mă îndrăgostesc de linişte, de aerul rece, de mirosul organic sau de transpiraţia de pe pielea mea. Mă uit la Sean cu ochi noi.

– O să mă transformi într-o iubitoare de drumeţii.

– Să sperăm.

Undeva între momentul în care l-am văzut stând la maşina lui în această dimineaţă şi cele câteva ore petrecute în drumeţie, am lăsat partea din mine pe care o ţineam încuiată de ani buni, inima mea romantică, să înceapă să spere. Sean a făcut să fie mult prea uşor să am un motiv să mă uit pe lângă colţul de amărăciune după care îmi îngropasem inima. Cu fiecare privire, cu fiecare atingere, cu fiecare schimb uşor de cuvinte simt acea chemare, care-mi dă de ştire că aş putea să ies în siguranţă şi să mă uit în jur.

Dar nu suntem de mult în asta, indiferent ce înfloreşte între noi. Chiar dacă Sean a declarat timpul duşmanul nostru, sunt foarte conştientă că încrederea este fragilă şi se poate distruge într-un singur moment. Timpul mi-a spus că este nevoie de doar câteva secunde să te faci de râs. În scurta mea experienţă cu bărbaţii, am fost înşelată, minţită şi umilită, şi nu am de gând să mai las să se întâmple asta dacă îmi stă în putere. N-am deloc un istoric bun când vine vorba să am încredere în instinctele mele cu privire la bărbaţi. Şi după ultimul dezastru, mi-am promis că voi fi mai precaută. Următorul bărbat care-mi câştigă inima, afecţiunea, ca să o merite va trebui să facă mult mai multe decât să ofere cuvinte frumoase şi promisiuni drăgălaşe. Cu toate astea, promisiunea pe care mi-am făcut-o şi noua mea hotărâre de evadare temporară nu merg bine împreună. Sean este un măr tentant în noua mea grădină celibatară. Îl doresc din punct de vedere fizic. Şi este clar că sentimentul este reciproc. Poate n-ar trebui să despic firul în paisprezece.

– La ce te gândeşti?

– Mă bucur doar să fiu aici. Se uită pieziş la mine.

– Eu zic că minţi.

– N-am mai... ieşit de mult. Nu sunt sigură că-i cuvântul potrivit. El se uită la mine.

– Şi?

– Şi a trecut ceva timp, atâta tot.

– Ce s-a întâmplat cu ultimul?

– Tu primul, zic eu când el trece de o creangă căzută şi mă ridică cu uşurinţă peste.

– Ultima mea iubită a fost Bianca. Era manipulatoare, deci mul n-a durat
t.

– Manipulatoare cum?

– Voia să mă controleze. Nu-mi place asta. Voia să-mi manipuleze momentul prezent, iar eu mi-am dat seama că încercam să scap de ea mai mult decât voiam să o tolerez. Am pus capăt. Rândul tău.

– M-a înşelat în baia unui club, când împlineam 18 ani.

– Au!

– Da, a fost un idiot. Ca să fiu sinceră, am fost avertizată în privinţa lui. Prietena mea cea mai bună, Christy, îl ura, dar n-am ascultat. Mă uit cu subînţeles la el. Şi am fost avertizată şi în privinţa ta.

El îşi dă ochii peste cap.

– Ştiam eu că ar fi trebuit să-ţi iau căşti.

– Melindei îi place să vorbească.

– Ea ştie doar ceea ce crede că ştie.

Câţiva paşi în plus şi mă opresc la sunetul ce se aude printre copaci.

– Ce se aude?

– Vino!

Mă ghidează prin altă zonă de tufişuri dese şi după un colţ. Rămân cu gura căscată şi ochii mi se măresc când văd o cascadă conturându-se deasupra noastră, iar în spatele ei se află o peşteră puţin adâncă, dacă poate fi numită aşa. Interiorul este complet vizibil în spatele apei, făcând-o mai mult o nişă.

– O, Doamne, n-am văzut niciodată aşa ceva.

– Destul de tare, hm?

În câteva minute suntem în spatele apei care curge într-un bazin puţin adânc la bază. Mă întorc şi-l văd pe Sean lăsând jos rucsacul, întinzând o pătură groasă.

– Facem un picnic în spatele unei cascade?

– Tare, nu-i aşa?

– Grozav!

Păşesc înapoi cât el despachetează, refuzându-mi ajutorul şi privind pătura cât el scoate diferite recipiente. Brânză şi

biscuiţi, batoane de granola, fructe. Este simplu, dar doar gestul în sine îmi face inima să mi se agite. Scoate câteva sticle de apă, apoi îmi întinde una. Este un vis, un vis aievea, acest bărbat superb cu pielea bronzată şi ochii luminoşi, cu peisajul din jurul nostru. Rezistând impulsului de a sări pe el, mă alătur pe pătură, simţind câteva pietre sub fund când mă aşez lângă el, absorbind priveliştea.

– Este incredibil!

– Mă bucur că-ţi place. Mai sunt şi alte cascade prin împrejurimi, dar asta-i privată.

– Este privată pentru că am intrat ilegal într-o rezervaţie naturală, subliniez eu cu un rânjet. În cazul în care ţi-a scăpat semnul cu „Trecerea interzisă”.

El dă din umeri.

– Doar alte linii imaginare.

– Ca timpul, hm?

– Da, ca timpul. Îmi dă părul transpirat de pe frunte. Vocea lui este plină de căldură când vorbeşte. La mulţi ani, Cecelia.

– Mulţumesc. Este super că ţi-ai amintit.

– Ai spus că se apropie ziua ta şi am verificat la resurse umane în ce zi.

– Asta-i mult mai bine decât ce am planificat, zic eu, inspirând ceaţa răcoroasă ce pluteşte dinspre cascadă.

Un norişor cu curcubeu sclipeşte jos pe stânci şi mi-l întipăresc în minte. Nu mi-aş dori să fiu nicăieri altundeva.

– Ce aveai în plan?

– Să citesc. Mă uit în jur. Dar tu ai reuşit să-l faci să pară un plan trist. Mă uit la el şi rostesc întrebarea la care îmi doresc cel mai mult răspuns. Tu eşti real?

Se încruntă, deschizând un recipient şi băgând nişte brânză în gură.

– Ce vrei să spui?

– Adică... aşa de drăguţ eşti? În câteva săptămâni ai să te transformi într-un nesimţit şi ai să strici toate astea?

Pare complet neimpresionat de întrebarea mea.

– Cu asta eşti

obişnuită? Nu ezit.

– Da.

– Atunci bănuiesc că depinde.

– De ce anume?

– Poţi să ţii un secret?

– Da, mă apropii.

Degetele mă mănâncă să răspund la gest şi să-i dau părul blond transpirat de pe frunte.

– Bun.
– Ăsta-i?
– Da.

– Iarăşi vorbeşti în dodii. *Noi* suntem secretul?

El se întinde spre mine şi mă trage spre el, lipindu-mi spatele de pieptul lui, şi ia o bucată de brânză, oferindu-mi-o. O iau şi mestec, sprijinindu-mă de el, bucurându-mă de privelişte şi de senzaţia lui în spatele meu. Este aşa de atent, aşa de dezarmant, aşa de incredibil de priceput în a mă face să mă simt în largul meu, că urăsc gândul că el este altfel decât cum mi-a arătat că este.

Atunci îi simt ezitarea.

– Orice ar fi, spune-mi acum, te rog! Vorbesc serios.

Prefer să ştiu. Respiraţia lui îmi gâdilă urechea.

– Eu nu fac lucrurile cum le fac majoritatea oamenilor când vine vorba de *orice* aspect al vieţii. Îmi urmez instinctul în orice şi răspund în faţa foarte puţinor oameni.

– Ce înseamnă asta mai exact?

– Înseamnă că tot timpul eu îmi aparţin mie, Cecelia. Şi aleg atent cu cine-mi petrec momentul prezent. Sunt egoist cu timpul meu şi uneori cu lucrurile pe care le vreau.

– *Bine*.

– Dar orice alegeri aş face, mi le accept cu puţine regrete, indiferent de consecinţe.

– Asta sună... periculos. Încă un moment de linişte.

– Poate să fie.

Capitolul 12

După picnicul nostru am adormit pe pătură. Mă trezesc prima pe pieptul lui Sean care stă întins pe spate, cu mâinile sub cap, ochii închişi, respirând adânc şi egal cât eu strâng în linişte recipientele şi îmi curăţ mâinile de resturi.

Minimumul pe care-l pot face este să curăţ. A fost aniversarea perfectă, deşi o parte din adevărul lui a cam durut. Dacă îl interpretez corect, nu-i tipul de iubit care să-şi ia angajamente, deşi acţiunile lui din ultimele câteva săptămâni de când îl cunosc au fost contradictorii. Este încă un mister chiar dacă am petrecut destul de mult timp împreună. Dar nu din nevoia de a ne defini mă holbez eu uimită la el. Îi studiez conturul bine definit al bicepşilor, întinderea musculoasă a pieptului din dorinţa, atracţia, nevoia de a fi mai aproape. Mă mănâncă degetele să-i trasez conturul lucios al piercingului de pe buza senzuală. Limba mea este dornică să treacă peste mărul lui Adam de la gâtul lui. Îl doresc în cel mai groaznic fel şi-mi dau seama că-i port pică pentru faptul că sunt aşa de încordată, în vreme ce el pare complet relaxat.

Îmi dau jos tricoul, rămânând în bustieră şi mă duc la cascadă udând tricoul înainte de a şterge transpiraţia şi praful adunate în drumeţie. Sean pare să fie mulţumit întins pe pătură cât eu mă şterg, imaginându-mi în acest timp cum ar fi să-l ating cum îmi doresc, să-l sărut şi să fiu sărutată de el.

Spune că-i un bărbat care ia ce vrea, care îşi ascultă instinctul fără regrete şi nu-şi face griji cu privire la consecinţe. Mă întreb ce ar simţi dacă eu aş fi aşa de îndrăzneaţă cu cerinţele de moment ale corpului meu. Mă aşez la loc pe pătură, doar privind.

Sunt ciudată. Acum sunt fata ciudată care-l priveşte cum doarme. Mă întorc, cu obrajii îmbujoraţi şi îmi trec mâna peste

faţă. Suntem complet singuri. Aşa a vrut el? Dar am fost singuri de multe ori.

Mintea îmi spune să nu mă fac de râs, dar hotărăsc să nu-i ascult sfatul. Cu o mişcare rapidă, îl încalec, mă aplec şi ating timid cu limba piercingul din buza lui.

Reacţia lui este instantanee, ridică mâinile şi mă prinde de ceafă în timp ce se ridică şi mă ţine la doar câţiva centimetri distanţă, trecând cu nasul peste al meu. Mi se taie respiraţia. Ochii lui sunt penetranţi cât absoarbe expresia de pe faţa mea, vocea îi este plină de o dorinţă pură când în sfârşit vorbeşte:

– Ţi-a luat ceva.

Apoi gura lui este pe a mea, geamătul lui mă umple când îşi strecoară limba dincolo de buzele mele, sărutându-mă aşa de apăsat încât mă ud toată. Cu gura peste a mea, ne întoarce cu uşurinţă, mutându-mă pe spate. În timp ce trage de nasturele pantalonilor mei scurţi, erecţia lui apasă în şoldul meu, apoi îmi deschide lent fermoarul. Complet confuză de ritmul iute şi de reacţia lui la sărutul meu, mă deschid pentru el, gura lui fierbinte mă atrage în el. Îşi desprinde buzele şi o mână se mişcă între pantalonii mei şi chiloţi, alunecând cu un deget peste clitorisul meu. Cu gura deschisă, mă hipnotizează cu acel singur deget, mişcându-l lent în sus şi în jos.

Sus şi jos.

Doar degetul lui mă face să simt valuri de şoc în corp. Se retrage şi mă priveşte cu o intensitate paralizantă.

Un geamăt sonor îmi scapă când el continuă să mă atingă uşor şi-i prind mâna, cerând mai mult, cambrându-mi şoldurile.

– Te rog, şoptesc eu. Te rog!

– Sub nici o formă, nu mă grăbesc. Tu nu te-ai grăbit.

– N-am ştiut că asta voiai.

– Ba bine că nu. Te-am lăsat să iei decizia.

– Mă aşteptai?

Dau ochii peste cap la următoarea atingere a degetului lui.

– Voiam să fii sigură.

Corpul meu vibrează cu o dorinţă albă, fierbinte când mă uit la el.

– Sunt sigură.

El zâmbeşte când eu îi prind mâna cu unghiile şi le înfig, îndemnându-l să continue.

– Sean, te rog!

Strecoară în sfârşit degetul acela gros prin chiloţii mei şi geme când mă descoperă udă. Orbesc de nevoie şi simt cum îmi tremură coapsele când el îşi reia mişcarea cu acelaşi atac

delicat. Nu este suficient şi el ştie exact ce face.

Îl prind de păr şi trag, iar el rânjeşte, ochii îi sunt aprinşi de dorinţă, degetul lui încă mă tachinează. Nu-i de ajuns, nici pe departe. Ridic şoldurile şi gem de frustrare, chiar înainte ca el să se îndepărteze.

Sunt pedepsită pentru impertinenţa mea. Nemernicul!

– Mă opresc. Mă opresc. Te rog, nu!

Mă interesează prea puţin că implor. A trecut mult prea mult timp de când am fost atinsă şi niciodată în viaţa mea n-am fost vreodată aşa de atrasă de un bărbat.

– Sean..., şoptesc eu când el îmi citeşte dorinţa din ochi înainte de a se apleca pentru a mă săruta apăsat, aşa de pasional că în mine se agită emoţiile.

În câteva secunde sunt beată, nevoia mea scapă de sub control când îl trag spre mine.

Este prea mult.

Şi când ard sub atingerea lui, mă penetrează în sfârşit cu un deget, privind atent cum mi se arcuieşte spatele.

– La naiba, murmură el, înainte de a se apleca şi de a-mi suge gâtul, presărând apoi sărutări sub urechea mea. Spune-mi ce vrei, sărbătorito.

– Vreau gura ta.

– Unde?

– Pe mine.

– Unde pe tine?

– Oriunde.

Se mişcă pentru a-şi retrage degetul.

– Între picioarele mele. Acum.

Se ridică, îmi trage pantalonii jos şi-i aruncă în spatele lui, apoi îmi desface picioarele. Coborând capul, mă linge fin peste pielea mătăsoasă dintre coapse.

– S...Sean! mă bâlbâi eu cât el mă şicanează, luând clitorisul în gură prin material în timp ce eu îl lovesc în bicepşi, cuprinsă de nevoie.

Se uită la mine cu un rânjet enervant pe buze.

– Asta vrei?

– Vreau gura ta pe păsărica mea, limba ta în mine.

Câteva secunde lungi şi dureroase mai târziu, chiloţii mei

sunt undeva pe un bolovan în spatele meu în timp ce el îmi deschide coapsele, mângâind pielea cu degetele înainte de a lăsa în jos capul şi de a mă gusta cu limba. Scot un geamăt încurajator când el se avântă cu limbi precise, cu o intenţie

clar perversă. Foindu-mă pe pătură, scot o serie de înjurături când el mă penetrează cu un deget, atingându-mi punctul G. Am avut nevoie de luni în şir să-mi dau seama cum să am orgasm de una singură, am exersat pentru a identifica părţile anatomiei mele care îmi provoacă plăcere şi bărbatul ăsta a reuşit să le găsească pe toate în câteva minute. Superputere etalată total.

Mă consumă, furându-mi capacitatea de a vorbi. Picioarele mele sunt de o parte şi de alta a capului lui. Ochii căprui se uită la mine când strâng pătura în mâini şi mă foiesc din cauza gurii lui magice. Mă linge cu furie, iar eu mă cambrez drept răspuns, cu inima bătând nebuneşte, acoperită de un strat de transpiraţie. Freacă cu degetele, tachinând, torturând, înainte de a le strecura în mine. Explodez în convulsii şi mă pierd, strigându-l pe nume în timp ce el trece cu limba peste clitorisul meu. Continuă să mă lingă cât eu mă cutremur până îl implor să se oprească, fiind prea sensibilă pentru mai mult. Şi în ciuda coapselor ce se încordează în jurul capului lui, îmi suge labiile în gură, înghiţind ultimul strop al orgasmului meu. Este murdar şi perfect şi, când mă sărută, îi ling gura, sugându-i limba cu pasiune. Trec cu mâna peste lungimea din pantalonii lui, simţindu-i reacţia. Bag mâna înăuntru, alunec cu degetele pe lângă abdomenul lui încordat şi gem când descopăr o pată de spermă. Şi el mă doreşte la fel de mult şi se vede când cuprind pentru doar o secundă în palmă lungimea lui impresionantă, apoi el îşi coboară corpul, refuzându-mi accesul. Satisfăcută, dar dornică de mai mult, mă uit la el cu dorinţa pe care o simt.

El clatină din cap.

– Astăzi este pentru tine.

– Ai încredere în mine. Ar fi pentru mine. E în regulă să fii egoist, răspund eu fără aer.

Îmi opreşte mâna întinsă după el şi-mi sărută dosul palmei.

– Sean, nu sunt inocentă.

Degetele noastre se
împletesc.

– Nu, dar eşti *mai mult*. Mult *mai mult.*

– Chiar vorbeşti serios? Ţinând cont de ce ai mărturisit mai devreme?

– Ai înţeles greşit.

– Adică?

Se uită la mine, cuprinzându-mi obrazul cu o mână caldă, alunecând cu degetul mare de-a lungul gurii mele.

– Adică cu tine, acum, mă simt un pic egoist.

– Asta-i ceva rău?

– Este ceva foarte rău.

– Cum aşa?

Lasă capul pe abdomenul meu şi geme.

Inima mea înfloreşte când îşi înalţă capul să se uite la mine şi schimbăm o privire, deplinătatea din ochii lui dându-mi de ştire că l-am impresionat la fel de mult cum şi el m-a impresionat pe mine. În schimbul mărturisirii lui tăcute, îi ofer un strop din încrederea mea. Alte cuvinte nu mai sunt necesare.

Pe drumul înapoi spre maşina lui, când are mare grijă să mă ţină aproape, oprindu-mă din când în când pentru un sărut, liniştindu-mă cu atingeri profunde ale limbii lui, îmi dau seama că aş putea să mă îndrăgostesc de Alfred Sean Roberts. Şi astăzi, o mică parte din mine o face.

Capitolul 13

Sean: *Mă gândesc la tine.*
Eu: *La ce te gândeşti?*
Sean: *Am tot felul de gânduri.*
Eu: *Vrei să fii mai explicit?*
Sean: *Eşti frumoasă şi habar nu ai cât de mult. Şi ai un gust super mişto.*
Eu: *Ce-mi faci?*
Sean: *Nu destule. Vino la garaj!*
Eu: *Ajung într-o oră.*

Au trecut zile de la cascadă şi el abia m-a atins intim de atunci. Când suntem în preajma băieţilor este băgat constant în mine, dar în fiecare noapte mă lasă cu un sărut cast. Semnalele lui amestecate mă înnebunesc. Este ca şi cum aşteaptă ceva... ce anume nu-mi dau seama. Dar în loc să mă plâng, îi fac jocul pentru că, sincer, îmi fac plăcere dorinţa şi anticiparea. Niciodată n-am fost o fată rapidă, dar atracţia mea faţă de el mă face să-mi fie greu să-mi controlez inhibiţiile. Băieţii din trecutul meu n-au nimic în comun cu bărbatul ăsta. Nimic. Şi zilele astea, când mă uit la reflexia mea, văd strălucirea evidentă a săptămânilor petrecute în atenţia lui. Este o senzaţie de care aproape am uitat, o senzaţie care dă mai multă dependenţă decât orice drog ar putea vreodată să fie. Inima mea are nişte cicatrici, dar bate stabil, dându-mi constant de înţeles că făcându-i lui jocurile o face să fie vulnerabilă, şi undeva în mintea mea aud avertismentul. Pentru moment, o ignor fericită, prea pregătită pentru o altă lovitură.

– Poţi să laşi telefonul cât cinăm?

Mă încordez pe locul meu, simţind privirea lui Roman şi bag telefonul în buzunar, înainte de a ridica furculiţa.

– Scuze, domnule.

– În seara asta eşti clar distrasă.

Pentru că aş prefera să fiu cu Sean. Nu ştiu de ce Roman insistă să cinăm împreună. Conversaţia este forţată, mesele noastre împreună sunt

insuportabil de incomode, cel puţin pentru mine. Este greu să-mi dau seama ce-l face pe Roman să se simtă incomod, pentru că omul este o stâncă impenetrabilă. Mereu este plictisit, dar asta pare să fie singura lui emoţie sesizabilă – dacă este capabil de emoţii. Cu cât stau mai mult în casa lui, cu atât mai mult îl percep ca pe un străin.

– Cum erau părinţii tăi?

Niciodată n-am mai întrebat despre ei. Nici măcar când eram mai mică. Chiar şi când eram copil şi făceam pe curajoasa, ştiam că nu era bine să întreb. Ambii sunt decedaţi, atât ştim eu şi mama.

Roman ia furculiţa perfectă de paste.

– Ce anume vrei să ştii?

– Erau la fel de sociabili ca tine?

Maxilarul lui se încleştează şi mă felicit, dar îmi controlez trăsăturile.

– Erau oameni de societate şi tatăl meu mergea constant pe terenul de
gol
f.

– Cum au murit?

– Au băut.

– Otravă? Au murit în stil Shakespeare?

– Ţi se pare amuzantă moartea?

– Nu, domnule.

„Mi se pare amuzantă conversaţia asta.”

– Au murit la mică distanţă unul de celălalt. Trei ani. Pe mine m-au
avut când aveau deja 40 de ani.

– Le-ai luat-o înainte în sensul ăsta, hm?

Mama avea 20 de ani când m-a făcut, iar Roman era mai mare cu 12 ani. S-a băgat bine în borcanul cu miere.

– N-am planificat niciodată
copii. Scutur ambele mâini.

– Surpriză! Este o fetiţă.

Nici măcar o urmă de zâmbet.

– Ce atmosferă ostilă, zic eu bând din apă. Îmi pare rău de scutece, n-am avut ce face.

Sunt sigură că omul n-a schimbat un scutec în viaţa lui.

Nici măcar unul.

– Cecelia, ai de gând să te porţi aşa toată seara?

– Pot să sper. „Că n-ai să-mi distrugi sufletul cu privirea ta ucigaşă.”

Deci fără părinţi, fără iubite. Ai un prieten cu care să petreci timpul?

– Am asociaţi. Destui.

– Deci ce face Roman pentru a se relaxa? Încă o privire piezişă. Nu ajung nicăieri.

– Cina a fost delicioasă, dar am nişte planuri urgente în seara asta. Pot fi scuzată?

Nu ezită.

– Da.

În timp ce fug din cameră, jur că-l aud oftând uşurat ca şi mine.

Un pic peste o oră mai târziu, intru în garaj şi prima dată mă întâmpină gropiţele lui Tyler. Ochii lui mă sorb din priviri în vreme ce eu sunt încântată de atenţia lui. În seara asta am fost extra atentă, îmbibându-mi corpul cu o loţiune cu ulei esenţial de ienupăr. Mi-am aranjat părul în valuri şi mi-am dat pielea cu o cremă autobronzantă ca să sclipească, chiar şi în lumina înceţoşată a lămpilor galbene de deasupra. N-am exagerat cu machiajul, aşa că pistruii care-i plac lui Sean se văd încă. Dar pe buze m-am dat cu un roz intens, să se asorteze cu noua mea rochie.

– Fir-ar, arăţi trăsnet, zice Tyler, salutându-mă cu o jumătate de îmbrăţişare caldă, în timp ce Sean discută cu Dominic în partea îndepărtată a garajului, departe de toţi ceilalţi.

Chiar şi cu distanţa intenţionată, vocile lor agresive sunt înăbuşite de *The Joker* al lui Steve Miller. Conversaţia pare tensionată, aşa că hotărăsc să-i las în pace. Apoi mă salută Jeremy care ridică bărbia şi aruncă o privire de apreciere cât loveşte bilele pe masa de biliard. Jeremy este mai scund, dar îmi dau seama că sala de forţă este a doua lui casă. Este masiv, cu muşchi solizi sub hainele simple, dar le poartă bine. Are barbă la modă şi peste tricou are bretele. Părul brunet este tuns mai scurt, spre deosebire de al lui Sean, care are părul ăla de zici că a fost lovit de fulger.

– Ai chef de un joc, Cee? mă întreabă Jeremy înainte să lovească bila nouă.

– Vrei să spui de o altă înfrângere? întreb eu, uitându-mă de la tatuajul

lui cu corb la fesul negru ce atârnă din buzunarul lui de la spate.

Chiar dacă temperaturile coboară considerabil după apusul soarelui, mi se pare deplasat pentru începutul verii.

– Ai de gând să tâlhăreşti pe cineva în seara asta, Jeremy?

El se opreşte şi apoi continuă cu creta pe tac înainte de a băga fesul mai adânc în buzunar.

– Am făcut-o deja.

– Ah, da?

Face cu ochiul, iar Tyler chicoteşte.

– Singurul lucru pe care l-ai jefuit în noaptea asta este tal e. dulapul mamei

Jeremy se uită urât la Tyler.

– În noaptea asta ne ocupăm de maică-ta? Pentru că cred că ştim cum se termină. Şi pentru mine este mereu un final fericit.

– Taci dracului din gură! se răsteşte Tyler.

Russell, pe care eu îl consider al doilea mut după Dominic, ia un tac şi îl dă cu cretă.

– Tyler, ştii că nimeni nu se ocupă de maică-ta cum poate Jeremy. Mă uit la Tyler, care pare nervos pe bune.

– Chiar vorbiţi serios?

– Nu, se răsteşte Tyler, mai mult spre ceilalţi decât spre mine. Doar mă iau peste picior.

– Dacă asta trebuie să-ţi spui ca să dormi la noapte, *băiete*, rânjeşte Jeremy şi se întoarce spre mine. Este băiatul mamei. Dar cred că avem nevoie de mai mult timp de calitate ca să remediem asta. Tati ştie cel mai bine.

Zâmbind la şicanele lor, ridic privirea şi-l văd pe Dominic uitându-se la mine în timp ce Sean vorbeşte cu viteză. O scânteie mă străbate sub examinarea lui. N-am mai vorbit de la noaptea în care m-a lăsat să intru în garaj. De fiecare dată când mă apropii suficient, se închide, ignorându-mă flagrant de parcă nu vorbesc cu el. Sean îmi spune să nu o iau personal, dar cu evitarea lui constantă şi cu privirile pe care mi le aruncă mă calcă pe nervi. Îmi îndrept atenţia spre Sean, în ciuda faptului că simt privirea lui Dominic, şi îl studiez, amintindu-mi senzaţia sărutului lui, expresia din ochii lui, felul în care m-a consumat cu gura lui, cu promisiunea de mai mult. Şi asta văd când în sfârşit el se întoarce în direcţia mea. Ochii lui căprui hoinăresc apreciator în jos pe corpul meu înainte ca pe buze să-i apară un zâmbet vag.

Simt fiori pe şira spinării când se uită aşa la mine. Este ca şi

cum ştim ce va urma şi nu suntem singurii conştienţi de asta.

– Voi doi aveţi nevoie de un moment singuri? zice sarcastic Russell, surprinzându-ne ultima privire înainte de a-şi alinia tacul cu bila şi de a o lovi.

– Uite-o idee, taci dracului din gură, zice relaxat Sean, chiar când ajunge la mine, luându-mă lângă el.

Omul este plin de încredere, cu un zâmbet care ar putea topi chiloţii unei călugăriţe şi ochi care exprimă totul fără ca el să articuleze un cuvânt. Cu fiecare zi sunt tot mai atrasă de el şi cu fiecare zi simt legătura care se formează între noi. Acţiuni în loc de cuvinte, asta iau cu precauţie din cuvintele prudente ale lui Sean de ziua mea.

– Mi-a fost dor de tine, zice şi mă strânge lângă el în timp ce eu mă încălzesc în braţele lui.

Ochii mei se întâlnesc cu ai lui Dominic în spatele umărului său, înainte ca el să iasă pe uşa din spate a garajului fără un cuvânt.

– De ce mă urăşte?

– Ignoră-l!

– Cam greu de făcut asta.

– Se pricepe la asta, zice el, sărutându-mă delicat pe umărul gol. Arăţi bine, se apleacă şi inspiră, aproape făcându-mă să gem. Şi miroşi bine.

Întorc capul ca buzele noastre să se apropie.

– Mulţumesc.

– Asta-i pentru mine?

Articulaţiile degetelor lui alunecă pe lateralul rochiei mele şi dorinţa se trezeşte în miezul meu la amintirea pietrelor ce mă împungeau în spate, a cascadei şi a gurii lui perverse. Îmi citeşte gândurile, ochii îi scapără, dar de data asta eu sunt cea care afişează zâmbetul de pisică ce a mâncat canarul.

– Poate.

– Necazuri, murmură el.

Îmi muşc buza şi jur că aud un geamăt slab.

– Jucăm sau ce? ne trezeşte Russell din bula noastră intimă.

Sean dă ochii peste cap, ne despărţim şi el scoate două beri dintr-un răcitor din apropiere. Accept una, ştiind că nu voi bea mult din ea. În clipa în care el îşi deschide berea şi muzica este dată tare, îmi iau tacul şi jocurile încep.

Şi sunt un dezastru. În ciuda celor mai mari eforturi din partea mea, sunt praf la a percepe distanţa, atât de mult încât devine jenant. Şi băieţii n-au nici o problemă să mă tachineze în legătură cu asta. După ce pierd o altă partidă cu Jeremy, mă bosumflu şi mă duc să mă aşez pe canapea, nu în poala lui

Sean. El mă lasă, mângâindu-mă pe spate.

– Sunt praf.

– Da, este de acord.

Îi dau un cot în coaste.

– Uşurel! Este nevoie de antrenament, murmură Sean în timp ce eu mă sprijin de el.

Senzaţia ritmică a degetelor lui mă aduce într-o stare de dorinţă în vreme ce-l privesc pufnind în râs cu prietenii lui. După alte câteva partide, sunt complet absorbită de mirosul lui, de mâinile lui, de timbrul vocii lui, de senzaţia lui. Totul la Sean mă excită, nu doar felul în care arată, ci şi felul cum îi funcţionează mintea. Este o atracţie care mă ameţeşte, sunt excitată continuu şi fermecată într-un mod în care nu-s obişnuită. Într-un fel, Sean este un nou drog. Mai puternic. Care creează mai multă dependenţă şi mai mult... cu totul.

Se întoarce spre mine, părând să-mi citească gândurile şi zâmbetul lui se măreşte.

– Te frământă ceva, pisoi?

Ştie foarte bine la ce mă gândesc, dar nu-i fac jocul.

– Sunt... mă înveţi să conduc?

– Ştii să conduci.

– Nu, cum conduci tu.

Ochii mei îi cercetează faţa şi coboară. Şi împărtăşim o secundă sau două, pierduţi în acele secunde în acea peşteră. Ştiu că-i acolo. Corpul lui se tensionează când mă apropii de el.

– Te rog?

Se ridică fără cuvinte, ţinându-mă lângă el în timp ce încuviinţează din cap spre Tyler.

– Noi o să plecăm.

Rânjind, flutur din mână de rămas-bun spre băieţi, apoi îl urmez afară din garaj şi în parcare. Scoate cheile din buzunar şi mi le aruncă, eu le prind cu uşurinţă, străbătută de un fior.

– Chiar mă laşi să conduc? îl întreb eu, uitându-mă la maşina lui iubită.

– Să vedem de ce eşti în stare.

Plină de energie, mă urc în maşina lui, adorând senzaţia volanului pe degete.

Sean se aşază lângă mine.

– Ştii cum să conduci o maşină cu schimbător manual? Încuviinţez din cap.

– Mama a avut una. Am învăţat pe a ei.

Verific că maşina este în poziţie neutră şi pornesc motorul,

dându-i timp să se încălzească.

Apreciez senzaţia răcoroasă a banchetei pe coapse pe sub materialul rochiei.

– Cum aţi reuşit să găsiţi toate clasicele astea?

Mă uit prin maşină, uimită de starea ei. A fost perfect recondiţionată.

– Au fost în familia mea, unchiul meu le colecţiona şi, când a murit, noi le-am recondiţionat. Aşa ne-am apucat de reparat maşini.

– Sunt aşa de rare. Nu vă este frică că le stricaţi?

– Ce rost are să ai ceva dacă nu-l foloseşti?

– Bine zis, spun eu, punându-mi centura veche de siguranţă în jurul taliei.

Trec cu degetele peste SS de pe volan. Mă cuprinde îndoiala, iar el o alungă, încurajarea ieşindu-i uşor de pe buze. Nu are emoţii, ceea că mă ajută şi pe mine.

– Este doar o maşină. Ai grijă la viraje, maşinile astea nu au fost făcute pentru şoselele de munte.

– Asta-i adevărat, atunci de ce le conduceţi? Un zâmbet.

– Pentru că putem.

Clatin din cap la mândria din ochii lui.

– Ce mai bărbat eşti!

– Mulţumesc. Acum, o să te obişnuieşti cu rezistenţa volanului, dar nu te grăbi.

Încuviinţez din cap, studiind schimbătorul de viteze şi încruntându-mă.

– Ăsta nu arată precum cel pe care am învăţat eu.

– Ia-o încet, zice el, trecând cu un deget peste mâna pe care o ţin pe schimbătorul de viteze, avem tot timpul din lume.

Rânjesc la el şi mi se taie respiraţia la expresia lui, bubuitul din pieptul meu fiind un semn al dorinţei crescânde. Maşina se umple de o tensiune plăcută, cât el se reazemă confortabil în scaunul lui.

– Pregătit?

– Foarte pregătit, murmură el, înainte de a-şi retrage mâna.

După câteva secunde de bâjbâit cu ambreiajul şi o tresărire din partea mea, pornim.

Sean mă ghidează în primele câteva minute cu voce blândă şi liniştitoare, ajutându-mă să navighez pe drumurile şerpuite. După ce trecem de viraje strânse, apăs pe pedala de acceleraţie şi el îmi mai dă câteva indicaţii, în timp ce eu memorez comportamen-tul ambreiajului.

– Ai prins-o.

– Nu chiar.

– Nu, zice el, trecând cu mâna pe umărul meu. Ai prins-o. Dă-i bătaie!!

Mă cutremur sub atingerea lui şi îl privesc, surprinzând cum îmi face cu ochiul în maşina slab luminată.

Din boxe muzica răsună încet, şi Sean se apleacă, dând muzica mai tare.

– Mişto piesă, este tot ce spune în timp ce întrerupe orice comunicare, dându-mi de ştire că lecţia s-a terminat şi că sunt pe cont propriu.

Black Crowes începe să urle *She Talks to Angels,* în timp ce eu îmi primesc libertatea şi o iau, nerăbdătoare după senzaţii. Muzica şi vibraţiile constante ale maşinii îmi fac pielea de găină pe tot corpul. Îmi simt zâmbetul de pe faţă în timp ce vântul îmi bate prin păr.

Zburăm, inima mea planează când schimb viteza, surprinzându-mă cu uşurinţa tranziţiei înainte să apăs pe acceleraţie.

Sean nu tresare, nu se mişcă lângă mine, are încredere în mine. Încep să cânt versurile alături de el. Sunt undeva între urlat şi cântat când degetele lui intră în părul de pe ceafa mea şi alunecă în jos pe braţul meu. Cu simţurile sporite, corpul meu oftează la mângâierea lui. Îmi acoperă gâtul, braţul şi mâna îi alunecă în jos pe mâna mea pe schimbătorul de viteze, apoi urcă înapoi, atingându-mi bărbia cu degetele. Pulsul mi-o ia razna când îmi coboară breteaua de la rochie, atingându-mă uşor cu degetele pe piele.

Buzele mele se deschid la atingerea lui în timp ce încetinesc şi mă uit pe furiş la el. Trece o secundă, apoi o alta, înainte ca eu să o iau pe unul dintre zecile de drumuri pustii. Opresc, băgând schimbătorul de viteze în poziţie neutră şi trăgând frâna de mână. Stăm acolo, la câţiva centimetri distanţă, cu degetele lui atingându-mă, aducându-mă într-o frenezie cât aştept.

– Uită-te la tine, vocea lui este plină de nevoie şi urgenţă.

– Sean, gem eu răguşită, deja udă în vreme ce degetele lui mă trag mai mult sub vraja lui.

Ezitarea îi dispare, şi o simt clar când el se joacă cu mine, înnebunindu-mă de dorinţă şi pe punctul de a exploda.

Tensiunea creşte odată cu bătăile inimii mele, în vreme ce ochii mei îl imploră să facă exact la ce se gândeşte. Văd decizia în ochii lui cu o secundă înainte ca el să spună:

– La dracu’!

În secunda următoare sunt în braţele lui pentru un moment înainte să ne ciocnim. Sărutul lui este oricum numai delicat nu în timp ce împinge limba dincolo de buzele mele şi-mi explorează gura cu penetrări adânci. Este ca şi cum fiecare privire, fiecare atingere, fiecare schimb subtil ne-a adus în acest moment. Înfometată pe bună dreptate, îmi las mâinile să hoinărească, apucându-l de tricou în zona bicepşilor în timp ce mă lipeşte de el, iar eu ridic piciorul şi îl încalec, dorind să fiu şi mai aproape. Valul de adrenalină se izbeşte cu o nevoie nepotolită. Ne sărutăm şi ne sărutăm, singuri în maşină pe un drum fără nume, cu inimile bubuind, cu respiraţiile rapide amestecându-se în vreme ce el îmi ridică rochia până la şolduri şi eu mă frec în poala lui, sărutându-l, lingând piercingul lui cu limba.

– La dracu', scrâşneşte el între sărutările noastre.

Coboară şi cealaltă bretea a rochiei mele cu o secundă înainte să smucească materialul, eliberându-mi sânii. Sfârcurile mele ca nişte pietricele sunt tari, dorinţa este necruţătoare. Îl cuprinde pe fiecare în mâinile lui bătătorite, sărutul lui adâncindu-se la nivelul nebuniei în timp ce clitorisul meu pulsează, implorând. Îi prind mâna şi o mut pe coapsa mea, sub fustă, şi simt doar o secundă de ezitare înainte ca el să atingă materialul din mătase şi dantelă. Bagă degetul în elastic, dându-mi chiloţii laoparte şi eu gem în gura lui în timp ce el mă penetrează agresiv cu două degete. Geamătul meu îl alimentează, răsucind degetele, regulându-mă brutal cu ele.

– Sean, gem eu, petrecându-mi braţul în jurul gâtului lui pentru a-i călări mâna.

Cobor mâna, îi prind în palmă şi-i strâng lungimea, îi simt geamătul când el mă împinge spre bord, luându-mi mâna din jurul lui. Mă sprijină pe genunchii lui, eu îmi sprijin coatele pe bord, privindu-l. Cu rochia încă adunată în jurul şoldurilor, el apucă triunghiul fragil de material dintre coapsele mele şi-l rupe dintre picioarele mele. Dornică, mă mişc pentru a-l elibera, dar el mă loveşte peste mână, desfăcându-şi blugii şi eliberându-şi penisul înainte să o ia în pumn. Îmi lasă gura apă când o văd, imaginea cu el dezgolit.

Se ridică, scoate din portofel un prezervativ, apoi mi-l dă. Eu îl deschid şi-i iau pielea mătăsoasă în mână, frecându-l de la bază la vârful din care se prelinge o picătură de lichid înainte să

rulez latexul peste el. Odată pus, trece cu un deget printre buzele mele, jucându-se cu umezeala adunată în miezul meu. Prin maşină trece un vânt răcoros, el îmi cuprinde capul cu palma şi mă trage spre el pentru un sărut cu o secundă înainte să mă împingă pe spate, răsucindu-se pentru a se aşeza între picioarele mele şi intrând în

mine până la capăt. Mă cutremur la senzaţia pe care mi-o provoacă pompând fără milă în mine. Sunetul mă incită, ridic şoldurile pentru a le întâlni pe ale lui. El îmi prinde părul în pumn în timp ce pompează în mine şi eu gem la usturime şi la plăcerea sexului cu el. Ridicându-i tricoul, trec cu mâinile peste pieptul lui musculos, iar el mă priveşte, cu ochii ca lava, cu inima bătând pe palma mea.

– Naiba... să te ia, mormăie el, iuţind ritmul, aduci atât de multe belele.

Plină de el, bâjbâi să-i dau jos tricoul şi el îl aruncă cu uşurinţă. Liberă să mă desfăt, absorb fiecare detaliu, timbrul gemetelor lui, senzaţia pielii lui, fiecare nuanţă a constituţiei lui şi-mi petrec picioarele în jurul lui, peste şoldurile lui, înainte de a da capul pe spate. A intrat adânc, aşa de adânc. Pot doar să mă ţin de el şi să mă las răvăşită. Mă consumă în întregime cu mirosul lui, cu faţa lui, cu corpul lui, cu mădularul lui. Îmi împinge coapsa îndoită spre scaun, intrând mai adânc şi eu îi urlu numele în timp ce el devine sălbatic, şoldurile lui ridicându-se într-un ritm inimaginabil în timp ce arde în mine.

Clipesc şi mâna lui intră între noi, degetele lui masându-mi clitorisul în timp ce penisul lui pompează de-a lungul pereţilor mei interiori, ridicându-se şi înclinându-se în cea mai potrivită poziţie. Orgasmul se apropie pe furiş şi explodez, tot corpul meu cutremurându-se în timp ce el mai pompează o dată, de două ori şi termină. Maxilarul moale, ochii scăpărând smarald în lumina delicată a maşinii. Trec cu degetele peste bicepşii lui în vreme ce el mă priveşte fără cuvinte. Zâmbetul lui auriu revine înainte ca el să mă cuprindă într-un sărut delicat, degetele lui se relaxează în părul meu şi sunt ridicată de pe scaun cu o mişcare a braţului, care mă aduce la pieptul lui.

– Ce repede au escaladat lucrurile, zice el chicotind.

– Mmhmm, murmur eu, auzindu-mi oboseala din voce.

– Avem o problemă, mormăie el pe gâtul meu în timp ce eu îi masez umerii alunecoşi de transpiraţie.

– Care? întreb eu, nevenindu-mi să cred că am permis, nu, că *am dorit* să merg aşa de departe.

El îşi înalţă capul, uitându-se la mine cum sunt ghemuită în

poala lui.

– Am avut doar un prezervativ.

– Avem tot timpul din lume, corect?

El încuviinţează din cap în umărul meu, o aluzie chinuită umbrindu-i ochii când se întâlnesc cu ai mei.

– Corect.

– Ce s-a întâmplat?

Privirea lui se luminează şi clatină din cap, umerii i se relaxează.

– Nimic – îmi mângâie pielea, cuprinzându-mi sânii – nimic, repetă el, înainte de mă săruta posesiv.

Mă pierd în sărutul lui.

Capitolul 14

Rufe murdare.

În ultimele cincisprezece minute asta am sortat eu şi Sean. Şi nu doar rufele murdare ale lui Sean, ci şi pe ale lui Tyler şi Dominic.

– Există vreun motiv pentru care noi spălăm şi rufele colegilor tăi de casă?

– De ce nu?

– Pentru că sunt rufele lor, de aia.

– Tu faci chestii pentru prietenii tăi, corect?

– Da, cum ar fi să plătesc cina din când în când sau să le fac unghiile. Nu le spăl chiloţii.

– Asta-i mai bine.

– Cum?

– Pentru că cui îi place să spele rufele murdare?

Mie îmi place. Îmi place să spăl rufele din cauza lui Sean. El face sarcinile casnice mult mai amuzante, mai ales când îşi freacă pel-visul de al meu când eu stau cocoţată pe maşina de spălat, făcându-mă să-l doresc şi să mă întreb dacă a făcut-o dinadins înainte ca el să zâmbească.

Nemernicul!

Se joacă tot timpul cu mintea mea, ceea ce mă ţine în suspans. De multe ori sunt jocuri de cuvinte, mare parte din timp sugestii sexuale pe care le-aş rata dacă n-aş fi atentă. Dar nu-mi scapă, pentru că Sean mă aduce constant la limită, uneori în pragul lacrimilor, până implor.

Este un pic sadic, şi-mi place.

Fiecare parte din săptămâna trecută a fost ca luna de miere a relaţiei noastre sau ce o fi asta. N-am petrecut prea mult timp

gândindu-mă la asta pentru că nu mi-a oferit motive să mă îngrijorez. Deşi nu se pricepe la conversaţii telefonice, rareori ţinând telefonul la el, nerăspunzându-mi la mesaje cu orele, ne petrecem mare parte din timpul *prezent* împreună.

Bagă monedele în fante, iar eu privesc prin încăperea dărăpănată plină de maşini ponosite.

– Ai o spălătorie acasă, corect?

– Adică?

– Zic şi eu, probabil că aţi economisi bani pe termen lung, cumpărând maşini de spălat la mâna a doua de pe net sau ceva de genul.

Mă cuprinde în braţele lui puternice şi se apropie, atingându-şi nasul de al meu. Ochelarii lui de soare sunt pe creştetul capului, un tricou gri se întinde pe pieptul lui musculos în timp ce mă înghesuie. Pipăind betelia blugilor lui, îi inspir adânc parfumul de soare, pierdută în senzaţia de a fi cu el şi aproape uitând de conversaţia noastră. Oricât de indecent ar fi, îmi petrec picioarele în jurul lui, pantalonii mei scurţi ridicându-se mult pe coapse.

El se uită între noi, trecând cu degetele peste coapsa interioară.

– Îmi plac picioarele tale lungi şi locul ăsta de..., mă prinde de păr şi trage uşor, expunându-mi gâtul înainte de a mă săruta delicat pe golul de la gât, aici.

– Hmmm, ce altceva?

– O să-ţi dau ghidul studentului.

Mă sărută pe pielea chiar de sub ureche şi apoi îmi ridică mâna, trăgând încheietura spre buze. Trece cu un deget de-a lungul părţii de sus a tricoului meu, chiar deasupra decolteului şi urmăreşte linia lent înainte de a-mi cuprinde faţa, alunecând cu degetul de-a lungul obrazului meu.

– Faţa asta a ta, murmură el, presărându-mi sărutări delicate pe frunte, pe pleoape, trecând peste pistruii superficiali de pe nasul meu înainte de a se opri pe buzele mele.

Sărutul lui blând mă atrage înainte să devină mai pasional, capturându-mi geamătul în timp ce mă topesc în strânsoarea lui. Nici nu-l interesează percepţia celorlalţi. Constant mă atinge în public şi în privat – fără menajamente, fără să-i pese. Mă face zilnic a lui şi acum n-are reţineri când îmi posedă complet gura, iar eu mă scufund în el. Niciodată n-am cunoscut afecţiunea aşa, niciodată.

A transformat fiecare bărbat dinaintea lui într-un mincinos şi i-a făcut insignifianţi în câteva săptămâni de atenţie, de afecţiune.

De asta îmi place să mă ocup de rufele murdare – sau *de orice* – cu Sean.

Cu el, sunt într-o stare continuă de excitare şi fascinaţie. Omul este ciudat de fascinant şi niciodată nu sunt sigură ce o să-i iasă pe gură.

– Eu nu economisesc bani. Iată un exemplu.

– De ce?

Mă desprind. El nu face altceva decât să ridice o sprânceană în semn de răspuns.

– Ah, dă-mi voie să ghicesc, nu există alt timp decât prezentul. Eşti un bărbat care trăieşte fără să se gândească la viitor.

– Insist pe asta în mai multe privinţe, murmură el pe gâtul meu. Ridic din sprâncene şi înainte să-l întreb, el vorbeşte din nou.

– Prefer să-i dau decât să-i economisesc.

– De ce? Şi banii sunt ceva imaginar? El se retrage, rânjind la mine.

– Acum înţelegi.

Îi cuprind ceafa, trecând cu degetele prin vârtejurile ţepoase blonde.

– Există vreo lege pe care o respecţi?

– A mea.

– Un bărbat fără lege şi fără viitor. Şi zici de mine că sunt periculoasă.

– N-ai idee cât de mult, zice el, trăgându-mă jos. Haide! Vreau o ţigară.

Stăm în maşina lui, cu faţa spre centrul comercial, privind traficul de la spălătorie şi restaurantul mexican alăturat. De partea cealaltă a geamului, înăuntru, stă într-un colţ o femeie rulând tortille proaspete. Frământă aluatul zâmbind, apoi îl întinde şi-l aruncă într-un colţ lângă blatul de lucru. Mă abandonez gândurilor privind-o în timp ce Sean aprinde bricheta Zippo, ţigara unică se transformă în două, apoi în trei înainte de a pleca din maşină pentru a se ocupa de rufe. Mă ofer să merg cu el, dar el îmi zice să rămân pe loc. O fac, pierdută în monotonia de a privi la femeia mai în vârstă făcând tortille. Munca ei este la fel de repetitivă ca a mea la fabrică. Dar în timp ce eu mă uit constant la ceas până se aude sirena de final, zâmbetul ei senin nu a dispărut, chiar şi când nu vorbeşte cu colegii ei sau cu clienţii care o salută în mod constant. Este mulţumită, fericită şi pare să-şi facă treaba în largul ei. O invidiez, dorindu-mi să am acelaşi ritm la munca mea. Sean mi se alătură şi – fără un cuvânt – aprinde o altă ţigară, singurul

sunet din maşină fiind sunetul brusc al brichetei Zippo.

– În tot acest timp femeia asta a făcut tortille.
– Asta face toată ziua şi toată noaptea.
– E o nebunie.
– Asta face. Sunt o grămadă de oameni cu servicii exact ca ăsta.
– Ştiu, şi eu am unul.
– Da, expiră un nor de fum, dar ea nu poartă pică muncii ei.
– M-ai prins aici. A zâmbit tot timpul.

Stăm minute interminabile doar privind-o.

– Nu-mi pot imagina de ce este aşa de fericită.

– Este o decizie, zice el cu uşurinţă.

– O decizie.

Mă gândesc la afirmaţia lui şi văd că şi el o priveşte la fel de atent.

– O cunoşti.

– O cheamă Selma. Uneori vine cu camioneta ei la atelier.

– Plăteşte cu bani imaginari? glumesc eu.

– Ai putea să zici aşa. Nu-i luăm bani. Hainele sunt gata.

– Te ajut.

Deschide portiera şi clatină din cap.

– Stai pe loc!

– Sean, mă uit la femeia asta care face tortille de două ore.

– Şi continuă să te uiţi, zice şi închide portiera.

Mă pleoştesc în scaun, enervată de ordinele lui, dar chiar şi aşa, rămân pe loc. În câteva minute mă pierd în gânduri, cugetând un pic la schimbul nostru de replici de mai devreme din spălătorie.

– „Eşti un bărbat care trăieşte fără să se gândească la viitor.”

– „Insist pe asta în mai multe privinţe.”

Dominic. Este singura concluzie la care pot să ajung. A fost un nesimţit de când am apărut în casa lui. Doar din privirea lui ostilă şi dispoziţia grosolană îmi dau seama că va fi o problemă. Cât mă uit la Selma care întoarce un lot proaspăt de tortille cu degetele peste flacără, hotărăsc să-l întreb despre asta pe Sean mai târziu. Când termină, ia o bună parte din ele şi le pune într-o pungă înainte de a scoate câteva bancnote din borcanul ei cu bacşiş. Se îndreaptă spre casa de marcat de partea cealaltă a tejghelei ei, numărând cu atenţie fiecare dolar înainte să-i schimbe pentru ceea ce presupun că sunt bancnote mai mari din partea îndepărtată a sertarului. Rămân cu gura căscată când o văd că se uită în jur şi ia mai multe înainte de a băga banii pe ascuns în punga cu tortilla. Apoi se ocupă de puţinii clienţi veniţi să plătească. Fascinată, privesc cum ţine sertarul deschis, dând rest şi băgând bonurile în şorţul ei. Îşi acoperă urmele. Odată rămasă singură la sertar, mai ia câteva bancnote, mai dă nişte

rest şi ştiu că la sfârşitul serii calculele vor ieşi bine.

Selma zâmbitoarea este o *hoaţă* de tortille. Şi nu-i la prima ei şmecherie.

Mi-am petrecut ore din zi privind-o pe această femeie, admirând-o pentru abilitatea de a găsi bucurie în singurătatea ei doar ca să descopăr că-i o hoaţă.

„La naiba, ce rahat!?”

Lui Sean nu o să-i vină să creadă şi abia aştept să-i spun când lângă mine parchează o furgonetă. Un tip cam la vreo 30 de ani coboară, apoi deschide uşa din spate. Ataşat de uşă este un suport electric ce face să fie accesibil locul pentru scaunul cu rotile. Cu atenţia la furgonetă nu o observ pe Selma decât când şi ea se uită la furgonetă, cu punga în mână, vocea ei moale fredonând ceva într-o spaniolă grăbită chiar când scaunul din spate este întors şi se vede un băiat. Are un handicap locomotor sever, picioarele şi braţele lui sunt neputincioase pe lângă el, ochii îi sunt cercetători, mişcându-se de la stânga la dreapta. Este orb. Selma urcă în furgonetă, umplându-l de sărutări şi aruncă punga de tortille şi banii pe scaunul de lângă el. Mi se strânge inima.

Pentru el o face. Fură pentru el.

Ochii mei se îndreaptă iarăşi spre băiat, care pare să aibă 11 sau 12 ani. Nepotul ei, poate?

Un minut sau două îmi doresc să fi făcut ore de spaniolă în loc de franceză ca să pot înţelege conversaţia dintre ea şi bărbatul care stă în spatele ei, privind-o cum îşi revarsă afecţiunea asupra băiatului. Este aşa de dureros de evident că trăieşte pentru el. Bărbatul îi vorbeşte încet de parcă ea este fragilă, în ochii lui scânteind aşa de multă recunoştinţă, în timp ce ea presară sărutări pe fruntea, nasul şi obrajii băiatului.

Mă roade vinovăţia când mă gândesc la tot ce am presupus în acele câteva secunde după ce am fost destul de sigură că am văzut-o furând bani.

Portiera maşinii lui Sean se deschide şi se închide, dar eu rămân cu ochii la băiat. Ce fel de viaţă duce, ţintuit aşa, neputând să vadă, neputând să-şi mişte braţele şi picioarele, cu corpul o temniţă?

– Este şi parţial surd, spune Sean în timp ce ochii mă înţeapă şi lacrimile ameninţă să se reverse.

Când Selma coboară din furgonetă, bărbatul o îmbrăţişează cu ruşine şi vinovăţie în ochi. Se desprinde din îmbrăţişarea ei, pe trăsăturile lui fiind vizibilă îngrijorarea în timp ce o studiază şi se uită înapoi la restaurant. Este evident că nu vrea ca ea să facă asta.

– Fură pentru fiul şi nepotul ei?

– Ginerele ei. Fiica ei a născut copilul şi apoi l-a lăsat să-l crească singur. El primeşte un cec, dar nu-i de ajuns. Selma are artrită severă, dar în fiecare zi frământă aluatul ăla pentru băieţii ei şi asta o face fericită. Cel mai trist lucru este că ea este baza în acel restaurant. N-ar mai fi la fel fără ea. Şi nemernicii care deţin restaurantul nu i-au mărit salariul de opt ani.

Înghit în sec.

– Eu abia aşteptam să-ţi spun că fură. Nu credeam că o mă crezi. Aproape că nici mie nu mi-a venit să cred până când am văzut. Sean ia o lacrimă de pe obrazul meu şi mă întorc să mă uit la el. La cum se uită la mine îmi dau seama de restul. *Ştiai, ştiai* că voi vedea asta.

– Cum te-ai simţit?

– A durut mai tare decât aşteptarea.

În ochii lui scânteiază ceva aproape de satisfacţie, apoi priveşte dincolo de mine la bărbatul care pleacă cu fiul lui. În câteva minute, Selma s-a întors în spatele tejghelei, făcând tortille cu un zâmbet pe faţă. Mă întorc la Sean, cercetându-l.

– Cine naiba eşti?

Ce bărbat de 25 de ani spală rufele murdare ale prietenilor lui? Cui îi pasă realmente de problema cu banii a Selmei şi de nepotul ei handicapat, urăşte banii, urăşte timpul, n-are nici un respect pentru statut şi trăieşte fără nici o grijă cu privire la viitor?

Alfred Roberts. Sean Iată cine!

Atunci îmi acord permisiunea să am un pic mai multă încredere în el. Dar tot atunci sentimentele înmugurite mă pun pe gânduri. Este prea uşor să-l placi. Acest bărbat care se fereşte de reguli şi limite s-ar putea să fie periculos pentru *mine*. Simţindu-mi teama, se apleacă să mă sărute secunde interminabile. Când se retrage, simt că mă scufund şi mai mult, mai atrasă şi mai nehotărâtă cu privire la asta.

– Serios, Sean, cine eşti?

– Sunt un bărbat cu haine curate şi mi-e foame. Ai chef de mâncare mexicană?

Nu pot decât să încuviinţez din cap.

Capitolul 15

Sean mă conduce de mână în barul întunecat. Avem burţile pline după ce ne-am ospătat cu *fajitas*, buzunarele mai uşoare după ce i-am dat un bacşiş mare Selmei. Neliniştită, mă foiesc în urma lui când observ locul – lumini de neon de toate culorile pe pereţi, mesele de cocktail excesiv folosite. Singurul lucru care pare nou este un tonomat aflat în colţul îndepărtat. Barul are forma unei cutii de pantofi şi duhneşte ca o cârpă de vase împuţită.

– Ce mai faci, Eddie? îl salută Sean pe bărbatul din spatele barului.

Eddie pare să aibă în jur de 30 de ani şi este necizelat din toate punctele de vedere. Are ochii de culoarea nopţii şi statura lui este intimidantă ca să nu zic altceva. Nu mă pot abţine şi observ un tatuaj familiar pe braţul lui Eddie cât el îşi pune peste umăr un prosop murdar.

– Salut, omule, răspunde el, privind la mine peste corpul solid al lui Sean. Văd cu ce ai fost ocupat.

Sean îi zâmbeşte strâmb.

– Ea este Cecelia.

Flutur uşor mâna din spatele bicepsului lui Sean.

– Bună.

– Ce bei?

Îl prind ezitând pe Sean. Ştie că n-am vârsta. El trece cu degetul mare peste mâna mea.

Se descurcă.

Normal că da.

– Eu beau o bere. Se întoarce spre mine. Tu?

– Jack cu cola.

Aproape că chicotesc când văd sprâncenele lui Sean ridicându-se. Mă apropii.

– Mereu am vrut să comand unul. Alternativa este martini şi nu cred că Eddie ar face unul.

El rânjeşte.

– Ai dreptate.

Sean ne plăteşte băuturile şi ne conduce la o masă în capătul îndepărtat al barului, aproape de tonomat. Scoate grămada de monede rămase de la spălătorie şi mi le dă.

– Alege cu grijă, altfel Eddie ne dă afară în şuturi.

Iau banii şi aleg câteva melodii înainte de a mă alătura lui Sean la masă. Îmi ridică băutura, iar eu îi mulţumesc, după care iau o înghiţitură mare. Mi se măresc ochii când whisky-ul mă arde pe gât şi încep să mă înec. Sean tresare şi se întoarce spre Eddie, care ridică sceptic dintr-o sprânceană.

Chiar cu arsura ce mă ameninţă cu o moarte subită, ştiu că trebuie să mă prefac mult mai bine că nu beau prima dată sub vârsta legală. Cu ochii în lacrimi, îmi dreg vocea cât Sean chicoteşte.

– Prima dată când bei tărie?

– Floare la ureche, zic eu, în timp ce lichidul cald începe să-mi intre prin vene.

El clatină din cap, cu un zâmbet trist pe buze.

– Unde ziceai că ai crescut? Mă gândesc că are un *ville* la sfârşit.

– Taci din gură! Şi zici că-s dintr-un orăşel de provincie? În ăsta sunt patru semafoare.

– Douăsprezece.

– Ţi-am zis că la şcoală n-am petrecut mult.

– Sau vreodată, glumeşte el.

– Eu doar... oftez.

– Doar ce?

– Ei bine, mama era praf şi bea suficient cât pentru amândouă. Una dintre noi trebuia să fie adultul.

Ochii căprui ai lui Sean se îmblânzesc şi hotărăsc că sunt mai mult verzi decât căprui.

– Nu mă înţelege greşit. N-aş schimba-o pentru nimeni în lume. Era amuzantă.

– Era.

– Da. Am învăţat să conduc când aveam opt ani. Se apropie.

– Poftim?

– Exact. Aveam abilităţi năucitoare, mă laud eu, îndrăznind

să mai iau o gură de whisky cu un pic de coca-cola.

– Sigur că da.

– Nu aveam mulţi bani, aşa că ne descurcam. Mama era creativă. Mereu găsea o cale să facă acei 20 de dolari în plus dintr-o săptămână de muncă. Într-o sâmbătă însorită, a avut ideea asta inteligentă să mă ducă pe un drum abandonat şi să mă lase să-mi fac de cap. Zâmbesc, pierdută în amintire. A pus o carte de telefoane pe locul şoferului şi m-a lăsat să conduc cu orele. M-a lăsat să conduc camioneta noastră. De atunci înainte, mergeam la o cocioabă de restaurant de pe marginea drumului care avea cei mai buni cartofi prăjiţi cu brânză. Aşa că, vreun an de zile ăsta a fost ritualul nostru de sâmbătă. Eu, mama, o carte de telefoane şi cartofi prăjiţi cu brânză.

Sean se sprijină de spătarul scaunul, cu berea la jumătatea drumului spre gură.

– Îmi place asta.

– Avea felul ăsta de a fi, pe care uneori sunt invidioasă. Putea să facă ceva din nimic, să facă zilele obişnuite spectaculoase. Îl studiez pe Sean cât el încuviinţează din cap. Îmi aminteşti de ea din punctul ăsta de vedere.

Îmi face cu ochiul.

– Contează ce companie avem.

– Nu conta pe mine să fiu cea amuzantă. Ştim amândoi că nu sunt. Eu sunt genul de fată care „nu depăşeşte limitele” şi tu, ei bine, tu eşti creionul roşu.

El se lasă pe spate şi dă din umeri.

– Nu fi aşa de dură cu tine! Nu-i nimic greşit să fii responsabilă şi să ai grijă de oamenii pe care-i iubeşti.

– Este incredibil de plictisitor. Mai iau o gură din băutură. Prietena mea Christy m-a salvat să nu fiu complet introvertită. Cobor privirea. Niciodată n-am vrut să fiu centrul atenţiei, ştii? Dar mereu i-am invidiat pe oamenii care pot face din zilele obişnuite zile extraordinare. Ca tine şi Christy, şi mama mea.

– O ai în

tine. Clatin

din cap.

– Nu, nu o am. Eu sunt menită doar să fiu fanul celor care fac asta.

Oricum, şi părinţii tăi? Povesteşte-mi despre restaurant!

– O să fac ceva mai bine; o să te duc acolo cât de

curând. Vreau să-i cunoşti.

– Mi-ar face plăcere.

– Sunt idolii mei – amândoi. Oameni buni cu opinii puternice, inimi mari, numai despre familie şi loialitate, căsătoriţi de mai bine de treizeci de

ani. Lucrează unul lângă celălalt în fiecare zi. Trăiesc în spaţiu deschis, se ceartă în spaţiu deschis şi se împacă în spaţiu deschis.

– Se iubesc în spaţiu deschis, hm? Poate de asta îţi manifeşti aşa de deschis afecţiunea faţă de mine?

– Probabil.

– Ei bine, ai nişte idoli buni, zic eu. A patra gură de băutură alunecă mult mai uşor. Nu-i aşa de rău. Poate sunt o băutoare de whisky.

– Uşurel, zmeoaico! Cojeşte eticheta berii. Nu prea vorbeşti despre tatăl tău.

– Asta pentru că habar n-am cine este. Chiar n-am idee de ce vrea să fiu în viaţa lui. Aparenţele sunt înşelătoare. Poate că eu sunt aici, dar el nu este. În jumătate din săptămânile de când sunt aici, el a stat în Charlotte. După nouăsprezece ani, este încă un mister pentru mine. Un sloi de gheaţă. Este destul de rău când nu vezi nici un semn de umanitate în bărbatul care-i răspunzător de crearea vieţii tale. Când am ajuns aici – şi deşi eram supărată pe asta – am încercat să am mintea deschisă, dar s-a dovedit inutil. Dacă ar trebui să aleg un cuvânt ca să-l descriu pe el şi relaţia noastră ar fi „evaziv”.

El încuviinţează din cap şi mai ia o înghiţitură din bere.

– Şi mama ta?

– Absentă, zic eu încet, alungând emoţia ameninţătoare şi încropind un zâmbet. Dureros de absentă în ultimele şase luni.

Îmi întoarce mâna pe masă şi trece cu buricele degetelor pe interiorul palmei mele.

– Îmi pare rău.

– N-ai de ce. Asta-i viaţa. Acum sunt matură. Mama şi-a făcut treaba.

Tata măcar a ajutat cu plata unor facturi. Chiar n-am motiv să mă plâng.

Dar în mine se strecoară suferinţa când îmi amintesc de o vreme când eram prioritatea mamei mele.

– Mi-e dor de ea, recunosc eu, retrăgându-mi mâna şi clătinând din cap. Se spune că s-a născut într-o generaţie fără direcţie. Sincer, sunt de acord cu această concluzie. Ani buni a dus o viaţă plină, mereu căutând mai mult, dorind mai mult şi

niciodată ducându-şi la bun sfârşit vreunul din marile ei planuri. O admiram aşa de mult şi ceva – ceva – s-a întâmplat pe drum. Încă nu-mi dau seama. Este ca şi cum a uitat cine era şi pur şi simplu, a...cedat.

– Cât are, în jur de 40 de ani? mă întreabă Sean. Încuviinţez din cap.

– M-a avut când era de vârsta mea. Cred că se poate spune că am crescut împreună.

El ridică din umeri.

– Deci este aproape de jumătatea meciului. Probabil că încearcă să-şi dea seama cum vrea să trăiască a doua jumătate.

– Probabil. Îmi frec nasul pentru a încerca să opresc arsura crescândă.

Eu doar îmi doresc să mă lase să o ajut să-şi dea seama.

– Asta nu-i treaba ta.

– Ştiu.

Mă înghionteşte delicat.

– Dar nu uşurează lucrurile, nu-i aşa?

– Nu.

Nu-mi mai spune altceva. Stă doar acolo cu mine, lăsându-mă să sufăr, strângându-mă de mână cu o atingere liniştitoare.

– Deci, în afară de părinţii tăi, cine este eroul tău? întreb eu, mai luând o înghiţitură din băutură.

– Dacă trebuie să numesc unul, Dave

Chappelle. Îmi scormonesc mintea.

– Actorul de comedie?

– Da.

– De ce?

– Pentru că-i genial şi real. Se foloseşte de platforma lui într-un mod incredibil şi geniul lui străluceşte. Vorbeşte despre rahaturile cărora multora le este prea frică să le spună pe nume şi apoi mai aruncă nişte indicii pe ici, pe colo care te uluiesc, te fac să gândeşti. A renunţat la cincizeci de milioane de dolari, refuzând să-şi vândă sufletul într-un fel în care aşa de mulţi ar face-o.

– Asta-i aşa de departe de orice răspuns care credeam eu că mi-l vei da.

– Da, păi are şi el defectele lui şi nu se scuză pentru asta.

Îmi vibrează telefonul cu un mesaj de la Christy, iar Sean încuviinţează din cap spre el.

– Când ajungi acasă caută-i nişte numere pe calculatorul tău.

– Poate o s-o fac.

– Dar fă-ţi un favor, să nu faci niciodată cercetări despre eroii tăi.

– De ce?
Ridică berea.
– Pentru că ai să descoperi că sunt oameni. Îmi ia telefonul când îl ridic să verific mesajul.

– Regulă nouă. Fără telefoane cu mine.

– Poftim? Dau capul pe spate. Niciodată?

– Niciodată. Nici în maşina mea, nici în casa mea, nici în garaj. Când eşti cu mine, laşi telefonul acasă.

– Tu vorbeşti serios?

– Este tot ceea ce cer. Dar îţi cer în mod serios asta. Tonul lui este sever, fără a lăsa loc de negociere.

– De ce?

– Câteva motive, unul dintre ele fiind că ăsta-i timpul *meu*. Aleg să-l petrec cu tine şi vreau acelaşi lucru de la tine.

– Mie mi se pare că încerci să mă controlezi. El se apropie.

– Pe cuvântul meu, îţi promit, iubito, că ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să te controlez.

– Atunci care-i faza cu regula?

– Dacă ţi-aş cere să ai încredere în mine suficient şi că o explicaţie va veni mai târziu, ai face-o?

Ochii de jad mă îmboldesc. Este serios, aşa de serios că nu-mi pot muta privirea.

– De ce nu pot primi o explicaţie acum?

– N-am ajuns acolo încă.

– Iar vorbeşti în dodii.

– Ştiu, dar pentru mine este un factor determinant.

Rămân cu gura căscată la el. Niciodată în momentele noastre împreună nu a avut aşa un aer autoritar. Mă irită la culme, dar chiar cere aşa de mult?

– Este o pantă alunecoasă. Dacă accept asta, explicaţia ar fi bine să merite.

– Va merita.

– De acord. Bine, *pentru moment*, fără telefon.

– Bun, zice şi se apropie. Două cuvinte care te descriu... Mă mângâie sub bărbie. frumoasă şi calmă.

Îi zâmbesc fără să vreau.

– Nu, nu încă.

– Sigur. Lasă berea jos şi îmi strânge mâna, trăgându-mă de pe scaun chiar când începe să cânte *So What'Cha Want* de Beastie Boys. Bună piesă!

– Există avantaje când eşti crescut de generaţia X, zic şi îl urmez. Ochii mei îl sorb.
– Care?

– Muzica, desigur.

– Nu pot să te contrazic cu asta.

– Pe melodia asta am învăţat să dansez. Dar nu credeam că tău sunt genul

.

– Ce ştii tu despre genul meu? mă tachinează el, trăgându-mă pe ringul

de dans pustiu.

– Ştiu câte ceva despre genul tău, iubitule, zic eu chiar când el începe să-şi legene şoldurile, cu trunchiul relaxat.

Se pricepe, mai mult de atât chiar. Uimită de imaginea lui mişcându-se aşa lejer, ezit, doar privind până când el mă trage mai aproape, îndemnându-mă cu mişcările lui delicate de şolduri. Cu obrajii aprinşi, mă uit la bar să mă asigur că nu se uită nimeni. Sunt doar câţiva clienţi în bar la ora asta şi este clar că nici unuia nu-i pasă. Şi cu vibraţiile calde curgând prin mine, decid că nici mie nu-mi pasă. Mă iau după Sean şi încep să-mi legăn şoldurile pentru că fata asta are ceva ritm. Ochii lui Sean se luminează cu o surprindere încântată cât dansăm pe melodie, şi pe următoarea, şi pe următoarea.

Mai beau un whisky cu

cola. Dansăm.

Îl prind de tricou când îmi ridică piciorul pe şoldul lui, urcându-mi lent pantalonii pe coapsă.

Ne frecăm.

Soarbe agale stropii de transpiraţie de pe gâtul meu şi pe restul îi usucă suflând cu buzele lui senzuale.

Dansăm.

Înfăşurată fără ruşine în jurul lui, ling adâncitura din

gâtul lui. Ne frecăm.

Ia un shot de tequila înainte de a linge sarea de pe încheietura mea, fără să-şi ia o dată ochii de la mine.

Dansăm.

Îl tachinez, lipindu-mi fundul de erecţia lui, petrecându-mi mâinile în jurul gâtului lui în timp ce el petrece un braţ posesiv în jurul taliei mele.

Ne frecăm.

Pe ring mă priveşte intens cât eu îl provoc pe melodia *Oh* a

Ciarei cu un opt din şolduri.

Mai bem.

La mijlocul melodiei şi transpiraţi, cu alcoolul prelingându-se din pori, el îmi opreşte mişcarea, mă cuprinde de ceafă şi mă trage spre el, sărutându-mă îndrăzneţ, ca un bărbat posedat.

Plecăm.

Alergăm spre maşina lui în timp ce începe să plouă.

Cu portierele închise, ne ciocnim, limbile duelându-se pentru dominaţie.

Îmi rupe breteaua maioului cât eu mă ridic, desfac nasturii şi-mi arunc pantalonii.

Îl încalec.

Geamătul lui vibrează pe limba mea în timp ce-mi lipesc buzele de gâtul lui.

Îşi eliberează penisul din blugi, pune un prezervativ, îmi dă chiloţii la o parte şi intră în mine dintr-o mişcare.

Chiar acolo în parcarea aglomerată, la câţiva paşi de bar... Ne-o tragem.

Capitolul 16

Trezindu-mă într-o nuanţă violet, trec de la un somn profund la durere de cap, uşor dezorientată până când simt căldura corpului din jurul trupului meu. Aproape că uitasem cum este să fii îmbrăţişată de braţe masculine, iar noaptea trecută a fost prima dată când Sean m-a adus acasă cu el.

Ieri s-a întâmplat ceva nerostit între noi.

Senzaţia de a fi în braţele lui Sean este totul în această dimineaţă, în ciuda răscoalei din capul meu.

Aceste ultime săptămâni pe care le-am petrecut cu el au fost unele din cele mai frumoase din viaţa mea.

Este doar... Sean.

El este tot ce nu ştiam că voiam de la un bărbat şi cu mult mai mult decât speram vreodată să am. Este grijuliu, atent şi ridicol de inteligent şi atracţia mea faţă de el nu are limite la atât de multe niveluri. Cu el mă simt norocoasă, de parcă am câştigat un soi de loterie de bărbaţi. Şi într-un fel, asta mă face să-mi fie teamă.

Inima mea nu mai stă ascunsă în umbre, acum dansează în spaţiu deschis, cum am făcut-o noi azi-noapte la bar.

Şi sexul, niciodată n-a fost aşa mişto. Stilul în care o face este şi minunat, şi chinuitor. Ne-am petrecut timpul plonjând unul în celălalt cu şoapte fierbinţi. A fost un maraton de gemete şi suspine şi nu mai voiam să se termine. Am făcut sex beată, ceea ce a fost o premieră pentru mine. Am renunţat la inhibiţii şi a meritat.

Aproape că gem când îmi amintesc cum a intrat în mine pe la spate, acoperindu-mă cu mâinile, desfăcându-mă ca să intre mai adânc în timp ce-mi spunea cuvinte vulgare.

Când a terminat, înfigându-şi unghiile în scalpul meu, m-am surprins că termin odată cu el fără ajutorul unei mâini între

picioarele mele – o altă premieră.

Am încetinit, neputându-ne opri, continuând câteva minute mai târziu. I-am strigat numele în mod repetat temându-mă că îmi desfăcea bucăţi

sufletul, pentru ceea ce putea să vadă. Sărutul lui, atingerea lui, mişcarea lentă a şoldurilor lui însoţită de cuvinte delicate: „ Ştiu, iubito, sunt cu tine”.

Cu mine. Şi a fost. M-am ascuns aşa de mult timp şi într-o lună de când îl ştiu este ca şi cum m-a eliberat.

Mă cuprinde în îmbrăţişare. Respiraţia lui profundă mă aduce într-o stare liniştită chiar când acea voce din capul meu urlă: „Ce naiba, Cecelia?”

Mă îngrop în strânsoarea lui, bucurându-mă de căldura combinată cu usturimea dintre picioarele mele în timp ce mă copleşesc mai multe amintiri din noaptea trecută.

Petrecând câteva minute tăcute în braţele lui, corpul meu îmi reaminteşte de ce m-am trezit, presiunea din vezică îmi ordonă să mă desprind de el. Ridicându-i braţul tatuat, mă dau jos din pat după ce mă uit la el cum doarme, cu părul ţepos ciufulit bine de degetele mele, cu corpul auriu învelit de cuvertura din denim decolorat. Holbându-mă la noul meu bărbat, îmi mai ofer o secundă să-l apreciez, închizând uşor uşa şi luând-o pe hol spre baia lui. Tyler şi Dominic au dormitoare cu băi. Sean a renunţat la a lui de bunăvoie.

Normal că a făcut-o. Este un altruist.

Un alt motiv să vreau să am încredere în el.

Nevoile lui sunt aşa simple şi, cu toate astea, simt că încep să devin una dintre ele. Mă face să o cred.

După ce mă uşurez, tresărind tot timpul, mă spăl pe mâini şi-mi studiez reflexia, observând semnele de muşcături uşoare de pe gât. Nerăbdătoare să iau o pastilă pentru migrena incipientă, dar şi mai nerăbdătoare să mă întorc la Sean, deschid uşa şi-l văd pe Dominic în dormitorul din partea cealaltă a holului.

Gol.

Doarme

gol.

Mi se taie respiraţia când îl văd şi rămân încremenită, undeva la intrarea în baie.

Este întins pe spate, cu capul înclinat din cauza poziţiei pernei sprijinite, cu braţul musculos sub el.

Nu-mi pot lua ochii de la el.

Pieptul i se ridică şi coboară într-un ritm constant cât stau nemişcată privind. Unul dintre picioarele lui este ridicat şi sprijinit pe marginea patului în vreme ce celălalt este întins drept, într-o poziţie de ofrandă. Ochii îmi cad pe penisul dintre coapsele musculoase.

Doamne, ce frumos este! Nu ştiu de cât timp stau, doar privindu-l, absorbindu-l, ştiu doar că atunci când ochii mei se mută de la erecţia lui impresionantă înapoi la faţa lui întâlnesc privirea lui argintie.

Mă furnică palmele, faţa mi se albeşte de ruşine şi umilinţă şi tot nu pot să-mi iau privirea.

Mă holbez... şi el se holbează la mine. Ştiu că ar trebui să-mi cer scuze şi să o zbughesc, dar nu pot articula cuvinte, nici măcar pentru a-i oferi scuzele pe care chiar le merită.

Sau nu?

Sigur ne-a auzit azi-noapte. A lăsat uşa deschisă ştiind că-l voi vedea?

Încremenită în moment, în prostia mea, lumina dimineţii din dormitorul lui se ridică în timp ce el coboară ochii. Îi urmez privirea şi văd că o are tare.

„Pleacă de aici, Cecelia!”

– Scuze, şoptesc eu, abia audibil.

Nu aştept un răspuns şi mă grăbesc spre siguranţa camerei lui Sean, uşurată să-l văd că încă doarme adânc. Mă roade vinovăţia când el mă ia înapoi în îmbrăţişare când mă întind pe saltea. Mă întind lângă el, privind prin spaţiul dintre jaluzele, cu inima bătându-mi de frică şi corpul vibrând de euforie. Mă întorc în braţele lui Sean şi-l studiez. Este cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut vreodată. Vreodată. Cât m-a curtat, m-a făcut să am sentimente la care doar am visat.

Cu mine s-a purtat doar incredibil.

Străpunsă de vinovăţie, trec cu degetele prin părul lui înainte să-l trag mai aproape.

Şi ce dacă sunt atrasă de Dominic. Desigur, sunt atrasă de el. Are aerul ăla de mitocan frumos care prosteşte femeile.

Şi în dimineaţa asta, deşi satisfăcută, m-am purtat ca o proastă.

Adevărul este că Dominic nu-i atrăgător într-un mod obişnuit. Nu, felul în care arată impune atenţie, apreciere, cam ca şi Sean.

Un bărbat frumos gol.

Normal că mă uit.

Pentru că era

gol. Nu
înseamnă nimic.

Aşa că tot ce trebuie să fac este să uit acei ochi ostili de oţel şi faptul că doar acum câteva minute n-au fost deloc ostili. Dar deloc.

Privirea aia a fost complet diferită.

– Deci îi spun?

– Că te-ai uitat aşa de mult la scula colegului lui de apartament încât ai fost prinsă?

Christy râde la celălalt capăt al liniei, amuzându-se pe seama mea în timp ce eu desfac cumpărăturile, încercând în mare parte să găsesc un mod să alung norul de vinovăţie sub care am fost toată ziua.

N-am deloc experienţă la mărturisiri de genul: „Am văzut scula colegului tău de apartament şi mi-a plăcut aşa de mult că de dimineaţă ţi-am făcut un sex oral din vinovăţie”. Christy nu prea mi-e de ajutor cât eu caut prin bucătăria burlacilor ce am nevoie, după ce mi-am cheltuit jumătate din salariu pe o cină cu friptură şi am garnisit tortul cu morcovi pe care l-am făcut pentru a mă revanşa pentru remuşcările pe care încă le simt. Pentru că ele, oricare ar fi remuşcările, îmi spun că drumul spre inima unui bărbat este prin stomacul lui. Eu sper să fie şi calea unor scuze sincere. Nişte scuze pe care le voi oferi imediat cum am să-mi dau seama cum să mă explic.

Nu vreau să stric ce avem doar pentru că am tras cu ochiul.

– Da, fato, spune-i că colegul lui trebuie să-şi acopere „bijuteriile” şi spune-o convingător!

– Asta înseamnă să mint.

– Ăsta-i adevărul. Nu-i vina ta că ai ieşit din baie şi i-ai tras-o din priviri.

– Da, dar eu sunt cea care...

– Draga mea. Nu trebuie să ştie asta. Dar o să fiu sinceră. Dacă ai fi vorbit de dimineaţă, ar fi părut mult mai convingător.

Am ieşit din casă la câteva minute de la trezire şi am fost recunoscătoare pentru că însemna să scap de Dominic. După ce am luat maşina lui Sean de la bar de unde ne-a cules Tyler beţi noaptea trecută, am plecat în drumeţie. Prima jumătate de oră m-am plâns din cauza durerii de cap, dar pe la jumătatea drumului m-am simţit mult mai bine după multă hidratare. Sean urăşte să stea înăuntru. Fie că stau şi vorbesc cu el cât umblă la maşina lui sau înotăm sau mergem în drumeţie, afară este pentru el locul ideal. Din ce-mi dau seama este un bărbat neliniştit; clar nu-i fan să se relaxeze pe Netflix şi relaxarea nu-i *niciodată* relaxare. Omul este magic cu gura, mâinile şi scula şi m-ar prefera pe o buturugă în pădure în loc să mi-o tragă pe canapeaua din living.

Partea pozitivă la asta este că niciodată n-ai un moment de plictiseală. Până şi drumul nostru la magazin de mai devreme a fost o aventură. M-a obligat să stau pe marginea căruţului cât el a gonit printre rafturi hrănindu-ne cu struguri. Deşi a fost de acord să mă lase să-i gătesc în ziua noastră

liberă, nu mă îndoiesc că vom ieşi din casă după aceea. Este ca şi cum trebuie să se extenueze înainte de a cădea lat. În ciuda avertismentelor lui, că nu face lucrurile în modul tradiţional, simt perioada asta în noua noastră relaţie ca şi cum ne facem un cuib, motiv pentru care astăzi mă joc de-a casa cu el şi nu vreau să o dau în bară. Nu mă aşteptam deloc să găsesc un iubit după numai o zi în oraş, dar să-l găsesc pe Sean a fost un miracol.

Faptul că sunt implicate sentimentele mele face ca această trădare să fie mult mai rea în mintea mea. Mai ales după dimineaţa asta.

Sean nu pare tipul gelos, dar dacă mă înşel, mărturisirea mea ar putea să fie dezastruoasă.

– Trebuie să vin şi eu acolo dacă sunt aşa de atrăgători cum zici tu.

– Concentrează-te, ordon eu, căutând un tocător. Bărbat nou. Am văzut membrul celuilalt bărbat.

– Ai zis că împart, corect?

– Este un zvon. Trebuie să fie.

– De ce?

– Pentru că... nu ştiu. Pur şi simplu, nu-mi pot imagina.

– Ciudaţii se ascund la vedere, draga mea. Tu eşti dovada vie.

– Taci din gură! Taci din gură! Nu ştiu de ce te-am sunat.

– Pentru că mă iubeşti şi pentru că abia aştepţi să-mi spui că s-au petrecut mai multe. *În sfârşit.*

– Christy. Ascultă-mă! M-aş putea îndrăgosti de acest bărbat.

– La naiba, deja?

– Ştiu, ştiu, este prea repede şi aşa de prostesc. Dar este incredibil.

– Te cred din ce mi-ai povestit. Doar ai grijă, bine?

– Cum reuşeşti asta?

– Nu ştiu. Ăsta-i sfatul pe care trebuie să ţi-l dau. După ce începi să te îndrăgosteşti este cam imposibil să te opreşti, nu-i aşa?

– Exact. Ăsta-i un dezastru.

– Nu mai fi aşa de dramatică! Spune-i omului că l-ai văzut pe colegul lui de apartament gol şi termină.

– Bine. Aşa fac.

– Şi fă o poză, pentru Dumnezeu, de aia au fost inventate camerele la telefoane, special pentru tâmpenii din astea.

– Sean nu vrea să am telefonul cu mine când suntem împreună. Va trebui să-l ascund înainte să se întoarcă.

Tresar, ştiind cât de incriminator sună şi sunt întâmpinată de un moment de tăcere totală de partea cealaltă.

– Asta-i un pic cam posesiv, nu crezi?

– Doar nu-i place că sunt distrasă de telefon. Vrea să fiu prezentă când suntem împreună.

– Asta-i destul de sexy.

– Îţi zic că-i diferit.

– Bine, şi spune-i acum. Dacă o ia razna, măcar afli acum, decât mai târziu.

– Ai dreptate. Christy, îmi place deja rău de tot de tipul ăsta. Mă face să gândesc... diferit, mă face să mă simt... bleah, ce naiba fac?

– Ştiu că eşti speriată, dar nu lăsa trecutul să influenţeze ceva ce ar putea să fie bun pentru tine. Dumnezeu mi-e martor că m-am rugat pentru tine. Te iubesc. Sună-mă mâine!

– Te iubesc.

După ce închid, mă grăbesc la maşina mea şi las telefonul în torpedou, indignată de înţelegere, dar alegând să o respect după ziua de astăzi. N-am îndoieli că Sean a vorbit serios când a zis că pentru el este ceva important. După ce mă întorc în bucătărie, adaug câteva mirodenii la amestecul de salată şi încep să tai roşiile cât încerc să raţionez.

Christy are dreptate. Nu-i mare lucru. Fac din ţânţar armăsar.

Dominic n-ar trebui să doarmă gol dacă nu vrea să fie văzut şi eu trebuie să trec peste asta. Lui Sean probabil că o să i se pară amuzant.

„Sigur, o să i se pară amuzant cum ţi s-a părut ţie când ai intrat peste Jared la mijlocul partidei de sex.”

Dar Sean nu-i fostul meu şi eu fac tot ce pot ca el să nu plătească pentru greşelile unui băiat. Hotărând să recunosc adevărul înainte de cină, tai o ceapă pe tocătorul de plastic pe care l-am găsit şi zâmbesc când aud uşa de la intrare închizându-se. Sean s-a mai dus o dată la magazin să ia berea pe care am uitat să o luăm prima dată.

– Ce repede te-ai întors.

Dau colţul şi mă ciocnesc de Dominic.

Ochii i se măresc când mă prinde de încheietură, luându-mi cuţitul din mână cu o fracţiune de secundă înainte de impact. Mă bâlbâi incoerent cât el se uită urât la mine, scoţându-şi

căştile din urechi.

– Ce naiba?

– Îmi pare aşa de rău, credeam că eşti Sean şi m-ai auzit.

– Evident că nu te-am auzit.

Mă holbez cât el se uită prin bucătărie.

– Ce faci?

– Evident gătesc, mă răstesc eu. Nu trebuie să fii aşa de grosolan. Furia mea îl amuză.

– Mie friptura îmi place crudă.

– Aia este friptura lui Tyler.

– Acum e a mea.

Se întinde pe lângă mine şi bagă în gură o roşie cherry.

– Eu nu gătesc nimic pentru tine.

Mă trage spre el şi mie mi se taie un pic respiraţia cât se me uită la gura a.

– Casa mea, *regulile mele*. Găteşti pentru unul dintre noi. Găteşti pentru noi *toţi*.

– Este şi casa lui Sean, mâinile mele şi eu aleg. Zâmbetul lui este crud.

– Îţi place să te joci de-a gospodina?

– Nu mă joc de-a gospodina. Gătesc pentru...

– Iubitul tău? Ce drăguţ! Crezi că Sean este iubitul tău?

Îmi dă drumul şi ridică cuţitul dintre noi, fiind tentată să-l folosesc cât dau înapoi.

– N-am zis asta. N-am zis că este iubitul meu.

– Nu trebuia. Un sfat, ai grijă să nu te ataşezi, drăguţo!

– Da, ce ştii tu? mă răstesc eu, trântind cuţitul pe blatul din spatele meu.

El rânjeşte arogant, deschizând frigiderul şi luând o sticlă de apă. O dă pe gât cât ochii mei alunecă peste el. Pletele lui negre dese sunt piezişe, pieptul gol este acoperit de un strat de sudoare, picături alunecă pe abdomenul cu pătrăţele dispersându-se în fâşia de păr subţire. Îmi feresc ochii, dar simt privirea lui apăsând grea asupra mea.

– Ţi-o trage în pădure, nu-i aşa? Ochii mei se ridică la ai lui, dar închid gura. Să ghicesc. Te-a dus la o cascadă frumoasă.

Mă simt pălmuită. Mai rău de atât, mă simt... păcălită. Dar îi răspund pe măsură.

– De fapt, nu. Prima dată mi-a tras-o în Nova lui. Chicoteala lui drept răspuns

este enervantă.

– Oh, da, o Betty pe bancheta din spate?

– Care-i problema, eşti gelos? Eu nu văd nici o fată pe aici înghesuindu-se să gătească pentru tine. Probabil că nu există nici o femeie în viaţă aşa de proastă.

Vine spre mine, punând sticla goală pe blatul din spatele meu, înghesuindu-mă până în punctul că sunt obligată să ridic bărbia.

– Ce cuvinte urâte, pline de ură dintr-o gură murdară, plină de spermă.

Dau înapoi şi într-o secundă mâna cu care voiam să-l pălmuiesc este sub controlul lui, acoperind umflătura din pantalonii lui scurţi.

– Ai grijă, mă excit la violenţă. Înclină capul şi ochii îi scapără precum scânteierile unui cuţit. Sunt visul oricărui psihiatru.

Mă lupt cu el cât îmi plimbă mâna peste penisul lui care este foarte, foarte *tare*. Îmi este aproape imposibil să nu estimez mărimea sa. Mi se întoarce stomacul pe dos la acest gând.

– Păcat pentru ei, nu sunt slab.

– Nu sunt slabă.

Deşi ud de la transpiraţie, parfumul lui curat mă invadează.

– Termini când ţi-o trage pe copaci?

Mă uit peste umărul lui, rugându-mă ca Sean să apară, dar nu se întâmplă.

– Ochii la mine, *pisoi,* scuipă el cu dezgust.

– Dă-mi drumul!

– Am făcut-o deja, dar te descurci minunat.

Atunci îmi dau seama că degetele mele îi freacă penisul de bunăvoie.

Îmi retrag mâna, iar chicotitul lui întunecat umple camera.

– De ce te porţi aşa? Nu ţi-am făcut nimic.

– Poate doar nu te plac.

– Bine atunci, poate nu-mi pasă.

Se apropie şi mă prinde tare de bărbie.

– Dar îţi pasă.

Îmi smulg faţa din strânsoarea lui chiar când uşa se trânteşte. Tremur din cap până în picioare când Sean apare după colţ. O privire la faţa mea îi şterge zâmbetul de întâmpinare.

– Fata ta tocmai mi-a frecat-o, zice Dominic de parcă raportează vremea, luând o bere din punga lui Sean, răsucind ca-

pacul şi aruncându-l spre chiuvetă. Rămân cu gura căscată, iar Dominic dă din umeri. Îi place şi să se uite la mine cum dorm. Mă gândeam că vrei să ştii.

Scutur furioasă din cap, cu lacrimile în ochi când mă uit la Sean.

– Nu-i adevărat, Sean, nu-i adevărat.

Punând punga jos, Sean înjură şi ridică un deget, amuţind apărarea mea şi urmându-l la etaj pe Dominic. Perplexă, rămân în bucătărie în vreme ce cina mea de scuze plănuită cu atenţie se duce dracului.

Capitolul 17

Am ieşit deja din casă şi sunt la jumătatea drumului spre maşină când Sean mă prinde din urmă.

– Cecelia.

– Este diavolul.

Mă simt vinovată, umilită şi furioasă.

– Crede-mă, nu este.

Deschid portiera, iar Sean o trânteşte.

– Nu-l lăsa să ne încurce!

– Nu i-am atins scula. Mint. Îl mint. Adică am atins-o, dar nu în sensul ăla. Gura lui Sean tresare când suspin de frustrare. Nu într-un mod sexual. El... l-am văzut gol. În dimineaţa asta. Avea uşa larg deschisă şi stătea întins acolo. Gol. Şi l-am văzut.

Buzele lui Sean se ridică mai mult într-un zâmbet.

– Nemernicul ăla ar munci gol dacă ar putea. Este un nudist. Nu-ţi face griji.

– Serios?

– Da, serios. De aia ai fost agitată astăzi? Credeai că mă voi supăra?

– Păi, nu ştiam... Clatin din cap. Este o situaţie ciudată.

– Dominic este un maestru în a întoarce o situaţie. Nu-i nimic nou. Mă priveşte cu atenţie. Ţi-a plăcut ce ai văzut?

– P...poftim?

Mă uit cu gura căscată la el.

– Nu-i alt mod să întreb asta, Cecelia.

Nu cedează şi poate să mă citească, aşa că n-are rost să mint. Nu vreau să-l mint pe Sean.

– Este atrăgător, dar...

– Sexul oral din dimineaţa asta? Ridică din ambele

sprâncene şi zâmbetul lui se lărgeşte. A fost fie din vinovăţie, fie că erai excitată ori ambele.

– Putem să discutăm un moment despre cum colegul tău de apartament este fiul Satanei?

– Deviezi, râde. Interesant!

– Taci din gură! Este atrăgător şi o ştie. Dar i se potrivesc şi alte epitete.

Sean mă prinde de ceafă şi mă trage până ajungem nas în nas.

– Sunt nebun după tine. Ştii asta, da? Noaptea trecută a fost incredibilă. Îi răspund la rânjet.

– Sentimentul este reciproc. Doar că nu ştiam cum să-ţi spun fără...

– Nu-i nimic dacă te uiţi, Cecelia, zice el. Şi mi-a cam plăcut oralul ăla din vinovăţie.

– Mie chiar nu-mi place de el.

– Nu contează. Îmi dă drumul. Locuieşte aici, aşa că treci înapoi şi termină să găteşti sau el câştigă.

– Ai înnebunit? Eu nu mă întorc acolo. Mi-a întors cuvintele...

– Trebuie să fii fermă pe poziţii cu el şi asta repede sau o să te calce în picioare.

Este un ordin fără regrete şi tonul lui este aproape milităros, cam ca azi-noapte. Mă dezumflu un pic.

– Sean, cum a ştiut că am mers la cascadă?

Ochii lui Sean se sting şi se uită inexpresiv la mine.

– Deci îl laşi să câştige.

– Îmi răspunzi?

Tăcerea lui este suficientă ca răspuns. Încerc să citesc expresia din ochii lui, dar nu cedează. Nu-şi va cere scuze pentru acţiunile altcuiva. Şi cu siguranţă nu vrea ca eu să fac pe victima. Mă enervez pe măsură ce înţeleg, are complet dreptate. Dacă plec şi las ca tot ce zice şi face Dominic să intervină între mine şi Sean, el *va* câştiga.

Dau umerii pe spate şi o iau printre maşini, întorcându-mă în casă.

– Pe ei, iubito, îl aud pe Sean chicotind în urma mea.

Dominic se uită urât la friptura lui bine făcută, în timp ce eu iau o gură de salată fără să mă deranjez deloc să-mi ascund zâmbetul.

Ochii noştri se întâlnesc, iar el fluieră uşor. Brandy, spitzul

lui Sean, coboară scările când Dominic aruncă toată friptura peste umăr.

– Nu poate să mestece aia, idiotule, obiectează Sean, ridicând friptura şi aruncând-o pe blat, folosindu-se de tacâmurile lui pentru a o tăia fără tocător.

Animal.

– Atunci poate ar fi trebuit să-ţi iei un câine adevărat, nu un burete de duş, răspunde Dominic.

Nu mă pot abţine şi chicotesc. Nu mă aşteptasem la un asemenea câine de fete când Sean mi-a prezentat-o pe Brandy şi am făcut haz de el.

– Măcar ea este amuzantă. Dominic mă măsoară. Faci şi giumbuşlucuri?

Împunge furculiţa în broccoli.

Sean se uită la mine expectativ şi mă gândesc trecător să arunc cu farfuria în Dominic, dar hotărăsc să nu irosesc o friptură bună.

Şi oricum, ce naiba se întâmplă? Mă uit între ei şi nu văd nici un semn de conspiraţie, dar de ce nu mă apără Sean? Nici măcar un pic. Înţeleg că vrea să fiu fermă pe poziţii, dar unde mi-e sprijinul? N-ar trebui măcar să spună *ceva*? Folosindu-mă de această furie, mă întorc spre Dominic, abia ieşit din duş, cu părul negru ciufulit în creştetul capului şi pielea bronzată de la alergare. Pe faţa lui de nemernic frumos are un zâmbet arogant.

– Uite ce e, Defecţiune Majoră, înţeleg că ai o tulburare de personalitate, dar ai putea, doar până îmi termin friptura, să fii amabil?

Sean dă capul pe spate.

– Defecţiune Majoră. Asta-i bună, iubito!

– Betty de pe bancheta din spate[3] zice că v-aţi tras-o în Nova ta, zice Dominic în timp ce friptura mi se opreşte în gât.

Mă înec şi-mi iau paharul cu apă, privirea zburându-mi la Sean. Omul ăsta va folosi tot ce spun împotriva mea, fiecare cuvânt.

Sean se uită la mine cu o sprânceană ridicată, iar eu îmi îndrept privirea ostilă spre Dominic.

– Deci îţi place să răstălmăceşti cuvintele?

– Îmi place să mă joc cu oamenii proşti. Dominic bea din berea lui. Este un hobby.

– Să ţi-o tragi, Dominic, ăsta ar fi un hobby pentru tine!

Îşi linge buza superioară de parcă se gândeşte la asta şi apoi clatină din cap.

– Nu, aş prefera să termini laba aia pe care mi-o făceai

când a intrat
iubitul tău. Se întoarce spre Sean. Apropo, eu nu m-aş obişnui cu ea prin preajmă. Mai devreme a fost foarte reticentă să se refere la tine ca fiind

---

[3] În original, Backseat Betty, referire la titlul unui episod din serialul american *Ugly Betty* (2006–2010) (n.red.)

iubitul ei. Luând în calcul asta, concursul de priviri cu juniorul şi laba, mă gândesc că nu-i fata pe care să i-o prezinţi mamei.

Trântesc tacâmurile, uitându-mă urât la ei.

– Bine, care-i faza? Mă fixez pe Sean. Nu o să-i spui *nimic* nesimţitului ăstuia?

– Crede-mă, nu contează ce zic eu,

oftează Sean. Mă ridic în picioare.

– Poftă bună!

– Oh, vai, a ajuns la limită. Dominic plescăie din limbă cât eu îmi iau geanta. Ce original!

Mă îndrept spre uşă; îl aud pe Dominic vorbind în urma mea.

– Ţi-am zis că n-are ce trebuie.

– Dă-i nişte timp!

Am trecut peste porcăriile astea şi orice încercare de a înţelege schimbul lor de replici, iar Tyler intră chiar când ajung la uşă.

– Bună...

– Bună, Tyler, eu nu pot... scuză-mă.

Trec pe lângă el cu ochii în lacrimi şi trântesc uşa în urma mea.

Fumeg de nervi, stând lângă portiera maşinii când îmi dau seama că Tyler m-a blocat. Cu intenţie sau nu, dar până acum şi-a dat seama şi nici măcar el nu o săi uşureze lucrurile. Stau în căldură nişte minute interminabile, înainte să aud uşa de la intrare deschizându-se şi închizându-se. Sean apare, iar eu îmi feresc privirea.

– Ai de gând să te uiţi urât la uşa de la intrare toată noaptea, pisoi?

Ridic privirea la el şi-l văd zâmbind, ceea ce doar mă enervează şi mai

mul

t. – Sunteţi nişte

nesimţiţi. El ridică

bărbia.

– Poate.

– Poate? Ocolesc maşina, aruncând geanta pe capotă. Poate? Care-i faza

?

– Nic fază. Ţi-am zis să nu pici în rahaturile lui şi tu ai făcut-o oricum.

– Este îngrozitor. Şi la ce s-a referit cu „n-are ce trebuie”?

– Exact ce a zis. Şi i-ai dovedit că are dreptate.

– De ce trebuie să-i demonstrez ceva?

– Nu trebuie, dar dacă ai să continui să împarţi spaţiul cu el, va trebui să găseşti o soluţie.

– La ce anume să găsesc o soluţie?
– La cum să vă înţelegeţi.
– Cu el? Îl iau peste picior. Imposibil.
– Nu imposibil. *Puţin probabil*.
– Sean, termină cu prostiile! Dominic nu o să mă lase în pace, bine?
Asta-i clar.
– Atunci fă un pas în faţă.
– Şi ce? Să-i dau un şut în fund?
– I-ar prinde bine.
Tonul lui jucăuş mă înfurie şi mai rău.
– Asta-i amuzant pentru tine?
– Teribil! Dar trebuie să te felicit, te-ai ţinut pe poziţii o vreme acolo.
– Deci ăsta *este* un joc.
– Nu, este un test al voinţei şi chiar sper să-l câştigi.
– Nu cred că mi-ai spus asta.
– Ba da. Şi o voi repeta. Poţi să reuşeşti. Ştiu că poţi. Nu-l lăsa să te sperie.
– Atât?
Îşi prinde braţele.
– Atât. O altă
decizie. Îşi atinge
nasul.
– Ai zis că n-ai să te transformi într-un nemernic.
Asta ce este? Oftează.
– Atunci îmi pare rău că te dezamăgesc, dar te asigur că pot să fac mult, mult mai rău.
Simt fizic cum inima mea începe să se închidă. Pot să plec acum şi ceva în mine crede că ar fi înţelept. Dar comportamentul ăsta este în contradicţie cu Sean pe care-l cunosc eu. În sufletul meu se dă o luptă când mă uit la el.
– Voi sunteţi pe o altă planetă.
– Este distractiv aici, zice el încet, dar este o planetă mult mai bună cu tine pe ea.
Clatin din cap.
– Nici nu ştiu ce să cred despre tine.
– Sunt în aceeaşi situaţie ca tine. Asta face lucrurile

interesante, nu-i aşa?

Mă uit uimită la el.

– Credeam că noi...

– Credeai ce?

Inima mi se strânge.

– Doamne, sunt o idioată. Asta a fost o idee proastă.

Vreau să-mi iau geanta, dar el mă opreşte cu un oftat adânc.

– Cecelia, laşi să se întâmple rahaturi care n-ar trebui să se întâmple.

– Iar tu stai pe margine şi priveşti. Ce naiba, Sean?

Îmi cuprinde faţa, se apleacă şi mă sărută. Întrerup sărutul, îl împing, iar el chicoteşte.

– Vreau să plec. Spune-i lui Tyler să-şi mute maşina. Ochii lui se schimbă.

– Spune-i tu!

– Bine!

Dau buzna pe uşa de la intrare şi-i găsesc pe Tyler şi pe Dominic la PlayStation în living.

Tipic.

– Tyler, poţi să-ţi muţi maşina? Tyler se uită la Dominic.

– După meciul ăsta.

– Pe bune?

– Da. Relaxează-te, iubito!

Sean este acum în spatele meu. Îi simt căldura la spatele meu cât stau acolo, privindu-i pe cei doi aflaţi pe canapea, într-o situaţie neajutorată. Privesc peste umăr la Sean, care se uită cu atenţie la mine în timp ce furia mea tot creşte. Cu mai puţin de o oră în urmă ziua mea era perfectă. Eu şi Sean eram bine, mai mult decât bine şi apoi Dominic a intrat cu camionul în tot. În zi, în cina mea plănuită cu grijă şi în desert.

Desert.

Fierbând, mă duc la bucătărie şi iau tortul cu morcovi, preferatul lui Sean, pe care l-am băgat mai devreme la rece, mă întorc la Dominic şi i-l trântesc în ceafă. El sare în picioare de pe canapea, în timp ce eu adun resturi de tort în mână şi le trântesc pe lateralul feţei zâmbitoare a lui Sean.

– Nu voiam să vă las fără să luaţi desertul. Puteţi să vă duceţi toţi dracului.

Dominic aruncă telecomanda, încercând să mă ţintuiască cu privirea răzbunătoare, în timp ce eu las platoul, iau cheile lui

Tyler de pe măsuţa de cafea şi o iau spre uşa de la intrare.

Râsetele lui Sean şi Tyler răsună prin uşa deschisă în timp ce mă urc în camioneta lui Tyler, o pornesc şi ies cu spatele pe alee, lăsând-o pornită în

mijlocul străzii. Alerg spre maşina mea, unde mă aşteaptă Sean, băgând în gură un deget plin de glazură.

– Este bun, iubito.

Tocmai vreau să-i dau o replică acidă când mă aruncă pe umărul lui.

Suspendată, îl lovesc în fund cu pumnii.

– Lasă-mă jos, *acum!*

– Ah, nu, nu irosim asta.

Intră în casă cu mine unde Dominic este aplecat peste chiuveta din bucătărie, dându-şi tricoul jos. Ochii lui de gheaţă mă provoacă în timp ce Sean urcă treaptă cu treaptă într-o ascensiune ce pare în mod deliberat lentă. Ridic degetele arătătoare; îi zâmbesc în ciudă lui Dominic până nu-l mai văd.

Sean închide uşa de la dormitorul lui şi mă pune pe picioare, întorcându-mă cu spatele la uşă şi lipindu-se de mine. Arată enervant de superb cu faţa pe jumătate mânjită de tort în timp ce se apropie, iar eu întorc capul să mă feresc de sărutul lui.

– Şi mai bine.

Întinde glazura pe faţa mea şi chicoteşte misterios cu o secundă înainte să aud cum desface un prezervativ.

Capitolul 18

Pauză.

Eu o

cer.

Dacă un bărbat pare prea bun ca să fie adevărat, de obicei este un mincinos.

Aceasta-i atitudinea pe care am avut-o după ce l-am lăsat pe Sean dormind în patul lui.

Am petrecut patru săptămâni încercând să pun cap la cap uimitorul puzzle Alfred Sean Roberts şi nu-s mai aproape de a-i înţelege adevăratele intenţii cu mine. Nu este inofensiv, asta măcar ştiu. Nu ştiu dacă Sean este un tip de treabă sau nu.

Poate ambele.

Timp de două zile după ce l-am părăsit fără un rămas-bun, i-am ignorat mesajele şi în acele două zile m-a lăsat în pace la muncă. Nu şi-a cerut scuze.

Când nu răspund, nu se umileşte. La asta mă aşteptam, chiar dacă sexul la furie a fost uimitor. Dar, cel puţin pentru mine, n-a fost sex de împăcare. Încă sunt supărată pe el pentru că nu m-a apărat. Deşi cu Sean am ajuns să mă aştept la neprevăzut.

Mi-ar fi mai uşor dacă aş înţelege de ce a permis unui bărbat, pe care-l consideră fratele lui, să mă trateze aşa de urât.

Aşa că pentru moment sunt bine aşa supărată.

Hotărăsc să mă retrag orice ar fi. Adevărul este că, să am sentimente pentru cineva aşa de repede, este periculos pentru o fată ca mine.

Creez dramă de dragul dramei?

Cred multe din observaţiile lui Sean. Una în mod deosebit, că suntem programaţi în multe moduri. Normal că suntem, dar o altă parte din mine ştie că putem să ne programăm sau, mai

bine, să ne întinăm în moduri diferite.

Judecând după modelele din trecutul meu, am învăţat că sunt atrasă de disfuncţii şi chiar mai mult de bărbaţii care ridică întrebări.

Sunt hotărâtă să nu-mi repet greşelile.

Am o teorie deplasată că, dacă nu suferi, nu iubeşti suficient de mult, de profund, iar asta, pur şi simplu, nu-i sănătos.

Lui Brad i-am dat inima şi virginitatea mea şi ne-am despărţit pentru că el credea că am aşteptări prea mari.

Cu Jared a fost la fel. Aproape că-l iertasem că m-a înşelat, aproape. Dar apoi m-am ales pe mine.

Adevărul este că am aşteptări mari de la povestea mea de iubire şi de la bărbatul cu care o am.

Mă aştept la pasiune şi fluturaşi şi la unul sau două momente de poveste. Când ne certăm, vreau să doară. Când ne-o tragem, vreau să simt cu fiecare fibră din fiinţa mea. Când un bărbat îşi mărturiseşte iubirea faţă de mine, mă aştept să vorbească serios. Nu vreau să pun sub semnul întrebării autenticitatea cuvintelor. Vreau să fiu posedată şi dominată de iubire.

Asta înseamnă că am aşteptări prea mari?

Poate că da, poate că am citit prea multe poveşti de iubire.

Din câte am învăţat până acum, poate am aşteptări prea mari.

Mai ales dacă nu reuşesc să-l fac să mă apere pe bărbatul de care mă îndrăgostesc.

Am provocat eu drama? Nu. Dominic a făcut-o. Aşteptam prea multe de la Sean?

Mi se frânge inima să cred că se poate să fie aşa. Că-i incapabil să fie cine speram eu că este, pentru că mi-a oferit deja aşa de mult din ce vreau.

Ar trebui să fac un compromis ca să-l păstrez? Sub nici o formă. Sean a greşit. Dominic a greşit. Mă apăr pe mine însămi.

Am trecut prin două experienţe proaste şi ştiu suficient cât să văd semnele de avertizare.

Unele părţi din mine cred că inima mea bolnavă a fost moştenită, codificată în genele mele. Nu doar asta, dar am văzut-o pe mama îndrăgostindu-se şi dezîndrăgostindu-se cu acelaşi soi de lipsă de consideraţie nesăbuită faţă de binele ei, mereu intensificând ultimul dezastru cu unul mai mare şi sperând la cea mai mare răsplată.

Abia când a început să iasă cu cel mai recent iubit al ei acea parte din ea s-a calmat. Dar, pe interior, ştiu că niciodată nu a primit acea răsplată. Ani în şir s-a chinuit să găsească un bărbat care să-i ofere acele sentimente, dar s-a resemnat în schimb. A renunţat, şi o ştim amândouă.

Chiar dacă am jurat să fiu diferită de mama în felul cum îmi trăiesc viaţa, avem aceeaşi boală. Tânjim după poveştile de iubire consumatoare,

care-ţi fură sufletul, pline de dramatism, care sunt destinate să se termine prost. Mi-am moştenit inima de la ea şi este neobosită.

Deşi mi-e teamă, nu pot să cedez. Găsirea iubirii este Mecca a ceea ce visez pentru mine. Am şi alte visuri, suficiente să mă ţină. O carieră de succes este ceva simplu, dar să găsesc iubirea vieţii mele nu este negociabil. Deşi viaţa mi-a fost presărată cu exemple proaste, eu încă cred că există.

Cea mai mare speranţă a mea este să trăiesc o iubire care să mă consume total. Cea mai mare teamă a mea este să trăiesc o astfel de iubire.

Sean a scos la iveală această fată însetată, doar ca să-i usuce speranţele cu următoarea suflare.

O parte din mine ştie deja că se va termina prost faptul că mă îndrăgostesc de Sean. Deja simt prea mult – mult prea mult pentru doar o lună.

Dar nu asta vreau?

Poate pentru moment ar trebui să ascult de vocea raţiunii din capul meu, în loc de dependenţa din inima mea. Vocea care-mi spune că există relaţii pline de tot atât de multă pasiune care nu trebuie să ajungă la masacru.

Adevărul este că m-am simţit îngrozitor luând această decizie. Mi-este teribil de dor de el.

Dar îmi voi respecta principiile pentru că nu mai fac pe proasta. Sean mai avea dreptate cu un lucru. Dacă nu-mi iau apărarea singură, stabilesc nişte standarde scăzute.

Aşa că voi rămâne
supărată. Să-i ia dracu'
de bărbaţi!

Înfig furculiţa în mâncare, am o stare de rahat cât mă uit la profilul lui Roman.

Cotlet de miel cu sos de mentă şi cartofi cu rozmarin. Este cea mai pretenţioasă cină pe care am luat-o. *Urăsc* mielul. Roman se uită la mine fără să tresară cât eu mă holbez la ochii lui de gheaţă. Arată bine ca bărbat în vârstă şi mă întreb un moment cum arăta când l-a cunoscut mama. Era la fel de fermecător ca Sean, la fel de dezarmant? A jucat jocul încrederii înainte de a o răni? Sau exteriorul lui rece a intrigat-o până în punctul în care nu i-a mai putut rezista? Niciodată nu mi-a

relatat detaliile poveştii lor, chiar dacă am întrebat-o de nenumărate ori. Refuză să rememoreze acea parte din viaţa ei, iar eu presupun că-i aşa pentru că este dureros. Dacă a fi fiica lui este aşa de incomod, pot doar să-mi imaginez cum era să fii femeia din viaţa lui.

– Este ceva în neregulă cu mâncarea ta, Cecelia?
– Nu-mi place mielul.
– Îţi plăcea când erai mai mică.
– Îl toleram ca să-ţi fac pe plac.
– Văd că nu ne mai interesează să-i facem tatălui nostru pe plac.
– Am crescut. Prefer să mănânc ce-mi place.
Roman taie din cotletul lui, îl dă prin sosul verde înainte de a ezita.
– Cecelia, sunt conştient că am ratat multe...
– Opt ani. Mă şterg la gură. Iartă-mă dacă mă întreb ce naiba caut aici.
– Eşti prost dispusă în seara asta.
– Sunt curioasă.
– Înţeleg.
Îşi pune mâinile pe masă. Tacâmurile sunt aşezate la fel. Ritualul îmi face greaţă. Nu suntem familie. Sunt o parte din corporaţia lui.
– Faci parte din moştenirea mea. Eşti singurul meu copil.
Nici o scuză pentru anii rataţi. Nici o scuză pentru absenţa lui prelungită. Răspunsuri simpliste fără vreo emoţie în spatele lor. Nici măcar nu mi-l pot imagina pe Roman intim cu cineva. Probabil că mama a avut parte de o distracţie grozavă iubindu-l pe nemernicul ăsta.
– Ultima dată când am vorbit discutam despre părinţii tăi. Ai fost un copil de bani gata?
Se încruntă.
– Oarecum.
– Defineşte oarecum.
– Mama mea a moştenit ceva avere când s-a căsătorit cu tatăl meu. Dar şi-au irosit mica avere în loc să o sporească şi au murit săraci. Acolo au greşit ei.
– Aţi fost apropiaţi?
– Nu.
– De ce?
– Nu erau oameni afectuoşi şi abţine-te de la comentarii grosolane.
Sunt conştient că asta-i considerată o deficienţă.

– Doar de oamenii cu puls.

Îşi mestecă lent mâncarea şi se uită cu subînţeles la mine.

– Sângele meu este roşu, te asigur. Este acelaşi sânge care curge prin venele tale.

– Eu nu semăn cu tine.

– Ai o limbă ascuţită.

– Nu te preface că-ţi pasă, Roman. De ce mă faci parte din toate astea în ultimul moment dacă nu m-ai vrut, de fapt, în viaţa ta? De ce să-mi dai ceva, dacă ai putea să scrii un cec şi să termini cu mine?

Ridică lent paharul la buze şi bea o înghiţitură.

– Poate că regret cum m-am purtat cu tine.

– Poate?

– Am… Pune paharul jos şi duce şervetul la gură. Scuză-mă! Am treabă.

– Mi-a făcut plăcere că am stat de vorbă, domnule.

Clar trebuie să-mi vină menstruaţia şi sunt sigură că rechinul ăsta o simte. M-aş simţi prost dacă n-ar fi Roman Horner cel cu care mă port aşa. Dar în seara asta am trecut peste orice prefăcătorie.

Se opreşte la uşă şi apoi se întoarce spre mine. Aşteaptă până ni se întâlnesc privirile înainte de a vorbi:

– Ţi-am dat numele meu de familie pentru că speram să fiu un tată pentru tine. Într-o zi mi-am dat seama că nu voi fi niciodată şi cel mai mic lucru pe care-l puteam face era să am grijă financiar de tine. Îţi dau munca mea de o viaţă din cauza eşecului meu. Tot ce cer este să joci un mic rol. Ştiu că nu compensează, dar este tot ceea ce-ţi voi putea oferi vreodată.

– Ai iubit-o pe mama? întreb eu răguşită, blestemând emoţia ce înmugureşte. Ai iubit vreodată pe *cineva?*

Face o grimasă, cu ochii fixaţi undeva în trecut, privind prin mine.

– Am încercat.

Cu această mărturisire mă lasă la masă.

Fac tot ce pot să ignor înţepătura din ochi şi lacrima ce alunecă din cauza asta. Asta a fost. O ştiu în sufletul meu. Aceasta va fi singura mărturisire făcută vreodată de tatăl meu despre ce simte pentru mine.

După ani de întrebări, am primit în sfârşit răspunsul. A încercat.

Tatăl meu tocmai a recunoscut că nu m-a iubit.

Iau lacrima de pe faţă cu degetul şi o studiez. Probabil că Roman Horner ar fi preferat un avort în locul unui moştenitor şi crede că o moştenire îl va izbăvi cumva.

Strivesc între degete lacrima plină de speranţa pe care nu ştiam că o nutresc şi îmi permit în sfârşit să-l urăsc. Încă o dovadă că fanteziile unei inimi masochiste sunt mult mai bune decât orice experienţă reală.

Cu această concluzie, mă retrag.

Capitolul 19

Aşa să fie. Au trecut zile de când mesajele s-au oprit şi eu încă mă conving singură că sunt în regulă cu asta. Dacă Sean nu poate să accepte atitudinea mea fermă din cauza comportamentului lui de rahat, suntem deja o cauză pierdută.

Am crezut fiecare vorbă oferită de buzele lui frumoase. Doar ca să mă simt păcălită.

M-am prins la timp.

Ca lucrurile să fie şi mai rele, agresoarea mea de la fabrică s-a apucat să-mi facă zilele mai epuizante, tachinându-mă în spaniolă – nu o înţeleg – în sala de relaxare şi aproape că m-a izbit de perete aseară când am ieşit de la muncă. Are ceva cu mine şi mi-o arată la fiecare tură. Ultimul lucru de care am nevoie este să-i raportez supervizorului meu, pe care-l evit cât se poate de mult.

Mă dau cu loţiune şi mă întind pe şezlong, simţind furnicăturile soarelui pe piele. O zi liberă singură este fix ce am nevoie să îmi încarc bateriile. Îmi doresc doar ca libidoul meu să fie de acord.

Sean a trezit din nou acea parte din mine şi acum refuză să fie ignorată. În fiecare zi simt constant acel loc în care pulsaţia nu se opreşte şi noile mele pofte îmi amintesc ce ratez.

O să fiu recunoscătoare când o să depăşesc faza hormonilor de adolescentă, dar trebuie să mă maturizez repede pentru că eu nu mai ies cu băieţi.

Neliniştită din cauza unei zile fără evenimente, închid ochii după a treia încercare de a începe un roman, sigură că va fi nevoie de mai mult de şapte zile ca să-mi întrerup noul meu obicei prost.

Un val de apă mă acoperă şi ţip, ridicându-mă în fund, şi când mă ridic nu-l văd decât pe Dominic ieşind de sub apa

agitată. Apa curge de pe el când se ridică complet cu o secundă înainte ca priveliştea să-mi fie blocată de bărbatul pe care săptămâna trecută l-am ignorat, dar care continuă să-mi bântuie fiecare gând.

– Credeai că te las să scapi aşa de uşor?

Ochi căprui sclipesc la mine, împreună cu zâmbetul orbitor pe care nu-l pot alunga din gândurile mele.

– Ce cauţi aici?

Mă uit în jur când aud poarta închizându-se şi îl văd pe Tyler trăgând un răcitor.

– Salut, frumoaso, mă întâmpină el, scanând curtea şi fluierând. Înţeleg de ce te ascunzi aici.

Îmi acopăr ochii cu mâna, uitându-mă în sus la Sean.

– Ce naiba căutaţi toţi aici?

– Noi am împărţit locul nostru cu tine, dă el din umeri. Este corect să o faci şi tu.

– Aşa o fi, dar am presupus că pricepi
o aluzie. Ochii lui scapără şi maxilarul i
se încordează.

– Nu fi rea! Te plac prea mult.

Se aşază lângă mine şi nu ştiu dacă vreau să-l sărut sau să-i dau o palmă. Hotărăsc că nici una.

– Sărută-mă, zice el, citindu-mi gândurile prea bine.

Se apropie şi fac tot ce pot să-mi ţin respiraţia, dar eşuez, inspirându-i mirosul. Este ca şi cum aş ajunge acasă.

– Scoate-l pe nesimţitul ăla din piscina mea!

– Încetează, se răsteşte
Sean. Dau înapoi.

– Cine naiba te crezi?

– Eu sunt *iubitul* pe care eşti supărată.

Afirmaţia lui loveşte adânc, tăindu-mi elanul. Tyler aşază răcitorul între şezlonguri şi-şi dă jos tricoul.

– Dă-ne un minut, îi cere Sean lui Tyler care încuviinţează din cap, rânjind la mine peste umăr.

– Bună, Cee.

Nu mă pot abţine şi-i zâmbesc, mai ales când apare gropiţa aceea.

– Bună, Tyler.

– Sunt gelos, şopteşte Sean.

– Pe ce?

– Pe zâmbetul ăla pentru el. Chiar aşa de rău am dat-o în bară?

– M-ai rănit. Decid să fiu crud de onestă. Credeam că suntem bine şi simt că m-ai aruncat în gura lupului.

– Asta încerc să evit. Dar tu ai întors toată situaţia în ceea ce aşteptai tu să se întâmple. Tu te aşteptai ca eu să-mi arăt latura de Gemeni, dar eu sunt Fecioară, mai ţii minte? N-aveam nici o şansă împotriva imaginaţiei tale. Lupta asta era inevitabilă. Am ştiut amândoi din momentul în care te-am supărat că asta va fi cearta ta.

Mă holbez la el.

– Poate mi-o fi mie greu să am încredere, dar tu faci să-mi fie imposibil. Mă prinde de gât şi se apropie ca să fim nas în nas.

– Spune-mi că nu ţi-a fost dor de mine!

– Irelevant. Dacă nu pot să am încredere în tine să mă protejezi când am nevoie, atunci care-i rostul?

– Rostul este că n-aveai nevoie de mine. Doar *credeai* că ai şi am vrut să-ţi dai seama de asta. Tu în schimb ai plecat din patul meu şi ai hotărât să mă pedepseşti pentru că nu m-am ocupat de treburile tale.

– Treburile *mele?* zic eu. Ce tupeu ai!

Refuză să-mi acorde spaţiu şi mă strânge mai tare.

– Eu îi zic încredere. Eşti mult mai puternică decât crezi că eşti şi voiam să vezi asta.

– De ce?

– Pentru că te vreau în preajma mea şi te vreau des, murmură el.

Partea din mine care vrea să lupte se înmoaie la vederea lui şi a logicii lui. Sentimentele mele pentru el mă sperie. Mă sperie mult şi poate căutam un motiv să-l îndepărtez.

– Am crezut că ai zis că-i decizia mea. Îşi trece degetele prin părul meu.

– Nu-mi place decizia ta. Deloc. Dar o voi respecta. Dacă asta este ceea ce vrei realmente.

Are ochelarii de soare la ochi şi îi dau jos, punându-mi-i ca el să nu vadă emoţiile pe care sunt sigură că le transmit.

– Nu voi fi tratată aşa.

– Atunci nu permite asta, dar tu-ţi susţii punctul de vedere cu mine. Îmi pare rău, iubito, murmură el, şi pot doar să sper că-i sincer. Ai face bine să crezi că te voi proteja atunci când vei

avea nevoie. Îmi apasă mâna pe pieptul lui. Crede asta, dacă nu crezi nimic altceva despre mine.

Nu-l pot refuza. Nu pot, indiferent cât de mult mă sperie. Îl doresc pe Sean, vreau ca vorbele lui să fie adevărate şi singura cale să ştiu asta este să-mi asum un risc cu el şi să trec peste asta.

– Credeam că fac ce-i corect, dar cu tine nu mai ştiu ce-i corect.

Pare sfâşiat, ochii lui îşi pierd concentrarea când spune asta.

– Ce vrei să spui?

Simt schimbarea lui de postură, toate semnele de tachinare au dispărut.

– Înseamnă că probabil ar trebui să te las în pace, pentru binele amândurora, dar n-am s-o fac.

Mă lipeşte de el şi mă sărută pasional. Eu suspin, strângându-l cu mâinile, în timp ce el, în mod nepotrivit, adânceşte sărutul. Dar ăsta-i Sean şi este unul dintre lucrurile pe care le iubesc la el. Mă sărută şi mă sărută, iar eu accept, oferind la fel de mult. Când se retrage sunt în flăcări, incapabilă să ascund că mi-a tăiat răsuflarea.

– La dracu', îmi stă bine cu tine. Ridică ochelarii de pe nasul meu şi-şi lipseşte fruntea de a mea. Chiar îmi doresc să nu-i fi adus pe idioţii ăştia cu mine.

Mă uit şi-l văd pe Dominic cocoţat la capătul puţin adânc al piscinei.

– Tata are camere de securitate peste tot şi deja m-a ameninţat cu privire la companie. Nu o să iasă bine.

– O să ne descurcăm.

– O să... vă descurcaţi? Cum?

Încuviinţează din cap spre Dominic, iar eu gem. Sean se întoarce spre mine.

– Uite, nu-i un om cu care este uşor să fii. Dar este aici pentru că vrea să fie.

– Asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine? Tipul este un nesimţit. Tyler bate din palme şi ni se alătură la şezlonguri.

– Excelent, mami şi tati s-au împăcat. Este momentul să sărbătorim. Ia o bere din răcitor, o agită şi o împroaşcă pe noi.

– Idiotule, zâmbesc eu, chiar când Sean mă ridică în braţe şi sare în piscină.

Când ieşim, eu zâmbesc, fără îndoială cu zâmbetul nătărău care-i spune mult prea multe. El mă priveşte şi mă sărută înainte de a mă arunca. Ţip când ies, cu ochelarii lui pe jumătate.

– Nemernicule, nu eram pregătită!

– Atunci bănuiesc că ar trebui să devii mai bună, mă tachinează el când îl atac.

Ne distrăm în apă cât Tyler se întinde comod pe un şezlong, deschizându-şi radioul. Telefonul lui Sean sună, iar el iese din piscină, dar înainte de a răspunde ridică un deget la mine că-i ceva important.

– Salut, tată.

Mă îndrept spre locul unde Dominic bea o bere. Nu-i pot vedea ochii aflaţi în spatele unei perechi negre clasice de Ray-Bans, dar ştiu că se uită la mine cât eu vin prin apă spre el.

– Bănuiesc că vrei nişte scuze.

Îşi ridică ochelarii pe cap, părul lui negru ţinându-i cu uşurinţă. Ud este şi mai mortal, cu genele mai negre, totul mai întunecat. Este imposibil să nu observi ce atrăgător este. Şi zâmbetul lui veninos nu mă ajută să respir mai uşor când sunt lângă el.

– Nu am speranţe de aşa ceva.

Ridică un deget, dă berea pe gât, iar eu dau ochii peste cap.

– Bine, cred că-s pregătit. Expiră de parcă e pe cale să ţină un mare discurs. Îmi pare rău că i-am spus lui Sean că te-am prins uitându-te la scula mea.

Nu mă pot abţine şi izbucnesc în râs.

El îmi zâmbeşte autentic pentru prima dată şi mă lasă cu gura căscată.

– Eşti un soi aparte de ticălos.

– Prefer jigodie. Măcar aşa ar fi ceva concret. Nu-i aşa, Tyler? Tyler nu se mişcă de unde stă întins la soare.

– Du-te dracului!

Dominic rânjeşte, iar eu clatin din cap.

– Aveai uşa de la cameră deschisă. Am fost cel puţin şocată.

– Şi celelalte cinci minute?

– Femeile chiar se culcă cu tine?

– Nu, niciodată. Sunt prea ocupate să-mi urle numele, zice el fără urmă de umor. Cu excepţia ultimei fete. Era un cadavru.

– Eşti incredibil. Chiar că visul unui psihiatru. Mă întreb în trecere dacă chiar îl excită violenţa.

– La ce te gândeşti? mă întrebă Dominic.

Buzele îi tresar când îşi coboară ochelarii de soare.

– La nimic.

El rânjeşte arogant, apoi iese din piscină şi o ia spre uşa din spate.

– Ce faci?

– Trebuie să mă uşurez.

– Ai putea să întrebi.

Se întoarce spre mine şi slipul lui alunecă un pic, scoţând la iveală vârful fundului tonifiat în timp ce se aşază pe lateralul casei.

Îmi acopăr ochii.

– Dumnezeule, după ce intri, treci de birou, pe hol, pe stânga.

Sălbaticule!

– O, îşi trage pantalonii la loc. S-ar putea să-mi placă asta mai mult decât jigodie.

Îmi acopăr faţa cât Sean chicoteşte, reintrând în piscină.

– O să te obişnuieşti cu el. Jur!

– Sau îl omor.

– Sau aşa.

Sean mă încolţeşte când sunt în colţul mai adânc al piscinei, luându-mă în braţe.

– Deci tu îţi poţi folosi telefonul, dar eu nu?

– Astăzi am avut nevoie de el pentru părinţii mei. Scuze, ştiu că pare ipocrit.

– Este.

– Tot ce îţi cer are un motiv.

– Pe care mi-l vei spune.

Încuviinţează din cap.

– La momentul potrivit. Respiraţia lui cade pe pielea mea când se apropie, iar eu devin languroasă, doar din cauza apropierii lui. Spune-mi ceva, pisoi!

– Ce?

– De ce ai renunţat aşa de uşor?

Ochii lui se uită în ai mei şi o singură privire cu acei ochi căprui este ca o injecţie cu serul adevărului.

– Pentru că nu ai încredere în tine sau că nu ai încredere în mine?

– Ambele.

– Ai încredere în instinctele tale, spune el pe un ton serios.

– Iarăşi eşti criptic.

– Te doresc, ce zici de asta?

– Asta-i...

Se lipeşte de mine, iar eu suspin, aruncând ochii peste umărul lui.

– Unde-i Tyler?

– I-am zis să se care o vreme.

– De ce?

Mă sărută şi în câteva secunde sunt în jurul lui, slipul mi-e dat laoparte şi mă penetrează cu degetele. Îmi pune mâna în jurul gâtului lui.

– Pentru că nu mai pot să stau un minut fără să fiu în tine. Ţine-te de mine, iubito!

Ăsta-i singurul avertisment pe care-l primesc înainte ca el să mă invadeze, intrând aşa de adânc că-l muşc de umăr ca să-mi înăbuş gemetele. Se freacă de mine, spatele mi-e lipit de cimentul dur în timp ce el mă consumă. Dă laoparte triunghiul de pe sfârcul meu şi suge apăsat, iuţind ritmul şi ţinându-ne conectaţi până în punctul în care este aproape dureros. Mă pedepseşte în cel mai delicios mod şi simt cum mă posedă. Termin în câteva secunde cu numele lui pe buze în timp ce cu privirea caut vreun semn de Dominic şi Tyler peste umărul lui. În acest moment nu sunt sigură că i-aş cere lui Sean să se oprească, chiar dacă ar intra peste noi.

– Doamne, mi-a fost dor de tine, mârâie el şi se retrage, muşcându-mă de umăr cât termină.

– Şi mie mi-a fost dor de tine, mormăi eu înainte ca el să mă sărute prelung.

Îmi îndreaptă slipul după ce-şi trage şortul la loc cu câteva secunde înainte ca Tyler să intre înapoi pe poartă. Sean îşi îngroapă faţa în gâtul meu, respirând greu. Tyler vorbeşte cu amândoi de parcă habar nu are că suntem după orgasm. Poate că nu ştie, dar ce am făcut a fost cel mai aproape de voyeurism vreodată. Mi se aprind obrajii când Sean se retrage, cu zâmbetul lui auriu orbitor în timp ce eu clatin lent din cap.

– Promit mult mai mult decât ghidul studentului mai târziu. Suntem
bine?

– Sexul nu va rezolva problema noastră de comunicare, subliniez eu,
încercând să echilibrez balanţa.

Ne uităm câteva secunde unul la celălalt.

– Ştiu, dar te rog să nu-mi mai faci asta, îmi cere el încet.

– Ce să fac?

– Să mă răneşti.

Capitolul 20

– Fato, străluceşti, zice Melinda când ieşim din tură. Probabil că-ţi petreci tot timpul pe afară zilele astea.

– Mare parte da.

– Păi, dacă zâmbetul ăla are ceva de-a face cu cel al supervizorului nostru...

Se opreşte, oferindu-mi timp să confirm sau să neg, nu fac nici una.

– Oricum, chiar dacă-i problematic, este un frumuşel.

Este, este un frumos. În ultima săptămână m-a tratat numai cu devotament. Sărutările lui sunt mai lungi, el pare dispus să ofere mai mult. Picioarele mele n-au mai atins pământul de când el a intrat ca buldozerul în spaţiul meu şi s-a apucat să dărâme fără milă zidurile din jurul inimii mele. Nu petrecem nici o noapte despărţiţi şi nu mă deranjez să-i mai spun lui Roman unde mă duc. Majoritatea nopţilor cu Sean le petrec în casa lui. Dominic este la fel de fermecător ca de obicei şi o singură dată i-am întins un soi de ramură de măslin. Se încuie constant în camera lui, cu muzica dată tare până la ore târzii din noapte. Într-un efort de a mai diminua tensiunea dintre noi, am făcut nişte îngheţată de casă şi i-am dus un castron în camera lui unde l-am găsit plimbându-se în faţa calculatorului lui, dacă se poate numi aşa. Pare mai mult o staţie spaţială cu trei ecrane masive şi două tastaturi. Îmi pun ofranda pe biroul lui şi el îmi trânteşte uşa în nas în semn de mulţumire. Când l-am întrebat pe Sean la ce lucrează Dominic, el a schimbat repede subiectul, aşa că am renunţat, nefiind mai aproape să descopăr o piesă din puzzle-ul care este Dominic King.

Ca o fată bătrână veterană, am petrecut ani doar observând oamenii, pe unii mai mult decât pe alţii, pentru a încerca să-mi dau seama ce-i face să reacţioneze. Deşi sunt în

plin proces de năpârlire a pielii de introvertit, obiceiurile vechi mor greu. Dominic este clar un nou punct de interes pentru mine.

Întrebarea mai importantă în mintea mea este de ce un absolvent de MIT lucrează într-un garaj, în loc să caute un loc de muncă mai bine plătit?

Sunt sigură că Dominic nu a obţinut o diplomă de la una dintre cele mai bune şcoli din ţară ca să schimbe frâne şi amortizoare pentru tot restul zilelor lui.

Dar întrebările astea le ţin pentru mine. Unu, pentru că nu-i treaba mea. Doi, pentru că Dominic este o jigodie şi continuă să se ia de mine cu fiecare ocazie. Dar i-am răspuns la fel. Din acea zi când am încheiat un semiarmistiţiu, replicile noastre au devenit mai jucăuşe.

În ciuda curiozităţii mele faţă de Dominic, majoritatea atenţiei mele când nu sunt la muncă îi aparţine lui Sean. De câteva ori de la acea zi în piscină, m-am simţit un pic vinovată că am încercat să-l îndepărtez, deşi am primit scuzele pe care credeam că le merit. Dar o parte din mine încă este reţinută. Poate-i partea cinică din mine care mă ţine în gardă. Cred că în mare asta se întâmplă pentru că o parte din mine nu crede că el este real. Ironia este că cinica din mine nu vrea să aibă dreptate, pentru că până şi ea se îndrăgosteşte de el.

Nopţile de vară au fost pline de viaţă, de electricitate în vreme ce ne-am împărţit timpul mergând la Eddie să jucăm darts sau jucând biliard cu băieţii în garaj sau doar umblând cu maşina ca eu să-mi îmbunătăţesc stilul de şofat la volanul maşinii lui ca o maşinuţă de jucărie în mărime naturală.

În noaptea asta am hotărât să renunţăm la toate noile noastre obiceiuri pentru a petrece timp singuri. Trec prin nişte porţi neîncuiate, opresc lângă un hambar mare şi parchez. Îl văd pe Sean aşteptându-mă. Nu pot să-mi stăpânesc exaltarea când el ridică ochii la mine cu un zâmbet cunoscător, apoi stinge ţigara cu gheata.

– Bună, iubire.

Mă trage spre el, sărutându-mă apăsat, în timp ce eu mă ridic pe vârfuri şi-i răspund la sărut.

Privesc în urma lui la rândurile de meri, la crengile pline ochi cu fructe în creştere. În Triple Falls sunt vreo duzină sau chiar mai multe livezi şi localnicii se mândresc pe bună dreptate cu merele lor. Anual, la începutul toamnei, Triple Falls are un festival al mărului în centru pe care majoritatea localnicilor îl consideră cel mai important eveniment al anului. Localnicii, inclusiv Melinda, insistă că nu-l pot rata.

– Ce facem aici?

– Picnic la miezul nopţii, îmi răspunde el.

Se întoarce să ia proviziile din maşina lui. Îmi dă o pătură cunoscută, apoi ia restul, adică o lanternă cu baterii şi nişte pungi de plastic, apoi

pornim pe o cărare printre rândurile de meri. Este pitoresc, mai ales la lumina lanternei micuţe. Munţii se văd la distanţă pe fondul cerului nopţii.

– Cum ai primit acces la locul ăsta?

– Părinţii unui amic sunt proprietari. Dar în seara asta este tot al tău.

– Este incredibil.

Mă uit în jur în timp ce-l urmez printr-un şir de pomi şi se opreşte când suntem suficient de departe încât este imposibil să ne vedem maşinile.

– Mere bune, dar eu am bunătăţile aici, zice el, ridicând o pungă din plastic.

Mă uit la capacul recipientului pe care scrie The Pitt Stop.

– De la restaurantul părinţilor tăi?

– Da, este călduţă, dar încă-i bună. Hai să ne oprim aici! Scot pătura şi încep să o întind.

– Te duc acolo când ai următoarea zi liberă.

– Promiţi?

Duce lumina spre faţa lui.

– Pe cuvânt de cercetaş. Dau ochii peste cap.

– N-ai fost niciodată cercetaş. El chicoteşte.

– Ce te face să spui asta?

– Poate din cauza problemei tale cu autoritatea. Te văd certându-te cu şeful trupei cu privire la reguli şi principii pe care refuzi să le urmezi pentru că au fost create de nesimţiţi fătarnici.

Pune lanterna pe pătură şi mă trage spre el, sărutându-mă profund.

– Începi să mă cunoşti destul de bine.

– Da.

Ne aşezăm pe ceea ce eu acum consider pătura mea norocoasă, apoi el pregăteşte cu atenţie un mic festin. Cu excepţia singurei noastre certe, lucrurile au fost aproape idilice cu el. Uneori, încerc să-mi imaginez o viaţă în Triple Falls fără el şi nu pot să suport gândul că cinele cu Roman şi turele la fabrică

ar fi tot ceea ce aş avea.

Nu-i vorba pentru mine doar o distracţie cu un penis drăguţ, deşi penisul lui este incredibil. Emoţia îmi creşte în piept cât îi studiez profilul în lumina moale a lanternei. Orice rezerve am, vreau să renunţ la ele. Dar încă mai am dubii pe care le-am ţinut doar pentru mine pentru a păstra pacea. Cu toate astea, o întrebare mă frământă zilnic şi am nevoie de un răspuns dacă vreau să fiu a lui complet.

– Sean?

– Da?

Distras de sarcina lui, îngenunchează pe pătură, deschizând primul recipient. Greierii se aud zgomotoşi, iar eu observ priveliştea, dorinţa de a pune întrebarea crescând din pricina decorului, a sunetelor din jurul nostru, care sunt fantezia unei dependente de dragoste. Cu Sean am făcut atâtea lucruri pentru prima dată – şi la cei 25 de ani ai lui, aşa aventuros cum este, sunt sigură că ar fi foarte greu să-i ofer şi eu o premieră. Şi de acolo vine o parte din ezitarea de a pune întrebarea pe care nu vreau să o pun pentru că ştiu cum va suna. Îmi dau pantofii şi şosetele jos şi trec cu picioarele prin iarba rece, hotărând că-i mai bine să renunţ pentru moment.

– Cecelia.

– Da?

– Aveai o întrebare?

– Am uitat-o.

– Nu, n-ai uitat-o.

– Nu vrei să o pun.

Se uită la mine aşteptând.

– Bine, acum trebuie să ştiu.

– De unde a ştiut Dominic de cascadă?

El expiră, punându-şi mâinile pe genunchi, apoi ridică la mine ochii vinovaţi.

– Adevărata ta întrebare este câte fete am dus acolo, corect?

– Adică ăla-i locul unde duci toate

femeile? El clatină lent din cap.

– Este un loc pe care-l iubesc, de asta îl voi frecventa des în orice companie. Uneori nu prea ai de unde alege pe aici, adică sunt doar câteva restaurante decente în oraş. Este un oraş mic. Dacă stai suficient de mult într-un loc, normal că lucrurile se mai repetă.

– Repetă, zic eu ca un papagal, bând din ceaiul

cu gheaţă. Mă priveşte cu precauţie.

– La dracu’, n-am ales bine cuvintele. Uite, se aşază şi trage genunchii, sprijinindu-şi antebraţele tonifiate pe ei. Nu, nu eşti prima sau a doua fată pe care am dus-o acolo.

Cu suspiciunile confirmate, încerc să-mi ascund

dezamăgirea.

– Mulţumesc pentru adevăr. Bănuiesc că ziua aia a fost specială pentru mine, atâta tot.

Îmi mângâie bărbia.

– Atunci lasă lucrurile aşa! Tu crezi că eu mă gândeam la fata dinainte cât te aveam sub mine? Evident că nu. Şi-mi place că eşti geloasă.

– Brr! Mă sprijin în coate şi las capul pe spate în stil dramatic. Cred că uneori este evident că te vezi cu o adolescentă.

– Gelozia nu este limitată sau anulată de vârstă, iubito. Şi ai fost rănită. Mi-ai spus asta de la început. Eşti precaută. Nu vrei să ţi-o iei iarăşi. Nu-i nimic în neregulă cu asta. Înţeleg. Şi nu sunt supărat că ai întrebat despre asta.

– Te superi?

– Da, zice el încet, aşa de încet că-i înspăimântător, şi nu-i ceva ce vrei să vezi.

– Ooo! Mă întorc pe burtă, mişcând din picioare în spate. Povesteşte-mi! Ai fost un copil furios?

– Nu, am fost mai mult ca „Tarzan omul-maimuţă, îţi rup braţul dacă te pui cu mine”.

Râd.

– Te cred.

– M-am luat la bătaie de multe ori.

– De ce?

– Pentru că eram un mic ticălos.

– Şi ce s-a schimbat?

– Amuzant! Voiam să împart budinca mea cu banane, dar...

– Hei, îmi pare rău! Nu mi-ai dat multe motive să nu am încredere în
tin
e. Se încruntă.

– Cecelia...

Mă întind şi trec cu mâna peste maxilarul lui.

– Urăsc că am întrebat. Dar mă deranja.

– Data viitoare întreabă ca să nu-ţi iroseşti timpul.

– Am întrebat, dar ne certam, îţi aminteşti?

– Greşeala mea, dar vorbesc serios, nu lăsa să te roadă rahaturile.
Întreabă!

– O voi face.

– Bun, acum să mâncăm.

Şi mâncăm. După aceea ne întindem pe spate şi ne uităm la stele în timp ce bricheta lui scapără şi un miros inconfundabil îmi invadează nările.

Zâmbesc la Sean când el îmi dă jointul. Trag adânc şi eliberez fumul, râzând doar de simplul gest.

– Te ameţeşte aşa de rapid, chicoteşte el.

– Şi-s mândră de asta. De ce fumezi?

– Este la fel de relaxant ca şi câteva beri. Şi dacă te relaxezi şi nu te gândeşti la nimic sau la nimeni, ci unde eşti şi cu cine eşti, poţi să controlezi iarba, nu ea te va controla pe tine.

– Bine, omule, zic eu inhalând cu cea mai bună imitaţie a mea de drogat.

El zâmbeşte şi ia jointul înapoi, iar eu mă întorc şi mă întind pe pătură, privind la cerul nopţii.

El îmi ia mâna de pe abdomen şi o duce la buze sărutându-mi dosul palmei. Închide ochii, iar pieptul meu vibrează de la actul intim.

– Credeam că nu o să-mi placă aici, recunosc eu.

– Mă bucur că-ţi place.

– Tu eşti principalul motiv. Ştii că anul viitor va trebui să plec. Sunt aici doar până vara viitoare.

Se opreşte cu sărutul pe buricul degetului.

– O să facem să merite.

– Nu pari aşa de sigur.

– Nimic nu-i sigur.

– O, Doamne, nu iarăşi asta.

– Ăsta-i adevărul.

– Mereu aşa de criptic cu mine. Nu sunt o idioată, Sean, de când ne-am cunoscut, ai încercat să-mi spui ceva în mod indirect. Care-i marele secret?

El se apropie, cu zâmbetul lui fermecător în lumina slabă.

– Tu eşti secretul.

– O, da? Mă întind după joint. Dă-mi-l, Doamne, o să am nevoie de asta dacă stau să-ţi ascult nebuniile.

– Îţi place.

– Adevărul devastator şi filozofia vieţii după Alfred

Sean Robert. Trag un mic fum şi-i dau jointul înapoi.

– Cunoaşterea este putere, iubito. Cea mai puternică armă existentă.

Trage şi el un fum. Ştii de ce au scos iarba în afara legii?

– N-am idee.

Se propteşte pe o parte, ţigara scânteind puternic cât el trage un alt

fum.

– Pentru că cei aflaţi la putere atunci nu şi-au dat seama cum să

reglementeze cine o cultivă şi cum să o taxeze. Aşa că au creat toată această

propagandă despre cât este de letală. Caută Reefer Madness[4] pe Youtube când ai ocazia şi ai să vezi cât de departe au mers. Şi oamenii au crezut pentru că li s-a zis să creadă.

Se apleacă şi-mi desface buzele cu o atingere a limbii ca să mă deschid pentru el. Expiră un nor de fum în gura mea, umflându-mi obrajii cu forţa. Râzând, ne desprindem, în timp ce eu tuşesc şi împroşc, lovindu-l în piept.

– Nebunia marijuanei?

– Şi citez, zice el cu ochii măriţi: „Marijuana, buruiana arzătoare cu rădăcinile în iad". Chicotesc cât el se apropie şi începe să-mi desfacă lent cămaşa. „Fumând marijuana care distruge sufletul", continuă el, dând laoparte materialul pentru a-mi dezvălui pielea, trecând apoi cu degetele peste piele, „găsesc plăcerea pe moment", murmură el încet, înainte de a mă săruta pe sâni.

Sub vraja lui, îmi trec degetele prin părul lui, iar el coboară cu degetele prin lateralul meu.

– „Dar la un preţ teribil!" Mă sperie tunetul vocii lui, degetele lui intră în mine şi râd isteric, alungându-l în timp ce el strigă în cea mai bună imitaţie de predicator: *„Dezmăţ! Violenţă! Crimă! Sinucidere!"*

Degetele lui continuă să mă gâdile şi eu mă răsucesc pentru a mă elibera.

– Încetează, Sean, o să fac pipi pe mine.

Se opreşte şi se apropie, mişcând haotic din ochi.

– „Şi sfârşitul unui dependent de marijuana...", zice ridicând un deget într-un gest de avertizare, „nebunia fără speranţă".

– Glumeşti, da? Violenţă, crimă, sinucidere?

– Nu uita de dezmăţ. Şi nu, nu glumesc, caută! Trece cu degetele prin părul meu. 1938. O tâmpenie, şi masele au crezut. Doar pentru că idioţii lacomi nu şi-au dat seama cum să taxeze şi să controleze distribuţia, aşa că au scos-o în afara legii. Acum, după atâţia ani, o folosesc pentru a alina durerea oamenilor, să oprească convulsiile, să ajute la tratarea bolilor incurabile doar folosind planta, fără THC. Şi efectele mentale pentru unii pot fi la fel de vindecătoare ca atunci când înghit o pastilă mai nocivă. Poţi să-ţi imaginezi unde am fi acum sau cât de departe am fi ajuns din 1938 dacă nemernicii ăştia nu s-ar fi raliat împotriva

unei plante? În schimb, ne-au învăţat că-i ceva greşit, pentru că unii oameni au decis aşa, şi ne-au spus

[4] Nebunia marijuanei

asta, şi oamenii care respectă legea au intrat în joc şi au predicat altora că era ceva greşit. Şi uită-ne, după zeci de ani în care a fost în afara legii, brusc este sigură pentru scopuri medicinale şi medicale? Clatină dezgustat din cap. Ai auzit vreodată povestea aia despre tipul care s-a drogat înainte să comită o crimă în masă?

– Nu.

– Da, nici eu. Şi mă îndoiesc că alţii o ştiu, pentru că şansele sunt puţin probabile. Trebuie să fim atenţi pe cine ascultăm.

– Tu eşti un revoluţionar. Ţara asta are ceva ce-ţi place?

– Peisajul, expiră el, ridicându-mi sutienul şi trecând cu mâna caldă peste sânul meu. Vârfuri şi văi, alunecă cu palma peste abdomenul meu. Oceanele care o înconjoară.

Mă pierd în mişcările mâinilor lui şi mă încrunt când se opreşte.

– Adică ideea de America este grozavă; execuţia nu prea. Dar suntem încă o ţară tânără. Pentru noi încă există speranţă.

– Îmi place cum vorbeşti, zic eu cu sinceritate.

Şi chiar îmi place. Îmi place că mă provoacă, mă face să gândesc.

– Şi mie îmi place cum vorbeşti tu, iubito. Se apleacă şi mă sărută pasional.

– Ştii. Iau jointul. Ai fi un politician uimitor. Păcat că eşti dependent de iarba arzătoare cu rădăcini în iad.

El înclină capul, cu ochii aprinşi de lanternă.

– Politician?

– Votul meu îl ai.

– Votul tău. Clatină din cap dintr-o parte în alta, cugetând. Da, păi, nu vreau să fiu politician.

– De ce?

– Prefer să fiu parte din soluţie.

– Păcat! Mă gândeam la toate lucrurile perverse pe care ţi le-aş face dacă ai purta un costum.

– Ah, înclină capul, deci vrea un tip la costum.

– Nu, te vreau pe tine, tipule. Îi simt zâmbetul pe piept.

– Aşa deci?

– Din păcate.

– Păi... Se cuibăreşte între picioarele mele şi-mi suge sfârcul în gură, vorbind în jurul vârfului tare. Va trebui să te pun la muncă pentru asta.

Respiraţia mi se precipită când vorbesc.

– Nu o faci mereu?

– Ba da – se retrage – uitându-se la mine, dar vezi tu, lucrurile devin serioase pentru că putem ajunge la final în orice minut ca dependenţi de marijuana. Trebuie să conteze.

Vine deasupra mea cu cerul nopţii fără lună în spatele lui.

– Atunci mai bine ne grăbim, zic eu, ridicându-mă să-l sărut, dar el se fereşte, presându-mi încheieturile în pătură.

– Eşti aşa un măgar.

– Şi tu eşti aşa de... frumoasă, murmură el încet. Aşa de frumoasă... Îmi pune mâna pe pieptul lui. Cecelia, mă răneşti. De ce trebuie să fii aşa de frumoasă?

O secundă văd ceva ce n-am mai văzut vreodată în expresia lui şi o scânteiere inconfundabilă de teamă în ochii lui.

– Sean, ce s-a întâmplat?

Se uită la mine cu ochi limpezi.

– Nimic.

– Eşti sigur?

Îmi trec cu mâinile prin părul lui, în timp ce el îşi îngroapă capul la pieptul meu.

– Ajută-mă, iubito! Nebunia m-a cuprins în sfârşit.

Capitolul 21

Transpiraţia îmi alunecă pe spate cât Melinda bate câmpii, iar eu îl înjur în gând pe Sean pentru absenţa ceasului meu. Ceasul de perete de deasupra intrării în fabrică s-a oprit acum o săptămână şi pe timpul turelor sunt clar o sclavă a timpului.

– A fost sora lui, zice Melinda, încruntându-se cât eu adun tuburile de la ea şi le pun pe staţia noastră de lucru. Nu, nu, continuă ea, era verişoara lui cea care a făcut-o. Fato, niciodată în viaţa mea n-am văzut...

– Nu! Nu! La dracu' cu asta!

Ieşirea mă opreşte şi o opreşte pe Melinda din cel mai recent raport despre familia ei extinsă cât ne lungim gâturile la strigătele rapide ca focul în spaniolă şi engleză pe etaj. Două femei se ceartă aprins la o linie distanţă şi apar într-un final în mijlocul etajului cât una încearcă să o reţină pe cealaltă. Atunci văd sursa, Vivica. Se luptă cu una din amicele ei, care se chinuie să o împingă spre locul ei în linie.

– Mi-a ajuns. Am terminat! strigă ea, trecând de cealaltă, ochii ei negri aterizând pe mine şi mijindu-i.

Spaima mă străbate când ea se îndreaptă spre mine.

„O, la dracu'! O, la dracu'! O, la dracu'! O, la dracu'!"

În viaţa mea am fost implicată într-o singură luptă fizică şi era cu un obiect fără viaţă, o fustă.

Ştiam că lucrând aici nu voi câştiga vreun concurs de popularitate, dar habar n-aveam ce fel de reputaţie avea tatăl meu în acest oraş. Nu-i iubit de *nimeni*, darămite de toţi. Nimeni de aici nu pare să-l respecte în vreun fel. Chicotelile şi şoaptele auzite pe la spatele meu devin tot mai greu de ignorat, dar nu credeam că voi fi făcută răspunzătoare de ceva ce are legătură cu fabrica. Presupunerea mea este clar greşită pentru că vine direct spre mine şi ştiu că n-are nimic cu mine doar dacă-i vorba

de Sean.

– Tu! strigă ea, atrăgând atenţia tuturor celorlalţi de pe linie. Arăt ca o idioată spre pieptul meu.

– Nu eşti fiica proprietarului?

Oricine nu ştia asta înainte ştie acum, în timp ce prietena ei reuşeşte să se bage între noi când ea este doar la câţiva paşi.

– Vivica, trebuie să te opreşti şi să te gândeşti la ce faci.

– Ce fac? se răsteşte la prietena ei, apoi se întoarce spre mine. Încă mă gândesc dacă să fur startul cu o lovitură de măgar sau să risc un pumn. Tatăl tău este un escroc. Ştiai asta? Flutură o bucată de hârtie pe care o recunosc. Un fluturaş de salariu. Săptămâna trecută am muncit 42 de ore şi mi-au plătit doar 39. Roteşte mâna, gesticulând spre restul muncitorilor de pe etaj. Întreabă-i, întreabă-i de câte ori li s-a întâmplat.

– O vor rezolva, zice prietena ei, încercând încă să o ducă înapoi pe Vivica.

Linia se opreşte, zgomotul benzii rulante care o acoperea înainte nu mai împiedică nici o ureche din a asculta.

– Da, o vor rezolva şi apoi vor găsi o cale să scape de mine. Adun curajul să-i răspund.

– Uite, eu n-am nimic de-a face cu...

– Eşti fata lui! strigă din toţi plămânii, în timp ce mai mulţi ochi se îndreaptă spre mine. Fac pariu că tu n-ai ore lipsă pe cecurile tale.

– Sincer, eu nu...

– Nu te-ai uitat? mă ia peste picior. Normal că nu te-ai uitat. Păi, dă-mi voie să te luminez, prinţesă. O face de ani buni, ne ţepuieşte la orele suplimentare, ne micşorează plata suficient cât să nu facem prea multă gălăgie. Ni se tot spune că va fi rezolvat, că este o scăpare. Mă sfredeleşte cu privirea şi nu într-un mod flatant. Nu sunteţi suficient de bogaţi?

– Doamnă, eu nu...

– Doamnă? pufneşte ea. Am 25 de ani.

– Nu deţin eu fabrica. Muncesc aici. N-am nimic de-a face cu...

– Eşti *fata* lui.

Ştiu ce vrea să însemne asta, dar niciodată n-am trăit vreun fel de realitate semnificativă dincolo de această afirmaţie.

– Nu-i aşa de simplu, încerc eu slab să mă apăr.

– Vivica, propria lui fată munceşte pe linia asta, în căldura asta, zice femeia apărându-mă, deşi acuzaţia din ochii ei nu se potriveşte cu tonul ei. Nu cred că-i prea pasă de părerea ei.

– Are dreptate, zic eu în sfârşit, îndreptându-mi spatele pentru a o înfrunta. Şi nu mi-o cere. N-am nici o legătură cu politicile companiei...

– Nu-s politici. Este furt!

Toţi ochii sunt asupra mea cât mă uit prin încăpere şi văd ceea ce oamenii nu spun. Oameni, care altfel au ţinut capetele plecate când treceam pe lângă ei, acum se uită direct la mine la fel ca Vivica. Expresiile lor făţiş ostile omoară spiritul combatant în mine. Poate că aşa m-au privit de când am început şi eu n-am observat pentru că aveam capul în nori.

– Eu doar muncesc aici pentru că, mă rog, pentru că...

– Eşti aici ca să ne spionezi? zice Vivica, punându-şi mâinile în şolduri. N-am cum să câştig lupta asta.

– Nu, zic eu cu sinceritate. Deloc. Eu...

Mă chinuiesc să aleg cuvintele, dar ce pot să zic? Că aştept să treacă timpul până moştenesc banii tatei? Obrajii îmi iau foc cât încerc să ies din coşmarul ăsta. Pot să încerc să-i spun ceva.

– Poţi să încerci cât vrei. Nu va conta, zice prietena ei, încercând să o ţină pe Vivica. Nu-ţi irosi timpul!

– Asta-i fabrica lui, susţine Vivica, tu munceşti aici şi vrei să-mi spui că n-ai nici o legătură cu el?

Toată lumea începe să se adune în timp ce mie mi se usucă gâtul. Acum tremur incontrolabil, pereţii imaginari se strâng în jurul meu. Simt că mă sufoc, complet nepregătită pentru ostilitatea îndreptată împotriva mea. Şi după ce priviri primesc – trebuia să se întâmple demult. Nu mă apără nimeni. Şi ei vor răspunsuri. Răspunsuri pe care nu le am.

– Ai vorbit cu supervizorul tău? Zâmbetul ei este acid.

– Adică *iubitul* tău?

– Vivica, adună-te şi treci în biroul meu, *acum!* Vocea lui Sean tună în spatele meu. *Acum.*

– Ne crezi proşti, Sean? Crezi că nu vedem ce se întâmplă aici? Nici nu clipeşte.

– Şi ce faci acum, Vivica, crezi că te va ajuta?

– Să mă ajute? De câte ori ţi-am cerut să îndrepţi asta de când te-ai întors?

– O s-o rezolv, se răsteşte el, uitându-se în ochii ei. Toată lumea, înapoi pe linie, acum!

Toată lumea se întoarce la locurile lor, Sean se întoarce spre mine.

– Ia cinci minute pauză!
– N-am nevoie.
Păşesc spre Vivica.
Sean mă opreşte să mă implic cu tonul lui tăios.

– Nu este o alegere, Cecelia, ia cinci minute pauză!

– Îmi pare rău că se întâmplă asta, îi spun Vivicăi. Ai cuvântul meu, voi vorbi cu el.

– Sigur, îţi pare rău, te ştergi la fund cu banii care lipsesc din salariul meu.

– Ieşi de pe linie! În biroul meu, *acum*, se răsteşte Sean, iar ea se întoarce şi o ia spre uşile de la intrare.

– Oricum pentru mine este prea târziu. La dracu' cu locul ăsta!

Mă duc să mă alătur Melindei, care lucrează dublu ca să nu ni se aglomereze staţia, fără îndoială extrem de încântată în timp ce se petrece drama. Probabil că-i cel mai interesant lucru care se întâmplă aici de ani. Melinda îmi loveşte uşor umărul cu al ei când revin lângă ea şi încerc să mă îngrop în muncă, niciodată în viaţa mea nefiind mai recunoscătoare pentru un tub de calculatoare.

– Ia cinci minute pauză, zice Sean de lângă mine cât eu mă lupt cu emoţiile ce se războiesc în mine.

– Doar o să înrăutăţeşti lucrurile, mă răstesc eu. Lasă-mă să muncesc!

Îi simt privirea asupra mea vreo zece secunde înainte să cedeze şi să plece. Când reuşesc să vorbesc, mă întorc spre Melinda.

– Aşa mă vezi şi tu?

– Pisoi, eu te cunosc – dă din cap peste umăr – dar ei, nu. Nu mi-aş petrece timpul încercând să-i conving de altceva, oamenii aud doar ce vor ei. Este un adevăr amar pe care trebuie să-l înghit. Anul viitor nu-mi va merge mai uşor aici. Sunt vinovată prin asociere, iar oamenii ăştia îl antipatizează pe Roman nu doar pentru că este şeful, sunt nedreptăţiţi de ceva timp.

Lacrimi de ruşine ameninţă în timp ce adun tuburile goale şi încuviinţez din cap.

– Şi ţie ţi-au lipsit bani la salariu? o întreb eu şi văd răspunsul înainte ca ea să vorbească.

– De câteva ori.

– Cu cât?

– Doar cu o jumătate de oră.

Următoarea întrebare o şoptesc înainte să se audă soneria şi să repornească linia.

– Tu le-ai spus oamenilor că eu şi Sean suntem împreună?

– Haide, este evident, răspunde ea cu compasiune clară în ochi. Ştiu că zice adevărul şi nu o contrazic.

Întreaga fabrică ştie acum că sunt fiica proprietarului şi, doar în caz că au ratat asta, ştiu şi că mi-o trag cu supervizorul.

Perfect.

N-am contat niciodată pe puterea tatălui meu pentru a fi tratată preferenţial, dar nici nu mă aşteptam să fiu atacată aşa din cauza asta. Este trist că întreaga discuţie a început din disperarea Vivicăi. N-am idee, dar probabil că are nevoie de locul ăsta de muncă, sunt sigură că are nevoie de orele alea suplimentare. Judecând după reacţia ei, probabil că se baza pe ele. Melinda avea şi ea nevoie de acea jumătate de oră, pentru că tocmai şi-a internat mama într-un azil şi este obligată să plătească o parte din cheltuielile lunare. Soţul ei este zugrav şi deseori face diverse lucruri pentru a compensa lipsa unui salariu constant. Cu toţii contează pe această fabrică, pe Roman Horner.

În acel moment mă gândesc la Selma şi mă lupt cu mai multe lacrimi. În câteva ore pot să îmi pierd calmul. Dar ceea ce mă omoară acum este timpul, în vreme ce secundele şi minutele se târăsc ca un lanţ invizibil în jurul gâtului meu. Sean apare de mai multe ori, fără îndoială ca să vadă cum sunt, dar nu vorbim, doar discută cu câţiva şi monitorizează linia pentru că eu evit orice schimb de replici. Melinda reia de unde s-a oprit, terminând cu o poveste despre evenimentul de mâine, o adunare de fonduri la biserică.

Când termin, sunt epuizată mental şi fizic. Abia când ajung în parcare mă cuprinde frica.

Sean a concediat-o pe Vivica? Dacă da, mă aşteaptă să-şi verse furia pe mine? Sigur ştie că n-am avut nimic de-a face cu salariul ei mai mic. Dar asta-i o gândire logică şi oamenii furioşi nu gândesc mereu raţional. Dumnezeu ştie, când a plecat de pe etaj era oricum numai raţională, nu.

Dacă chiar a hotărât că-i vina mea? Mă îndrept direct spre maşina mea când Melinda strigă după mine. Nu vreau să se pună în pericol pentru mine şi adevărul este că e genul de femeie care ar face-o. Îmi dovedeşte că gândesc corect când încearcă să mi se alăture cât merg prin parcare.

– Puiule, stai, merg cu tine.

– Sunt bine, ne vedem mâine, strig eu peste umăr, pierzând-o în primul rând de cinci maşini.

Vivica este fără îndoială genul care te taie şi grăbesc pasul. În clipa în care ajung pe locul şoferului şi încui portierele, izbucnesc în lacrimi. Urăsc că mă simt aşa de slabă. Urăsc că nu ştiu dacă aş fi putut să mă apăr dacă aş fi fost atacată. Urăsc poziţia în care sunt pusă pentru că sunt fiica lui Roman. Că am declarat eu sau nu că sunt copilul lui, cineva ar fi aflat şi poate că n-ar

fi fost corect nici să ascund asta. Ei chiar cred că am fost trimisă să-i spionez? Este o nebunie.

Îmi sună telefonul din geantă şi-l ignor, ştiind că-i Sean.

În spatele meu se aprind faruri şi mă uit în oglinda retrovizoare şi-l văd pe Sean în Nova lui, privindu-mă în oglindă. Mă aştepta şi m-a văzut plângând.

Grozav!

Epuizată, smucesc din cap pentru a-l ţine la distanţă cât îmi curăţ faţa. El deschide portiera maşinii lui pentru a veni la mine. Clatin din cap, refuzându-i hotărâtă şansa şi pornind maşina. Ies cu spatele din parcare cu umilinţa scăzând şi furia începând să fumege. Nu sunt supărată pe Sean, dar nu vreau să dau ochii cu el cu aceste emoţii contradictorii. Poate să-mi vadă nebunia când o merită. În seara asta a făcut ce trebuia să facă, dar refuz să mă descarc pe el la ce sentimente mă încearcă. Mă urmează îndeaproape, lăsându-mă când cotesc pe drumul singuratic spre casă. Acolo mă lasă şi îi sunt recunoscătoare.

Când parchez, aleea şi casa sunt goale. Îmi sună telefonul în mână, chiar când trec de uşa dormitorului meu.

– Nu vreau să vorbesc acum, mă smiorcăi eu cu lacrimi de furie.

– Mi-am dat seama de asta după cinci kilometri, dar nu-i vina ta.

Tandreţea din vocea lui mă doare. Fac tot ce pot să mă controlez, dar vocea oricum îmi tremură.

– Ştiai despre asta?

– Lucrez la asta de când m-am întors.

– Deci asta-i ceva normal? Le micşorează salariile?

– Tu te-ai uitat vreodată la fluturaşul tău de salariu?

Nu, nu m-am uitat. Pur şi simplu, am luat banii şi am presupus că-i corect. Şi mai multă furie se adună în mine, iau o decizie şi răspund la ultimul meu e-mail. Tastez furios în timp ce vorbesc.

– Ai concediat-o?

– Da.

– La dracu', Sean! De ce?

– Pentru că asta-i treaba mea, iar comportamentul ei a fost mult prea grav pentru un avertisment.

– Ştii că-i
greşit.
Tăcere.
– Asta-i lupta mea. Lasă-mă să o duc!
– Sunt aici dacă ai nevoie de mine.

– Ştiu şi sunt recunoscătoare, dar trebuie să încetezi să mă mai iei de pe linie, bine? Deja este oribil şi nu vreau să le mai ofer alte motive să se ia de mine.

– Trebuie să ştii că nu-i voi lăsa să-ţi facă rău. Te apăr.

– Şi îţi sunt recunoscătoare, dar nu poţi. Asta chiar este lupta mea şi sunt... groaznic de furioasă şi nu vreau să-mi vărs nervii pe tine, bine? Trebuie să închid.

Închid, furioasă de ziua asta ratată şi hotărâtă să fac să plătească persoana potrivită. Cuvintele Vivicăi îmi răsună ca o incantaţie în cap, cu accentul schimbându-se la fiecare repetare.

Este *tatăl tău. Este* tatăl *tău. Este tatăl* tău.

Zece minute mai târziu trimit e-mailul, îndepărtez urmele zilei la duş şi încep să mă pregătesc pentru întâlnirea de dimineaţă.

Capitolul 22

– Nu apreciez tonul e-mailului tău, Cecelia, începe tatăl meu în clipa în care mă vede că-mi torn cafeaua.

Probabil că a ajuns târziu şi ştiu că a venit din cauza conţinutului e-mailului trimis de mine azi-noapte. În ultima vreme a stat mai mult în Charlotte, lăsându-mă singurul ocupant al acestei case imense.

– Tu m-ai pus în poziţia asta, contrez eu, aşezându-mă lângă el. Ai vrut să-mi iau munca în serios. Ei bine, asta-s eu luând-o în serios. Pun fluturaşii mei de salariu între noi. De când am început, îmi lipseşte un sfert de oră în aproape fiecare săptămână şi o oră întreagă pe doi fluturaşi.

– Ai un supervizor căruia să-i raportezi asta.

Nu-i nici o insinuare în tonul lui, ceea ce-mi aduce uşurare, înseamnă că relaţia mea cu Sean este doar un zvon în fabrică şi n-a ajuns la urechile corporatiste. Nu este interesat de mine şi, dacă monitorizează camerele, datorită lui Dominic, acum sunt într-o buclă fără evenimente.

– Cu toţii răspundem cuiva, nu-i aşa? Sunt sigură că o anumită agenţie guvernamentală ar fi interesată să ştie că angajaţilor tăi le lipsesc ore de ani întregi, umflându-ţi ţie buzunarele. Mai ales dacă sunt avertizaţi de un telefon de la fata directorului general.

În ochii lui scapără ostilitate pură, iar eu încerc să adun şi mai mult curaj. Încă nu ştiu dacă asta-i cea mai inteligentă mişcare cu privire la viitorul meu, dar îmi amintesc de toţi acei oameni adunaţi în jurul meu, de greutatea acuzaţiei lor. Nu-i vorba doar despre mine. Este vorba despre mii de oameni şi despre faptul că ei îşi trăiesc viitorul în acea fabrică.

– N-am de gând să fac asta. Dar sunt sigură că asta-i o problemă recurentă pe care trebuie să o iei în serios pentru că

au trecut de punctul în care să fie sătui de asta. Aşa de tare, că ieri am fost umilită pe linie pentru asta. Chiar merită ca angajaţii tăi să te urască?

– Nu-mi pasă ce simt despre mine. Le ofer locuri de muncă...

– Este furt, pur şi simplu, din partea celor care fac, tai cu mâna prin aer, să fie posibil aşa ceva. Ai vrut să văd cum este afacerea ta ca să-mi câştig

locul. Ei bine, are un gust al dracului de amar, domnule. Când ai petrecut ultima oară o zi în fabrica ta?

– Am înţeles ce vrei să spui, Cecelia. Voi verifica, dar nu cred că ameninţările tale au vreo importanţă pentru mine. Conduc compania asta de când aveam 27 de ani.

– Azi-noapte mi-a fost frică să mă duc la maşină. Ai idee cum e să simţi asta?

– Ai să trăieşti suficient şi îţi vei face duşmani.

– Mă bucur să văd că-ţi faci griji. Ştiai despre asta?

– Voi întări siguranţa dacă-i nevoie. Sunt sigur că-i o scăpare de la contabilitate.

– O scăpare cu salariile tuturor angajaţilor? Mă scuzi dacă nu cred.

– Niciodată n-ai fost aşa de slobodă la gură. Ce te-a apucat?

– Acum două zile în fabrică au fost aproape 38°C! Simt că explodez şi iau foc când trântesc cu mâna pe micul meu teanc de fluturaşi de salariu. Minimum 38°C. Este o saună şi m-ai pus să muncesc acolo alături de toată lumea. Te aşteptai că o să tac din gură, o să-mi iau banii şi o să-mi văd de ale mele? Ei bine, aproape ai avut noroc în privinţa asta. Nu eram atentă, dar aseară mi s-au deschis ochii.

– Cecelia, încetează cu dramatismele! Ţi-am auzit îngrijorările.

– Când ai actualizat ultima oară ceva în acea fabrică ca să fie mai confortabilă pentru oamenii care muncesc în ea pentru tine?

Îşi drege vocea, coborând privirea, şi vocea îi este rece ca gheaţa.

– Din nou, voi verifica.

– Ăsta-i un răspuns-standard şi, sincer, domnule, nu-l accept. Mai ales dacă asta-i moştenirea pe care urmează să o primesc. O fabrică cu angajaţi nemulţumiţi care urăsc că eu exist pentru că ei nu-şi pot hrăni familiile? Nu, mulţumesc.

Se îndreaptă pe scaunul lui.

– N-am de gând să primesc lecţii sau să fiu ameninţat de propria fiică.

– Dacă eu sunt obligată la propriu să plătesc pentru scăpările tale, atunci îţi voi spune ce gândesc. Femeia aia mi-a tot repetat că sunt fata ta, iar eu nu ştiam cum să-i explic că asta nu înseamnă nimic!

Ridică ochii la mine şi simt greul ochilor lui albaştri mijiţi.

Îmi muşc buza, blestemând vederea mea neclară cât mă uit urât la el.

– Cine-i mai potrivit să te informeze asupra propriilor greşeli dacă nu chiar cea mai mare greşeală a ta?

Înghite, tensiunea se schimbă şi urmează o lungă tăcere. Peste trăsăturile lui trece ceva asemănător remuşcărilor, apoi se evaporă.

– Îmi pare rău că simţi asta.

Pentru un singur moment simt ceva, ceva tangibil, şi trece între noi la acea masă. O fărâmă de speranţă în pieptul meu, dar o alung, refuzând să cedez.

– Vrei să mă mândresc cu munca mea? Plăteşte-mă! Vrei să am un ton respectuos? Fii un angajator respectuos! Vrei să-mi respect numele? Fii un bărbat respectabil!

Ochii lui se ridică la ai mei, vocea îi este moale.

– Am sacrificat destul de multe să mă asigur că eşti îngrijită.

– Niciodată nu ţi-am cerut nimic, în afară de sprijin extins pentru mama, care a muncit ca o roabă să fie sigură că aveam tot ce-mi trebuie şi n-ai vrut asta. Îţi cer să îndrepţi asta, nu pentru mine, ci pentru ei. Dacă vrei să continui să-ţi fluturi averea în faţa mea, atunci fă-o sau, mai bine, ia-o şi dă-le-o lor. Pentru că dacă eu moştenesc banii lor, nu-i vreau.

– Din nou dramatisme care nu sunt necesare. Este clar că am făcut o eroare de judecată având încredere în persoanele nepotrivite. Mă voi ocupa de asta.

– Mulţumesc.

Mă ridic, iar el se ridică cu mine, oprindu-mi retragerea.

– Doar ca să fim clari. Eşti conştientă că eu deţin douăzeci şi patru de fabrici, din care zece sunt în străinătate?

Tonul lui mă opreşte.

– Nu mi-am dat seama că ai aşa de multe, nu.

– Atunci nu ştii nici că am încredere în oameni cu gestionarea lor zilnică, pentru că nu am de ales şi deleg aceste detalii, detalii de care nu mă pot ocupa chiar eu. Când nu-şi fac treaba, capul meu este în pericol şi *capul meu* va cădea. Sunt foarte conştient de acest adevăr.

Am început o luptă de tigri cu un tigru cu aceleaşi dungi. Deşi răgetul lui nu-i zgomotos, este acolo şi este la fel de eficient. Dar, când mă gândesc câteva secunde că poate în cuvintele lui este ceva adevăr, tot vinovăţie simt.

– Sunt sigură că-s multe, dar asta-i aproape de tine. Este chiar sub nasul tău.

Vocea mi se frânge la această afirmaţie şi blestem că-s incapabilă să-mi las sentimentele personale în afara acestei discuţii.

Deschide gura să vorbească şi aştept câteva secunde, poate mai mult, înainte ca el să spună în sfârşit:

– Mă voi ocupa de asta, Cecelia.

Ies din cameră simţindu-mă mai mult înfrântă decât victorioasă. Şi când uşa se închide câteva minute mai târziu, mă las pe uşa dormitorului meu şi o altă lacrimă singuratică mi se prelinge pe obraz.

Capitolul 23

În seara asta a venit să mă ia Dominic. Nu ştiu de ce, dar este pe aleea mea, uitându-se la mine când cobor treptele, cu trăsăturile lui impasibile. Emoţiile mă bombardează când ocolesc capota. N-are decenţa să-mi deschidă portiera cum face Sean înainte să urc pe locul din dreapta.

– Unde-i Sean?

În loc de răspuns pleacă, în timp ce eu mă uit furioasă la profilul lui. Ziua nu mi se îmbunătăţeşte deloc cu sosirea lui surpriză. Speram că Sean va fi un balsam şi-mi va distrage atenţia de la cearta cu tatăl meu. Ultimul lucru pe care vreau să-l fac în ziua mea liberă este să mă cert cu jigodia asta.

– Serios, omule. Cuvinte.

– Sean este ocupat. Îi fac un favor.

– Aş fi putut să conduc eu.

– Păi, nu conduci.

– Ai putea să mă laşi acum.

– Nici o şansă.

– Am exersat cu Nova lui Sean. Am devenit mai bună. Zâmbeşte arogant.

– Aşa crezi?

– Ştiu.

Cuvânt greşit. Am răspuns cu cuvântul greşit.

Ajunge la 190 de kilometri la oră într-o secundă. Nemernicul mă face să urlu din toţi plămânii când îşi forţează la limită bestia neagră. Acest drum este diferit de drumul făcut în prima noapte. Sunt îngrozită în timp ce el zboară pe şosea fără să-i pese de viaţa lui sau de a mea.

– Bine, am înţeles. Tu eşti regele, bine? Încetineşte dracului, te rog!

Ia cele câteva curbe înainte să ajungă în linie dreaptă, iar

transpiraţia mi se adună pe fiecare centimetru de pe corp.

– Asta nu-i amuzant!

Dă muzica tare când trecem pe lângă o benzinărie.

– Dominic, te rog! Te rog!

Chiar sunt îngrozită şi se uită la mine înainte să treacă peste liniile galbene şi să încetinească vizibil.

– Mulţumesc că ai redus viteza, dar nu suntem în Europa, Dominic! ţip eu, agăţându-mă de orice suprafaţă disponibilă înainte ca el să tragă frâna de mână şi să întoarcă, lovindu-ne de acostament când întoarce maşina cu 180 de grade. Sunt destul de sigură că m-am scăpat un pic pe mine cât gonim în direcţia opusă.

– Am uitat ceva, este scuza lui când se opreşte perfect între o minifurgonetă şi o camionetă la benzinăria dărăpănată.

În acest moment am un atac de panică total. Se întoarce spre mine.

– Ai nevoie de ceva?

– Cretinule!

– N-am chef de preludiu acum, dar ce zici de un Mountain Dew?

Sunt la o fracţiune de secundă de a mă repezi la el când el mă onorează cu expresia lui plictisită.

– O iau ca pe un nu.

Se îndreaptă spre micul magazin alăturat şi niciodată n-am văzut o îngâmfare mai mare cum văd în mersul lui Dominic. Mă uit în jur la magazinul dubios şi mă lupt cu vezica. Drumul până unde mergem va dura cu siguranţă douăzeci de minute. Mereu durează aşa. Hotărăsc să mă duc şi cobor din maşină. Dominic este lângă vitrinele frigorifice când mă duc la tejgheaua care se află lângă un afiş supradimensionat pe care scrie MOMEALĂ VIE şi cer o cheie vânzătorului. Lângă mine, câţiva bărbaţi în vârstă stau pe nişte scaune negre ponosite din plastic, apăsând încontinuu pe butoanele unor păcănele vechi de parcă vieţile lor ar depinde de asta. Iau cheia, ies din clădire şi ocolesc colţul spre o uşă veche, înainte de a trece prin treizeci de secunde dintre cele mai dezgustătoare din viaţa mea. Mă spăl pe mâini cu un săpun ca un sirop şi ies din baie cu cheia mare în mână. Sunt la jumătatea drumului spre uşă pentru a returna cheia când un tip îmi blochează calea. Arată peste umăr la Camaroul lui Dominic.

– Mişto maşină!

– Mulţumesc.

– A ta?

Bărbatul are peste 45 de ani, burta complet vizibilă sub tricoul ridicat şi murdar de ceva ce seamănă cu ketchupul. Miroase a alcool. Vreau să-l ocolesc şi mă blochează, privirea lui trece peste mine într-un mod dezgustător şi prădător. Are prea multă falsă încredere de la băutură.

– Nu, maşina nu-i a mea, mă scuzi!

– Pe vremuri făceam curse. Voiam doar...

Nu apucă să termine fraza pentru că degete măslinii îl apucă de lateralul gâtului şi braţul ataşat de ele îl azvârle în peretele clădirii. Tresar când e izbit de ciment, în timp ce omul măreşte ochii şi se poticneşte, picioarele i se răsucesc ciudat, apoi cade direct în fund. Dominic nici măcar nu se uită la el când smulge cheia de la mine.

– Urcă în maşină!

Un ordin care nu lasă loc de contrazicere.

Cu ochii bulbucaţi, mă urc în Camaroul lui şi mă încui înăuntru. Mă uit şi văd că omul încă se chinuie să se ridice când Dominic mi se alătură şi pleacă fără măcar să ia act de ceea ce tocmai s-a petrecut.

Lungesc gâtul, uşurată să văd omul împleticindu-se înapoi în magazin.

– Chiar era necesar asta?

– Da. Trebuie să aibă cheia înapoi înainte să fie nevoit să lase pe altcineva să se pişe pe scaun.

Dau ochii peste cap.

– Eşti incredibil.

O luăm pe un drum necunoscut, în timp ce soarele începe să apună şi şoferul meu rămâne mut. După o serie de viraje, sunt complet pierdută. Dominic încetineşte pe o stradă plină de tineri golani şi fete sumar îmbrăcate adunate la colţuri. De o parte şi de alta a noastră sunt locuinţe sociale, în vreme ce noi ne strecurăm şi fiecare cap se întoarce spre noi, plecând apoi ochii.

– De ce suntem aici?

– Treburi.

– Uite, fiecare cu ale lui, dar eu nu vreau să am treabă cu drogurile sau ce treburi te aduc aici, aşa că poţi să mă duci acasă şi să te întorci.

Maxilarul lui se încleştează când un tip cu şapcă îl salută, coborând de pe bordură. Dominic coboară geamul şi ridică bărbia.

– Ce mai faci, omule? zice tipul, uitându-se la mine, rânjetul lui mărindu-se. Ce ai aici? Fată nouă?

Răspunsul lui Dominic este de gheaţă.

– Nimic cu care să-ţi baţi capul.

Lângă mine aud sunetul inconfundabil al cocoşului unei arme. Ochii mi se măresc când văd un Glock în mâna lui Dominic, pe care-l pune în poală. N-am idee de unde a apărut.

– Ţi-am spus că nu-mi place compania, RB.

Tipul se uită peste umăr şi vede un alt tip apropiindu-se, aşa că se întoarce spre el.

– Dă-te înapoi chiar acum, tâmpitule, ţi-am zis că mă descurc. Tipul se uită atent la Dominic şi se întoarce pe trotuar.

– Scuze, omule, e tânăr, nepotul meu. I-am spus să stea pe loc.

Bagă mâna în buzunar, dar privirea veninoasă a lui Dominic îl opreşte.

– Ce naiba faci?

– Scuze, omule, voiam doar să ne lămurim.

– Atunci bănuiesc că trebuie să-l vezi pe *Călugăr*. Eu nu mai vin aici.

Ne-am înţeles?

RB ridică mâinile.

– Asta intenţionam. Jur. Arată cu capul peste umăr. Maşina este iarăşi stricată. Vezi?

Dominic se uită la Chevy-ul pe bolţari pe aleea din spatele lui.

– Adu-o la garaj! O reparăm noi.

– Mulţumesc, omule. Voiam să te întreb...

Dominic smuceşte din bărbie şi tipul face un pas în spate, îndepărtându-se de maşină înainte ca Dominic să plece.

– Deci eşti traficant de droguri. Doamne, ar fi trebuit să ştiu.

– Nu ştiu de ce, dar sunt dezamăgită. Aveam o impresie mai bună despre el şi poate n-ar fi trebuit să am. Dar de ce naiba un absolvent al unei şcoli prestigioase ar recurge la ceva aşa de periculos şi pueril? Este echivalentul unui jucător milionar idiot din NFL implicat în partide ilegale şi pierzându-şi viaţa în căutarea respectului străzii. Şi nu pierd timpul exprimând asta. Ştii că ai biletul de aur ca să ieşi de aici. Doamne, Dominic, credeam că eşti mai bun decât rahaturile astea meschine.

Încetineşte la semnul de stop şi toată lumea din apropierea maşinii face un pas în spate, ţinând ochii lăsaţi. Dominic se apleacă, cu ochii la ai mei, şi respiraţia lui îmi atinge pielea, degetul lui îmi atinge piciorul înainte să deschidă torpedoul. Simt furnicături pe ceafă când ochii argintii îi străpung pe ai mei şi pieptul începe să-mi urce şi să coboare mai repede. Privirea

lui cade pe buzele mele şi aerul trosneşte dens când îmi trec limba peste buza inferioară. Adrenalina îmi explodează în sânge când el zăboveşte secunde înainte de a rânji şi de a se retrage, aruncând o bucată de hârtie în poala mea. O ridic şi o citesc. Este un permis de armă de autoapărare pentru un anume Jean Dominic King.

– Jean, huh? N-are cum să fie mai francez de atât.

Îmi smulge permisul din mână şi îl pune cu arma în torpedou.

– Deci ai permis, mă rog! Nu schimbă faptul că nu vreau să fiu părtaşă la rahaturile tale dubioase.

Face la stânga, apoi iarăşi la stânga, ieşind din cartierul rău famat.

– Ai văzut vreun schimb de bani?

– Nu.

– Droguri?

– Nu.

– Am îndreptat eu arma spre cineva?

– Nu.

Înclină capul spre mine, cu sprânceana ridicată.

– A fost comisă vreo infracţiune de orice fel?

– Nu.

– Deci singura dubioasă din maşina asta eşti *tu*.

– Cum adică?

– Pentru că creierul tău face ore suplimentare, făcând presupuneri fără să ai vreo dovadă.

– Nu mă cunoşti.

– Locuinţe sociale şi o conversaţie la un colţ şi ai tras cele mai groaznice concluzii.

Porneşte şi conduce în tăcere cât eu analizez conversaţia anterioară şi nu găsesc nimic. Tipul clar încerca să-i dea ceva. Bani sau droguri, sunt sigură de asta. Dar cine naiba este Călugărul?

N-are sens să întreb, chiar dacă ştiu că nu l-am jignit pe Dominic, mă îndoiesc că ceva îl jigneşte. Pare impenetrabil.

– De ce sunt cu tine?

– Ai ceva mai bun de făcut? Vreun episod cu Kardashian de văzut?

– Nu mă uit la asta.

– Încă un drum şi te duc la iubitul tău.

– Ai putea măcar o dată să te porţi decent cu mine?

Mă ignoră când ne oprim într-o parcare. Ridic privirea şi văd un centru medical. Dominic ocoleşte valetul, lasă maşina pornită şi îmi deschide portiera.

– Treci în spate!

Nu mă deranjez să pun întrebări şi mă urc în spate, dorindu-mi să-i pot trimite un mesaj ostil lui Sean. Dar n-am nici

un telefon pentru că-i respect regulile blestemate cât sunt forţată să mă întreţin cu „fratele” lui maniac.

Zece minute mai târziu, Dominic reapare prin uşile glisante de sticlă şi nu-i singur. O femeie de o vârstă nedesluşită, din cauza stării fizice precare,

este împinsă într-un scaun cu rotile de o infirmieră. Când se apropie, aud schimbul lor de replici.

– *Pourquoi tu n'es pas venu me chercher avec ma voiture?*[5]

Nu înţeleg ce zice, dar nemulţumirea ei la vederea maşinii şi răspunsul lui – pe un ton tandru pe care nu l-am auzit niciodată – face clare lucrurile.

– Este la atelier, *tatie*. Ţi-am zis.

Tatie. Mătuşă.

Ochii ei mă văd când se ridică cu ajutorul lui Dominic. La o inspecţie mai atentă, pare mult îmbătrânită. Bănuiesc că are undeva pe la 40 de ani. Dar se vede în ochii ei şi în paloarea pielii că a trecut prin multe. Poate de propria mână sau din cauza unei boli neiertătoare, poate ambele.

– Cine eşti?

Accentul ei este puternic şi îmi pun în minte să-mi cizelez franceza.

– Bună, eu sunt

Cecelia. Se întoarce

spre Dominic.

– *Ta copine?*[6]

Asta înţeleg şi răspund singură.

– *Non.*

Ea îşi exprimă indignarea când Dominic o ajută să urce pe locul din

faţă.

– *Comment ça va?*

– Engleză, *tatie*, şi nu vorbim despre asta în seara asta.

Dominic nu vorbeşte niciodată franceză, ceea ce-i ciudat pentru că

porecla lui este „Francezul". Poate din cauza absenţei unei companii capabile să vorbească franceză.

El se uită la mine şi închide portiera, ocolind maşina. Acele câteva secunde singură cu ea mă intimidează al naibii de mult. Deşi este bolnavă, impune respect. Îmi ţin gura închisă şi sunt surprinzător de uşurată când Dominic este din nou la volan. Urmează câteva minute de tăcere cât eu o studiez pe ea şi asemănările dintre ei. Există, mai ales dacă mi-o imaginez cu câţiva ani mai tânără şi cu mai multă viaţă în ochii ei, în corpul

ei. Când vorbeşte, întrebarea ei este dirijată spre mine.

– De ce ai venit?

– Este iubita lui Sean, eu doar o duc cu maşina, zice Dominic.

---

[5] De ce n-ai venit cu maşina mea? (în limba franceză, în original)

[6] Iubita ta? (în limba franceză, în original)

Oprim la o farmacie drive-thru. Casiera îl salută pe Dominic, faţa ei luminându-se ca de Crăciun. Pe sub halatul alb poartă o rochie indecentă, este machiată de parcă va ieşi în oraş seara şi nu munceşte într-o tură respectabilă ca o profesionistă. El este moderat de amabil cu ea, ceea ce doar mă enervează. Plăteşte medicamentele şi cere apă, pe care fata i-o dă, etalându-şi sânii mari când se uită la noi toţi.

– *Salope*, zice mătuşa lui Dominic cu un dispreţ evident.

Ştiu că-i o insultă faţă de fata care încearcă să ne ofere ceva similar cu un dans la bară. Încerc să-mi ascund zâmbetul, dar Dominic se uită la mine prin oglinda retrovizoare şi nu-l ratează. Jur că-i văd buzele tresărind. Bărbatul ăsta este aşa de imposibil de citit. Opreşte maşina puţin mai departe şi deschide punga, scoţând nişte medicamente şi dându-i o doză cu apă.

– Nu-s copil.

– Ia-le!

Vocea lui este apăsată.

Mormăind, ea ia pastilele şi le înghite. Văd cum iarăşi i se curbează buzele în sus cât o studiază, în ochii lui scânteind cel mai apropiat lucru de afecţiune pe care l-am văzut la el. Simt cum privirea aia îmi străpunge suprafaţa pielii, căldura şi respectul faţă de ea satisfăcând o nevoie în mine. De parcă ştiam că sunt acolo şi aveam nevoie de confirmare.

– Câte tratamente mai sunt? întreabă ea.

– Am mai trecut prin asta. Şase.

– *Putain.*[7]

La dracu’.

Râd pentru că o ştiu pe asta.

– *Je ne veux plus de ce poison. Laisse-moi mourir.*[8]

– Engleză, *tatie*.

Vrea să fiu martoră la dialogul lor. De când este Dominic aşa de atent?

– Pune-mă într-o cutie şi uită de mine!

– Aş fi făcut-o când eram mai tânăr. Ai fost un părinte îngrozitor.

– De aia n-am făcut copii. Se întoarce spre el, ridicând sfidătoare bărbia. Aveam abia 20 de ani când te-am luat. N-ai murit de foame. N-ai...

[7] Prostituată (în limba franceză, în original)
[8] Nu mai vreau otrava asta. Lasă-mă să mor! (în limba franceză, în original)

– Gata, *tatie*, zice el uitându-se pieziş la ea, hai să mergem acasă şi să stai confortabil!

– Nu se poate asta cu boala asta. Nu ştiu de ce mă duci.

– Pentru că primele mele tentative de crimă au eşuat şi m-am ataşat de tin e.

– Asta-i doar pentru că-ţi onorezi părinţii.

El înghite şi mergem într-o tăcere amicală câteva minute, înainte ca Dominic să cotească pe o alee îngustă. Farurile lui luminează o casă în stilul Cape Cod cu veranda năpădită de plante, majoritatea uscate.

– Stai!

Coboară din maşină şi arată spre ea. Ea nu-mi spune nici un cuvânt. Dominic deschide portiera şi o ridică cu uşurinţă. Cobor, iar el se uită peste umăr.

– Nu, rămâi, mă întorc într-un minut.

Îl ignor şi urc pe verandă ca să deschid uşa de plasă.

– Ha, îmi place de ea, zice mătuşa lui, scanându-mă în lumina slabă a unui felinar.

Dominic înjură cât o ţine sprijinită de el şi cotrobăie după chei, după care mi le dă mie. Ridic fiecare cheie până când el încuviinţează din cap la una şi apoi o răsucesc în broască şi intru, aprinzând cea mai apropiată lumină. Nu mă pot abţine şi mă înfior când văd câţiva gândaci împrăştiindu-se pe perete. Asta-i casa în care a crescut Dominic?

Dominic o conduce la un vechi fotoliu bej, iar ea oftează uşurată când ajunge acolo. Se întinde şi el pune o pătură peste poala ei, după care dispare pe hol.

– Te uiţi la fel cum se uita fata de la farmacie.

– Este greu să nu-l observi, recunosc eu cu sinceritate, dar devine uşor să-l ignori cu dispoziţia luminoasă pe care o are.

Cercetez atent casa, încercând să nu o fac în mod evident. Are numai mobilier vechi care are nevoie de o curăţenie straşnică, şters de praf şi deratizat. Nu ştiu cum se aşteaptă să se facă bine într-un mediu care nu-i steril, dar din ce a zis în maşină, nu ţine neapărat la asta. Mă examinează din fotoliul ei şi-i răspund la privire la fel de curioasă. Mă citeşte şi o face cu ochii argintii ai lui Dominic. Asemănarea este acolo. Are cel mult

40 de ani, hotărăsc eu cât mă uit la ea. Este tragic. Este mult prea tânără ca să *nu* lupte.

– Pot să-ţi aduc ceva? Mai multă apă?

– Te rog!

Mă duc în bucătărie şi aprind lumina de deasupra. Mai mulţi gândaci se împrăştie, şi mi se întoarce stomacul pe dos. Sunt doar câteva vase în chiuvetă şi simt furnicături pe piele cât caut prin dulapuri un pahar curat. Deschid frigiderul care pute şi iau câteva cuburi de gheaţă, aruncându-le în pahar înainte de a drumul la apă. Pun apa pe mica masă de lemn cu o lampă încorporată lângă ea. Ea aprinde lampa şi ridic o carte groasă cu copertă din piele – o Biblie în franceză, împânzită de semne de carte zdrenţuite.

Dominic revine în încăpere cu o cutie de pastile cu compartimente de luni până vineri şi o pungă de plastic de gunoi. Pune pastilele pe măsuţă şi cutia la îndemâna ei.

– Toate separate. Ia-le, *tatie,* sau o să ţi se facă rău. Chicoteşte când vede Biblia. Prea târziu pentru tine, vrăjitoareo!

Mă aştept ca ea să suspine sau să se indigneze. Dar ea râde cu el.

– Dacă există o uşă din spate pentru rai, poate o voi găsi şi pentru tine.

– Poate că nu-s de acord cu politicile lui, zice Dominic, cu un ton plin de voioşie.

– Poate nici El nu-i de acord cu ale tale, dar asta nu înseamnă că nu-ţi poate fi aliat. Şi uiţi că te cunosc. Şi încetează să-mi mai pregăteşti pastilele, nu sunt invalidă.

– Faci ce faci să ajungi una. Să nu bei în seara asta, îi ordonă Dominic, trecând complet peste partea spirituală a conversaţiei. Nu caut prin casă, dar dacă bei, ştii ce se va întâmpla.

– Da, da, du-te, îl goneşte ea.

Aud clinchetul distinct al unei sticle sub fotoliul ei când îşi ajustează scaunul, iar Dominic îşi face de lucru cu telecomanda televizorului. Nu a auzit, dar ochii ei îi întâlnesc pe ai mei şi decid repede că nu-i lupta mea.

– Ar trebui să rămânem? o întreb, îngrijorată pe bune.

Toate cunoştinţele mele despre efectele chimioterapiei le-am căpătat din cărţi sau din filme lacrimogene şi, din câte am înţeles, oamenilor le este foarte rău după o rundă.

– Nu-i prima dată, zice ea. Plecaţi, noaptea este tânără şi voi la fel, nu o irosiţi!

– Şi tu eşti, mormăie Dominic, schimbând canalele.

Mă duc unde stă ea şi îngenunchez pe covorul tocit. Nu ştiu ce naiba m-a apucat să o fac, dar o fac, poate din cauza stării ei sau a condiţiilor de trai. Părul ei predominant negru este strâns într-o coadă împletită, tenul ei măsliniu este gravat profund de viaţă, micile riduri din jurul gurii ei sunt definite de resturile rujului ei. Arată fragilă, cu un corp blajin, cearcănele de

sub ochi fiind scoase în evidenţă de boală. Dar doar în ochii ei scânteiază tinereţea, aceeaşi nuanţă metalică precum a nepotului ei. Mă ţintuiesc cu curiozitate când mă apropii şi şoptesc:

– Romani 8:38–39.

Ea găseşte cu uşurinţă pasajul şi spre surprinderea mea îl citeşte cu voce tare.

– Căci sunt bine încredinţat că nici moartea, nici viaţa, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici cele de acum, nici cele ce vor fi, nici puterile, nici înălţimea, nici adâncul şi nici o altă făptură nu va putea să ne despartă pe noi de dragostea lui Dumnezeu, cea întru Hristos Iisus, Domnul nostru.

Ridică privirea la mine, cu ochii agitaţi de emoţie, în mare parte frică.

– Crezi că-i adevărat?

– Sunt singurele versete pe care le-am memorat. Deci bănuiesc că poate vreau să le cred.

În timp ce mă studiază, este clar că şi ea le crede.

Se uită dincolo de mine, la Dominic, pe care-l simt că stă în spatele
meu.

*– Elle est trop belle. Trop intelligente. Mais trop jeune. Cette fille sera ta
perte...*[9]

Ochii mei plutesc la Dominic, a cărui faţă este impasibilă. Mă ridic frustrată că nu pot să înţeleg decât câteva cuvinte din ce s-a spus.

– Mi-a făcut plăcere să te cunosc!

Flutură din mână la noi şi ne îndreptăm spre uşă. Mă uit la ea chiar înainte să ieşim pe uşă şi văd ridicarea uşoară a colţurilor buzelor ei. Este zâmbetul lui Dominic, iar o parte din mine se simte mai bine când îl vede.

La câteva minute într-un alt drum tăcut, dau mai încet radioul lui Dominic care urlă.

– Ce s-a întâmplat cu părinţii tăi?

În maxilarul lui tresare un muşchi când se uită la mine cu o expresie pe care nu o pot identifica.

Când dă iarăşi radioul tare şi apasă pe acceleraţie ca să

crească viteza, ştiu că nu vom avea nici o conversaţie. Îl observ, nedumerită de schimbarea

---

[9] Este prea frumoasă. Prea inteligentă. Dar prea tânără. Fata asta va fi pierzania ta. (în limba franceză, în original)

stărilor lui şi de frumuseţea totală a măştii pe care o poartă, cu secretele pe care le ţine aşa de bine în el. Seamănă cu Sean în sensul că amândoi oferă minimum când sunt întrebaţi, de parcă ar fi fost la un curs de răspunsuri lapidare pe care l-au absolvit. Umflu obrajii, oftez şi îmi păstrez restul de întrebări. N-are sens. Este iarăşi impenetrabil, limbajul lui corporal exprimând acelaşi lucru, şi las gândurile să-mi hoinărească până când ajungem la garaj.

Dominic parchează aproape de hală de parcă nu poate să scape mai repede de mine, iar eu stau şi-l privesc cum intră în atelier fără să se uite în spate. Ziua de astăzi a fost plină de evenimente, ca să spun aşa, şi oarecum lămuritoare.

O scăpărare de foc îmi atrage atenţia şi, când mă uit, îl văd pe Sean cu bricheta lui Zippo suficient de aproape de parbriz.

Mi se alătură când cobor de pe locul din dreapta.

– Deci să înţeleg că n-a mers bine?

– De ce m-ai pus să-l suport?

Chicoteşte lejer, dar umorul nu-i atinge ochii.

– Ce-ţi trece prin căpşorul ăla al tău, pisoi?

Îmi petrec braţele în jurul lui, în timp ce el scoate un nor de fum, evitându-mi cu grijă faţa.

– Sunt doar uşurată să te văd.

– Aşa deci?

În vorbele lui nu-i nici o acuzaţie, dar ştiu că m-a văzut privindu-l pe colegul lui de apartament cu curiozitate deschisă. Dar apoi, îl cunoaşte pe Dominic mai bine decât oricine. Sigur ştie cât de exasperante şi extenuante pot fi o oră sau două singur cu el.

Sean aruncă ţigara şi mă strânge lângă el, sărutându-mă. Când se retrage, îl prind puternic de părul de la spate.

– De ce nu m-ai luat tu?

– Câteva motive, unul dintre motive fiind o întâlnire neprevăzută şi obligatorie la muncă în ziua mea liberă.

– O, da?

Îmi zâmbeşte.

– Ai luptat bine, iubito.

Este primul meu zâmbet real de astăzi.

Capitolul 24

Un zâmbet ameţitor mă întâmpină când cobor treptele verandei, unde Sean aşteaptă la portiera pasagerului, devorându-mă cu ochii în rochia de plajă, cu un costum de baie periculos de minuscul pe dedesubt. Ajung lângă el, iar mâinile lui calde, bătătorite îmi cuprind fundul şi mă trage spre el într-un fel posesiv. Când mă sărută, intrând adânc, şi un geamăt uşor iese din pieptul lui, deja mi-e foame de mai mult. Mai mult din ceea ce am făcut, sunt nerăbdătoare de ce va urma. Noaptea trecută am sunat-o pe Christy şi am pus-o la curent cu detaliile, scutind-o cu neruşinare de câteva pentru că-i prietena mea şi este la fel de impresionată de ce ştie despre Sean.

Sunt fericită când sunt cu el. Inima mea romantică aproape cântă. Sean este genul care are grijă, şi de când ne-am cunoscut n-a făcut decât asta. Mă strânge tare cât mă sărută, limbile noastre duelându-se. Senzaţia pe care mi-o provoacă, mirosul lui sunt o nouă dorinţă. Mă hrănesc cu el, în timp ce el preia controlul, trăgându-mă tot mai mult în el, frecându-şi erecţia de stomacul meu ca să-mi arate cât de mult are nevoie de mine.

Când în sfârşit ne despărţim, ochii lui sunt aprinşi şi pe buze îi joacă un zâmbet mulţumit.

– La ce ai visat azi-noapte?

– Chiar nu mă întrebi pe cine?

– Nu mă flatez.

– Ar trebui. Erai în toate visele pe care mi le amintesc.

– Bune?

– Al naibii de bune.

– Mă bucur să aud. Eşti gata de distracţie?

– Mereu.

– Asta-i fata mea!

Aşezată pe locul din dreapta, îmi prinde centura şi mă

sărută delicat pe buze, de parcă nu poate să mai aştepte o altă secundă ca să facă asta.

– Vine şi Dom. Sper că nu-i o problemă.

Dezumflându-mă un pic, doar încuviinţez din cap. Speram să fiu singură cu el, dar nu fac caz din asta, pentru că orice timp cu el este petrecut bine. Dominic mă duce la limită într-un mod cu care nu-s confortabilă. Atracţia mea faţă de el este inexplicabilă şi mă simt doar vinovată pentru asta. Nu-i spun asta lui Sean pentru că nu vreau să se gândească la lucrul ăsta cum m-am gândit eu în ultimele două zile. A fi în proximitatea lui Dominic este ca şi cum ai vedea cu încetinitorul o explozie. Cu Sean mă simt mai în siguranţă, dar când Dominic este prin preajmă, simt că fiecare respiraţie a mea se împleteşte cu ceva riscant. Dar cu fiecare inspiraţie, el devine tot mai ameţitor.

Prefer să fiu trează şi conştientă, cel puţin asta încerc să-mi spun.

Odată la volan, Sean îmi prinde mâna şi trece cu un deget pe pielea de pe coapsa mea.

– Eşti frumoasă.

O parte din răspunsul meu este un zâmbet sclipitor.

– Şi tu.

– Hai să mergem, iubito, murmură el, mai sărutându-mă o dată înainte de a se lăsa pe locul lui şi de a porni motorul.

Din boxe se aude rock sudist în timp ce el bate darabana în volan şi eu doar... îl privesc. Poate că nu-s încă îndrăgostită, dar în acest moment este o înflăcărare ameţitoare. Cântăm împreună melodiile clasice cât el conduce spre lac, cu un răcitor pe bancheta din spate.

– Bună piesă, zice el chiar când începe o melodie nouă şi el o cântă. Curioasă, mă uit la bord şi citesc titlul, *Night Moves* de Bob Seger.

Complet relaxat, mă strânge de coapsă cât îmi cântă, dar abia când ascult cuvintele încep să mă dezumflu. Cu cât cântă mai mult, cu atât mi se face mai rău. Cântecul este despre aventuri de-o vară, cineva cu care să petreci timpul sexual până treci la lucruri mai bune. Observă încruntarea mea chiar când ne oprim la proprietatea vărului său, priveliştea pitorească a lacului înconjurat de munţi stricată rapid de starea mea.

Odată parcaţi, îi dau mâna laoparte de pe coapsa mea şi ies din maşină trântind portiera, văzându-l pe Dominic privindu-ne de pe o plută cât un tractor andocată la malul lacului.

– Ce naiba? întreabă Sean când eu mă întorc şi o iau în direcţia opusă, spre pădurea ce-şi lasă umbra la câţiva paşi.

Deja păşesc pe o mică pantă ce duce spre un luminiş când îl aud pe Dominic vorbind:

– Care-i problema ei?

Nu mă deranjez să mă întorc şi să-i explic problemele mele, trec pe lângă copaci în şlapii care nu-s deloc potriviţi pentru o drumeţie de dimineaţă. Mă port ca o proastă şi trebuie să mă calmez înainte să fac mai rău.

– Cecelia.

– Sean... Lasă-mă un minut!

– Ah nu – vine după mine – nu vreau să trecem iar prin asta.

– Serios, am nevoie de nişte spaţiu, mă răstesc eu peste umăr.

– Asta nu-i melodia pe care o cântai acum douăzeci de minute. Mă întorc spre el, aproape ciocnindu-mă de pieptul lui.

– Apropo de *melodii*, ce naiba a fost asta? Sprâncenele i se unesc.

– Care anume?

– Cântecul pe care mi l-ai cântat. Îmi faci nişte aluzii?

– Am pus vreo şapte melodii în drum încoace. Vrei să-mi zici care?

Îmi încrucişez braţele, în timp ce el îşi bate capul şi văd când îşi dă seama.

– Este doar o melodie.

– Asta sunt? Asta va fi?

Se profilează deasupra mea şi îmi prinde încheietura, punându-mi mâna pe inima lui.

– Eu nu ştiu încă şi nici tu, dar pot să-ţi promit că doar un sfert din cât de repede bate asta are de-a face cu alergatul după fundul tău frumos şi nebun.

– Am auzit că împărţiţi. Nici nu tresare.

– Am făcut-o.

Tăcere.

Îmi retrag mâna şi-mi încrucişez iar braţele.

– Vrei să detaliezi?

– Nu. Şi dacă ai auzit despre asta, nu a fost pentru că noi am zis ceva despre asta.

– Uau, dar cu ce aroganţă

vorbeşti! Trece cu o mână
prin părul blond.
– Este adevărul.
– De asta mă aflu
aici? Maxilarul lui
zvâcneşte.
– Adaugi insulta la rănire când te porţi aşa.

– Adică?

– Adică ar trebui să fiu ofensat că tu crezi că sunt un libidinos nenorocit pentru că particip?

Doar îl privesc urât cât el înaintează, înghesuindu-mă, dar ochii îi sunt aprinşi de furie.

– Ai o slăbiciune pentru Dominic. Poţi să negi cât vrei, dar am văzut-o, am simţit-o şi nu-ţi stau în cale. Iar a pretinde că eşti a mea nu ne va face nici unuia bine. Adevărul este că văzând asta doar te doresc mai mult. Şi mă excit la asta şi n-am să-mi cer scuze pentru asta. Aşa cum n-am să te pun să-ţi ceri scuze că eşti atrasă de el. Ţi-am spus când ne-am cuplat, eu nu fac lucrurile în modul tradiţional, nici Dominic. A-ţi oferi şansa de a alege reflectă mai mult cât te respect şi ce simt faţă de tine şi ce vrei *tu* şi este mult mai bine decât să neg că te-am văzut trăgându-i-o cu privirea de mai multe ori.

Rămân cu gura căscată la el, complet dată pe spate de onestitatea lui brutală.

– Lasă cu ce ţi s-a spălat creierul pentru un moment şi fii sinceră cu tine. Asta-i tot ce-ţi cer. Doar fii sinceră. În adâncul inimii tale, dacă n-ai avea de ales, ai face-o?

Încă sunt uluită când el se apropie, invadându-mi simţurile.

– Eu... eu... sunt cu tine, mă bâlbâi eu, urând faptul că el a tras toate aceste concluzii.

Superputerea lui de a citi oamenii şi de a anticipa ce vor tocmai mi-a explodat în faţă. Nu simt decât vinovăţie când el se apropie.

– Doamne, eşti frumoasă, zice el, dar greşeşti complet dacă crezi că vreau de la tine mai mult decât eşti dispusă să oferi. Îşi plimbă degetele de la bărbia la gâtul meu. Nu încerc să te manipulez cu nimic. Şi astăzi, când te-am luat, nu mă gândeam la tine în scula nimănui altcuiva decât a mea şi *fără* audienţă. Ochii lui presăraţi cu pete de culoare se aprind. Dar aşa mă excit că te gândeşti la asta. Îmi atinge buzele cu ale lui. Dar alegerea este mereu, *mereu* a ta.

Am rămas cu gura căscată şi fără vorbe. Înjură şi-mi citeşte expresia.

– Hai să amânăm discuţia asta, bine? Când te-am luat erai o rază de soare şi ultimul lucru pe care vreau să-l fac cu tine astăzi este să mă cert. Hai să încercăm să ne distrăm!

Eu sunt încă uluită, ameţită când el mă trage de mână, dar eu mi-o smulg înapoi.

– Îţi baţi joc de mine? Tocmai mi-ai zis... Sunt cu gura căscată la el. Eu credeam că noi... vom...

Se întoarce şi pot doar să concluzionez că vede suferinţa şi confuzia ce se luptă în ochii mei, în expresia mea.

– Începi să ai sentimente pentru mine, pisoi? Nu pot decât să-i răspund cu aceeaşi uşurinţă:

– Da, normal că da. Noi... Eu speram... Nu ştiu.

– Exact, nu ştim, aşa că hai să nu ne ofensăm şi să facem drame când nu-i nevoie. Vrei să ai încredere în mine, dar nu te laşi să o faci şi eu nu pot să fac nimic aici. Pot să-ţi spun în fiecare zi că eşti în siguranţă cu mine, dar dacă tu nu o crezi, este inutil. Şi ca să se ştie, eu am început să am sentimente din clipa în care te-am văzut. Mă înmoi când el trece cu un deget peste buzele mele. Eşti frumoasă, inteligentă, bună la suflet, sensibilă şi *mai mult* – îşi pleacă fruntea pe umărul meu şi geme – şi supărată.

Lăsând şocul iniţial deoparte, hotărăsc să încerc să fiu complet onestă cu mine, să-mi ofer libertatea să încerc să văd lucrurile din perspectiva lui. În cuvintele lui este mult adevăr, dar mă aştept să văd în ochii lui că-i rănit, dar nu văd. Mă dezamăgeşte şi, într-un fel, mă răneşte. Speram să fie posesiv când vine vorba de mine, dar nu asta simt de la el.

– Eu doar nu vreau să mă simt... Îşi înalţă capul.

– Folosită? Degradată? Tu te vezi aşa. Tu, iubito. Nu eu. Se apropie. Orice judecată exprimată acum este doar a ta. Încă mă ţine de mână şi o ridică lent, sărutându-mi unul câte unul buricele degetelor. Când am început să petrecem timp împreună, eu nu mă aşteptam... Ochii lui mă pătrund adânc. Am fost şi voi fi monogam cu tine, Cecelia, *cu uşurinţă*, dacă asta-i ceea ce-ţi doreşti cu adevărat. Aproape că-mi vine să te încui şi să arunc cheia, rămânând doar eu în spatele uşii, pentru sentimentele pe care cred că începi să le ai. Dar există şi cealaltă parte şi nu vreau să te ţin pe loc, pentru că eliberarea poate să fie un lucru frumos. Şi meriţi să ai orice-ţi doreşti tu. Se apleacă, şoptind sărutări de-a lungul golului de la gâtul meu, trecând cu buzele peste pielea mea ce se înfierbântă rapid. Mă prinde de păr, cu respiraţia lui caldă în urechea mea. Este în regulă să-i vrei scula, iubito, o să mă uit cum intră în tine şi o să-mi placă priveliştea şi cât de sălbatic o să mă simt.

Retrăgându-mă ca să-mi cântăresc reacţia la cuvintele lui, nu văd decât satisfacţie înainte ca el să-mi tragă buza în gura lui, sporind dorinţa dintre coapsele mele. Trece cu mâna peste abdomenul meu şi intră sub material, penetrându-mă cu un deget. Lichidul meu străluceşte pe degetul lui când îl ridică, forţându-mă să văd cât m-au excitat sugestiile lui şi nu-mi pot feri

privirea când îl suge. În pragul exploziei, încep să-mi tremure picioarele când el se lasă în genunchi.

– Da, hai să te relaxezi!

Îi împing capul cu urgenţă, iar el chicoteşte misterios cât îmi desface slipul. Îngenunchind în faţa mea, părul lui mă gâdilă pe burtă prin haine.

– Sean, îi gem eu numele, în timp ce el îmi desface picioarele şi pune unul peste umărul lui. Doamne!

– Deschide-te, îmi înghionteşte mai mult picioarele. Mai larg!

Vocea lui răguşită ajunge la urechile mele cu o secundă înainte ca limba lui să aterizeze pe clitorisul meu.

Tresar la contact şi mă prinde, ţinându-mă ferm în timp ce se dezlănţuie cu limba. Am nevoie de doar câteva secunde să încep să simt valul unui orgasm în timp ce el mă mănâncă dornic.

– Aşa, da, murmură el, ridicând privirea la mine şi penetrându-mă cu un deget, ridicând rochia de plajă ca eu să văd cum alunecă înăuntru şi afară.

Mai adaugă un deget cât eu mă uit la el. Creştetul auriu al capului lui sclipeşte în luminişul dintre copaci cât el îngenunchează printre acele de pin, iar ochii lui căprui debordează de dorinţă. Niciodată în viaţa mea nu voi uita cât de bine m-am simţit fiind privită aşa, atinsă aşa. Respirând greu, încep să tremur în strânsoarea lui cât el îmi provoacă orgasmul cu experienţă. Este bun, prea bun, şi acea nuanţă de gelozie mă stimulează în timp ce mă încleştez în jurul degetelor lui groase. Îl privesc cum nu face nimic decât să mă venereze. Cu ochii pe el, se apleacă şi scoate limba cu presiunea perfectă, răsucind degetele înainte să explodez. Un geamăt satisfăcut îi vibrează în gât, privindu-mă de jos, iuţind ritmul cu limba în vreme ce eu sunt terminată.

Tremurând în braţele lui, orgasmul mă cuprinde complet şi el se străduieşte să mă ţină dreaptă. Neputând să mă controlez, îi strig numele cât el mă linge până când valul dispare. Când sunt topită, îmi leagă la loc slipul, sărutându-mă pe pielea goală a abdomenului, alunecând cu gura lui caldă în sus pe gâtul meu, apoi luându-mi buzele. În acel sărut nu mă simt decât în siguranţă şi adorată. Nu mă simt judecată pentru gândurile mele păcătoase, nici condamnată că m-am aprins la sugestiile lui.

Se desprinde.

– La naiba, abia mă abţin să nu ţi-o trag în draci acum. Clatină din cap, citindu-mi expresia năucită. În capul tău se duce o luptă între ce ai fost învăţată şi ce crezi că s-ar putea să vrei, şi asta-i în regulă, iubito. Unii cred că fără reguli şi moralitate nu suntem mai buni ca animalele. Se apropie,

buzele lui zâmbind seducător. Dar poate să fie foarte amuzant să fii un animal şi mereu este vorba despre alegerile pe care le faci. Şi mereu va fi decizia ta. Ai înţeles?

Încuviinţez din cap, în timp ce el îmi dă şuviţele de păr dese după umăr.

– Bun. Se întoarce şi se lasă pe vine în faţa mea. Acum, urcă-te înainte să strici nişte papuci frumoşi.

Capitolul 25

Lăfăindu-mă pe suprafaţa aspră a plutei imense, cu ochii închişi, ridic bărbia spre direcţia soarelui. Sean de o parte, Dominic de partea cealaltă. Ambii sunt la pieptul gol în şorturi negre şi mi-a fost al dracului de greu să-mi iau ochii de la ei astăzi, mai ales după ce s-a întâmplat de dimineaţă. Dominic m-a întâmpinat la plută, cu ochii lui argintii sclipind neastâmpărat, cu un zâmbet diavolesc pe buzele pline, imaginea unui înger întunecat cu intenţii perverse.

– V-aţi rezolvat problemele?

Cuvintele lui au fost pline de insinuări, de parcă ar fi ştiut exact despre ce a fost cearta noastră şi cum s-a terminat, aşa că doar m-am uitat urât la el. Şi părea să strălucească de asta, fără să mai spună ceva cât îl ajutase pe Sean să urce cele două răcitoare pe pluta masivă.

De ore suntem pe plută; bând, vorbind, înotând, mâncând şi stând la soare ca nişte pisici leneşe. Dominic nu s-a dat peste cap să se poarte frumos cu mine, dar, pe măsură ce orele treceau, a devenit evident că dinamica s-a schimbat după ziua pe care am petrecut-o cu el.

De la micul radio adus de Sean se aude muzică. Cu toţii lenevim în tăcere, plutind pe mijlocul lacului, ancoraţi în apă, izolaţi de munţii maiestuoşi de deasupra. Este ziua perfectă de vară, în aerul dintre noi trei plutind mirosul de nucă de cocos al loţiunii de bronzat.

Mă întorc pe burtă şi întorc capul spre Dominic, deschizând ochii când îi simt privirea insistentă. Imaginea lui este tulburătoare. Stă întins, cu pielea alunecoasă de la transpiraţie, cu privirea întunecându-i-se când se uită la mine.

– Ce?

Nu spune nimic, doar se concentrează asupra mea şi simt

încleştarea în interior, dorinţa, desfăşurarea şi adevărul cuvintelor lui Sean. Chiar îl doresc pe Dominic. Mă lupt constant cu atracţia dintre noi, în tot acest timp încercând să fac pace cu ce ar însemna pentru mine dacă m-aş opri.

Este greşit?

Şi asta-i singura şansă pe care o voi avea să mă aflu într-o situaţie cu doi bărbaţi incredibili de atrăgători şi pe care-i doresc?

Dominic îşi roteşte braţul ca să-mi atingă cu buricul degetului mare şira spinării. Mă cutremur la contact, măresc uşor ochii, deschid buzele cât el coboară cu degetul pe pielea mea. Şi apoi simt cum trage de partea din spate a slipului meu, dezlegându-l lent, iar materialul moale slăbeşte în faţa mea.

– Eu nu...

Dominic ridică o sprânceană, oprindu-şi atingerea, cu o întrebare în ochi. Caută permisiune. Îl simt pe Sean foindu-se lângă mine şi întorc capul, întâlnindu-i privirea. Ochii de un verde-deschis presăraţi cu căprui îi caută pe ai mei. Se apropie şi mă sărută delicat pe buze, în timp ce Dominic îşi reia atingerea.

Este o alegere. Alegerea mea.

– Eu nu fac sex, zic eu către Sean, gândindu-mă că asta vrea să audă, încercând să dau voce minciunii mele.

Pot să fac
asta?
Vreau să fac
asta?
Şi sunt în stare să trăiesc cu asta?

Respiraţia lui Dominic este fierbinte în urechea mea. S-a mutat cumva de când am întors eu capul, îi simt pielea de pe piept pe spate când şopteşte.

– Nu te-aş lăsa niciodată să mi-o tragi.

Mă întorc spre el, este aproape, aşa de aproape, la doar o suflare ca buzele noastre să se atingă.

– Ştii la ce mă refer.

Sunt fără suflare. La distanţă se aude un tunet ca un semn de avertisment şi mă ridic pe antebraţe, uitând că sunt fără sutien şi mă uit la norii de dincolo de crestele munţilor. Se apropie o furtună şi pare să vină din mai multe direcţii. Este un avertisment? Este însăşi împotriva naturii mele şi a romanticei care locuieşte în mine. Dominic adaugă şi restul degetelor în mângâierea spatelui meu, încă pe o parte, continuând să se uite la faţa mea cu o concentrare calmă.

– Relaxează-te, iubito, murmură Sean.

Buzele lui îmi ating braţul într-un sărut uşor înainte să mă tragă în aşa fel încât partea mea inferioară este încă pe plută şi partea mea superioară pe el. Îmi zâmbeşte, în ochii lui văd doar foame, apoi se ridică uşor pentru a-mi lua sfârcul în gură. Îl privesc, consumată de senzaţia de a-l avea sub mine cu

muşchii lui tari şi frumuseţea lui. Mă cutremur la atingerea de pe spatele meu, prea conştientă de faptul că Dominic mă atinge.

Dominic mă atinge. Şi eu vreau să o facă.

Cutremurându-mă de plăcerea pe care mi-o provoacă, mă întorc spre el şi-i văd postura relaxată în timp ce mă priveşte în tăcere.

Părul lui des este ciufulit şi mă mănâncă degetele să le trec prin el, buzele îmi cad pe buzele lui pline chiar când Sean îmi cuprinde sfârcul. Gemând de plăcere, ochii mei coboară pe corpul lui Dom, tot numai linii dure, indentaţii adânci, perfecţiunea personificată, tăiat din tiparul unui zeu. Dar adevărul este că el este mărul mult prea tentant şi, dacă muşc o singură dată, s-ar putea să fiu fermecată într-un fel în care nu sunt sigură că pot să-i fac faţă.

Dar vreau să muşc.

Pierdută în electricitatea noastră statică, mâna lui Dom se opreşte când inspirăm în acelaşi timp.

Şi atunci simt cedarea din ambele părţi. El se ridică chiar când eu mă aplec şi buzele noastre se întâlnesc.

Mici explozii pulsează prin mine înainte ca trupul meu să se cutremure la impact. Tunetul se aude din nou, în vreme ce limba lui Dominic alunecă dincolo de buzele mele şi-şi strecoară degetele în părul meu, sărutându-mă adânc, limba lui mângâind, sigură şi sondând, gustând fiecare colţ al gurii mele. Gem în gura lui, sărutul este ameţitor, în timp ce gura lui Sean mă acoperă, buzele lui trasând fiecare centimetru de piele. Dominic termină sărutul nostru, dar îmi ţine capul neclintit cu mâinile lui ferme, uitându-se în ochii mei.

Îmi doresc asta. Îmi doresc asta mai mult decât următoarea mea respiraţie. Un geamăt sonor îmi scapă din cauza magiei lui Sean şi ochii lui Dominic scapără când îmi trage buzele pentru un alt sărut. Acesta este mai profund, mai mult, doar... mai mult. Mă simt ca o sirenă, venerată, frumoasă, sexy. Este cea mai mare putere pe care am avut-o vreodată şi ei mi-o dau.

Este o alegere. Pot să mă opresc în orice moment. Pot să mă opresc acum.

Degetele lui Sean mă ating uşor într-o mângâiere ca de pană în sus şi în jos pe piele în timp ce Dominic mă atrage în sărutul lui. Mi-aş putea petrece eternitatea sărutând acest bărbat. Este intens, păcătos, mistuitor, împreună cu o şoaptă de încă ceva. Gemând, mă retrag, surprinsă cât de mult nu voiam să se termine asta. Privirea lui Dominic pare să corespundă senzaţiei

nedumerite ce pulsează prin mine – legătura noastră debordează de posibilităţi.

Un alt tunet, un alt sărut cu Dominic, care pare mulţumit să facă asta, de parcă doar asta şi-ar dori, în vreme ce Sean îmi suge sfârcurile, cu mâinile îmi cuprinde fundul, întinzându-mă, frecându-mă cu erecţia lui. Clitorisul meu pulsează conştient, trepidând într-un ritm constant către o furtună, de parcă ceva în mine, o idee vagă, începe să se trezească ca dintr-un somn profund.

Am întrebări, aşa de multe întrebări, dar rămân nerostite, în timp ce Dominic întrerupe rapid sărutul nostru, schimbându-şi poziţia şi apoi luându-mă în poala lui ca să-l călăresc. Ne uităm unul în ochii celuilalt secunde până când el se apleacă şi-mi ia gura complet. Sărutul ăsta este mai profund, piepturile noastre se ating şi sânii mei ating peretele solid de muşchi, iar el geme în gura mea. Sărutul este plin de o pasiune neaşteptată şi de dor şi pare interminabil. Nu pot, chiar şi ştiind că Sean priveşte, să mă desprind. Cu limbile împletite, cu mâinile hoinărind, ne explorăm înfometaţi. Când ne despărţim, respiraţiile noastre precipitate se amestecă, în ochii amândurora dansează revelaţia. Simt ca şi cum el o poate vedea pe a mea şi ştiu că o oglindeşte. Atingerea lui, prezenţa lui, sărutul lui este ca şi cum aş fi înconjurată de un nor rece, întunecat, un nor în care stau confortabil.

Pentru prima dată de când l-am cunoscut pe Dominic, chiar vreau să ştiu cine este şi de ce sărutul lui mă afectează aşa. Vrăjită, o atingere familiară îmi dă laoparte părul de pe umăr chiar înainte să simt usturimea dinţilor lui Sean şi apoi limba lui. Acum este în spatele meu, mâinile lui hoinăresc pe toată pielea mea, fără grabă, de parcă avem tot timpul din lume.

Tunetul se aude mai aproape şi ştiu că ar trebui să-mi fac griji de furtuna iminentă, dar nu mă pot opri din a mă uita la Dominic. Încă aşteaptă o decizie. Şi ştiu că o vede în secunda în care o iau. Dar transform răspunsul în acţiune şi mă frec de umflătura crescândă din slipul lui.

La distanţă se aude un tunet şi eu mă abandonez, îmi las mâinile şi degetele să umble liber, buzele să exploreze. Apoi sunt ridicată în patru labe peste Dominic, în timp ce el îmi cuprinde maxilarul, rămânând cu ochii la mine. Sean mă desface

înainte ca buzele lui să găsească interiorul coapsei mele. Dominic îmi soarbe plăcerea, privindu-mi fiecare reacţie. Închid ochii la senzaţia gurii în mişcare a lui Sean şi strânsoarea lui Dominic asupra feţei mele se încordează ca la o comandă. Când deschid ochii, văd reflexia focului dezlănţuit în mine. Faţa lui exprimă satisfacţie când ridică o mână şi-mi

cuprinde sânul, atingându-mi sfârcul cu degetul mare, chiar când Sean îmi desface slipul şi-l dă laoparte.

Mă lupt cu vocea distantă a raţiunii ce ameninţă în capul meu, lăsând-o să se înece în zumzetul dorinţei mele. Ochii lui Dominic coboară pe corpul meu gol, dându-mi foc.

Vreau
asta. Şi
ei o ştiu.

Buzele lui Sean se închid peste clitoris şi ţip la contact când Dominic mă alină cu o atingere a degetului mare de-a lungul obrazului.

– Vreau să o aud.

Vocea lui este plină de dorinţă şi comandă şi atunci îmi dau drumul complet.

Sean începe să mă lingă sălbatic, adăugând degete la asaltul lui. Încă goală şi în patru labe, mă uit dedesubt şi văd capul lui Sean între coapsele depărtate ale lui Dominic. O secundă mai târziu, Dominic mă împinge în spate ca să stau pe faţa lui. Mă cambrez imediat, dar Dom mă ţine în strânsoarea lui de fier, savurându-mi reacţia, cu ochii aproape închişi. Nu-l pot săruta în poziţia asta. Sean bagă limba în mine, adăugând un al treilea deget şi-mi pierd controlul, ondulându-mă pe faţa lui, cu mâinile puse pe umerii lui Dominic.

– Este aproape, zice Dominic cu o voce plină de dorinţă.

Cu mâna ce-mi cuprinde faţa îmi trasează buza cu degetul mare înainte să-l bage în gura mea. Îl cuprind cu buzele, sugând cu furie şi-l muşc când îmi simt corpul cum începe să tremure la asaltul orgasmului. Sean mă întinde şi mai mult, gâdilându-mi clitorisul cu nasul, apoi urcă şi începe să-l lingă furios. Mă mişc pentru a da capul pe spate, călărindu-i gura, dar Dominic opreşte mişcarea, atrăgându-mi atenţia la el.

– Eşti perfectă, şopteşte răguşit Dominic şi o simt până în degetele de la picioare.

– Îţi vreau gura.

– Ştiu, răspunde el.

Mă mişc să-l ating, să-i prind erecţia, dar şi el mă prinde de încheietură cu mâna liberă, strângând şi oprindu-mi mişcarea cu o smucire din bărbie.

– La dracu’, murmură Sean cu o secundă înainte să-mi sugă tare clitorisul şi să termin, strigând când el îmi întinde deschiderea cu degetele.

Orgasmul mă sfâşie când Dominic îmi prinde faţa cu mâna, privindu-mă, privindu-mi corpul cum pulsează, eliberându-se până când nu mai sunt decât supunere.

Inund gura în aşteptare a lui Sean în timp ce limbile lui încetinesc, apoi capul lui dispare. Eu şi Dominic ne ciocnim, gurile noastre devorându-se, şi el mă prinde iar în poala lui. Tunetul răsună undeva în apropiere şi mă smucesc în strânsoarea lui; cu toate astea sărutul lui arde mai fierbinte decât frica în timp ce el îmi asediază gura. Este cel mai excitant moment din viaţa mea şi nu vreau să se termine. Mă lupt cu sărutul, dorind, având nevoie să mă apropii, lacomă de mai mult. Când se retrage, amândoi gâfâim.

– Spune-o, ordonă el.

– Dă-mi-o, răspund eu fără un gram de ezitare, alungând orice dubiu care mai exista.

În câteva secunde, Dominic are un prezervativ în mână şi-l privesc fascinată cum îl rulează lent pe erecţia lui groasă, foamea mea crescând insuportabil. În spatele meu, Sean îmi explorează spatele cu buzele, mâinile lui posesive acaparând, revendicând.

– Ai un gust aşa de bun, murmură el pe gâtul meu şi eu întorc capul şi-l sărut înfometată, gustându-mă pe mine pe buzele lui.

Dominic mă întinde cu degetele în timp ce Sean îmi bagă limba adânc în gură, un sărut de marcare, complet captivant. Îmi dă drumul, trecând cu un deget de-a lungul buzelor mele.

– Eşti sigură?

Încuviinţez din cap, nedorind să mai treacă vreo secundă din acest timp în care mi-am permis să mă eliberez şi să am ce doresc.

Mă întorc spre Dominic, ai cărui ochi sunt fixaţi pe locul unde mă întinde, mă desface. Ondulându-mi şoldurile, mă frec de atingerea lui, adorând senzaţia lui, adorând felul în care simt dorinţa rostogolindu-se din el.

De la spate, Sean mă ridică ca pe o ofrandă, cu braţele în jurul meu, în timp ce Dominic îşi aranjează penisul la intrarea mea. Cu ochii la Dominic, Sean mă coboară lent, aşa de lent pe Dominic, centimetru cu centimetru, în timp ce toţi trei ne uităm.

– Ce sexy, gâfâie Sean în urechea mea în timp ce Dominic mă prinde de şolduri, iar eu icnesc când îl simt complet.

Cu păsărica pulsând, nevoia de a mă mişca este

insuportabilă, şi încep să-mi mişc şoldurile, iar Dominic mă opreşte cu o mişcare a bărbiei. O ia lent, vrea să privească şi o face, uitându-se fix cum sunt întinsă în jurul lui. Îi studiez faţa, ochii aproape închişi, părul umed, genele negre, muşchii ondulându-se pe pieptul lui, încleştarea maxilarului.

Îi gem numele cu o secundă înainte ca ochii lui să se uite în ai mei şi pompează în sus, lăsându-mă fără aer. Buzele şi dinţii lui Sean se prind de gâtul meu.

– La dracu'!

Vocea lui Sean este incredibil de tensionată când Dominic pompează iarăşi în sus, unindu-ne corpurile, intrând mai adânc în timp ce eu îl strig, zgâriindu-l pe piept. Şi în următoarea secundă sunt eliberată.

Şoldurile mele se mişcă, inima-mi bate puternic, dorinţa mea este scăpată de sub control când mă uit la Dominic, al cărui maxilar s-a relaxat, plăcerea din ochii lui stimulându-mă. Plinătatea pe care o simt este prea mult.

– Dă-i drumul, îi ordonă Dominic lui Sean.

La o secundă după ce sunt eliberată, sunt pe spate, fără aer, în timp ce Dominic intră adânc, punându-mi piciorul peste şoldul lui, într-un ritm animalic, cu ochii sălbatici, înjurând şi mârâind.

Mă uit la ei doi, ochii lor venerează, gurile lor se mişcă cu înjurături şi cuvinte murdare. Într-o mişcare rapidă, Dominic se ridică în genunchi, ţinându-ne conectaţi, cu spatele meu ancorat pe plută şi partea inferioară lipită de pelvisul lui, oferindu-i lui Sean o privelişte clară. Sean îşi coboară privirea şi priveşte cum Dominic mă posedă de mă lasă fără aer. În ochii lui se vede dorinţa pură, mâinile lui continuă să se mişte, mângâind, frământând. Strig, apoi corpul meu stimulat de Sean care-şi dă slipul jos şi-şi eliberează penisul, punându-şi un prezervativ înainte de a mă săruta. Mă hrănesc cu el în timp ce Dominic iuţeşte ritmul, mişcându-se în mine, eliberarea lui fiind aproape. Îmi desprind buzele de Sean şi ridic privirea la Dom şi ceea ce văd este perfecţiunea. Este pierdut, aşa de pierdut în conexiunea dintre corpurile noastre, cu ochii neîmblânziţi. Sean se ridică şi vine deasupra mea, mâna lui alunecând între noi, apăsându-mi cu degetul mare clitorisul. Şi strig numele lui Dominic, corpul meu are convulsii de la un alt orgasm, închid ochii, inima-mi bate nebuneşte. Sean se îndepărtează, privindu-mă cum termin în timp ce Dominic pompează o dată, de două ori şi apoi geme adânc, terminând.

Epuizat, se apleacă, cu bicepşii puternici lângă mine şi mă sărută secunde interminabile înainte de a ieşi şi a se îndepărta,

prăbuşindu-se pe spate, gâfâind de la efort. Şi apoi Sean este acolo, sărutându-mă apăsat, cu o foame inimaginabilă, mă trage pe el. Picioarele lui sunt întinse, spatele meu este lipit de faţa lui. Îmi ia părul în pumn, trăgându-mi capul pe spate pentru a-l sprijini pe umărul lui, aliniindu-mă şi intrând în mine.

Strig la invazie când el mă posedă fără milă, întinzându-mă în poala lui, clitorisul meu pulsând în aer, mâna lui liberă acoperindu-mă, începând la sânii mei şi apoi coborând spre buric şi spre locul unde suntem conectaţi. Îmi încercuieşte clitorisul cu degetul, gura lui devastând-o pe a mea în timp ce pompează şi pompează. Când îşi desprinde gura de a mea, clipesc la Dominic, care-i atent, ochii lui arzând şi rostogolindu-se cu o dorinţă nouă pe corpul meu.

– Este aşa de bine, murmură Sean, tensionându-se, aproape de orgasm.

Îi acopăr degetele neobosite cu ale mele şi în câteva secunde, termin între eforturile noastre, cu ochii la Dominic, exact când Sean îşi geme eliberarea. Ne prăbuşim pe plută, respirând haotic, cu membrele încolăcite chiar când tunetul răsună departe la distanţă. Furtuna ne-a ocolit complet.

Capitolul 26

Înapoi pe pământ, împachetăm cu toţii în tăcere, în timp ce eu încerc să înţeleg ceea ce tocmai s-a întâmplat.

Eu am ales. Am dorit. Nu-mi pot permite să regret prea mult pentru că, dacă o fac, mă voi deschide spre scârbă eternă faţă de mine însămi.

După ce ambele maşini sunt încărcate, Dominic mă ia de mână şi mă trage lângă maşina cu motorul pornit. Se uită la mine câteva secunde timide înainte de a mă săruta, rezultatul – extaz. Mă agăţ de el, iar el nu se grăbeşte, umplându-mi gura cu limba lui, la fel de înfometat ca la primul nostru sărut, căutând, cercetând. Sărutul acestui bărbat este frumos. Mă consumă şi nu mă pot sătura. Când se retrage, îmi atinge buzele cu o rară afecţiune, se urcă în maşina lui şi pleacă.

Privesc peste umăr unde stă Sean, cu ochii coborâţi, fiindu-mi teamă să-i întâlnesc privirea. Mă duc unde mă aşteaptă el, lângă portiera din dreapta. Neputând să mai suport o secundă în plus, îndrăznesc să mă uit la el şi văd... nimic altceva decât acelaşi băiat auriu care m-a luat acum câteva ore. Inima mea se înseninează instant. Nu mi-am dat seama că era aşa de grea. Mă opreşte înainte să mă aşez, se apleacă şi mă sărută delicat pe gură. Când se retrage, simt înţepăturile lacrimilor.

– Nu, iubito. Nu. O să vorbim despre asta când eşti pregătită, dar nu o face.

Încuviinţez din cap în semn de înţelegere, habar neavând cum să urmez acel ordin. Mă simt un pic ca un extraterestru în pielea mea. Fata aceea, ce a făcut, nici măcar n-am recunoscut-o. Tocmai am lăsat doi bărbaţi să mă împartă.

Şi mi-a plăcut fiecare minut.

Greutatea acestui adevăr nu o voi putea şterge niciodată. Şi partea din mine care s-a trezit acum şi respiră în mine nici nu vrea
asta.

Drumul spre casă este tăcut, dar Sean mă ţine de mână tot drumul. Eu
încă mă lupt cu mine şi cu decizia mea, în tot acest timp strălucind în urma

celor petrecute. A lăsat muzica destul de încet ca să mă audă dacă vorbesc, dar am rămas tăcută, oferindu-mi timpul de care am nevoie. Ocazional duce dosul mâinii mele la buzele lui.

Zdruncinat, corpul meu este tensionat, chiar dacă miezul mă doare şi este pe deplin satisfăcut, nu mă pot gândi la nimic de spus. Şi poate nu este nimic de spus. Postura lui rămâne relaxată cât conduce, de parcă n-are nevoie de nici o asigurare despre locul meu alături de el, şi nu sunt sigură ce este.

Ce suntem noi?

Asta ar trebui să analizez, nu-i aşa? Dar nu mă pot concentra. Nici unul dintre ei nu s-a uitat diferit la mine, cel puţin nu în modul pe care-l anticipam eu. Schimbarea pe care am simţit-o între noi toţi astăzi este foarte departe de curiozitatea potolită pe care mă aşteptam să o simt. Sărutările lor n-au fost diferite. Ba chiar mă simt mai legată de amândoi.

Poate asta să fie real?

Am făcut sex, destul sex în liceu, în relaţii monogame cu iubiţi despre care juram că mă iubeau, ţineau la mine, dar mai târziu şi-au arătat adevăratele feţe. Toată suferinţa pe care credeam că o simt, când într-un final ei au refuzat un viitor cu mine, mi se pare goală, fără sens şi păleşte când compar orice experienţă pe care am avut-o cu ei, cu experienţa de astăzi şi urmările posibile.

Îl studiez pe Sean când tastează codul de la poartă şi maşina înaintează lent pe alee.

– N-ai făcut nimic greşit, vorbeşte el în sfârşit.

Privirile noastre se întâlnesc. Ochii lui sunt plini de aceeaşi siguranţă cu care m-a sărutat Dominic înainte să plece.

Chiar nu mă judecă, ceva din asta relaxează un pic din tensiunea dintre umerii mei.

Dar de ce? De ce nu mă judecă? De ce nu mă văd diferit? Rămân mută cât el parchează şi mă trage spre el pe banchetă.

– Spune-mi ceva!

– Nu ştiu ce să zic.

– Asumă-ţi-o, asumă-ţi-o, rosteşte el categoric. Asumă-ţi-o şi nu lăsa nimic şi pe nimeni să te facă să simţi că a fost greşit. Lipeşte un deget de tâmpla mea. O să-ţi ia ceva timp să te

împaci cu asta, dar asumă-ţi-o, Cecelia!

– A fost...

Încerc să maschez tremurul din vocea mea.

– Incredibil, răspunde el pentru mine. Nu pot decât să încuviinţez din cap. El chicoteşte la expresia mea. Sunt un nemernic că o spun, dar văd că te-am dat pe spate.

Chicoteşte şi mai mult când eu mă încrunt şi mă trage în poala lui. În ochii lui căprui scânteiază umorul, în timp ce-mi dă părul de pe obraz.

– Dacă te întrebi ce se întâmplă acum, răspunsul este că nu ştim. Dom, eu sau tu. Nu ştim ce va fi sau nu va fi. Şi asta-i partea amuzantă.

– Dacă cineva este rănit?

– O posibilitate pe care trebuie să ne-o asumăm.

– De ce am senzaţia că acea persoană voi fi eu?

– Eu nu vreau... La ce simt pentru tine, ultimul lucru pe care-l vreau este să te rănesc. Dar dacă vrei să discutăm despre o alegere, despre a alege, îţi spun de acum că nu trebuie. Doar dacă vrei tu şi, în acel caz, sper să fiu eu.

Oftez exasperată, ceea ce nu face decât să-i mărească zâmbetul.

– Există o frumuseţe în a păstra un secret, Cecelia. Dar poate rămâne astfel dacă alegi să-l păstrezi. Ani mai târziu, când vei toasta cu prietenii tăi la brunch de duminică, înainte să înceapă bârfele, acest secret poate să fie zâmbetul subtil de pe aceste buze frumoase înainte să bei prima înghiţitură de şampanie. Toată lumea are secrete, dar nu mulţi le pot păstra.

Îmi dă părul după umăr, trecând apoi cu articulaţiile degetelor de-a lungul maxilarului meu.

– A fost frumos să te privesc terminând, cedând în faţa a ceea ce doreşti. Nu cred că l-am văzut vreodată pe Dom aşa de prins de *altă* femeie.

– Nu... nu spune asta.

– De ce?

– Pentru că dacă simte ceva... vreau să mi-o spună el. Sean încuviinţează din cap, de parcă a înţeles perfect.

– Chiar este în regulă cu tine?

– Eşti în poala mea, uitându-te la mine cu dorinţă, de ce n-aş fi în regulă cu asta?

– Nu vreau să te pierd, reuşesc eu să zic cu respiraţia

oprită, cu ochii în lacrimi.

– Cecelia, îţi jur, nu mă vei pierde niciodată pentru asta. Scoate-ţi gândul ăsta din minte. Ce s-a întâmplat nu-mi schimbă sentimentele pentru tine. Sunt nebun după tine. Un sărut tandru, apoi altul. Astăzi mi-ai oferit încrederea ta şi am nevoie de ea. Înghite în sec. În acest moment foarte puţin din ce ai putea face m-ar îndepărta de tine.

– Eşti aşa de... Trec cu mâinile prin părul lui. diferit.

– Asta-i bine, corect? Mă trage uşor în poala lui şi-şi atinge piercingul din buză cu limba. Orice ai vrea să faci, fă-o acum!

Mă aplec şi imit mişcarea limbii lui peste metal şi el expiră sonor şi mă prinde de după gât, unind frunţile noastre.

– Dacă vreodată te întrebi ce să faci, asta faci. Orice vrei tu, oricând vrei tu şi nu-ţi cere scuze pentru asta niciodată.

– Asta-i o nebunie.

– Bine ai venit în lumea mea, murmură el, înainte de a mă închide înăuntru cu sărutul lui.

Au trecut zile în care n-am primit decât mesaje de la Sean şi nici un cuvânt de la Dominic – nu că m-aş fi aşteptat la ceva diferit. Practic e un străin.

Dar acum este un străin intim.

Mă înfior la acest gând, în timp ce mă pălmuiesc mental.

De zile sunt într-o stare de „ce naiba am făcut?" şi „domnilor, vă rog, mai pot primi o porţie?" şi m-am ascuns în casă în mare parte din timp. Am refuzat invitaţiile lui Sean, citind, înotând, vorbind la telefon cu Christy – căreia nu i-am povestit detaliile acelei zile. Este secretul meu de păstrat pentru brunch-ul de duminică – dacă vreau.

Cu cât mă întreb mai mult dacă ar trebui să-i spun ce s-a întâmplat, cu atât mai mult încerc să mă gândesc la cuvinte care să explice asta, cum m-am simţit... bine, cum în momentul când mi-am dat drumul m-am simţit mai bine decât m-am simţit vreodată în trecut. Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mai mult ştiu că ea nu ar înţelege.

„În spatele uşilor închise", „în intimitatea casei mele", există un motiv pentru care oamenii păstrează secrete escapadele lor sexuale şi niciodată până acum n-am avut una demnă de a fi păstrată secretă în ciuda pretenţiei noastre de a fi libertine. Mă dau jos din pat şi mă uit afară pe geam la pădurea întunecată de mai încolo şi la luminiţele releului de telefonie, întrebându-mă unde sunt cei doi bărbaţi care îmi consumă gândurile. S-au gândit la mine?

S-au salutat cu pumnul când s-au întâlnit?

Cutremurându-mă la gând, închid uşile balconului şi-mi lipesc fruntea de ele.

– Crăciunul a venit mai devreme, Cecelia, şi ghici ce? Eşti o

paraşută. Îmi lovesc capul de uşă la fiecare cuvânt. „Paraşută”, bang, „paraşută”,
bang. Cu chipul arzând, mă mai biciuiesc o dată mental. Spatele ar trebui să-

mi fie doar carne sfâşiată şi însângerată la câte biciuiri imaginare mi-am dat. Cu toate astea, singura înroşită este faţa mea în timp ce mă îmbujorez şi retrăiesc fiecare secundă de pe plută. Visurile mele despre ei în ultimele câteva nopţi sunt pline de viaţă şi de-a dreptul păcătoase. M-au invadat şi-n orele când sunt trează şi în cele când dorm şi n-am trăit un singur moment după acele minute trăite cu ei pe lac.

Mesajele lui Sean sunt vagi, mereu sunt, dar le trimite des. Săptămâna asta şi-a ajutat părinţii la restaurant şi din cauza autoflagerării mele că sunt o paraşută, am ratat din nou ocazia de a-i cunoaşte.

Ce naiba să le spun?

„Bună, eu sunt Cecelia. Ce mă bucur să vă cunosc în sfârşit, domnule şi doamnă Roberts. Vai, da, eu sunt paraşuta care face sex sălbatic, animalic cu fiul vostru pe copaci. Dar chiar zilele trecute l-am adus şi pe cel mai bun prieten al lui între noi, a fost chiar încântător. Şi caserola cu fasole verde de la voi a fost delicioasă."

Cu fiecare mesaj, îmi dau seama că Sean face eforturi să-mi spună că el nu pleacă nicăieri. Nu vrea ca mintea mea să fie mai tare ca mine.

Şi-l iubesc pentru asta.

Dar cum rămâne cu dragostea?

Să mă gândesc la situaţia asta pe termen lung ar fi dincolo de nebunie. Dar Sean mi-a dat de înţeles, de mai multe ori, că dacă aş vrea să mă dedic lui, el nu s-ar opune.

Poate a fost o chestie unică.

Ideea de a-i aparţine doar lui Sean mă atrage mult. El îmi este mai mult decât de ajuns. Dar întâmplarea din acea zi m-a făcut să-mi doresc mai mult? Am muşcat din fructul interzis, iar cu această cunoaştere vine şi impulsul necruţător de a muşca iarăşi.

Sean ştia că există această posibilitate şi a făcut aluzii la asta. Chiar trebuie să renunţ la chimia cu Dominic dacă nu vreau?

Şi când am fost cu ei doi şi le-am privit reacţiile, niciodată în viaţa mea n-am fost aşa de excitată.

Dar câte biciuiri mai pot să suport? Au trecut doar câteva zile şi aproape că m-am ars pe rug.

Nu sunt acea
fată. Nu sunt
acea fată. *Acum*
sunt acea fată.

Singura constantă care mă roade este că, dacă asta este ceva ce fac regulat, pot să le condamn pe femeile dinaintea mea?

Sigur că nu, însă urăsc ideea asta. Dar vreau. Aşa de tare! Mă arde gelozia ştiind că nu sunt prima. Cu toate astea, într-un fel mă simt mai puţin singură pentru că am un secret cu ei.

Dar ce s-a întâmplat cu ele? Sunt diferită de ele?

Să-i ia dracu' pe amândoi!

Trebuie să ştie ce-i în capul meu din cauza asta. Mă îndoiesc că lui Dominic îi pasă, dar Sean ştie şi-mi aşteaptă verdictul.

Este o altă decizie.

Neliniştită, dau drumul la duş şi încerc să-mi înec gândurile anxioase în apă.

Moravurile pe care le învăţăm de mici au menirea să ne ghideze, şi fără asta n-am avea direcţie. Dar Sean nu respectă normalul sau regulile la care aderă mare parte din societate. Este un gânditor independent care navighează prin propria viaţă după instinct, trăind decizie după decizie.

Trăieşte în zona gri fără să-şi ceară scuze. La fel şi Dominic. Dar ce poate să însemne asta pe termen lung?

Cum rămâne cu sufletele-pereche? Iubirea vieţii tale? Cel ales? Şi lucrurile astea există dintr-un motiv. Unul.

Un bărbat, o femeie sau *un* partener pentru toată lumea. Nu doi. Există „Alesul". Nu „Doi aleşi".

Dar pentru unii. Pentru unii...

Bine ai venit în lumea mea!

Mai există şi „faza colegiu", „anul ăla în care am fost promiscuu",

„înainte să te cunosc"; astea sunt toate expresii despre care am citit, le-am auzit de-a lungul anilor.

Deşi experienţa mea în a spune aceste poveşti este limitată doar la cea pe care tocmai am avut-o, ştiu că ele există. Din câte am înţeles faza de colegiu este mereu despre promiscuitate, să te eliberezi de inhibiţii pe o perioadă limitată şi de curiozitatea sexului cu persoane de acelaşi sex. Ceea ce abia am trăit nu-i despre acelaşi lucru? N-am eu voie să-mi explorez curajul sexual şi să-l extind, dacă doresc asta?

Sufletul-pereche şi adevărata iubire n-au fost pe lista mea de priorităţi de când Jared m-a rănit.

Într-o zi. Undeva în viitor. Trebuie să fie

acum? Nu.

Nu trebuie. Ţin la Sean într-un mod care-i deja prea avansat ca să mai dau complet înapoi.

Şi deşi apariţia sentimentelor mele pentru Dominic m-a surprins, ca şi conexiunea noastră, nu trebuie să fie el Făt-Frumos.

Fără îndoială că nu este. Dominic nu pare să fie genul de bărbat pentru totdeauna.

Îndrăgostirea de Sean devine inevitabilă. Îmi place modul în care are grijă de mine, felul în care mă face să mă simt – confortul prezenţei lui care îmi permite să fiu eu însămi.

Asumă-ţi-o.

O să înnebunesc dacă nu mi-o asum. Nici măcar nu reuşesc să regret.

Ies din duşul fierbinte, îmi studiez reflexia în oglindă şi nu dau înapoi de la ceea ce văd. Cu pielea rozalie de la apă, las ochii să hoinărească liberi, căutând defecte, căutând un motiv ca să nu mă uit.

Tot ce mă aştept să simt, privind la reflexia mea, nu simt. Asta înseamnă asumare.

Şi este decizia mea.

La un moment dat în viaţa sa, o persoană are de ales dacă să caute acel pentru totdeauna sau să se elibereze de lesă.

Încă o privire peste corpul meu şi ştiu ce decizie iau în noaptea asta. O iau în jos prin vizuina iepurelui.

Intru în a doua mea piele şi mă dau cu loţiunea parfumată înainte de a mă îmbrăca cu blugii negri prespălaţi şi cu un tricou cu umeri goi din dulap. Mă dau cu pudră bronzantă şi cu rimel negru gros pe gene, apoi îmi dau buzele cu un ruj roşu ca sângele şi sclipitor.

Apoi trimit un mesaj.

Poate că nu-s încă la colegiu, dar este clar că educaţia mea a început devreme.

Capitolul 27

Parchez la garaj şi văd câteva maşini parcate în garaj şi hoarde de tipi înghesuiţi în jurul lor, majoritatea feţelor necunoscute, dar tatuajul lor comun este inconfundabil. Atelierul este în întuneric, încuiat, uşile halei închise. Sean vine la mine de cum opresc. Când cobor, văd cum i se înfierbântă ochii când mă vede.

– La dracu', iubito, arăţi beton!

Se întoarce de la mine, acoperindu-mă cu corpul lui pentru a mă bloca faţă de ceilalţi şi-mi petrec mâna în jurul pieptului lui, trăgându-l spre mine.

– Ţi-a fost dor de mine?

Se întoarce şi se uită la mine, mâna mea fixându-se pe spatele lui.

– Am vrut să-ţi las nişte spaţiu şi a fost al dracului de greu. Dar în seara asta o să fie şi mai greu.

Tonul lui este plin de insinuări, ceea ce-mi trezeşti amintiri şi simt cum mi se încing obrajii.

Este îmbrăcat cu hainele lui obişnuite, blugi, un tricou, cu părul ţepos, delicios.

– Eşti bine? mă întreabă cu o preocupare reală, în timp ce braţele lui puternice mă trag mai tare spre el.

– Sunt bine.

Îl văd relaxându-se vizibil la răspunsul meu.

– Da? O parte a frumoasei lui guri se ridică. Te-ai împăcat cu diavolul din tine?

– Încerc.

Trece cu degetul mare de-a lungul marginii buzelor mele.

– Trebuia să te dai cu rujul ăla, huh?

– Îţi place?

– O să plăteşti pentru asta mai târziu, vino!

Relaxându-mi strânsoarea asupra lui, mă ia de mână şi mă conduce spre mulţime.

– Ce se petrece? îl întreb eu, chiar când trecem printr-un şir de bărbaţi înalţi, tatuaţi, unele feţe fiindu-mi familiare.

– Îl aşteptăm pe Dom să plece, răspunde Tyler, oferindu-mi un zâmbet cu gropiţă şi ridicând din bărbie.

Din tot grupul, cel mai mult m-am apropiat de Tyler. Avem multe în comun şi recent ne-am apropiat datorită dragostei noastre pentru toate lucrurile din anii ’90, în vreme ce el m-a ajutat cu meciurile de biliard.

– Unde mergem?

– O să vezi, intervine Russell. Ce mai faci, Cee?

– Bună, Russell.

Primirea caldă din partea lor mă ajută în privinţa încrederii mele nesigure, şi o îmbrăţişez aşa cum este. Par să mă fi acceptat ca una de-a lor şi este o senzaţie străină, dar binevenită.

– Bună tu. Layla apare, trecând prin şir şi dându-mi un ghiont uşor în umăr. A trecut ceva timp.

– Bună, Layla, zis eu, cu privirea înapoi la Sean care se uită la mine într-un mod ce-mi încălzeşte sufletul.

O privire care spune că suntem încă noi, şi asta este ceea ce contează realmente pentru mine. Este încă peste puterea mea de înţelegere cum poate să fie aşa de lipsit de posesivitate cu mine şi să mă privească în modul în care o face. Într-un mod ipocrit, inima mea romantică este dezamăgită că ar face-o, că o face. Dar până acum a aplicat ce susţine. În acea zi m-a eliberat, pentru că voia ca eu să am ceea ce voiam. Şi ăsta-i un mod diferit, poate modul lui Sean de a-şi arăta afecţiunea.

Nu doar asta, îl excită.

Un scenariu în care nu m-am văzut niciodată trăind.

Dar îl trăiesc şi inima mea începe să salte când ne uităm unul la celălalt de parcă suntem singuri în parcare.

– Hai să-ţi aducem o bere, zice Layla privind spre Sean. O iau un minut cu mine. Discuţie între fete.

Sean doar încuviinţează din cap, cu ochii încă la mine, trecând cu limba peste piercingul din buză.

Ea trece de zidul de bărbaţi şi mă trage după ea, mergând spre tipul care se ocupă de butoi. Ne pune fiecăreia câte o bere. Şi Layla rămâne tăcută cât eu mă uit la grupul de cel puţin

douăzeci de tipi.

– Ce se petrece în seara asta?

– Îl aşteaptă pe Dom, ca de obicei. Nu se grăbeşte, n-are program.

– Întârziem la ceva?

– Nu chiar, e doar o întâlnire. Se uită la mine. Arăţi bine, fato!

Îmi iau ochii de la Sean, care acum discută animat în cercul lui şi o studiez pe Layla. Îmbrăcămintea ei se potriveşte cu a mea. Este în blugi şi un tricou care-i scoate la iveală abdomenul tonifiat. Părul ei blond este strâns la spate într-o coadă înaltă.

– Mulţumesc. Şi tu la fel.

– N-aş fi putut rata schimbul ăsta nici dacă eram oarbă. Deci Sean, huh? Îmi zâmbeşte cunoscătoare.

Şi Dom. Îmi ascund tresărirea la gândul involuntar, dar ea îmi citeşte limbajul corporal.

Ridică din sprâncene.

– Indecisă

atunci? Beau o

gură de bere.

– Pot să te întreb ceva?

– Sigur.

– Ei au... aşa-i?

Clatin frustrată din cap. Sunt întrebări de fată sâcâitoare.

– Ei? Ea-mi citeşte faţa, postura. Ah, o, bine, am înţeles, zice ea râzând.

Tocmai mi-am spus secretul cu o expresie, cu o singură propoziţie bâlbâită. O parte din mine este uşurată, cealaltă îngrozită că am vorbit aşa de repede. Nu mă pricep deloc la asta.

Adevărul este că mă simt uşurată. Simţeam că explodez de dorinţa de a căpăta o perspectivă feminină, alta decât a mea.

Layla nu mi-e apropiată, aşa că mai bine de atât nu găsesc. Ea îmi atinge fundul paharului, încurajându-mă să beau. Iau o înghiţitură sănătoasă şi expir.

– Bine, mai întâi, nu te speria, nu sunt o sfântă. Deloc. În al doilea rând, sunt un adevărat seif. Orice, şi vorbesc serios când zic orice, îmi spui niciodată nu va ajunge la altcineva. Ăsta-i codul. Dar hai să ne îndepărtăm ca să fim sigure că sunt singura care aude!

Mă conduce într-o parte abandonată a garajului, unde toată lumea este prea departe pentru a auzi.

Încă nu ştiu sigur ce întrebări vreau să-i pun. Mă ajută vorbind ea.

– Sean este o carte deschisă în acest sens. O să fie sincer cu tine, cu *tot* ceea ce poate, chiar dacă doare. Şi nu va trebui să faci prea multe ca să-l citeşti. Dom, însă, el e altă poveste. Este genul care şi latră, şi *muşcă,* şi crede-mă – nu vrei să fii nici cea la care latră, nici cea pe care o muşcă. Dar

are o inimă, şi cu toţii am zărit-o măcar o dată, dar rareori de două ori. Este versiunea masculină a lui Fort Knox, un singuratic înnăscut.

Beau din bere, iar ea înclină capul.

– Ce anume vrei să mă întrebi?

– Sunt doar o altă...

Doar o altă păsărică. Dar nu reuşesc să o zic.

– Asta nu pot să-ţi spun, dar din câte am văzut, casa a fost liniştită în ultima vreme.

– Liniştită?

– *Dom* a fost liniştit şi la fel şi traficul din dormitorul lui. Îmi zâmbeşte.

A început chiar după petrecere.

Fidel. Vrea să zică fidel. Mie? Înainte să-i vină ideea că ar exista un noi?

Contează?

Smucitura din pieptul meu îmi spune că contează.

– Încearcă să nu te gândeşti la asta, dar uite... Mă trage la marginea garajului şi scanează adunarea. Câte femei vezi aici?

Mă uit la mulţime, numărând în tăcere. Patru, cinci şi noi două între douăzeci sau cam aşa.

– Există un motiv pentru care te afli aici. Inflexiunea serioasă din vocea ei mă face să-i cercetez faţa, deşi nu văd mare lucru din cauza întunericului. Şi există un moment şi un loc pentru *fraternizare* şi clar *nu* la întâlnirile nocturne.

– Întâlniri nocturne?

– O să vezi. Dar fă-ţi un favor şi ţine-ţi capul pe umeri, chiar dacă va fi greu. Mai ales cu cei doi care te distrag.

Încuviinţez din cap, iar ea râde.

– Ascultă, fato, este o petrecere şi tu primeşti atenţia a doi dintre cei mai mişto fraţi. Haide!

Tocmai traversăm aleea cu pietriş când în capătul aleii se aude un huruit şi farurile ne înconjoară cu lumină. Din maşina neagră elegantă răsună basul, ochii mei cad pe şofer. Privirea lui Dominic mă paralizează, transformându-mă într-o căprioară în farurile lui. Mă salută printr-o zvâcnire a buzelor, trecând cu ochii peste mine.

– La naiba, să te întorci la începuturi, oftează visătoare

Layla. Te invidiez.

Dominic rămâne în maşina lui şi, cu o altă turaţie a motorului lui, adunarea se sparge. La scurt timp după aceea, motoarele pornesc în toate direcţiile.

– Du-te cu el, zice Sean venind unde stau eu. Mă uit la el, încruntându-mă.

– Cu el?

Mă sărută pe tâmplă.

– Ne vedem acolo. Şi să nu îndrăzneşti să întinzi rujul ăla. Este pentru mine.

Încuviinţez din cap în vreme ce el se îndepărtează şi ocoleşte Camaroul lui Dominic. Se apleacă şi deschide portiera grea. În clipa în care o închide, mă întorc spre el.

– Bu...

Salutul meu este tăiat când zvâcnim din parcare şi râsul meu umple maşina. Urma de zâmbet de pe buzele lui este inconfundabilă în vreme ce maşinile merg în viteză şi Dominic dezlănţuie toţi caii putere de sub capotă. Mă ţin cu o mână de bord şi cu cealaltă de portieră, ţipând în vreme ce gonim pe şosea.

Asta pare doar să-l alimenteze în timp ce goneşte pe şoseaua dreaptă vreo doi sau trei kilometri, apoi încetineşte considerabil, luând viraje, trasând fiecare curbă a drumului.

Cobor volumul radioului, iar el se uită la mine.

– Purtăm şi noi o conversaţie reală? O parte a gurii lui se ridică.

– Am avut una nu cu mult timp în urmă.

– Nu la asta mă refer.

– Vrei să începem cu politica sau religia? Chicoteşte misterios la încruntătura mea de răspuns, apoi se foieşte, ţintuindu-mă pe locul meu în timp ce continuăm să mergem. Ouă – moi, cafea – neagră, bere – rece, muzica – tare, maşini.

Apasă pe acceleraţie.

– Rapid, zic eu printr-un râs.

– Femeie, se întoarce şi trece cu privirea peste mine.

Femeie, nu femei. Simt comentariul ăla aşa de mult, că vreau să-i prind mâna, dar el o retrage înainte să o ating.

– Asta o păstrez pentru momentul când pot să fac ceva în legătură cu ast a.

ezi că asta-i afecţiune?

– Şi tu cr – Nu este? Ia un viraj care mă face să ţip. Fix aşa m-am simţit pe plută. Ca şi cum aştepta de o eternitate să mă atingă.

Este opusul lui Sean în multe feluri.

Nu-i un defect, ci ceva de aşteptat cu nerăbdare.

– Ce te face fericit?

Mai ia un viraj, antebraţul lui flexându-se când schimbă viteza.

– Toate cele menţionate mai sus.

– Ouăle moi şi cafeaua te fac fericit?

– Dacă te-ai trezi într-o dimineaţă şi n-ar fi cafea? Simt cum mi se unesc sprâncenele.

– Asta ar fi... tragic.

– Data viitoare când o bei, prefă-te că-i ultima oară când poţi să o bei. Dau ochii peste cap.

– Grozav, acum suntem doi. Asta-i filozofie de viaţă? Bine, Platon.

– Poţi să descoperi mai mult despre un om într-o oră de joacă decât într-un an de conversaţie.

Mă uit cu gura căscată la el pentru că sunt sigură că tocmai l-a citat pe Platon.

– Am fost crescut într-un fel în care să apreciez rahaturile mărunte.

Se uită la mine cu subînţeles şi atunci înţeleg complet ce vrea să zică. Am văzut casa în care a crescut şi urla a sărăcie şi neglijenţă. M-a lăsat să văd. Inima mi se topeşte la mărturisirea lui rostită şi nerostită în timp ce el ia un viraj brusc şi opreşte maşina derapând, stingând farurile, lăsându-ne învăluiţi în lumina parţială a lunii.

Mă ridic să mă uit prin parbriz şi văd deasupra noastră o semilună.

– Vino aici!

Ordinul este şoptit pe gâtul meu, mă trage călare peste el, furându-mi atenţia de la lună. Îi zâmbesc în timp ce alunecă pe scaunul lui, făcând loc suficient să stăm confortabil între locul lui şi volan. Privirea cu care mă ţintuieşte este de ajuns să uit de mine. Mă aplec să-i sărut buzele, dar el întoarce capul, ferindu-se de sărutul meu.

– Îi place roşul.

Trece cu degetele prin părul de la ceafa mea până la vârfuri

şi repetă mişcarea, atingerea lui este feerică.

Ceva din comentariul lui mă scutură bine. În doar câteva secunde singură cu Dominic, am uitat de cerinţa lui Sean de a nu întinde rujul de pe buze. Încerc să reduc la tăcere vinovăţia. Atingerea lui Dominic hoinăreşte, intrând pe sub tricoul meu, atingându-mă apoi uşor la betelia blugilor. Dorinţa pe care atingerea lui o aduce trezeşte focul în venele mele în timp ce el mă priveşte, mereu uitându-se, dar relaxat. Atracţia este incontestabilă,

dar îmi opreşte orice încercare de a-l atinge, fie că-mi strânge carnea între degete ori îşi smuceşte capul înainte de a-şi relua tortura, mângâindu-mă peste tot numai unde vreau eu, nu.

– De cât timp vă ştiţi? îl întreb cât mâinile lui hoinăresc pe spatele meu, în sus, cuprinzându-mi omoplaţii, încălzindu-mi mai mult pielea.

– Mare parte din vieţile noastre.

– Aşa de apropiaţi? zic eu, frecându-mă un pic pe penisul lui, simţind cum se umflă sub mine.

Frecarea este delicioasă. Nu mă pot abţine şi continui să-mi rotesc şoldurile. Ochii lui se aprind drept răspuns, dar nu face nici un gest.

– Cu toţii suntem apropiaţi.

– Aşa se pare.

Un huruit brusc şi zgomotos acoperă cântecul greierilor chiar înainte să văd peste umărul lui Dominic o serie de maşini trecând în viteză. Probabil că zburam dacă ei abia acum ne ajung din urmă sau Dominic o fi ştiut o scurtătură.

– Ne abandonează.

– Noi i-am abandonat pe ei.

Îl studiez în umbra creată de semiluna de deasupra. Ochii lui sclipesc ca nişte bălţi de argint sub perdeaua nopţii, pometii lui înalţi aruncă umbre gemene asupra maxilarului său, buzele lui pline sunt complet luminate, provocându-mă.

– Şi i-am abandonat pentru că?

– De-aia.

Se ridică de parcă ar vrea să mă sărute, respiraţia lui îmi atinge buzele. Mă pregătesc pentru senzaţie, închizând ochii şi apropiindu-mă şi apoi îi simt absenţa. Deschid ochii şi-l văd rezemat de scaunul lui, cu un zâmbet cunoscător pe buze.

– Eşti un nesimţit.

– Asta nu-i nimic nou. Mai vrei să ştii ceva?

– Nu *ştiu* nimic.

– Sigur că ştii.

Se ridică, frecarea este înnebunitoare şi mă face inconştientă.

– Ai descris majoritatea bărbaţilor cu sânge roşu, gâfâi eu. Bere rece? Ah, se ridică iarăşi şi de data asta simt ce tare este

şi-mi fierbe sângele. Maşini rapide? Cafea neagră? Ouă moi şi...

– Şi? mă îndeamnă.

Nu-mi pot ascunde zâmbetul în ciuda foamei nepotolite pe care mi-o provoacă.

– Eu.

– Atunci ştii destule.

Îmi ridică tricoul, dezvăluindu-mi sânii goi – în seara asta am venit fără sutien – şi-l simt cum se încordează fizic când descoperă asta cu o secundă înainte să-mi ia sfârcul în gură. Cu chiloţii uzi, îi strâng capul pe mine, în timp ce se hrăneşte, ondulându-mi şoldurile peste erecţia lui, înteţind ritmul.

– Dom, murmur eu în timp ce degetele lui explorează şi mă muşcă de sfârc, alinându-l apoi cu limba.

Când se retrage, sunt aproape de orgasm, dar el îmi coboară tricoul şi-mi opreşte mâinile, trecând apoi cu degetele prin părul meu.

– Asta a fost crud, mă plâng eu cu corpul în foc.

– Va trebui să reluăm – mai târziu.

Cu asta, mă împinge suficient să mă prindă de şolduri, ridicându-mă cu uşurinţă şi punându-mă la loc pe scaunul meu, lângă el, apoi porneşte maşina, ieşind cu spatele pe unde am intrat. Intenţionat sau nu, simt atingerea degetelor lui pe mâna mea chiar înainte să gonim în direcţia celorlalţi.

Capitolul 28

O anarhie bine orchestrată.

Este singurul mod de a descrie ce vedem când ajungem. O mulţime de maşini sunt parcate într-un cerc în jurul unui foc înalt, dezlănţuit. Restul mărginesc un luminiş mare înconjurat de o pădure. Butoaie sunt trase din camionete de unii, în vreme ce alţii aşteaptă pregătiţi, aruncând pungi de gheaţă de la unul la altul. Muzica urlă din nişte boxe ale unei camionete şi câteva maşini parchează şi se golesc. Minimum cincizeci de capete, majoritatea adunate în mici grupuri, ca şi cum ar exista un protocol social între ei.

– Te rog răspunde-mi direct, ce naiba este asta? îl întreb pe Dominic în timp ce el se uită prin curte, oprind chiar în centru, unde este spaţiul parcă lăsat special pentru el.

– Doar o adunare de prieteni.

– Eu nu am aşa de mulţi prieteni.

– Norocul tău, zice el tăios, scanând mulţimea.

Îmi evită următoarea întrebare ieşind din maşină şi-mi deschide portiera, ridicându-mă ca să stau cu el cât mă uit la adunare. Sean vine la maşina lui, ochii lui îndreptându-se direct la buzele mele, ochii lui debordând de satisfacţie când vede că buzele mele au rămas neatinse.

– V-aţi distrat? mă întreabă el, trăgându-mă lângă el.

– Noi nu. Nu mă pot uita în ochii lui, noi nu am făcut... El clatină din cap şi-mi ridică bărbia.

– Nu asta am întrebat. Pune un braţ în jurul umărului meu şi se uită la Dominic. Au ajuns. Te aşteaptă.

Dominic ridică bărbia, ochii lui ţâşnesc spre ai mei, apoi pleacă.

Mă uit imediat la Sean în timp ce intrăm în mulţime. Scena

din faţa noastră pare a fi direct din *De la apusul la răsăritul soarelui*, un film vechi de-al lui Quentin Tarantino, şi aproape că mă aştept ca în orice moment să apară înghiţitori de flăcări şi fete pe jumătate goale dansând la bară înainte să iasă colţii.

– O să-mi spui ce-i asta?

– O petrecere.

– Pot să văd asta.

El chicoteşte văzându-mi expresia de fată rea.

– Atunci de ce întrebi?

– Acasă nu numim petreceri o adunare.

– Aici nu eşti în suburbiile din Atlanta.

– Serios. Mă uit în jur şi văd sticle şi jointuri pasate fără griji, apoi observ plăcuţele din alte state ale unor maşini. Şi nu toată lumea este de aici.

El încuviinţează din cap.

– Ochi ageri!

– Sean, haide, spune-mi *ceva!*

Gesticulează în direcţia unui El Camino, unde doi bărbaţi imenşi stau pe portbagaj, scanând petrecerea, fără nici o emoţie pe feţe. Clar fraţi, trăsături familiare.

– Îi vezi pe cei doi?

– Da.

– Ei sunt Matteo şi Andre, „Cântecul de leagăn spaniol”. În spatele lor este gaşca lor. Ei sunt din Miami.

– Au venit aici din Miami?

– Da.

– Pentru o petrecere?

El încuviinţează din cap.

– De ce li se spune „Cântecul de leagăn spaniol”? Se uită la mine.

– Foloseşte-ţi imaginaţia!

– Asta nu-i deloc înspăimântător.

– Sunt cu tine, pisoi.

Şi-l cred. Faţa lui Sean se face de piatră când îşi înalţă capul la gaşca din Miami când ei se uită la noi. Salutul lor din cap este abia perceptibil.

– Şi grupul de acolo – arată spre o camionetă unde unul dintre tipi face un salt rostogolindu-se în aer pe capota unei maşini, înainte de a da pe gât nişte Jack Daniels. Prostul ăla este Marcus şi tipul de lângă el este Andrew. Acolo este Tallahassee, restul Floridei şi sunt nişte şarlatani. Aşa că păstrează tot timpul distanţa, dacă vrei să păstrezi lucrurile valoroase.

Mă plimbă fără grabă în jurul petrecerii sau adunării sau ce naiba o fi asta şi nu-mi ia mult să observ mulţimea de tatuaje cu corbi marcând braţele tuturor participanţilor. Unele dintre fete au şi ele tatuajul, aripi diafane

tatuate pe omoplaţi. Câteva poartă maiouri, fără îndoială pentru a le arăta. Şi atunci îmi dau seama că aripile sunt un simbol de posesiune.

Sean mă duce la un butoi proaspăt deschis şi-mi dă o bere. O iau şi beau, preocupată de adevărul din spatele acestei petreceri. Intru cu Sean în câteva grupuri, conversaţia lejeră curge de pe buzele lui cât eu îi scanez pe cei aflaţi lângă maşinile lor, privind la restul petrecerii. Câteva minute mai târziu mă ridic pe vârfuri şi mă aplec spre Sean şoptind:

– Eşti într-o bandă?

El dă capul pe spate şi râde. Mă încrunt.

– De ce este asta amuzant?

– Arătăm ca nişte gangsteri?

– Nu. Da. Oarecum. Atunci ce este?

– Doar nişte oameni care gândesc la fel, cu interese similare şi care petrec timp împreună.

– Cu acelaşi tatuaj? Ridică din umeri.

– Este un tatuaj şmecher.

– Sean, scrâşnesc eu nerăbdătoare.

Deşi suntem în toiul socializării cu cei din Alabama, ridică bărbia spre Tallahassee şi se întoarce spre mine.

– Trebuie să mă duc să vorbesc cu câţiva tipi. Eşti în regulă aici? Cu ochii mari, îi cercetez faţa.

– Nu te vor atinge, Cecelia. Ai venit cu Dominic.

– Şi ce vrea să însemne mai exact asta?

– Înseamnă că mă întorc imediat.

Zâmbeşte şi clatină din cap, vrând să mă abandoneze, dar eu îl prind de bra
ţ.

– Unde-i Layla?

– Pe undeva pe aici. Du-te să o găseşti şi vin să te iau repede.

– Tu chiar mă laşi aici? aproape că ţip eu.

Singură? Îşi goleşte berea.

– Da.

„La dracu’! La dracu’! La dracu’!”

– adâncă şi vezi dacă înoată? Râde. Nemernicul râde.
– Fără colac. Arată-mi faţa aia de fată rea.
Furioasă, îl prind de braţ când vrea să plece şi el mă îndepărtează uşor.
– Eşti bine, iubito.

Ăsta-i un test de genul arunc-o în apa

Cu pulsul la cer, scanez petrecerea căutându-i pe Tyler, Layla, Russell sau oricine pe care să-l cunosc şi-l văd pe Sean găsindu-l pe Tyler chiar în faţa focului dezlănţuit, apoi amândoi dispar în spatele câtorva maşini.

Hotărăsc că-l voi muşca pe Sean de testicul în clipa în care voi putea. Tremurând din cap până în picioare, mai dau nişte bere pe gât.

– Cum este?

Din spatele meu se aude o voce feminină şi vărs jumătate de bere, tresărind înainte să mă întorc cu faţa spre ea.

– Scuze, râde delicat. N-am vrut să te sperii. Cred că eşti pentru prima dată aici.

– Aşa este. Mă uit la ea. Pare de vârsta mea şi are părul negru cu vârfurile mov. Este îmbrăcată în negru de sus până jos, un colier cu o aripă de corb argintie şi una neagră în decolteul adânc. Mă întrebi despre Sean?

Este exotic de frumoasă şi gelozia fierbe în mine până în punctul în care nu mă pot abţine să nu întreb.

– De ce?

Face un pas spre mine, ezitarea fiind clară, şi ridică ochii căprui deschis la mine.

– Scuze, cred că-i ciudat s-o întreb asta pe... iubita lui?

Îl vrea pe Sean şi mi-o spune cu neruşinare la câteva secunde după ce ne-am întâlnit. Aşa funcţionează lucrurile? O şi mai bună întrebare este dacă el ar fi interesat să afle despre ea?

– Nu ştiu... ce suntem. Iau o gură de bere. Suntem la început.

– Greu de ştiut ce eşti cu oricare din nesimţiţi ăştia doar dacă nu cumva primeşti aripile, oftează ea. Se uită la paharul meu. Ai terminat berea. Hai să luăm alta!

Nu obişnuiam să beau, nu aşa. Dau vina pe noii bărbaţi din viaţa mea şi pe nervii asociaţi cu ei. Ea dă din cap spre tipul care se ocupă de butoi, în vreme ce facem câţiva paşi să ajungem la el şi-i dăm paharele noastre.

– Eu sunt Alicia.

– Cecelia.

Este mai înaltă ca mine, clar nu-i o fată peste care orice ochi de bărbat să treacă. Mă măsoară la fel de atentă.

– Ai venit cu cineva?

– Cu fratele meu, zice ea. Noi suntem Virginia.
– Ah!
Nu din Virginia, nu. Şi-a luat un stat întreg.

– Dominic n-a adus niciodată... nici unul dintre ei n-a adus vreodată o fată aici. Am crezut că ai venit cu Dom, aşa că nu eram sigură, cu care dintre ei erai?

Bâjbâi după răspuns pentru că nu ştiu cum anume să răspund. Şi hotărăsc că n-am s-o fac. Ea îmi zâmbeşte şi-mi face un favor renunţând la întrebare, aşa că-i fac şi eu unul, chiar dacă încă mai simt înţepătura geloziei.

– Sean este amabil, atent, inteligent, foarte inteligent, grijuliu, sexy, amuzant, protector.

Şi al meu.

– Aşa mă gândeam şi eu, oftează ea, dându-şi părul lung până la talie de pe umăr.

Femeia are cel mai frumos păr pe care l-am văzut vreodată.

– Deci ai o slăbiciune pentru el, hm? Primesc un zâmbet de scuze.

– Obişnuia să vină des în Virginia când eu eram mai mică. Niciodată nu i-am spus nimic, dar da, bănuiesc că ai putea spune asta. Sper că nu te supără.

Ba da, până într-un punct. Dar este sinceră.

– Este şi brutal de onest, ca tine.

– Da?

Zâmbeşte.

– Dar *sunt* cu el.

Ea încuviinţează din cap.

– Mă retrag. Eu doar... este perfect, dar tu ştii asta. Şi Dominic la fel.

Dar mă sperie îngrozitor.

„Şi pe mine.” Dar într-un fel în care nu mă pot sătura de el.

– Da, sunt... greu de descris.

– Deci haide, zi-mi – mă înghionteşte cu cotul – ce anume ai făcut să urci în maşina aia?

„Mi-am tras-o cu amândoi pe o plută.” Mă înfior la gândul meu vulgar şi izbucnesc în râs în ciuda acestui lucru.

Cine naiba sunt? Alicia se uită ciudat la mine.

– Scuze, am avut o săptămână interesantă. L-am cunoscut la muncă pe Sean şi am început să ieşim.

– Dacă fratele meu n-ar fi aşa un idiot, şi eu aş putea.

– Prea protector, hm?
– Da, în aşa hal că îmi vine să-l omor în somn.
– Ai fost la multe întâlniri din astea?

– Asta-i a patra pentru mine. Îşi dă ochii peste cap. Am 20 de ani şi încă trebuie să-i cer voie fratelui meu să mă joc cu el şi cu prietenii lui.

– Deci despre ce-i întâlnirea asta? Alicia dă din umeri.

– Este doar o petrecere.

Măi să fie! Nici a treia oară nu-mi iese.

– Nu ţi se pare ciudat că toţi aceşti bărbaţi au acelaşi tatuaj? Ea ridică din umeri, cu faţa impasibilă.

– Deloc.

– Te rog, te rog, spune-mi ce-mi scapă! Se încruntă.

– Nu ştii *nimic?*

– Nu. Asta-i o bandă?

Îşi suprimă râsetul după ce-mi măsoară expresia.

– Nu, nu în stilul ăla. Dar dacă ar fi arestaţi acum, sunt sigură că jumătate din mârlanii ăştia ar face puşcărie.

– Pentru?

– Pentru infracţiunile lor.

Întrebări şi răspunsuri evazive. Devine un şablon enervant şi văd că ea îi simpatizează. O iau cu o altă abordare.

– Tu de ce vii aici?

– Pentru că cred în asta.

– Şi asta este?

– O petrecere.

Enervată, privesc în jur şi caut un semn de Sean sau Dominic, dar nu-i văd. Cu cât mă uit mai mult în jur, cu atât mai puţine feţe recunosc. Nici băieţii mei de la garaj nu se văd.

Îmi vede panica şi face tot ce poate să mă studieze.

– N-ai de ce să-ţi fie teamă. Este doar o întâlnire. Are loc o dată sau de două ori pe lună.

– Ca la masoni?

Ea încuviinţează din cap brusc.

– Sigur. Ca un club.

– Dar nu-mi poţi spune despre club. Ca prima regulă din *Fight Club*?

– Ce-i asta?

– Un film. Trec cu mâinile prin păr de frustrare. Nu contează, deci ăsta-i un club?

– Sigur, şi cred că ai putea spune că asta-i casa clubului.

– Şi acel colier...

– Înseamnă că aparţin cuiva sau sunt cu cineva din club. Face o grimasă. Acum, sunt cu fratele meu.

– Deci cine-i şeful?

– Nu există un şef la o petrecere.

– Credeam că ăsta-i un club? contrez eu.

– O *petrecere* de club.

Şi mai multă eschivare, o altă mie de întrebări îmi vin şi nu mă îndoiesc că nu voi primi răspuns la ele.

– Este aşa de ciudat, mormăi eu când în spatele nostru explodează un râset.

– Aşa mi s-a părut şi mie la început.

– Şi acum?

Dă din umeri, scoţând un joint de nicăieri şi aprinzându-l.

– Aşa-i viaţa.

Pufăie un nor de fum şi-mi oferă jointul.

– Nu, mulţumesc.

– Eşti sigură? O să fie o noapte lungă.

– Da.

Trebuie să rămân trează. Ce naiba caut aici? Întrebarea mi se învârte constant în cap cât mă uit la petrecere. Alicia merge cu mine, în vreme ce vorbim în cerc şi nu ajung nicăieri cu răspunsurile până când de partea cealaltă a focului izbucneşte agitaţie. Ne chinuim amândouă să aflăm motivul dincolo de flăcările vulcanice. O secundă mai târziu auzim sunetul motoarelor.

– La dracu', asta ar trebui să fie interesant. Haide!

Mă ia de braţ şi o las să mă tragă în partea cealaltă a cercului. Văd Camaroul lui Dominic prinzând viaţă împreună cu alte două maşini în aşteptare.

– Una este a găştii din Miami, cealaltă este o maşină Tallahassee, continuă ea.

Sean apare lângă Dominic, schimbă câteva cuvinte şi-l bate pe spate, apoi se îndepărtează şi-şi porneşte propria maşină.

– Unde se duc?

– Să joace leapşa.

– Ca o cursă? Pe drumurile astea?

Mă întorc şi-l văd pe Sean căutând prin petrecere din spatele volanului şi ochii lui aterizează pe noi două. Aud tremurul din respiraţia Aliciei când el

se uită de la mine la ea şi ştiu că ea este prinsă rău. Zâmbetul lui în direcţia noastră mă luminează şi ştiu că şi eu sunt la fel. Şi *nu-l* împart.

Chiar dacă bărbaţii ăştia ciudaţi aparţin unui club ciudat aflat în pădurile întunecate de la marginea lumii.

– Deci ce se va întâmpla?

– Se vor întrece.

– Şi apoi?

– Unul se va întoarce câştigător.

Se aud strigăte şi fluierături când pleacă împreună, turând motoarele şi îndreptându-se spre şosea. Huruitul acum familiar agită ceva în mine. Este ca şi cum un nou cod este gravat în alcătuirea mea genetică. Prin minte îmi trece o imagine cu Sean deasupra mea în prima noapte când am fost împreună, împreună cu minutele furate pe care eu şi Dominic le-am împărtăşit în noaptea asta.

– A murit vreodată cineva? o întreb eu, sângele scurgându-se de pe faţa

me

a. – De două ori. Dar asta a fost cu ani buni înainte să se schimbe regulile.

Ani. Mă întreb de cât timp se întâmplă asta. Mă cuprinde neliniştea, în

timp ce mă concentrez la stopurile ce dispar.

Şi apoi aud semnele clar, motoarele mugind la distanţă. Se întrec. O parte din mine îşi doreşte să fie în maşina aceea cu Dominic. Dar în mare parte sunt îngrozită. Sean este mai atent, dar Dominic este neînfricat când conduce, ceea ce-l face periculos.

– Nu-ţi face griji! Se vor întoarce, zice Alicia de lângă mine.

– Dă-mi jointul ăla, zic eu, sperând că-mi va calma nervii. Ea râde şi mi-l dă, iar eu trag adânc.

Zece minute mai târziu, sunetul unui motor ne face pe toţi să ne lungim gâturile. Dominic este primul care intră, iar din corpurile din jurul nostru izbucnesc urale.

– A câştigat.

Alicia ridică berea spre el în semn de salut.

– Normal că a câştigat.

Este diavolul pe roţi şi în seara asta îşi reprezintă bine numele, un rege printre masele adunate în jurul maşinii lui. Mă simt mândră când mă uit la el, ştiind că seara asta a fost începutul a ceva între noi. Vreau să mă duc la el, dar în clipa în care parchează, iese din maşină, îi împinge pe cei care îl felicită pentru a inspecta caroseria, scoţând o serie de înjurături. Apoi apare la ralanti Miami şi, în momentul în care şoferul este oprit, Dominic zboară

spre el, întâmpinându-l la portieră. Coborând din maşina sa, şoferul din Miami zâmbeşte într-un fel ce-mi întoarce stomacul pe dos. O clipă mai târziu, Dominic îi şterge zâmbetul de pe faţă cu pumnul.

– O, la dracu', zice Alicia lângă mine.

Sean vine în viteză pe lateral, abia opreşte şi iese zburând din maşină, îndreptându-se spre locul în care Dominic dezlănţuie iadul. Tallahassee apare ultimul, cu lateralul maşinii îndoit în interior, în vreme ce intră în lumina focului, cu roţile deteriorate, de sub capotă ieşindu-i fum. Şoferul coboară, cu un zâmbet de crocodil pe faţă, privind la Dominic care-l bate crunt pe şoferul din Miami. Toată lumea de la petrecere stă deoparte, privind, inclusiv Sean, timp de câţiva pumni. Apoi Sean înaintează, urlând la Dominic să se oprească. Nu mă pot abţine. Mă apropii să aud schimbul de replici când Miami în sfârşit se apără.

– Mai uşor, Dom, zice tipul prezentat ca Andre de către Sean, apropiindu-se.

Expresia lui mă nelinişteşte. Oamenii ăştia sunt periculoşi şi, în timp ce mă uit la feţele privitorilor, văd amuzament. Sunt clar insensibili la ce se întâmplă în faţa lor, ceea ce-mi insuflă o oarecare teamă. Niciodată n-am fost martoră la acest tip de violenţă pură. Nu doar asta, dar cel violent este un bărbat care cu mai puţin de o oră în urmă îmi aprindea corpul în flăcări cu atingerile lui tandre.

Deşi un pic înspăimântată, o dorinţă străină, dar carnală începe să curgă prin mine cât îl privesc distrugându-şi adversarul. Dominic îi mai dă un ultim pumn şi tipul cade, aterizând moale la picioarele lui.

Dom se îndepărtează, puterea lui trecând ca un val peste mulţime în vreme ce se adresează tuturor din apropiere.

– Răspund fericit la orice obiecţii.

Andre smuceşte din cap şi doi tipi din spatele lui îl ridică pe bărbatul căzut la pământ.

Privirea neagră de furie a lui Dominic îl urmează.

– Mai faci asta o dată şi eşti dat afară, urlă el la tipul care scuipă o gură plină de sânge.

Sângele picură şi de pe mâna lui Dom, iar eu îmi fac loc prin mulţime să ajung la el când Sean vorbeşte:

– Calmează-te, omule, mormăie el chiar când ajung la ei.

– Să-l ia dracu’, se răsteşte Dominic.
Postura lui plină de furie provoacă pe toată lumea din apropierea lui.
– Ţi-ai spus punctul de vedere.

Sean îşi ocupă locul lângă el. Dominic se uită unde se află Tallahassee, privind spre maşina avariată.

– Eşti bine, omule?

El încuviinţează din cap când eu ajung lângă Dominic, ridicându-i mâna să o inspectez. Se smuceşte din atingerea mea, întorcându-se un pic şi trăgându-şi braţul înapoi cu pumnul ridicat. Îl coboară când îmi vede faţa, din care mi se scurge tot sângele când văd de aproape furia din ochii lui.

– Sunt bine, se răsteşte el, smucindu-se de lângă mine, iar eu mă retrag la pieptul lui Sean, care pune un braţ în jurul taliei mele.

– Lasă-l să se liniştească, iubito!

Încuviinţez din cap, în timp ce Sean mă trage spre el şi privesc peste corpul lui tensionat, scanând mulţimea după Alicia, dar ea a dispărut.

– Hai să mergem, cere Sean, trăgându-mă spre Nova lui.

Privirea mea se îndreaptă înapoi unde se află Dominic, cu pieptul ridicat, cu ochii înspăimântător de animalici înainte să dispară din raza vizuală.

– E bine, mă asigură Sean înainte de a mă băga în maşina lui şi, în câteva secunde, ne întoarcem pe drumul întunecat, liniştea stranie fiind un contrast dezolant faţă de petrecerea de la care tocmai am plecat. Eşti supărată, vorbeşte el în timp ce tensiunea din maşină creşte.

Sunt furioasă, dar cu bărbaţii ăştia este imposibil să tragi o linie funcţională pentru limita durităţii şi să îţi păstrezi minţile cât faci asta. Dar când îmi aleg luptele, de la asta nu dau înapoi. Am terminat cu toate misterele.

– Mai întâi, m-ai lăsat la o petrecere unde nu cunoşteam aproape pe nimeni.

– Ştiam suficienţi oameni încât să ştiu că erai în siguranţă, mai în siguranţă decât eşti încuiată singură în casa ta.

– Mă rog! În al doilea rând, te-ai dus să faci curse – *curse* – în mijlocul munţilor noaptea.

El rânjeşte.

– Scuze, mamă!

– Este periculos şi stupid. Uită-te ce s-a întâmplat!

– Îmi place că-ţi pasă.

– Nu-mi zâmbi aşa sexy.
Zâmbetul lui doar se măreşte când verifică oglinda retrovizoare.
– În al treilea rând, ce naiba
este asta? Expiră.

– Şi să nu îndrăzneşti să-mi spui că a fost o petrecere sau poţi să-mi uiţi numărul.

Se uită la mine cu o privire neiertătoare. Tocmai l-am enervat. Bun.

– Ce *este* asta, Sean?

– Este explicaţia ta.

Mă concentrez la raza farurilor, în vreme ce caut prin gânduri.

Regula telefonului, chestia decisivă pentru el. Secretele. Omisiunile şi adevărurile pe jumătate. Aluziile subtile pe care mi le-a dat din ziua în care ne-am întâlnit. Asta ascundea, iar eu am mai multe întrebări decât răspunsuri. Nu-i suficient.

– Atunci explică-mi!

– Tocmai am făcut-o.

– Trebuie să ştii cât de enervant este asta.

– Crede-mă, ştiu.

– Cu toate astea, nu-mi spui nimic. Se uită la mine.

– Dă-mi voie să ghicesc, ai întrebat în seara asta şi n-ai primit nici un răspuns.

– De unde ştii asta?

– Pentru că aşa stau lucrurile.

– Deci asta este... ca o societate secretă? Ca masonii sau ceva de genul? Nu-mi răspunde.

– Du-mă acasă!

Chicoteşte.

– Te duc.

– Şi apoi şterge-mi numărul.

Zâmbetul lui dispare, în timp ce degetele i se strâng pe volan.

– Dacă asta vrei.

– Vreau adevărul!

– Îl primeşti, zice el cu calm, doar că nu-ţi place ce-ţi spun.

– Pentru că nu are sens!

– Are perfect sens.

Urmează unul sau două minute de tăcere înainte ca el să vorbească în sfârşit.

– Poţi să păstrezi un secret?
– Normal.

– Ai răspuns prea repede, se răsteşte el. Mă refer la realmente a păstra un secret. Poţi să te gândeşti la secrete pe care le vei lua cu tine în mormânt, pe care nu le vei spune niciodată nimănui?

– Am câteva, da.

– Şi cum faci asta?

– Nu vorbesc niciodată despre asta. Sau nu mă gândesc. Mă port ca şi cum niciodată nu s-ar fi întâmplat.

– Exact, nu-ţi pot da detalii despre o istorie care nu există. Nu-ţi pot da reguli şi amănunte sau date despre lucruri care nu s-au întâmplat niciodată.

– Deci toţi oamenii de acolo?

– Pot păstra un secret. Nimic la acea petrecere şi nimeni care a participat nu-ţi poate spune cine a fost acolo sau ce s-a petrecut pentru că nu s-a întâmplat niciodată. Tace minute lungi şi ştiu că încearcă să-şi găsească cuvintele. Îşi îndreaptă privirea spre mine. Masonii au ziduri, aici sunt şiruri de copaci. Deci când m-ai întrebat ce a fost noaptea asta, ţi-am zis adevărul. A fost o petrecere. Când ai întrebat ce facem, răspunsul este *nimic*.

– Doar dacă nu sunt şi eu părtaşă la secret. Şi chiar şi atunci, nu s-a întâmplat nimic?

Îmi răspunde prin tăcere, dar încep să cred că acea tăcere poate să fie recunoaştere.

– Atunci de ce mi-ai arătat asta? De ce nu m-ai lăsat neştiutoare ca pe restul lumii?

– Pentru că eşti cu mine.

Simplu. La obiect. Şi dacă vreau să fiu *cu* el, trebuie să fiu dispusă să fiu implicată în viitoarele lui secrete. Mai aruncă o privire rapidă spre mine.

– Va fi decizia ta.

– Şi dacă nu vreau să fiu părtaşă?

– Nu trebuie să alegi în noaptea asta, zice el, apăsând pe acceleraţie. Se uită din nou în oglinda retrovizoare şi mă întorc şi văd luminile albastre ale unui girofar de pe un drum lateral din urma noastră, venind apoi după noi. Ţine-te bine, zice el în timp ce mă întorc cu faţa spre el.

– Glumeşti. O să tragi pe dreapta, da?

– Nu se poate, iubito, nu-mi confiscă lucrurile pentru treizeci de zile.

„Oh, la dracu’! Oh, la dracu’! Oh, la dracu’! Oh, la dracu’!”

Un telefon îi sună în buzunar şi, când îl scoate, nu-l recunosc.

Răspunde fără să se uite la mine.

– Da, probabil că cineva a sunat... mi-am dat seama. Mai bine ne despărţim. Îl iau eu pe ăsta.

Sean apasă pe acceleraţie şi ochii mei se măresc. Mă întorc şi văd luminile rămânând mult în urma noastră, ne pierd, dar fiecare muşchi din corpul meu ţipă ca avertisment.

– Fugim de *poliţie*. Îţi dai seama de asta?

Mă scufund în locul meu, iar Sean mă ignoră complet, concentrat doar asupra drumului.

– Sean, asta nu-i deloc

amuzant! Îmi spune cu

calm:

– Încă o dată, Cecelia. Poţi să păstrezi

un secret? Îngrozită, caut răspunsul.

– Da.

Reducând viteza, încetineşte şi trage de volan. Eu ţip, închizând ochii, în timp ce virăm în lateral pe un drum din pietriş. Când îi deschid, mă aştept să-mi văd moartea cu ochii, dar nu văd nimic pentru că Sean a stins farurile şi acum merge la lumina lunii.

Sunt la câteva secunde de la a mă scăpa pe mine, în timp ce Sean apasă acceleraţia, zburând pe drumul de pietriş. În vreme ce cauciucurile scrâşnesc sub noi şi vântul tăcut biciuieşte prin maşină, îmi dau seama. Oamenii ăştia cu care mi-am petrecut timpul sunt exact genul de care mama te avertizează să nu te apropii şi pe care tata se presupune că-i întâmpină la uşa de la intrare cu o puşcă în mână.

Din ziua întâi, am fost avertizată subtil şi direct de ei să păstrez distanţa – de ambii şi de cei care îi cunosc – şi din ziua întâi n-am făcut decât să intru direct în prima linie. Mereu există o bază sau adevăr în zvonuri. Dar asta? Asta-i cu mult peste ce mă aşteptam. Şi în întuneric văd lumina. Am fost alături de aceşti diavoli secretoşi în ultimele şase săptămâni şi primesc botezul adevărului în ceva asemănător focului din iad.

– Jeremy vorbea serios când a zis că tocmai jefuise pe cineva, nu-i aşa? Tăcere.

Sean mai ia o curbă şi n-am idee cum, pentru că nu văd la un pas în faţa capotei lui, dar privirea lui rapidă în lateral confirmă totul.

– Voi vă petreceţi tot timpul liber încălcând linii invizibile, zic eu, ştiind că-i adevărul absolut. Doamne, Sean! Câte secrete

ai?

Îmi răspunde cu un alt viraj înainte să ne oprim. Opreşte motorul cât stăm în tăcere la adăpostul câtorva copaci. Mă întorc pe locul meu, dar nu văd nici un semn de lumini albastre. Niciodată n-am avut predispoziţie spre atacuri de panică, dar sunt sigură că acum am ceva asemănător.

– Este în regulă, iubito. I-am pierdut. Suntem mult prea în faţă. Nici măcar n-a văzut marca maşinii. Suntem în siguranţă.

– În siguranţă? gâfâi eu, încercând să-mi calmez respiraţia. Nu cred.

Mă priveşte atent cât mă adun şi examinez toate semnalele care s-au adunat în faţa mea în ultimele câteva săptămâni.

– Nu mă aşteptam la asta. Ştiam că se petrece ceva, dar asta? Tyler este un puşcaş marin al Statelor Unite şi face parte din asta?

Încuviinţează din cap.

– Cât de departe mergeţi, Sean?

Îşi muşcă buza gânditor şi eu mă uit urât la el. Gesticulez spre telefonul dintre coapsele lui.

– Ăla nu este telefonul tău.

– N-a fost niciodată.

Mişcând rapid mâinile, scoate cartela SIM şi o rupe în două.

– Deci sunteţi nişte infractori sau aşa ceva?

– Sau aşa ceva.

– Toţi?

– Toată lumea cu tatuajul a fost invitată la petrecere. Şi cu toţii pot păstra un secret. Dacă nu pot... nu petrec. Şi probabil că nu o vor mai face vreodată.

Clatin din cap, nevenindu-mi să cred.

– Nu te cunosc deloc, nu-i aşa?

– Mă cunoşti, jură el şi vine spre mine, dar eu mă feresc de avansul lui.

În maşina slab luminată, în ochii lui sclipeşte înţepătura uşoară a respingerii, înjură şi-şi strânge pumnii pe lângă el, apoi se întoarce spre mine.

– Mă cunoşti, şi timbrul blând al vocii lui mă face să am lacrimi în ochi. Îmi cunoşti mintea şi inima. Mă cunoşti. M-am asigurat de asta. Dar *asta* este lumea mea, lumea *noastră* şi, dacă vrei, mai ai de luat o decizie.

Sean vorbeşte, scoţându-mă din reverie.

– Văd că iar te-am dat pe spate. Şi nu în sensul bun.

Tonul lui este trist, şi ştiu că vede lupta pe care o duc. M-a

pus într-o poziţie periculoasă cu explicaţia lui, dar a lăsat şi uşa larg deschisă de partea cealaltă pentru o scăpare rapidă. Problema este că nici măcar nu mă pot uita la prag, pentru că înseamnă să-l pierd. Să nu ştiu nimic despre petrecere *este* salvarea mea divină. Pot să plec acum, fără ataşamente. Doar ştiind de existenţa lor, dar fără a şti ceva ce mă incriminează.

Îmi atinge bărbia ce tremură cu un deget, iar eu ridic privirea şi văd că suntem parcaţi pe aleea lui. Am fost aşa de pierdută în gândurile mele, că n-am fost atentă la drumul spre casă.

– Credeam că mă duci acasă?

– Nu ţi-am spus la care casă.

– Eşti un mincinos priceput.

– Iar tu una deloc pricepută. Pieptul lui frumos saltă. Şi nu vrei de fapt să mergi acasă.

Vrea din nou să mă atingă, dar eu mă feresc, pentru că mă va trage mai mult înspre el. În acest moment merg pe vârfuri pe o linie foarte periculoasă într-un soi de realitate alternativă.

– Cecelia, am încercat să te introduc în asta cum am putut mai bine.

Trebuie să ştiu că pot să am încredere în tine.

– Eu încă nu ştiu *nimic*.

– Şi asta te-a ferit să fii implicată şi tot ce presupune asta. Dar de acum înainte, decizia ta poate schimba asta.

Cu bărbia ridicată se uită la mine.

– Şi eu am multe de pierdut. Întoarce capul, privind afară pe geam, şi jur că aud „mult mai multe” spus în şoaptă. Îşi sprijină capul de tetieră şi oftează înainte de a întoarce capul spre mine, cu o expresie istovită. O să înnebuneşti încercând să înţelegi. Tot ceea ce facem este pentru un motiv bun. Dacă alegi să rămâi, vei primi răspunsuri la multe din întrebările tale în timp. Dar toată lumea la petrecere trebuie să-şi câştige locul. Fără excepţie.

– Pot să te întreb ceva?

– Nu în seara asta şi nu până nu iei o decizie. Şi chiar şi atunci, nu-ţi pot garanta că voi răspunde. Hai să dormim!

Opreşte motorul şi coboară din maşină. Îl urmez tăcută în casă şi urc scările până în dormitorul lui. Totul s-a schimbat, orice parte din implicarea mea. Trebuie să fiu un participant doritor la orice urmează sau trebuie să mă despart de el. Simt greutatea deciziei apăsând greu pe inima mea.

După ce închide uşa dormitorului, îşi dă jos tricoul şi se descalţă de ghete.

Sunt prea istovită de la adrenalină ca să mă lupt şi el

evident la fel, în timp ce-şi descheie blugii şi-i dă jos împreună cu boxerii. Când îl văd gol, mă mănâncă degetele să-l ating, sângele îmi pulsează mai rapid, dar pe interior mă simt moartă.

Sunt deja mai mult de jumătate îndrăgostită de acest bărbat şi să plec mi-ar frânge inima. Mă priveşte atent, fără îndoială citindu-mi gândurile, şi apoi iese pe hol, ducându-se la baie, lăsând uşa deschisă. Apoi porneşte duşul.

O invitaţie.

O altă decizie.

Îl urmez, închid uşa, mă dezbrac şi mă alătur lui. Mă trage spre el, sărutându-mă îndelung. Ne întoarcem în camera lui, rămânem tăcuţi cât dăm prosoapele jos, şi trag pe mine unul dintre tricourile lui înainte de a mă băga în pat, în braţele lui care mă aşteaptă.

– Te rog să înţelegi că nu există altă cale, murmură el pe gâtul meu, trăgându-mă confortabil spre el, slăbindu-mi voinţa cu mirosul lui.

Ar trebui să mă simt trădată, dar înţeleg „de ce” m-a introdus în povestea asta. Şi acum înţeleg şi că, dacă mă bag, va trebui să devin mult mai bună la a minţi şi, dacă nu pot păstra un secret, mă va costa mult mai mult decât o inimă frântă.

Capitolul 29

Sean doarme lângă mine dus la câteva minute după ce a pus capul pe pernă. Stau întinsă în îmbrăţişarea lui, sunt neliniştită, gândurile mele aleargă nestăpânite.

Asta m-ar putea costa viitorul.

Un pas greşit, implicată fiind în treburile lor dubioase, m-ar putea costa viaţa.

Merită să mă încurc cu ei?

Ce fel de viitor vom putea avea?

Asta nu-i o fază pe care o vor depăşi, este stilul lor de viaţă.

Sco-pul lor. Vreau să fiu ancorată în asta cu o relaţie care ar putea sau nu să funcţioneze?

Această decizie, această alegere, este o nebunie. Una la care nici într-un milion de ani nu m-aş fi gândit că voi fi nevoită să o iau.

Denaturează ordinea naturală a lucrurilor. Asta nu-i o viaţă normală.

Dar undeva în adâncul meu ştiam că ceva este în neregulă – foarte în neregulă şi clar periculos. Doar că nu-mi dădusem seama cât de în neregulă, cât de periculos. Într-un mod absurd, credeam că nu mă va afecta.

Cu cât mă implic mai mult, cu atât mă încurc mai mult şi, dacă nu-s atentă, dacă nu aleg să ies, voi fi încătuşată de noile secrete.

Dar plec. Într-un an plec. Asta-i clar. Nu sar peste colegiu sau nu-mi arunc şansele la o educaţie mai bună pentru nimeni.

Cât de multe se pot întâmpla într-un an?

Îmi vin în minte cuvintele lui Tyler din ziua în care ne-am întâlnit.

„Este o nebunie unde te poate duce o zi, hm? Asta nu-i ceva neobişnuit pe aici.”

– Nu e ăsta adevărul, şoptesc eu în părul lui Sean.

Trebuie să dorm acum. Nu trebuie să iau decizia astăzi. Mă pot distanţa până iau decizia. Am puterea de a decide.

„Mincinoaso!”

Trec cu degetele prin părul lui Sean, iar el geme uşor în somn în semn de mulţumire, făcându-mă să zâmbesc.

Somnul mă ocoleşte şi mă desprind de Sean, dau cuvertura laoparte când aud sunetul distinct al unui motor parcând pe alee. Cobor scările şi-l găsesc pe Dominic la masa din bucătărie, luptându-se cu un mic pachet înfăşurat în plastic şi cu o bere abia desfăcută lângă.

– Este ruptă?

Ridică privirea, trecând cu ochii peste mine, revenind apoi la treaba lui. Mă apropii de el şi iau tifonul gros din mâna lui şi examinez cu delicateţe rana. Şi încheietura, şi mâna sunt duble faţă de mărimea lor normală.

– Au. Ar putea fi ruptă.

– Pot să o îndoi.

– Eşti bine?

– O noapte de rahat.

Îşi ia berea de pe masă şi ia o gură mare.

– Unde-i Tyler? întreb eu, începând să-l bandajez.

– Este indispus.

– S-a mai întâmplat ceva?

– E bine. Treabă ca de obicei.

– Doar o petrecere, deci? Îi simt privirea pe mine, în timp ce întind cu grijă tifonul pe pielea lui. Să-mi spui dacă-i prea strâns.

– De ce eşti de acord cu toate astea?

Mă opresc şi întâlnesc ochii lui argintii, care ameninţă să mă tragă în ei, şi-mi feresc privirea. Când iau decizia trebuie să fiu departe de cele două motive de distragere care doar mi-ar îngreuna plecarea.

– Nu sunt sigură că sunt încă.

– Nu te-am crezut genul.

– Nu sunt, este la fel de surprinzător şi pentru mine, dacă vrei să ştii adevărul.

– Mereu.

O parte a gurii lui se ridică în timp ce eu îi bandajez cu grijă încheietura şi mâna.

– Spune mincinosul deviant.

– Unii oameni nu suportă adevărul. Îşi goleşte berea. Este mai bine să-i laşi să numere oi.

– Mereu aşa de misterios.

– Eşti suficient de deşteaptă să faci diferenţa între adevăr

şi ficţiune. Îmi opresc mâinile.

– După seara asta nu mai sunt aşa de sigură, dar este un compliment rar venind dinspre tine.

– Nu las scula să-mi influenţeze judecata.

Ne susţinem privirile câteva secunde îndelungate cât eu trag mai multe concluzii. Amândoi au luat decizia de a mă duce acolo în seara asta. Împreună. N-are nimic de-a face cu relaţia noastră sexuală. Inima mea cântă la sentimentele care iau avânt la gândul ăsta.

– Poţi să ai încredere în mine, zic eu, prinzând clema de metal peste bandaj.

– Ştiu că cer mult.

– La fel şi a păstra secretele tale.

– Nu-mi cunoşti secretele.

– Ştiu ce cred că ştiu şi asta-i destul.

– Şi ce crezi că ştii?

În ultimele ore m-am holbat la tavanul lui Sean, sortând prin învăţăturile lui subtile din ultimele şase săptămâni. A încorporat credinţele
„clubului” în curtea pe care mi-a făcut-o şi a făcut-o în cele mai eficiente metode, dându-mi cu linguriţa până când am ştiut ce reprezintă ei la nivel colectiv, fără să mi-o spună direct.

– Că eşti sus într-o organizaţie de neadaptaţi pe drumuri lăturalnice, care fac fapte rele pentru a realiza fapte bune.

Nu-s deloc surprinsă când îmi răspunde cu tăcere.

– Deci ce se întâmplă acum?

Îmi citeşte întrebarea şi n-are nimic de-a face cu descoperirea din seara asta.

– Eu nu sunt Sean.

– Adică?

– Nu stau la taclale. Îşi goleşte berea, în timp ce eu îi prind bandajul un pic mai strâns. Dar mi-ar prinde bine un duş.

Nu sunt sigură ce insinuează. Este evident că are nevoie de ajutorul meu ca să se dezbrace din cauza rănii, dar nu-s dispusă să merg mai departe până nu înţeleg ce trebuie să înţeleg.

Se ridică şi ia cu stângăcie o altă bere din frigider. Se foloseşte de marginea blatului să deschidă sticla şi o dă pe gât ca pe apă, apoi o ia spre scări şi eu îl urmez timidă. Odată în camera lui, privesc în jur profitând să trag cu ochiul în lumea lui. Sute de cărţi sunt pe rafturile de lângă staţia lui spaţială plină cu monitoare imense. Pe masa mică de alături sunt trei laptopuri

care se încarcă. Geamătul de durere din încăperea alăturată mă opreşte din a mă uita mai curioasă în jur şi mă duc la el în baie, unde îl văd descălţându-se de ghete. Se apleacă să-şi scoată şoseta şi-şi pierde

echilibrul, şi sticla de bere se loveşte de blat când încearcă să se ţină. Râd, sprijinindu-l de şolduri cu mâinile şi, cu eforturile noastre, rămâne drept. Îmi zâmbeşte leneş pe jumătate, ochii i se fac sticloşi.

– La dracu', mâna mea stângă chiar are nevoie de cea dreaptă.

– Sunt sigură că alcoolul pe care l-ai supt nu te ajută.

Trebuia să fi pus gheaţă pe ea mai întâi, zic eu eliberându-l de cealaltă şosetă.

– Poate să aştepte până dimineaţă.

– Chiar n-ar trebui.

– Cecelia, zice el expirând mai mult o rugăminte şi cedez. Sunt la fel de istovită şi îmi doresc ca mintea mea să mă lase să dorm.

Mă duc în spatele lui, îi desfac blugii strâmţi şi trag de ei peste coapsele musculoase împreună cu chiloţii, apoi îl ocolesc şi-i dau jos tricoul. Mă priveşte mut şi dau drumul la duş, ţinând mâna sub duză. Îşi petrece mâna sănătoasă în jurul meu, ridicându-mi tricoul pentru a-mi mângâia pielea de pe abdomen.

– Mulţumesc. Sunt bine acum. Dacă vrei să pleci.

Atingerea este aşa de senzuală, dulce, şi ca răspuns îmi dau jos tricoul. Ochii lui scapără când mă priveşte goală. Este prima dată când suntem singuri şi goi de când am făcut sex şi nu-mi pot lua ochii de la el. Dar trebuie, aşa că mă întorc cu spatele la el şi-mi sprijin capul de umărul lui cât apa se încălzeşte. Când apa e suficient de caldă, îmi dă drumul şi intrăm în duş. Înclin duza, ca majoritatea apei să curgă pe corpul lui. Eu am făcut deja duş.

„Cu un alt bărbat, Cecelia. Colegul lui de apartament şi cel mai bun prieten al lui."

Asta nu poate şi nu se va termina bine. Doar dacă nu-l cred pe Sean, doar dacă nu-i cred pe amândoi. În capul meu se învârt prea multe rotiţe şi hotărăsc să le las să zboare, împreună cu întrebările mele persistente despre întâlnire în timp ce săpunesc buretele şi încep să-l spăl din cap până în picioare. Fără să mă grăbesc, încep cu pieptul şi cobor, incapabilă să evit imaginea penisului trezindu-se la viaţă. Corpul meu începe să tânjească la amintirea schimbului dintre noi de mai devreme din Camaroul lui, sfârcul meu în gura lui, capul lui mişcându-se lent cât eu îl

strângeam pe mine.

– Sean a fost al treilea pentru mine, mă uit la el cu subînţeles. Asta înseamnă că tu ai fost al patrulea. Înainte de voi doi, am fost în două relaţii separate şi monogame, ceea ce pentru tine poate părea plictisitor, dar... Clatin din cap. Oricum, ideea este că eu nu mă culc cu oricine. Şi în ziua aia... n-am mai făcut niciodată aşa ceva. N-am fost niciodată în această poziţie. Sunt genul de fată care este cu un tip pe rând.

Tăcere. Nemernicul nu o să-mi uşureze situaţia.

– Ştiu că pare ipocrit, dar dacă te culci cu oricine, eu nu pot... Gesticulez între noi. Eu nu... Nu cred că pot să fac *asta*.

Se uită la mine fără să vorbească, fără să mă ajute vreun pic, în timp ce eu evit cu grijă erecţia lui şi îi spăl coapsele musculoase. Ţine mâna rănită departe de apă cât eu îl înconjor, urcând cum am coborât, îndrăznind să mă uit la el prin apa care curge. Nici urmă de zâmbetul lui de mai devreme, doar atenţia lui concentrată când mă ridic şi-i înclin capul spre spate, udându-i părul negru. Apa curge peste corpul lui, în timp ce înălţimea lui mă domină, tentaţia personificată.

Îmi este aproape imposibil să rezist impulsului de a mai muşca o dată.

Torn şampon în mâna ce-mi tremură, apoi întind degetele pe scalpul lui, simţindu-l cu expiră pe pieptul meu. Este o agonie completă să fiu aşa de aproape de el cât mă agăţ strâns de ce a mai rămas din standardele mele morale. După ce este curat, ies, ştergându-mă înaintea lui şi apoi îl şterg fără să mă grăbesc, fără să mă deranjez să-i găsesc nişte boxeri pentru că ştiu cum îi place să doarmă. Excesiv de grijulie îi pun pastă de dinţi pe periuţă şi el dă ochii peste cap, dar o ia cât eu fac gargară cu nişte apă de gură. Ies din baie şi simt ochii lui urmărindu-mă în vreme ce mă îndrept şi-i trag cearceafurile mototolite. După ce se bagă în pat, mă aplec şi-l sărut pe frunte, ştiind că nu-i va plăcea. Şi nu-i place, alungând actul maternal şi uitându-se urât la mine.

Nu mă pot abţine şi râd, îi ating nasul cu părul meu ud ca să sfidez aerul lui rece. Mă retrag, rămânând deasupra lui, şi văd cum îi tresar buzele înainte să mă apuce de gât şi să-mi tragă gura spre a lui. Pătrunde adânc, aprinzându-mă. Un geamăt îmi scapă de pe buze în timp ce el mă sărută profund, apoi îmi dă drumul şi-şi aranjează perna.

– Ai nevoie să rămân?

– Eu nu sunt Sean.

Încuviinţând din cap, mă îndepărtez.

– Dacă ai nevoie de mine, ştii unde mă găseşti.

Simţind o mică înţepătură din cauza respingerii lui, străbat holul şi-l văd pe Sean mişcându-se în pat, trăgând cearceaful

pentru a-mi face loc.

– E bine?

– E bine.

Se întinde spre mine şi mă trage în braţele lui şi în câteva minute adorm.

Capitolul 30

Sean a plecat într-o drumeţie în dimineaţa asta, iar eu am hotărât să rămân să văd ce face Dominic. Şi-a petrecut întreaga dimineaţă în dormitorul lui. Ştiu că-l doare. După ore de aşteptat în van ca el să apară, urc scările cu arsenalul în mână şi bat la uşa lui.

– Da? se aude din spatele uşii.

Deschid suficient cât să bag o cană de cafea prin ea.

– Cafea *neagră,* zic eu, iar

el o ia. Împing farfuria.

– Ouă *moi*. Mazăre *rece ca gheaţa.*

Ultima oară strecor pe uşă mâna mea.

– Femeie?

Las şi întrebarea, şi mâna mea atârnând în aer.

– Femeie? flutur mâna, cu un zâmbet pe faţă.

Chicotind, mă trage în camera lui şi în poala lui unde stă la biroul lui, cu micul-dejun lângă tastatură.

Trece cu mâna sănătoasă de-a lungul spatelui meu şi prin vârfurile de păr, în timp ce eu pun mazărea pe încheietura lui. Tresare la contact.

– Rău?

– Doare ca dracu'.

Starea lui s-a îmbunătăţit considerabil faţă de azi-noapte şi sunt recunoscătoare.

– Aşa-ţi trebuie. De ce ai înnebunit aşa?

– Sunt temperamental.

– Nuuuu, nu tu.

– Da, păi, idiotul ăla aproape că l-a omorât pe Sean.

– Atunci mă bucur că i-ai rupt maxilarul.

Vreau să mă ridic ca să-şi poată mânca micul-dejun, dar mă opreşte, manevrându-mă în poala lui înainte de a-şi ridica

furculiţa şi de a începe. Mirosul lui curat mă invadează cât stau prinsă în braţele lui.

Mă uit prin camera lui la lumina zilei. Zăresc biblioteca peste umărul lui care ocupă un întreg zid.

– Deci bănuiesc că lectura este un hobby?

– Ai putea spune asta.

– Şi un hobby de-al meu. Clatin din cap. Trebuie să o recunosc, voi, băieţi, mă surprindeţi de fiecare dată.

– De ce, pentru că nu suntem nişte analfabeţi cu caziere imense?

– Prezentarea voastră este înşelătoare şi... eficientă.

Presupunerile altor creduli ca mine îi ajută să rămână ascunşi la vedere. În cel mai rău caz, par nişte delincvenţi de 20 şi ceva de ani, dar ăsta nu-i tot adevărul. Oamenii cred ce vor. Băiaţii nu se luptă sau nu-şi negociază reputaţiile, pentru că rămân în întuneric. Şi întunericul este terenul lor de joacă.

– Nu te pot vedea într-un campus universitar. Ţi-a plăcut în Boston?

– A fost bine.

Bagă pâinea prăjită în gălbenuş şi apoi în gură.

Mă uit peste umăr când el îşi înghite repede ouăle.

– Bun?

Încuviinţează din cap.

– Mulţumesc.

– Cu plăcere. Mă uit la monitorul lui. Ce faci?

– Iau micul-dejun.

– Doamne, dau ochii peste cap. Niciodată n-am să primesc un răspuns direct.

– Obişnuieşte-te!

Dă deoparte farfuria goală şi mişcă mouse-ul. Monitorul prinde viaţă şi apar linii de cod.

– Doamne, arată ca Matrix. Ce este asta?

– Nu ştiu, n-ai ales încă culoarea pastilei.

Continuă să se uite la monitor. Aproape tot monitorul este negru. Fără linkuri de browser, fără nimic. Doar numere apărând, algoritmi, şi el pare să-i citească cu uşurinţă.

– Este o uşă prin spate, zice el, mişcând mouse-ul.

– O uşă prin spate.

– Spre unde vreau să fiu.

– Ăsta-i dark webul?

O parte a gurii lui se ridică, indicând cât de neştiutoare sunt.
– Este web-ul meu.

– Eşti un păianjen?

– Cu dinţi.

Mă muşcă de umăr, iar partea mea inferioară pulsează.

– Deci tu eşti creierul, nu?

– Nu îmi acorda aşa mult credit.

Comentariul lui este urmat de mai multă tăcere înnebunitoare. Ştie că habar nu am la ce ne uităm şi aşa sunt în siguranţă în privinţa secretului lui.

Încă în poala lui, trec cu mâinile peste gâtul lui musculos şi peste umeri. Poartă doar nişte pantaloni de trening negri, oferindu-mi libertatea de a-l atinge şi exact asta fac. Mă lasă, pielea lui este mătăsoasă, numai linii şi muşchi sculptaţi. Penisul i se întăreşte sub mine, dar el ignoră asta, apăsând pe mouse până mă aşază cu faţa înainte, apoi îmi dă ordin să scriu. După duş, am hotărât să nu port chiloţii de aseară, aşa că singurul lucru care ne separă este materialul pantalonilor lui, care ar putea la fel de bine să nu existe. Incapabilă să ignor electricitatea ce goneşte prin venele mele, inspir greu, sfârcurile mi se întăresc cu fiecare ordin şoptit. Mă instruieşte cu uşurinţă, într-o simfonie de mişcări planificată cu grijă până când pare satisfăcut. Facem asta cam o oră, corpul lui reacţionând la atingerile mele furate, dar continuă să se concentreze la sarcina noastră, în timp ce eu tresar de nerăbdare. În aceste minute, mă ud şi mai tare, privind pe furiş la el pentru a-i studia genele negre şi perfecţiunea feţei lui. Să nu-l ating înseamnă să mi se ceară prea mult, dar el mă înghionteşte când îmi pierd concentrarea, degetele mele continuând să muncească în timp ce eu încep să tremur de nevoie. Sunt sedusă fără speranţă când el murmură:

– Bun, mulţumesc.

– Cu plăcere.

Mi-am schimbat poziţia de câteva ori pentru confortul lui, dar probabil că a obosit să stau pe scaunul lui şi, în acest moment, sunt îngrozită de mizeria pe care am făcut-o în poala lui. Mă ridic lent când el îşi îngroapă nasul în părul meu, trăgându-mă înapoi pe el. Respiraţiile mele sunt sonore când el în sfârşit îşi acceptă erecţia din pantaloni şi curentul violent dintre noi. Agăţându-mă cu disperare de voinţa mea, vreau să

vorbesc când el mi-o ia înainte:

– Nu.

Întorc capul, absorbind dorinţa care mă întâmpină şi ştiu că acest „nu” are de-a face cu întrebarea mea de azi-noapte. Ochii noştri rămân conectaţi, în timp ce mă strânge mai tare de talie.

– Ştiu ce ţin, îi ştiu valoarea, şopteşte el, cuvintele lui fiind aşa de intime, că pentru o secundă cred că mi le imaginez. Nu sunt un adolescent la prima lui erecţie. Şi chiar când eram, niciodată n-am încercat să dovedesc ceva cuiva folosindu-mi scula ca semn de exclamaţie. Azi-noapte ţi-am zis tot ce trebuia să ştii. Asta-i decizia ta, Cecelia, nu mi-o lăsa mie.

Stau uimită, clipind de câteva ori înainte ca el să mă prindă de ceafă, pe buzele mele căzând o respiraţie aspră înainte ca el să mă sărute.

Apăsat.

Aşa de apăsat, că mă chinuiesc să respir, să îmi păstrez minţile, în timp ce el ia şi ia, iar eu mă deschid pentru el, membrele mele înmuindu-se. În sărutul lui, pierd o parte din mine, cuvintele lui ridicându-mă deasupra pământului în timp ce limba lui mă convinge să fiu în acest moment cu el. Cu gurile lipite, îmi ridică tricoul, desprinzându-se suficient cât să mă dezbrace complet. Şi apoi buzele lui revin şi-mi capturează geamătul în timp ce se lipesc de ale mele. Îmbătată de intensitatea schimbului nostru, mă scufund în el, corpul meu se contopeşte cu al lui în timp ce el controlează ritmul cu limba lui. Îmbrăţişată, înconjurată, pieptul mi se ridică şi coboară cu el, în vreme ce plutim spre ape adânci.

Mă ia pe după gât şi mă ridică, dându-şi jos pantalonii. Apucându-l strâns, geamătul lui ajunge în fundul gâtului meu cât eu îl strâng de la bază la vârf. Se mişcă în mâna mea, pipăindu-mi păsărica, masând cu podul palmei clitorisul, în timp ce mă penetrează cu un deget. Întrerupând sărutul, un geamăt zgomotos îmi scapă, în timp ce degetele lui cuceresc şi capul îmi cade pe spate pentru a se sprijini în scobitura gâtului lui. Ne muncim unul pe celălalt într-o frenezie înainte ca el să dea înapoi, dând un ordin sacadat.

– Sertarul de lângă pat.

Mă ridic într-o secundă, scoţând un prezervativ din cutie, mă întorc grăbită unde stă el pe scaun. Îngenunchind, ridic privirea spre el, luându-l în mână o secundă înainte de a-l lua în gură. Şoldurile lui reacţionează la contact.

– La dracu’, scrâşneşte Dom.

Îmi strâng buzele în jurul lungimii lui înainte de a-l înghiţi

adânc.

Trece cu degetele peste buzele mele întinse în timp ce-l sug adânc înainte ca lăcomia mea să câştige şi să-i dau drumul cu un pocnet. Rulând plasticul peste penisul lui, mă ridic şi el mă întoarce, masându-mi fundul, întinzându-mă, palpând cu degetul mai jos, intrând pentru a mă pregăti. Pricepând semnul lui, mă apuc de mânerele scaunului în timp ce el îşi

aliniază erecţia groasă la intrarea în mine şi eu alunec lent pe el, unghiul şi intruziunea întinzându-mă la maximum.

Când sunt aşezată, un suspin îmi scapă chiar când de pe buzele lui se aude un geamăt pe ceafa mea. Se ridică de la birou, ancorându-ne cu picioarele de podea, apoi ne apleacă pe amândoi în scaun, aşa încât să fiu practic întinsă deasupra lui. Împinge în sus chiar când eu încep să mă mişc şi mi se taie respiraţia, strigându-i numele.

– Tu, gâfâie el cu vocea aspră.

Aprecierea din acel cuvânt îmi este de ajuns. Este tot ce-mi trebuie.

Trece cu mâna sănătoasă peste pieptul meu, cuprinzându-mi sânul înainte de a aluneca în jos unde suntem conectaţi. Atingerile lui sunt metodice, lente, amănunţite. Să-l simt este incredibil, şi doar îmi sporeşte avântul generat de recunoaşterea lui. Nu poate să fie Dominic.

Dar este.

Acesta este

el.

Cu corpul încordat, degetele mele de la picioare se strâng la fiecare mişcare. Senzaţia de a-l avea sub mine mă copleşeşte, în timp ce mă posedă delicat, corpul meu alunecă pe pieptul lui. Ondulându-mi şoldurile, îi răspund la fiecare mişcare până când amândoi cedăm, având nevoie de mai mult. Intră mai adânc, în timp ce cu degetele mă atinge, urcând şi coborând pe clitorisul meu ud. În cameră se aud doar respiraţiile noastre, şi coboară mai jos cu degetul, adăugându-l la întinderea provocată de erecţia lui şi mă cutremur.

– Dom... Dooooamne!

Tremur din cap până în picioare când mă muşcă de umăr. Orgasmul meu creşte chiar când el pompează în mine, încurajându-mă să călăresc valul ce trece peste mine. Am nevoie de toată forţa să nu mă moleşesc după ce cobor, dar senzaţia dată de el, gâfâielile lui în urechea mea, mă alimentează, rotesc şoldurile şi îl strâng cu mâna de baza penisului.

– La dracu’, mormăie el pompând în sus, ridicându-ne pe amândoi de pe scaun o dată, de două ori.

Expiraţia lui este o predare totală pe gâtul meu când

termină.

Uluită, întorc capul pentru a primi sărutul lui strivitor, tâmplele umede, un strat subţire de transpiraţie acoperindu-ne pe amândoi. Când ne desprindem, ne uităm satisfăcuţi unul la celălalt. Şi apoi lent, aşa de lent, colţurile buzelor lui se ridică complet, lăsându-mă fără simţire. Este primul lui zâmbet autentic şi fac o poză mentală, ştiind că va fi o imagine pe care nu o voi uita niciodată.

Mă ridic şi mă duc la baie după un prosop, udându-l cu apă caldă înainte de mă întoarce chiar când el aruncă prezervativul. Ia prosopul oferit de mine, curăţându-se în poală, apoi îşi trage pantalonii pe el. Habar neavând cum să mă comport după ce am făcut sex cu Dominic, mă pregătesc pentru cuvinte mitocăneşti prin care mă dă afară cu cruzime, dar el mă surprinde luându-mă de gât, trăgându-mă spre el şi sărutându-mă. Mă aştept să fie ceva scurt, dar gurile noastre rămân unite şi-l sărut cu ardoare înapoi. Stăm în centrul dormitorului lui de parcă-i din nou primul nostru sărut, explorându-ne. Cu avantajul ambelor mâini, trec cu ele peste pieptul lui spre umflătura în creştere din pantalonii lui. Toate urmele acelui zâmbet dispar când ochii lui argintii aproape se închid.

– Du-te pe pat!

Capitolul 31

Dominic mai dă o pagină în timp ce eu alunec cu degetul peste părul de pe abdomenul lui şi peste abdomenul tonifiat. Observ titlul, *1984* de George Orwell, cât stau întinsă în diagonală, cu faţa la el care stă lipit de tăblia patului. Este aceeaşi poziţie în care stau de vreo zece minute în timp ce el mă ignoră cu neruşinare de când am ieşit de la duş. Afară este o furtună puternică, din dormitorul lui pare noapte afară. Ploaia bate în acoperiş, în vreme ce el dă o altă pagină. Singura lumină din cameră vine de la screensaver şi de la o mică lampă de lângă pat.

– Ai să mă ignori cât citeşti toată ziua?

– Da, zice el cu o umbră de zâmbet pe buze.

– Păi, atunci am lucruri mai bune de făcut.

Vreau să mă ridic şi mâna lui alunecă pe spatele meu înainte de a-mi strânge curbura fundului. Închid ochii amintindu-mi ultimele câteva ore aflată la mila lui. Sunt inflamată, mai mult decât inflamată, mi-a tras-o până la ultimul strop de viaţă. Strălucirea mea se diminuează considerabil când prin minte îmi trece Sean şi în acele secunde mă paralizează vinovăţia. Nu pot să-mi dau seama deloc cum va fi asta în regulă pentru el, pentru oricare dintre ei, când eu n-aş suporta niciodată să fiu în locul lor când ei îşi împart corpurile cu altcineva. Dar Sean nu-i aici şi nu ştiu dacă de asta îmi permit asemenea libertăţi cu Dominic. Încerc să-mi amintesc cuvintele pe care mi le-a spus în acea zi a întâlnirii noastre de pe plută, dar nu-mi aduc vreo uşurare. Dominic vorbeşte din spatele cărţii lui.

– Nu-i supărat pe mine. Şi nici nu va fi. Şi n-ai nimic mai bun de făcut. Vântul bate în jurul casei.

– Nu s-a întors din drumeţie. Au trecut ore şi este furtună. Crezi că-i

bine
? Dominic mai dă o pagină, citind cu viteza luminii.
– Să ştii că este o bădărănie să ignori o întrebare directă.
– Este o întrebare stupidă. Nu răspund la întrebări stupide.
– Eşti un tip rar de nemernic.

Un rânjet arogant.

– Un tip rar de nemernic pe care nu te poţi opri din a i-o trage.

– Este nevoie de doi, zic eu trecând cu degetul peste betelia pantalonilor lui. Aparent, i se pare nepotrivit să *citească* gol. De ce m-ai urât?

Privirea lui se mută de la pagină la mine.

– Cine zice că nu te urăsc?

– Eu. Îl încalec, îi iau cartea şi o arunc în spatele meu. Ochii lui scapără enervaţi când eu mă las în jos şi planez deasupra lui, punându-mi mâinile pe umerii lui pentru a-l ţintui. Şi dacă asta-i cel mai aproape de o întâlnire cu tine, minimumul pe care-l poţi face este să porţi o mică conversaţie cu mine.

– O întâlnire, chicoteşte el misterios şi asta doare. Latri la copacul greşit.

– Ştiu, ştiu, tu nu eşti Sean. Ochii lui se fixează pe ai mei.

– Nu sunt.

– Atunci spune-mi cine eşti.

– Ştii cine sunt.

– Un tocilar şi un introvertit cu maniere îngrozitoare şi gusturi excelente la muzică. Tu ai fost DJ-ul la petrecerea de unde m-ai dat afară, nu-i aşa?

El încuviinţează din cap.

– Munceam.

– Până m-ai văzut pe mine? Încă o ridicare a bărbiei.

– Ai avut vreodată o iubită?

– Când eram mai tânăr şi credeam că a mi-o trage înseamnă raiul pe pământ.

– Ai fost vreodată îndrăgostit? Tăcere.

– Asta nu-i o întrebare stupidă.

– Este dacă iubirea ţi se pare irelevantă.

– De ce este iubirea irelevantă?

– Pentru că nu mă interesează.

– Ce te interesează?

– Cartea pe care o citeam.

Pufnesc şi mă dau jos din poala lui să iau cartea înainte de a i-o da. Îşi reia cititul în timp ce eu o iau spre uşă.

– Alege una, zice el când vreau să pun mâna pe clanţă.

– O ce?

Gesticulează spre rafturi.

Frustrată, îmi trec mâinile peste faţă.

– Mă înnebuneşti.

Mă îndrept spre raft şi mă uit la colecţia lui. Mă opresc când văd nişte titluri cunoscute.

– Ai o întreagă secţiune de cărţi romantice. Chicotesc şi iau o carte din raft. Când o deschid, pe podea cade un bon. Analizându-l, văd că tocmai a cumpărat zece cărţi şi a cheltuit câteva sute de dolari alegând nişte cărţi cartonate în loc de broşate. Tocmai le-ai cumpărat?

Rămâne cu ochii la cartea lui.

Este o întrebare stupidă. Şi răspunsul este aşa de evident, dar nu mă pot abţine.

– Le-ai cumpărat pentru mine? Tăcere.

Şi din nou, plutesc peste pământ cât el continuă să citească, prefăcându-se indiferent. Dar acum ştiu că nu-i aşa şi asta schimbă totul. Sub mască se află un bărbat care a fost atent, *foarte* atent la mine.

Mai dă o pagină şi trage o pernă goală aproape de umărul lui. Vrea să citesc cu el, în patul lui. Şi ce mod mai frumos să-ţi petreci o zi cu vreme furtunoasă decât cuibărită în pat cu un bărbat superb şi să te pierzi în cuvinte.

Ore mai târziu, el este la a doua carte şi eu sunt adâncită într-un suspans erotic, respiraţia mi se precipită când dau pagina şi încep să tânjesc. Mirosul lui Dominic mă învăluie când întind mâna timid şi trec peste pieptul lui. Aşa am fost, atingându-ne unul pe celălalt ocazional de când m-am aşezat lângă el. Dorinţa curge prin mine când ajung la partea unde explodează toată tensiunea delicioasă şi atunci îi simt sărutul pe abdomen, ochii mei plutesc de la pagină când el mă trage spre marginea patului, desfăcându-mi picioarele.

Vreau să las cartea jos şi el smuceşte din bărbie.

– Continuă să citeşti!

Coboară capul în timp ce eu încerc să reiau cititul cât el mă desface, împingându-şi limba în centrul meu. Sunt deja aproape când el începe să-mi lingă clitorisul. Lăsând cartea pe piept, îmi

bag mâinile în părul lui şi el se opreşte, ordinul din ochii lui fiind clar, aşa că ridic cartea. Coapsele îmi tremură cât încerc să citesc paragraful pentru a treia oară. Degetul lui gros intră în mine când eroul începe să i-o tragă, trăgând-o de păr, tachinând-o cu

cuvinte vulgare. Cuvintele se înceţoşează din nou în timp ce eu mă pierd în tortura lui Dominic, mintea mea, mult mai interesată de propria poveste.

Îmi cuprinde clitorisul între buze, sugând puternic, iar mie îmi scapă cartea din mână. Doar imaginea lui este suficientă să-mi fie imposibil să-i urmez ordinul.

– Dom, îl implor eu când el opreşte orice mişcare, dar el nu se mişcă.

Doar când iau cartea el reîncepe, trecând cu degetele de-a lungul buzelor mele pentru a mă desface înainte de a-şi pleca capul şi de a-mi lua cu asalt clitorisul cu limba.

Foarte conştientă de fiecare atingere a lui, termin pe limba lui şi mă pierd cu totul când aud sunetul unui prezervativ desfăcut înainte ca el să intre lent în mine. În câteva secunde face de ruşine eroul din carte în timp ce mi-o trage cu un abandon necruţător.

La doar câteva mişcări de-ale lui în mine arunc cartea în cameră, fără să-mi pese de sfârşit.

Capitolul 32

Ziua petrecută în patul lui Dominic este complet neaşteptată şi absolut încântătoare. Facem un mic picnic pe halatul lui după ce comandăm mâncare thailandeză şi apoi el rulează un joint. Sătui, stăm întinşi pe spate, amândoi ascultând şi discutând despre Pink Floyd. Entuziasmul lui Dominic nu scade deloc în timp ce îmi explică ideile lui despre unele dintre versurile din melodiile mai criptice.

Privim la tavan, mâinile ni se ating, geamul este larg deschis, iar muzica se duelează cu ploaia care cade.

Este una dintre cele mai bune zile pe care le-am trăit vreodată, doar să fiu lângă el, cu atingerile noastre, frenezia sărutărilor, partidele de sex interminabile, râsul nostru îmbogăţeşte conversaţiile şi rarele zâmbete pline pe care le obţin de la el când mă lasă. Ziua asta a fost uimitor de intimă. M-a lăsat să arunc o privire în lumea lui. Ca şi Sean, Dominic nu este deloc cum credeam eu că este. Dincolo de exteriorul lui remarcabil, dar ostil, se află mult mai mult. Este un idealist la fel ca Sean şi în conversaţii văd impresia, impactul pe care fiecare l-a avut asupra celuilalt. Invidiez această încredere pe care fiecare o are în celălalt. Azi-noapte, când Sean mi-a spus că are nevoie de încrederea mea dincolo de orice altceva, am crezut că am înţeles, dar nu în felul în care Dominic m-a ajutat să înţeleg astăzi cu doar câteva comentarii despre Sean în conversaţiile noastre. Şi o parte din minte este alinată de asta, nu doar de modul în care au grijă unul de celălalt, dar şi de propriile mele motive egoiste.

Poate că mă pot da liber de la unul la altul nu doar pentru ceea ce simt ei pentru mine, ci şi pentru felul în care se iubesc şi se respectă unul pe celălalt.

Sau poate mă folosesc de asta ca scuză să încerc să justific

participarea la asta.

Dar orice ar fi, este acolo, evidentă în legătura lor, în rudenia lor, în vieţile lor împletite.

Din boxa de pe biroul lui se aude *Wish You Were Here,* melodia ne cuprinde, făcându-mă mai melancolică, în timp ce eu îl iau pe Dominic de mână şi mă întorc cu faţa spre el. Atenţia lui rămâne la tavan.

– Nu mă urăşti. Este o afirmaţie, nu o întrebare, dar el o ignoră. Şi asta *este* o întâlnire. Şi tu te holbezi la mine. Tot timpul. Şi nu eşti aşa de crud sau înspăimântător cum vrei să pari.

Nimic, este ca şi cum este complet surd la cuvintele rostite de mine. Mereu o jigodie.

– Mă rog, concluzionez singură. Ziua de astăzi a fost uimitoare şi tu eşti un partener de lectură uimitor.

Chicotesc pentru că-s ameţită, pentru că acest bărbat mă face să mă simt ameţită, pentru că sunt fericită. Îi întorc mâna şi trec cu degetele peste palma lui. Când mă uit la el, văd că privirea lui urmărea degetele mele, apoi o întoarce la mine. Nu este obişnuit cu afecţiunea simplă şi asta mă întristează. Ne susţinem privirile câteva secunde înainte ca eu să vorbesc:

– Zilele mele ploioase sunt ale tale, Dominic. Dacă le vrei.

– Aici plouă mult, zice el după o vreme.

– Mie îmi convine. Dar zilele mele însorite sunt ale lui Sean.

– Făcând reguli înfrângi...

– Nu, nu fac reguli. Este o cerinţă, îl întrerup eu, cercetându-i ochii. Am nevoie de nişte claritate pentru mine, dar îmi doresc tare mult zile ploioase.

Îşi muşcă buza inferioară şi mai fac o poză mental.

– Deci te bagi? mă întreabă el.

Plec privirea şi tensiunea umple aerul.

– Nu ştiu.

– Este estrem de serios, mă avertizează el. Nu te juca cu asta!

– Nu mă joc.

– Bun.

Deschid gura să vorbesc şi încremenesc când aud sunetul Novei lui Sean intrând în cameră pe geamul deschis. Odată cu sosirea lui mă apuc să adun gunoiul şi alte dovezi ale zilei noastre. Luând punga din coşul de lângă biroul lui Dominic, arunc în grabă mâncarea comandată şi sticlele goale de apă.

Îi simt ochii asupra mea şi inima mea vinovată bate într-un ritm haotic, învârtindu-mă prin cameră.

O privire la maxilarul lui ferm şi ochii reci îmi dau de ştire că este supărat că nu-l cred. Că nu-l cred pe Sean. Că încă nu sunt convinsă că asta nu-mi va exploda în faţă. Făcându-mă mică, leg punga chiar când Sean urcă

scările acoperite de covor. Uşa este pe jumătate deschisă când el se uită înăuntru. Este ud din cap până în picioare şi mă întâmpină cu un zâmbet auriu.

– Salut, pisoi.

– Bună, zic eu, plecând privirea când el se apropie. Nu pot să fac asta. Nu pot.

Dar dacă ăsta-i adevărul, de ce simt că inima mea este în stare? Corpul meu a cedat uşor la idee, dar vinovăţia din capul meu nu s-a oprit niciodată.

Mintea mea se linişteşte la cuvintele lor, acţiunile şi reacţiile lor, nu cu gândirea mea şi, la un moment dat, asta trebuie să se schimbe dacă vreau ca lucrurile să funcţioneze. Sean aşteaptă răbdător, dar eu nu reuşesc să mă uit la el. Pe sub tricoul curat al lui Dom sunt goală, o indicaţie sigură că temporar am schimbat tabăra şi patul.

Răspund cu singura replică sigură pe care mi-o oferă creierul meu.

– Ai fost plecat mult. Te-ai distrat astăzi?

– Da, m-am distrat; drumeţia perfectă. Şi apoi am avut nişte treabă, tu?

Încuviinţez din cap şi emoţia îmi înfundă gâtul. Neştiind ce să fac, nu mă uit la Dominic să văd părerea lui despre situaţie. După o altă tăcere dureroasă, Sean îmi ridică bărbia şi clatină hotărât din cap, apoi se apropie să mă sărute. Buzele lui sunt moi, ochii mi se umezesc de la mirosul lui când se retrage.

– Încă încerci să faci pace cu diavolul? Încuviinţez solemn din cap.

– Îmi doresc tare mult asta.

– Sunt doar al tău, Cecelia. Cuvinte, cuvintele perfecte de la un bărbat perfect pe care nu mai simt că-l merit. Încuviinţează peste umărul meu la Dom, apoi şopteşte moale: Noapte bună, omule.

Deschid gura chiar când el pune mâna pe clanţă pe partea cealaltă şi închide uşa cu mine pe interior.

Şocată, stau nemişcată câteva secunde şi, când mă întorc, văd că Dominic se uită la mine, apoi trage o pernă lângă umărul lui. Mă urc înapoi în pat lângă el, zâmbetul meu se lărgeşte

chiar înainte ca el să stingă lumina şi să se întindă după mine.

Capitolul 33

– Aia, zice Layla când eu ies pe uşa cabinei de probă şi păşesc în faţa unei oglinzi mari.

Tessa, proprietara magazinului, încuviinţează în semn de acord de la casa de marcat a micului magazin, în timp ce eu mă uit critic la cum sunt îmbrăcată într-o rochie de un galben pal care îmi îmbrăţişează toate curbele. M-am tonifiat datorită drumeţiilor lungi cu Sean. Culoarea rochiei face să-mi pară pielea bronzată mai intens şi îmi scoate în evidenţă ochii albaştri.

– Da, asta.

Layla îmi zâmbeşte viclean şi se apropie, ca să nu audă Tessa.

– Pentru care este asta?

– Sean. Mă duc la ei după ce plecăm şi gătim pentru băieţi înainte de artificiile din seara asta.

Caută printre umeraşe şi zâmbeşte.

– Dacă nu mi-aş iubi idiotul de logodnic aşa de mult şi nu i-aş fi văzut pe tâmpiţii ăia doi crescând, aş fi geloasă.

Layla este ceva mai mare decât mine, abia a făcut 30 de ani, dar în întâlnirile noastre precedente eu nu-mi dădusem seama de diferenţa de vârstă. Din conversaţiile noastre, am înţeles că ea este în „club” de la început. Merge pe totul sau nimic când vine vorba de frăţie şi în ultimele câteva săptămâni am petrecut mai mult timp împreună. Este singura persoană în afară de Tyler care ştie motivul zâmbetului meu de la brunch-ul de duminică.

Secretul că sunt într-o relaţie poliamoroasă.

Ceea ce-i ciudat şi minunat, palpitant şi înspăimântător în acelaşi timp.

Îmi sună telefonul şi îl scot din partea aflată pe scaunul de

lângă cabina de probă pentru a refuza un apel video cu mama. O evit ca pe ciumă din cauza relaţiilor mele actuale şi pentru că nu vreau să împărtăşesc nimic din asta cu ea. De când am ajuns la pubertate până acum, am condamnat-o în tăcere pentru că mi-a împărtăşit poveşti etalând promiscuitatea ei flagrantă şi acum n-am nici un drept să o judec. Nici măcar o dată n-am apreciat faptul

că a jucat mai mult rolul de prietenă decât de mamă în această privinţă şi mi-a împărtăşit prea multe. Şi este greşit. N-ar trebui să o pedepsesc pentru că acum înţeleg mai bine. Dar o parte din mine vrea să creadă că circumstanţele mele sunt diferite. Că relaţiile mele sunt diferite. Scot carnetul de cecuri din portofel, alung vinovăţia şi văd un mesaj apărând când îi dau cecul proprietarei, care n-a făcut decât să se învârtă în jurul nostru de când am intrat pe uşă.

Mama: *Voiam doar să-ţi văd faţa. Încetează să-mi ignori apelurile. Asta-i o prostie, fetiţo, sună-mă sau vin din Atlanta în NOAPTEA ASTA.*

Tastez rapid un

răspuns. Eu: *Scuze. Te*

sun mai târziu.
Mama: *Asta ai spus săptămâna trecută.*
Eu: *Te sun. Promit!*

După ce Tessa încasează, Layla rupe eticheta. Rochia costă mult peste cât aş cheltui în mod normal pe orice obiect de îmbrăcăminte, dar sub influenţa lui Sean, fac cumpărături doar local acum. Ceea ce înseamnă că plătesc cu 30 de dolari în plus la acest magazin din centru pentru o rochie şi pompez bani în economia locală pentru a sprijini proprietarii de mici afaceri.

Dar când eu şi Layla am intrat şi am început să ne uităm la preţuri, teama din comportamentul Tessei şi speranţa din ochii ei erau reale. Era aşa de evident că era disperată să facă o vânzare, ceea ce m-a făcut să mă simt bine că cumpăr şi îngrozită pentru ea că nu va dura. În timp ce plătesc, aflu contextul în care a moştenit magazinul bunicii ei când aceasta a murit şi l-a refăcut, băgând toţi banii în refacerea micului magazin. Tessa nu este cu mult mai mare decât mine şi nu mă pot abţine să nu empatizez cu ea când se aprinde povestind, din vocea ei reieşind clar emoţia.

Îmi propun să-i povestesc lui Sean despre asta, nu pentru meritul de a face cumpărături aici, ci pentru că ştiu că el poate să facă ceva în legătură cu asta. Crăciunul vine în fiecare

trimestru pentru câteva afaceri locale alese în Triple Falls, majoritatea afaceri deţinute de rude ale frăţiei, ca să-i ajute să supravieţuiască. Asta am aflat la o zi de când ştiu secretul.

Cum mi s-a promis, am primit răspunsul la o altă întrebare persistentă. *Tyler* este Călugărul. Şi mi-am dat seama de asta în ziua în care eu şi el dădeam cecuri respectivelor afaceri, ceva ce Sean nu voia ca eu să ratez.

Până la sfârşitul zilei, am înţeles de ce. Voia să fiu martoră direct la motivul pentru care fac ceea ce fac.

Pe durata şi până la finalul acţiunii am plâns în hohote când proprietarii de magazin dădeau buzna pe uşă cu lacrimi în ochi. Fiecare a avut de spus cuvinte de recunoştinţă când au acceptat cecurile.

Dar misiunea lui era să joace rolul pentru adevăratul „vinovat”, Dominic.

Dominic şi magia lui de la tastatură a avut mare legătură cu asta. Sursa banilor? Corporaţii mari şi bănci care sifonează fonduri de la acţionarii şi angajaţii neştiutori. Corporaţiile şi băncile n-ar putea niciodată să raporteze furtul de teama de a nu fi examinate mai atent de instituţiile statului.

Asta-i frumuseţea hoţilor jefuitori.

L-am întrebat de mai multe ori pe Sean despre planurile lui cu compania tatălui meu. De fiecare dată a schimbat subiectul, refuzând să recunoască întrebarea, şi eu n-aş fi deloc surprinsă dacă, la un moment dat, tatăl meu ar primi o lecţie dureroasă de dreptate.

Dar asta ar însemna să lovească prea aproape de casă şi băieţii mei sunt mai ales precauţi. Nu doar asta, dar o lovitură substanţială ar putea pune în pericol şi locurile de muncă ale prietenilor şi rudelor lor.

N-am idee cum scapă basma curată cu asta, dar scapă şi au scăpat şi se întâmplă de ceva vreme. Sean susţine că de prea mult timp se află de partea cealaltă a baricadei. Administraţia ori amendează hoţii cu gulere albe prea greu, ori unii oficiali guvernamentali acceptă mită ca să ajute la ascunderea urmelor. Nimeni nu este pus sub acuzaţie şi nimeni nu plăteşte cu adevărat.

Sunt de acord fără rezerve cu logica lui, ceea ce mă face fericită că-s părtaşă la secret.

În afară de această informaţie importantă, Sean şi-a ţinut gura cu privire la treburile frăţiei, aşteptându-mi încă decizia. Nu m-am grăbit să o iau. Ei m-au ţinut la distanţă, refuzând să răspundă la mai multe întrebări până când eu nu mă decid şi nu promit loialitate. Tyler este rareori acasă, dacă e vreodată, şi nici el, nici Sean, nici Dom nu-mi dau detalii de ce. Mai este în rezervă încă patru ani, asta măcar ştiu, aşa că presupun că e

foarte activ în afacere. Habar nu am ce face cu restul timpului său.

Şi când sunt cu ei, sunt constant instruită. Deşi nu mi-am spus încă decizia, asta nu i-a oprit din a-şi exprima părerile. Dominic vorbeşte mai mult şi el. Este foarte amuzant când mă trezesc şi cobor să-i văd uitându-se la ştirile de dimineaţă de pe fiecare post cât le fac cafeaua. Amândoi se tensionează în aceleaşi momente şi zic „Prostii!” în acelaşi moment. În loc de

fotbal, ei discută despre politică şi niciodată în favoarea vreuneia dintre părţi. Dacă n-aş studia zilnic diferenţele dintre ei, uneori aş crede că sunt aceeaşi persoană.

Dar în multe aspecte sunt ca noaptea şi ziua, norul negru şi soarele auriu. Şi a devenit inevitabil să fac comparaţii între ei. Am încetat să mă mai învinovăţesc după prima săptămână sau cam aşa.

Nu m-am împăcat cu ideea de a fi cu doi bărbaţi, şi cu ei am parte de mai mult decât pot să fac faţă. Dacă n-aş fi aşa de fericită în fiecare zi, probabil că aş ceda în faţa urletului de „nuu!" din capul meu. O alung pe scorpia aia negativistă ca pe o muscă pentru că sunt sigură că multe femei, dacă ar avea şansa, s-ar îndrepta valsând spre oricare din patul celor doi, s-ar scălda în afecţiunea lor şi apoi s-ar bate pentru poziţia mea.

Deşi ignor acea linie morală, ziua de la lac a fost singura dată când mi-am permis să fiu împărţită în acelaşi timp.

Dar acolo s-a terminat pentru mine.

Doamne, dar au făcut ziua memorabilă.

Nu pentru că nu mi-a plăcut. Dimpotrivă. Mi-a plăcut prea mult. Dar conştiinţei mele nu i-a făcut plăcere şi depreciază aspectul romantic al situaţiei.

Aceşti doi bărbaţi mi-au întors pe dos existenţa, au făcut culorile mai vii, sunetele mai dulci, au făcut întreaga lume mai tolerabilă. Visele mele sunt compuse din zile însorite, mirosind a loţiune de cocos, sărutări prelungi, mâncărimi de la arsurile de soare, plutiri între cascade şi gemete înainte ca nişte corpuri extenuate să se prăbuşească pe perne moi. Alte vise sunt cu zile şi nopţi ploioase, pline de pagini citite, filme vechi din anii '90, floricele cu brânză cheddar şi pături care miros a lavandă, cu fulgere şi tunete, şi suspine, şi gemete rapide între străfulgerările de pe cer şi tunetele zguduitoare care urmează.

Dar acestea sunt visele mele când sunt trează şi le trăiesc.

Turele îngrozitoare de la fabrică nu mă mai deranjează. Le lucrez conştiincios sub zâmbetul Selmei. Absenţa tatălui meu nu mă mai afectează aşa cum mă afecta în trecut, pentru că am în faţa ochilor două exemple importante că există bărbaţi buni rămaşi în lume. Bărbaţi loiali. Bărbaţi fideli. Dar hoţi s-ar putea să fie pentru că mi-au furat inima.

Sunt îndrăgostită de amândoi.

Doi bărbaţi care mă fac să mă simt adorată, preţuită şi respectată. Doi bărbaţi care n-au o problemă ce pat încălzesc. Doi bărbaţi care se uită la mine doar cu dorinţă şi afecţiune. Mă rog, Sean o face; Dominic îmi oferă rar

priviri şi ultima oară când l-am văzut mi-a trântit uşa în faţă. Am băgat capul în camera lui şi abia am reuşit să-l scot înainte să fie închisă bine. Am încercat să nu o iau personal, dar nu am reuşit. Momentan suntem certaţi, şi el nici măcar nu ştie, dar nu las asta să mă descurajeze.

Este un morocănos mitocanul ăsta.

Layla zâmbeşte la Tessa cât ea pune rochiile în pungi şi ne mulţumeşte plină de efuziune amândurora.

Ne măsurăm cu privirea una pe cealaltă când ieşim din magazin.

– O să-i spun, zic eu când traversăm piaţa spre camioneta ei.

– Mă gândeam eu că o vei face.

– Este aşa de trist!

Încuviinţează din cap.

– Îmi place că putem ajuta, mă rog – îmi muşc buza – ştii la ce mă refer.

Urcăm în camioneta mare a Laylei, parcată pe strada principală, iar ea se uită în jur.

– Ţi-a plăcut să creşti aici?

– Da. Mă bucur că am rămas după ce am absolvit. Cu trecerea anilor, văd lucrurile diferit.

Mă gândesc la piaţa agitată care pare desprinsă dintr-un tablou de Norman Rockwell.

– Înţeleg.

– Trebuie să iubeşti oraşele mici din Statele Unite, zice ea încet înainte de a se întoarce spre mine. Crezi că ai să te stabileşti în Atlanta?

– Sincer, nu ştiu. N-am planuri să intru la universitatea de aici.

Layla deţine un mic salon la periferia oraşului şi recondiţionează mobilier în privat. Majoritatea dimineţii ne-am petrecut-o cutreierând după vechituri până şi-a găsit noul proiect.

Porneşte şi o ia spre casa tatălui meu, de unde m-a luat în dimineaţa asta. Mă asigur că dorm acasă de cel puţin două ori pe săptămână ca să-mi păstrez echilibrul, deşi nu mi-e de mare ajutor. Visele mele sunt de două ori mai memorabile decât

obişnuiau să fie.

– La ce te gândeşti?

Obrajii mi se aprind de vinovăţie.

– Sunt terminată.

– Este în regulă să fii fericită, Cecelia. Nu trebuie să-ţi ceri scuze că zâmbeşti. Nu ştiu cine te-a învăţat altceva.

Mă uit la ea, cum stă cu mâna pe volan, şi-mi face cu ochiul.

– Sunt îndrăgostită de ei.

Ea zâmbeşte.

– Ştiu.

– Crezi că ei ştiu?

– Nu le-ai spus?

– Nu. Eşti prima persoană căreia îi spun.

– Mă bucur.

– Nu pot să vorbesc cu mama sau cu cea mai bună prietenă a mea, ştii?

N-ar înţelege. Dar tu, da şi sunt recunoscătoare.

– Crede-mă când îţi spun că ţi-e mai bine ca ele să nu ştie totul.

– Crede-mă, aşa intenţionez.

Îi trimit un SMS lung mamei, promiţându-i că o voi suna, şi arunc telefonul în poşetă.

– Ai regretat vreodată?

Eu şi Layla nu discutăm niciodată direct despre frăţie, este un soi de regulă nerostită între noi.

– Sigur că da. Mi-am pierdut minţile de vreo mie de ori. Şi când am crezut că mă despart de Denny a fost mai rău. Dar am un avantaj asupra lui. Sunt de mai mult timp în asta, mi-am asigurat locul. Dar grijile, clatină din cap, frate, alea chiar te pot dărâma.

– Este periculos să te apropii aşa de mult, nu-i aşa?

– Iubito, în zilele astea este periculos şi să respiri.

– Adevărat.

– Ţine minte, poţi să te implici cu ei cât *vrei* tu. Totul depinde de tine. Dar eu te sprijin, iubito. Mai ales cu tâmpiţii ăia doi. Rânjeşte. Dominic pare mai relaxat în ultima vreme.

– Momentan are probleme.

Se întoarce spre mine, cu o aluzie de avertisment în ochii ei albaştri.

– *Tot timpul* îţi păstrezi sângele-rece, bine? Rişti multe şi este greu să ai de-a face şi doar cu unul.

Zâmbesc.

– Mulţumesc, aşa o să fac. Şi mulţumesc pentru păr.

Trece cu mâna prin noua mea coamă tunsă, cu şuviţe.

– Cu plăcere. Să-mi spui cum merge diseară şi săptămâna viitoare vin să te iau pentru Eddie. Mi-ar prinde bine o ieşire

între fete.

– Aşa facem.

Pleacă, iar eu intru pe uşa principală şi urc scările, schimbându-mă în sandale şi lăsând telefonul înainte de a mă da cu gloss pe buze. Sunt la jumătatea drumului pe scări, construindu-mi o listă cu lucruri de făcut în

minte când îl văd pe Roman stând la baza scărilor aşteptându-mă şi încremenesc. Este îmbrăcat în haine lejere, cu un gin pe jumătate gol în mână.

Îmi încetinesc coborârea cât el mă analizează cu ochii sticloşi. Nu-i prima băutură din acea zi pentru el.

– Încă mai locuieşti aici?

– Uneori, răspund eu cu sinceritate.

– Ştiam că vei pleca pentru sărbătoare, aşa că am venit acasă azi-noapte.

Mă încrunt, strângând poşeta în faţa mea.

– N-am primit un e-mail.

Înclină paharul din mâna lui, ridicând din sprâncene.

– N-am crezut că trebuie să trimit unul. Apoi am văzut că nu eşti acasă şi am presupus că ai planuri.

– Am planuri.

Încuviinţează din cap cât eu mă apropii, dar schimbul de replici mă nelinişteşte. Chiar şi în haine lejere este intimidant.

– Voiai ceva anume?

Îşi bea băutura şi-şi drege vocea când ajung jos.

– Am vrut să fiu eu cel care-ţi spune că astăzi schimbă aerul condiţionat la fabrică şi am verificat şi celelalte preocupări ale tale şi m-am ocupat. Contabilitatea va înmâna cecuri adiţionale la următoarea plată.

– Mulţumesc, zic eu cu precauţie.

În postura lui este o ezitare clară când se uită la mine. Are un pic peste 1,80, dar la fel de bine ar putea să fie un zgârie-nori.

– Este clar că te-ai adaptat aici şi, dacă n-ai vreo obiecţie, eu voi sta în apartament.

Ochii lui îi imploră pe ai mei şi jur că văd o sclipire de speranţă că voi obiecta, dar este mult prea târziu.

– Nici o obiecţie. Asta-i tot?

Încuviinţând din cap, pleacă privirea şi se dă laoparte, oferindu-mi mult mai mult spaţiu decât am nevoie ca să trec pe lângă el. Sunt recunoscătoare şi ajung pe la jumătatea foaierului când el vorbeşte:

– Nu face greşelile ei.

Mă întorc şi-l zăresc peste umărul meu.

– Domnule?

– Cine te poate avertiza mai bine decât cea mai mare greşeală a ei?

Înclină paharul, golindu-l, ochii lui de un albastru-închis întâlnindu-i pe ai mei încă o dată înainte să se ducă în biroul lui şi să închidă uşa.

Capitolul 34

Îmbrăcată în noua mea rochie preferată, stau pe blatul din bucătărie, grătarul meu pregătit cu grijă rece ca gheaţa, în timp ce dau pagina la cel mai recent roman. La câteva ore de la momentul când stabiliserăm să ne întâlnim, zgomotoasa Nova a lui Sean se opreşte cu un minut înainte ca el să intre în casă. Fără să-mi iau ochii din carte, duc la gură o bucată de pepenele călduţ în timp ce el stă la intrarea în bucătărie, cântărindu-mi starea de spirit şi privindu-mă cum ciugulesc din fructul dulce. După o tăcere îndelungată, vorbesc în sfârşit:

– Explică-te, Roberts, mormăi eu printre înghiţituri, privind peste carte, legănându-mi picioarele.

Se uită la copertă. *1984.*

– Îmi place că citeşti asta, în loc de cărţile tale obişnuite.

Dau pagina şi, încercând să-l imit pe Dominic, şi vocea mea este considerabil mai rece când răspund:

– Nu râde de romanele de dragoste. Din ultima pe care am citit-o am învăţat cum să joc un joc de cărţi, am luat reţeta de grătar pe care am gătit-o astăzi şi am descoperit cum să-mi provoc singură orgasm, ceea ce înseamnă că pot să le fac pe toate trei *fără* tine. Asta mă face *complet* în stare să mă distrez *singură*. Să vin aici, în rochia asta, şi să gătesc pentru tine a fost o *decizie* şi, ca toate deciziile, a fost *opţională*.

Zâmbetul lui larg este enervant.

– Eşti frumoasă.

Mai muşc o bucată din pepene, lăsând cartea deoparte şi ridic privirea ostilă spre el când vine spre mine, arătând delicios într-un tricou alb şi blugi închişi la culoare. Cedrul şi soarele mă cuprind când se apropie să muşte. Smucesc fructul să nu ajungă la el.

– Ia-ţi bucata ta!

– O vreau pe a ta.
– Nu se poate. A mea a fost gata acum şase ore. Oftează, în postura lui fiind evidentă oboseala.

– Tot ce vreau acum este o gură din pepenele ăla şi să intru în femeia mea cât mai curând posibil.

– Nasol.

Încruntându-se, se dă înapoi, apoi se întoarce şi ia o bere din frigider.

– Am fost prins. Şi ştii că n-am telefonul la mine.

– Total fals.

El clatină din cap.

– Nu, ce-i fals este că tu crezi că *Big Brother* este doar numele unei emisiuni la televizor.

– Chiar faci asta acum? O să întorci situaţia asta pentru a-mi ţine o predică?

Ochii lui scapără cu avertisment, în timp ce eu îi măresc pe ai mei.

– Big Brother priveşte, ştiu, Sean. Ştiu. Îmi dau ochii peste cap. Eşti aşa de paranoic!

Ia o gură mare de bere şi clatină ironic din cap.

– Nu, sunt precaut, declară el moale. Şi aroganţa doar ne face să fim prinşi.

– Nu crezi că eşti un pic ridicol? Mă uit la carte şi o ridic. Nu crezi că asta-i un pic cam exagerat?

– Este ficţiune, deci sigur, este exagerat, se răsteşte el, plin de sarcasm, în timp ce maxilarul îi formează o linie dură. Nici o spălare pe creier aşa de masivă sau profundă nu s-ar putea concretiza vreodată în viaţa reală, corect? Cu excepţia acelui mic incident pe care-l numim Holocaust în care milioane de oameni au fost executaţi la ordinul unui nebun.

– Ştii la ce mă refer. Suntem în Triple Falls, Sean, nu în Germania nazistă.

– Nu, nu ştiu. Şi ce-i ridicol este faptul că tu ai nevoie să vezi ca să crezi.

– Mă scuzi dacă cred că statul are treburi mai importante de făcut decât să te înregistreze pe tine.

Se uită urât la mine.

– Toată lumea este înregistrată. Toată lumea. Fiecare conversaţie pe fiecare telefon este înregistrată de stat, punct. Şi poate ar fi ridicol dacă aş fi Joe Schmo şi singura mea infracţiune ar fi că înregistrez un film porno în casă cu soţia celui mai bun

prieten al meu. Rahaturi de care nu-i pasă nimănui, cu excepţia soţiei mele. Dar ştii mai bine. Mijeşte ochii. Ai avut vreo discuţie *faţă în faţă* cu cineva chiar înainte să vezi o reclamă în fluxul tău de ştiri?

Mă muşc de obraz.

– Exact. Aia ar trebui să fie singura probă pe care *oricine,* cu ceva de ascuns, trebuie să o vadă ca să înţeleagă că tehnologia este o ameninţare. Nimeni nu-i în siguranţă. Informaţiile noastre sunt vândute în mod regulat pentru nici un alt motiv decât nevoia noastră de a consuma. În acest moment cu toţii suntem lăcuste. Dar asta-i doar jumătate. Amprentele noastre digitale includ mult mai mult decât ce cumpărăm şi pentru ce suntem vânduţi, sunt nişte markeri. Deci ce este *ridicol*, Cecelia, este că tu ai nevoie *să vezi* ca să crezi.

– Mă rog! Sar de pe blat. Trebuie să recunosc că-i scuza perfectă, nu-i aşa? „Sunt agent secret", bla, bla. Cina-i în frigider. Eu mă duc la culcare.

Răceala din vocea lui îmi opreşte retragerea.

– Eşti extrem de superficială cu ceva ce înseamnă foarte mult pentru mine şi Dom. Acest lucru în mod special ţi-a fost explicat de mai multe ori până în cel mai amănunţit detaliu. Şi dacă crezi că-s atât de nebun, dacă refuzi aşa de mult să crezi în ce fac, de ce mai eşti pe aici?

Înghit la tonul lui mânios.

– Nu-i vorba că nu te cred, doar că...

– Ai scos în evidenţă foarte repede ce idiot crezi că sunt. Ştii ce se întâmplă dacă am dreptate? Vocea îi tremură de furie. Ştii ce se întâmplă cu păsările puse în colivii?

Niciodată nu l-am văzut aşa de furios şi nu mă felicit că acum culeg cearta pe care am semănat-o.

Cu nervii explodând, îmi frâng mâinile în faţa mea.

– Sean, cred că eşti inteligent, dar...

– Cecelia, nu sunt un schizofrenic. Astea sunt şi regulile lui Dominic. Crezi că-i ridicol? Dar Tyler? Şi el este ridicol? Ai văzut ştirile în ultima vreme? Cât trebuie să vezi ca să crezi?

– Nu, eu doar...

– Tot ce fac are un motiv în spate. Am explicat asta de mai multe ori, şi în seara asta ce făceam era la fel de important ca tot ce am făcut ieri şi în ziua de dinainte.

– Sean...

Fac un pas înainte, urând scăpărarea din ochii lui, care e prima dată când îmi este adresată.

Îşi încrucişează braţele, oprindu-mă să mă apropii.

– Eu doar... am petrecut jumătate de zi gătind pentru tine. Minimum pe care l-ai putea face este să-mi oferi nişte scuze reale.

– O, da, e vorba despre *cina* pe care am ratat-o, corect? Se întoarce, deschizând frigiderul cu o smucitură şi scoate farfuria. Smulge folia şi ia o furculiţă din sertar înainte de a băga în gură carnea făcută pe grătar. Este delicios, eşti fericită?

În ochi mi se adună lacrimi când el aruncă prin bucătărie farfuria care se sparge în chiuvetă.

Atunci îmi dau seama ce argument slab am şi el se uită la mine, clătinând dezamăgit din cap.

– Credeam că crezi în mine. Începi să te pricepi tot mai bine să minţi.

– Ştii că cred.

Păşesc înainte şi el se îndepărtează de mine, privindu-mă de sus cu ochii reci, cu chipul hotărât.

– Dacă o să continuăm să ne certăm cu privire la încredere, poate ar trebui să amânăm subiectul.

– Poftim?

Felul în care fiecare cuvânt mă loveşte este fizic. Simt fiecare lovitură violentă până în degetele mele abia date cu ojă.

– Noi. Amânăm asta. Ar trebui să luăm o pauză.

– Adică să ne despărţim?

Ochii mi se umplu instantaneu de lacrimi. În acel moment îmi dau seama ce mult îl iubesc.

Mă părăseşte pentru că-i fac o criză.

În acest moment este meritat. Am mers prea departe şi l-am insultat într-un mod pe care nu-l pot retrage. N-am nici o scuză.

– Da, adică să ne despărţim.

Se uită la mine, şi tonul lui este neiertător.

– Nu face asta, nu face asta, eram supărată.

– Nu contează. Furia nu-i o scuză. Nu pot să am în preajma mea pe cineva care nu crede în mine şi în ce fac. A fost un risc cu tine şi îmi este clar că eşti prea mică.

– Nu, Sean, nu. Ştii că te cred.

– Nu, nu mă crezi, se răsteşte el. Nu în felul în care am nevoie să o faci.

Du-te acasă, Cecelia! Am terminat-o.

– Sean, nu încerc să te manipulez sau să te desconsider! M-am speriat! N-am ştiut dacă ai păţit ceva! Lacrimi fierbinţi se

adună şi îmi alunecă pe obraji, în timp ce el stă la câţiva paşi, deşi ar putea să fie şi un ocean distanţă. În ultima vreme ai fost distras şi mi-e dor de tine... Te rog, nu face asta!

Îşi ia berea de pe blat, o dă pe gât, iar pe faţa lui nu se citeşte nici o emoţie. Mă exclude.

Refuz să cred că s-a terminat. Sunt prea multe între noi. Şi am irosit aşa de mult timp fără să admit asta. Îngrozită că s-ar putea să fie prima şi ultima mea dată, mă expun complet.

– Te iubesc, şoptesc eu printre ceaţa lacrimilor. Şi nu cred deloc că eşti nebun. M-am supărat stând aici ore, idealizând cum să-ţi spun asta şi că va conta. În loc să admit asta, m-am supărat şi am zis prostii pe care n-am vrut să le spun. Am încredere în tine. Cred aşa de mult în ceea ce faci. Cred că eşti genial.

Îşi fereşte ochii şi trânteşte berea pe blat, spuma vărsându-se peste sticlă.

– Îmi pare rău. Am să plec.

Încălţându-mă cu sandalele, îmi iau poşeta de pe masă. Mă ustură ochii cât încerc să mă adun suficient ca să ajung la maşină. Ajung la scările de la intrare înainte să-i simt pieptul la spatele meu. Un ţipăt îmi scapă când mă întoarce şi-mi ia bărbia, ridicându-mi ochii spre ai lui.

– Îmi retrag cuvintele.

Izbucnesc în lacrimi în braţele lui, hohotele mele ies într-un val, în timp ce el mă trage spre el, fără să lase vreun spaţiu între noi.

– Îmi pare aşa de rău, iubito! La dracu', am regretat-o în clipa în care am zis-o. Îşi petrece braţele puternice în jurul meu. Eşti mai nebună decât te-ai purtat dacă crezi că vreau să petrec un minut departe de tine. Şi mie mi-a fost dor de tine. Astăzi a fost o zi proastă şi îmi pare rău. Arăţi aşa de frumos.

Sughiţurile mă consumă în timp ce încerc să vorbesc printre lacrimi şi el îmi şterge faţa.

– La dracu', la dracu', îmi pare rău, zice el moale. Urăsc ideea de a mă trezi şi de a nu auzi despre visele tale dimineaţa. Hei, hei, şopteşte el delicat, iubito, te rog nu mai plânge! Mă omori. Însemni aşa de mult pentru mine, cu mult mai mult decât credeam vreodată că-i posibil, murmură el. Mult mai mult.

Îmi ia poşeta de pe umăr şi mă strânge puternic lângă el; bărbia îmi tremură, în timp ce inima-mi bate puternic în piept.

– Eu doar te iubesc, murmur eu pe gâtul lui, iar el se retrage, uitându-se la mine, sorbind emoţiile ce alunecă pe faţa

mea.

– Ştiu şi mă distruge, şopteşte el, atingându-mi obrajii. Stai liniştită! Am să mă asigur că vei şti *cât de mult* înseamnă asta pentru mine. Mă ridică

cu uşurinţă şi mă duce înapoi la bucătărie, aşezându-mă pe blat. Dar, mai întâi, voi mânca pepene.

Zâmbesc. Nu la asta mă aşteptam, dar e Sean, aşa că-i perfect. Mă înfăşoară în jurul lui cât eu îmi trag nasul sprijinită de el, distrugându-i tricoul. Când îi inspir parfumul, îmi îngrop faţa în pieptul lui, neputând să-mi ascund complet hohotul.

– Nu plânge, iubito! Te rog opreşte-te, la dracu' – îşi lasă capul în jos – asta doare.

– Îmi pare rău, zic eu trăgându-mi nasul, uitându-mă la el. Doar că miroşi a lemn.

Zâmbeşte larg şi chicoteşte.

– Poftim?

– Nu cred că ţi-am spus vreodată asta. Miroşi a lemn, a cedru şi soare şi ador felul în care miroşi şi nu mi-ar plăcea dacă nu ţi-aş mai simţi mirosul. Şi te iau în serios.

Se uită la mine, cu ochii plini de afecţiune, în timp ce respiraţia mea începe să fie dificilă, dându-mi de înţeles cât de urât am plâns.

– A fost doar o ceartă.

– Mi-ai dat papucii, zic eu, suspinele făcându-mă să-mi tresară capul şi pieptul involuntar. Mă simt jenată că reacţionez aşa. Şi a durut. Dar am meritat-o.

– Poate, dar tot o să mă revanşez faţă de tine, mă asigură el, luând o felie de pepene.

Ia o muşcătură şi îmi oferă felia în timp ce eu îmi trag nasul şi întorc capul.

– Sunt bine.

Mai muşcă o dată şi-şi repetă oferta, iar eu clatin din cap, refuzându-l. La a treia felie, o împărţim, în timp ce eu încep să-mi revin din cea mai chinuitoare furtună emoţională.

– Am reacţionat ca o fetiţă, recunosc eu, cu obrajii aprinşi de ruşine.

– Da, păi, eu am reacţionat ca un dobitoc furios, aşa că suntem chit. Îi iau maxilarul în palmă.

– Îmi pare rău, Sean.

– Şi mie, iubito.

Lipeşte pepenele de buzele mele şi eu muşc din fructul zemos. Linge restul de lacrimi împreună cu sucul de pe faţa mea

înainte de a mă săruta mai profund.

– Îmi pare rău de artificii.

– Nu-mi pasă de nişte artificii idioate. Doar... Respiraţia îmi este iarăşi dificilă şi văd că-l doare. Doar nu uita de mine cât eşti plecat să salvezi lumea.

– Imposibil.

Mă uit la el implorându-l.

– Am nevoie să mă crezi. Pentru că eu cred în tine, Sean. Aşa de mult. Astăzi l-am văzut pe tatăl meu şi cred că încerca să închidă prăpastia dintre noi şi nu mă gândeam decât că nu-l respect suficient ca să încerc. Indiferent cu ce scuze vine. Nu-l respect. Şi apoi m-am gândit la tine şi mi-am dat seama că pentru tine am acest respect pe care nu l-am avut niciodată pentru *nici un bărbat* din viaţa mea. Vreau să ştii asta. Expir cutremurându-mă în vreme ce ochii îmi lăcrimează. Vreau să ştii asta.

Aruncă pepenele şi-mi cuprinde faţa în palme, susţinându-mi privirea câteva secunde prelungi înainte de a-mi da cel mai delicat sărut pe buze. Se retrage uşor şi frunţile ni se ating.

– Ce zici să ne împăcăm acum?

– Credeam că ne-am împăcat.

– Aşa este, dar asta, asta este cea mai bună parte.

Îmi ia gura într-un sărut apăsat. Scufundându-mă în el, limbile noastre dansează în timp ce eu încep să-i ridic tricoul, întrerupând sărutul nostru.

– Iubito, murmură el, muşcându-şi buza şi trecând delicat cu degetele peste bărbia mea în timp ce se uită la mine.

Apoi se lasă în jos, coborând lent şi deliberat, înainte de a-şi lipi iarăşi buzele de mine. Fără grabă, dă laoparte bretelele rochiei mele, apoi coboară materialul pentru a-mi elibera sânii. Am sfârcurile tari, şi el trece cu o mână aspră, caldă peste tot pieptul meu. Urmându-i ritmul, îi desfac nasturele de la blugi şi apoi trag fermoarul, scoţându-i erecţia. Privindu-ne în ochi, îl frec în timp ce el scoate un prezervativ din portofel, înainte să-mi strivească gura cu un alt sărut flămând. Mă trage pe marginea blatului înainte de a rula prezervativul. Lipindu-şi fruntea de a mea, cu ochii în jos, privim împreună cum intră lent în mine.

– Sean, gem eu când el expiră lung de plăcere.

Emoţiile vibrează între noi în timp ce mâinile lui mă lipesc

de blat, iar restul de pepene uitat alunecă pe podea. Mişcările lui sunt adânci, ochii plini de iubire, mâinile lui lipicioase îmi pipăie sânii, dându-mi jos rochia nouă. A meritat fiecare cent.

Nu lasă nici un loc neatins.

Capitolul 35

Tyler coboară din camioneta lui când mă vede parcând, apropiindu-se cu mersul tipic legănat de portiera maşinii mele.

– Hei, frumoaso!

Îi apare gropiţa şi îi absorb imaginea. Şi-a lăsat părul să crească un pic mai mult de când l-am cunoscut, făcându-l mai atrăgător. Ochii lui căprui intens mă privesc când mă îmbrăţişează prieteneşte.

– Hei, tu, mulţumesc că ne vedem.

– Nici o problemă. Ce-i toată secretomania asta?

Încuviinţează din cap, scanând parcarea centrului comercial.

– Credeam că secretomanie este numele acestui joc, de asta am nevoie de ajutorul tău.

– Da?

O altă gropiţă. Chiar este un bărbat frumos. În scurtul timp de când îl ştiu, m-am convins că frumuseţea lui trece dincolo de piele şi de structura osoasă.

– Da, s-ar putea să ai probleme, dacă suntem prinşi. Îmi prinde umerii şi se apropie.

– Ai uitat că eu rezolv probleme?

– De aia am nevoie de tine. Eşti singurul om potrivit pentru treaba asta. Zâmbetul lui se lărgeşte.

– Ei bine, înainte să intrăm, ar trebui să ştii că-mi plac problemele.

*

– Ai dreptate. Tyler cercetează cu emoţie casa de pe aleea unde suntem parcaţi înainte de a se întoarce spre mine. Nu o să-i placă asta.

Se uită din nou la casă şi oftează înainte de a coborî din

camionetă, adunând plasele cu provizii pe care le-am luat de la magazin. După ce, la jumătatea drumului, i-am spus ce făceam, a tăcut.

– De aia este secretul nostru. Iau în mâini încă şase plase, cântărindu-i expresia. Este clar că nu vrea să fie aici. Scuze, bănuiesc că ar fi trebuit doar să-i cer adresa.

– E în regulă, zice el, cu braţele şi umerii încordate de la greutatea pe care o cară înainte de a mă înghionti înainte. Hai să facem asta!

Urcă pe verandă, trecem de câteva plante neglijate, emoţiile de anticipare părând să explodeze între noi. Chiar a fost o idee aşa de proastă?

Ezitarea lui neaşteptată mă face să mă îndoiesc de mine. Dar nu văd răul. Este un gest, un gest amabil. Cât de mult ar putea să-i displacă lui Dominic? Ea ne răspunde după câteva ciocănituri, dar îmi dau seama că s-a chinuit să ajungă la uşă. Părul împletit peste umăr îi este un dezastru, sub ochi are nişte cearcăne proeminente, negre de la boală. E îmbrăcată într-un halat albastru-deschis şi cu pijama asortată, cu o privire plină de acuzaţii clare când se uită la mine.

– *Azi-noapte* am făcut tratamentul, se răsteşte ea, în tonul ei auzindu-se jena, trăgându-şi halatul mai strâns în jurul ei. N-am nevoie să mă duceţi.

– Bună, Delphine, o salută Tyler în timp ce ea îl cercetează lent, uitându-se apoi la duzina de pungi de plastic din mâinile lui.

– Ce faceţi aici?

Tyler rămâne mut, uitându-se atent la ea, coborând apoi privirea. Pare să n-aibă cuvintele la el, aşa că vorbesc eu în numele nostru.

– Suntem aici să te vedem, eram la magazin şi...

Taie aerul cu mâna, întrerupându-mă eficient, cu privirea neiertătoare la Tyler, apoi la mine.

– N-am nevoie de *nimic*.

– Ai nevoie de asta, zic eu încet. Şi dacă n-ai tu, *am eu*. Aşa că, te rog lasă-ne să intrăm!

După o tăcere dureroasă, face reticentă un pas în spate doar cât să ne lase să intrăm. Tyler cară cea mai mare parte din provizii prin camera de zi, punând pungile pe blatul din bucătărie. Nu-i străin în casa asta. Când mă gândesc, nu-i o surpriză, Dominic a crescut aici. Tyler mi-a spus în timpul comisioanelor făcute pentru frăţie că a crescut cu Dominic şi

Sean în acelaşi cartier, că se jucau împreună când erau copii. Casa copilăriei lui este la câteva străzi de a ei, de asta i-am cerut să mă ajute astăzi. Ştiam că va şti drumul.

Sean probabil că ar fi încercat să mă convingă să nu o fac, aşa că am ales opţiunea cea mai sigură. Şi sunt fericită cu alegerea mea, în timp ce un gândac îndrăzneţ se târăşte pe marginea plasei pe care tocmai am desfăcut-

o. Dau înapoi, apoi îl stropesc cu spray de gândaci. Delphine ni se alătură în bucătărie cât eu mă cutremur şi arunc punga goală la gunoi. Tyler rămâne mut, desfăcând restul de plase, tensiunea rostogolindu-se de pe umerii lui. Delphine se uită speculativ la mine, în timp ce eu aşez strategic cina în frigiderul ei.

– Asta nu-ţi va aduce puncte cu nepotul meu.

Vorbeşte în spatele meu, cu dispreţ în accentul ei franţuzesc.

– Hai să nu-i spunem, răspund eu.

Nu-s insultată de presupunerea ei. Pot doar să-mi imaginez câte femei a alungat de-a lungul anilor. Dar în acest moment nu de Dominic îmi fac eu griji. Nici de Tyler, deşi nu pare deloc încântat. Se poate să-i fi cerut prea mult.

Delphine bântuie prin bucătărie, mutându-şi concentrarea de la unul la altul, dar îmi dau seama că postura ei sfidătoare îi solicită ceva efort, pentru că un strat subţire de transpiraţie începe să-i acopere pielea translucidă.

– Sau poate nu cu nepotul meu ţi-o tragi?

Tyler îndreaptă capul spre ea, iar eu ridic mâna.

– Nu, *clar* cu nepotul tău mi-o trag.

Ochii ei trec peste umărul meu la Tyler, care pare surprins de reacţia ei faţă de noi. Ea clatină din cap şi iese din bucătărie, în timp ce noi schimbăm o privire obosită, apoi ne reluăm munca.

După ce despachetăm tot, ne împărţim sarcinile. Eu încep cu dormitorul ei, umplând o pungă de gunoi cu tot felul de prostii sub ochiul ei de vultur, înainte să-mi iau arsenalul de curăţenie. Sunt la jumătate cu frecatul unei pete pe covor ce pare o cauză pierdută când o aud din spatele meu:

– De ce eşti aici?

Decid să-i ofer o doză din sinceritatea lui Alfred Sean Roberts. Ceva îmi spune că va aprecia asta mult mai mult. Privesc peste umăr şi întâlnesc privirea ei evaluatoare.

– Pentru că nu-mi plac condiţiile în care locuieşti. Nu eşti bine. Te lupţi cu o boală, dar locuieşti într-o casă infestată.

– Cine eşti tu să mă critici?

– Nimeni cu autoritate.

Mă ridic şi o înfrunt direct. Este aşa de slabă că văd vena

adâncă mov de la gâtul ei. Chimioterapia şi-a lăsat o amprentă înspăimântătoare asupra ei de când am văzut-o ultima oară.

– Poţi să-mi spui să plec, Delphine. Şi o voi face.

Ea îşi încrucişează braţele, halatul ei subţire accentuându-i si-lueta sfrijită.

– Fac ceea ce trebuie să fac. Mi-am luat medicamentele.

– Nu sunt aici să fac poliţie cu tine.

Simplu, sincer, la obiect. Femeia simte minciuna de la un kilometru distanţă.

– Bine, flutură din mână. Fă ce vrei!

– Mulţumesc.

Se încruntă la răspunsul meu şi se întoarce pe picioarele nesigure, întorcându-se în camera de zi.

Reiau frecatul, în timp ce casa rămâne tăcută şi tensiunea creşte. În sfârşit vorbeşte, strigându-l pe Tyler care are de lucru în bucătărie. Aud clinchetul distinct al unei sticle şi apoi pe ea spunând din scaunul ei:

– N-am crezut că te mai văd vreodată. Eşti în continuare un trădător?

– Dacă te referi la faptul că sunt puşcaş marin, atunci da, răspunde el, cu veselie evidentă în voce. Nu m-ai iertat încă?

– Nu.

– Poate dacă fac să sclipesc vasele astea, mă vei ierta.

– Vasele alea sunt mai bătrâne decât tine. Nu mai sclipesc.

– Păi, sigur ştii să păstrezi lucruri care nu mai valorează nimic. Urechile mele se înviorează la comentariul lui.

– Porţi ambele tatuaje ca pe nişte medalii de onoare, dar ce casă o serveşti *de fapt?*

– Astăzi *casa asta*, răspunde el fără ezitare. Şi ţi-am explicat cu mult timp în urmă că am vrut să le servesc pe ambele.

Ea pufneşte, indignată.

– Nu sunt acelaşi lucru. Una este contradicţia celeilalte.

– Asta încercăm să schimbăm.

– Ştii mai bine.

– Refuz să cedez, şi n-ai nici un drept să ţii lecţii nimănui despre asta.

Simt tensiunea pe care o provoacă dispreţul lui. În casă se lasă iarăşi tăcerea, în timp ce eu mă îndrept spre uşa dormitorului şi mă uit afară, văzându-l pe Tyler în timp ce

îngenunchează în faţa ei. Sunt prea departe, dar jur că văd cum ei i se îmblânzesc trăsăturile, în timp ce el îi şopteşte de la picioarele ei.

– Îmi pare rău că nu m-am întors.

Îi ia băutura din mână şi o pune pe masă. Ea întinde timid mâna şi-i atinge obrazul, iar el i-o acoperă cu a lui.

– Aveam mari speranţe pentru tine. Ea îşi retrage mâna, iar el oftează.

– Păstrează-le, împreună cu aşteptările tale, dar trebuie să trăieşti ca să mă vezi realizându-le. Ce naiba ţi-ai făcut, Delphine?

Ea se apleacă şoptind, ochii ei îi întâlnesc pe ai mei peste umărul lui chiar înainte să sar înapoi din cameră şi să mă îndrept spre baie ca să-mi termin treaba.

Deci şi Delphine ştie despre secret. Interesant!

Dar niciodată nu voi putea folosi asta în avantajul meu. Este la fel de închisă ca şi Dominic. Nu sunt suficient de tare să încerc să trec de barierele ei. Ştiu asta fără măcar să încerc.

După ce petrec minute interminabile frecând baia şi punând otravă de gândaci în fiecare colţ, de-a lungul tuturor plintelor şi în dulap, mă alătur lor în camera de zi. Tyler curăţă un strat gros de praf de pe unul din rafturile ei suspendate.

– Cum respiri aici, Delphine?

Ea ridică sticla de vodcă şi toarnă în pahar.

– Respiratul este supraestimat.

El clatină din cap şi o priveşte, rostind cu o voce plină de autoritate:

– Femeie încăpăţânată.

– Ai grijă! Respectă-ţi prima iubire, zice ea moale.

El înclină capul, ochii lui debordând de afecţiune până când ea îşi fereşte privirea.

– Fac pariu că nu te-ai gândit niciodată că voi ajunge *aşa*.

– Nu mi-e milă de tine, răspunde el, căci femeia pe care o ştiam eu ar lupta cu rahatul ăsta cu ochii închişi. Tu alegi asta.

– Am ales bărbatul greşit. Buzele ei formează un zâmbet trist şi mai ia o gură din pahar. Luptă-te cu asta patru ani şi apoi vino să-mi ţii lecţii. Cancerul seamănă foarte mult cu un gândac. Mereu se întoarce la cei care-i găzduiesc cel mai bine.

– Mai întâi de toate, el era un nenorocit, zice Tyler cu o voce tăioasă. Şi în al doilea rând...

Se opreşte din mustrare când eu intru în cameră.

– Te rog, continuă, gesticulez eu, am auzit fiecare cuvânt.

Delphine râde, ridică paharul şi termină vodca. Nici măcar nu pare afectată de alcool. Este clar că şi-a câştigat vechimea ca beţiv. După o înghiţitură lungă, ea încuviinţează din cap spre mine.

– Îmi place de ea.

– Şi ea ţine la tine. Nu ştiu de ce.

– Sigur nu ştii.

Ea zâmbeşte arogant, şi eu văd zâmbetul subtil de pe buzele lui Tyler. Aerul se îngreunează iarăşi, iar eu am o bănuială, aşa că-i studiez pe amândoi.

– Ai terminat acolo, Cee?

Tyler îşi mută ochii de la mine la Delphine şi înapoi.

– Da.

Încuviinţez din cap.

Tyler îşi reia curăţenia, iar eu traversez camera de zi pentru a vedea ce a făcut în bucătărie. Străluceşte şi miroase a dezinfectant cu lămâie – curăţenie de puşcaş marin. Suficient să poţi mânca de pe podea.

Chiar dacă ea nu apreciază, eu voi dormi mai bine, oricât de egoist ar fi. Mă gândesc că şi Tyler va dormi mai bine. Este clar că ţine la ea. Nu înţeleg doar de ce Dominic n-a încercat să facă asta pentru ea.

Poate a încercat şi a renunţat ca şi ea.

Casa lui Dom este mereu curată şi camera lui la fel. Mi-e greu să accept că ea trăieşte aşa pentru că alege asta.

Satisfăcută de treaba noastră, scriu inventarul alimentelor cumpărate de noi pentru o informare rapidă şi las lista pe blat pentru ea. Delphine goleşte un alt pahar când ajung la ea. Biblia stă deschisă în poala ei, şi ridică ochii la mine. Expresia ei este plină de speranţă.

Mă lupt cu emoţia ce înfloreşte în pieptul meu şi reuşesc să-mi controlez trăsăturile în timp ce Tyler şterge praful de pe pervazul geamului de lângă ea. Înţelege situaţia şi se uită la noi două înainte de a arunca peste umăr cârpa.

– Mă duc să mă ocup de celelalte două camere.

Se scuză, zăbovind cu privirea asupra lui Delphine înainte de a dispărea pe hol.

Cu toate astea, mătuşa lui Dominic este cea care mă ţine captivă, pentru că teama din ochii ei este reală şi mi se face la fel de teamă pentru ea.

În ciuda comentariilor ei frivole, îi este teamă să moară.

Dacă acest şarlatan ar fi fost adevărat! Cel care are dovada

existenţei *Lui*, atunci n-ar mai fi aşa de speriată de acest drum. Dar n-are decât credinţa. Tot ce are *nevoie* este să-şi păstreze credinţa în cartea din mâinile ei. Şi asta trebuie să fie suficient. Acesta este momentul în care credinţa devine povara ei şi posibil punctul slab. Poate că eu am fost nevoită să-i

sterilizez mediul ca să mă simt mai bine cu privire la situaţia ei, dar ceea ce
ea are cu adevărat nevoie nu se află într-o pungă de plastic.

Nu se deranjează să ceară şi nici nu trebuie. Îngenunchez lângă ea cât dă paginile şi începe să citească.

*

Înapoi în camioneta lui Tyler, ne uităm împreună la casă. Ne-a mulţumit şi l-a îmbrăţişat pe Tyler câteva secunde, apoi mie mi-a zâmbit uşor şi a închis uşa. Mă uit la plantele de pe veranda ei în timp ce el porneşte motorul.

– La dracu', am uitat să ud plantele de pe verandă.

– Ai făcut destule.

Şoapta lui este plină de melancolie. Aş fi putut să cer indicaţii pentru că uitasem drumul, dar aveam nevoie de sprijin. Este o situaţie dificilă, mai ales să laşi un străin să intre, şi aveam nevoie de acea familiaritate a lui Tyler pentru a intra pe uşa ei. Dar chiar şi cu el acolo, tot a fost greu, şi la fel de greu este acum să o lăsăm singură să se stingă în casa aia, mai ales ştiind cât de teamă îi este. Poate că a ales să nu mai lupte şi să moară singură, dar nu vrea să fie singură când ajunge acolo.

– Are nevoie să creadă. Mă uit la el. Este înspăimântată.

– Ştiu. Se întoarce şi-mi întâlneşte privirea. Crezi în toate rahaturile despre care vorbeaţi?

– Vreau să cred. Şi dacă mi s-ar spune că aş putea muri, cu siguranţă în fiecare zi m-aş ruga pentru mântuirea mea. Bănuiesc că asta mă face o ipocrită când vine vorba de religie. Asta pentru că sunt credincioasă doar când este convenabil.

Încuviinţează solemn din cap, privind înapoi spre casă în timp ce rămânem pe loc.

– S-a schimbat mult, dar încă o văd acolo. Un zâmbet îi gâdilă buzele. Şi niciodată n-ai să fii păgâna care a fost ea.

– Ştii că am şi eu secretele mele.

Înghit şi îndrăznesc să mă uit la el. Nu văd să fiu judecată, ceea ce mi-l face şi mai drag. Mă strânge scurt de genunchi şi îmi face cu ochiul.

– Ai fost coruptă.

– *De bunăvoie* coruptă.

– Eşti un om bun, Cecelia. Ochii lui se îndreaptă iarăşi spre casă. Dominic a încercat ani buni să o facă să trăiască corect. Au... Îşi drege vocea şi-şi fereşte privirea încercat.

Tyler suferă. Cu adevărat. Şi atunci îmi dau seama că aveam dreptate.

Ochii i se luminează când vorbeşte.

– Poate că acum nu vezi din cauza felului în care arată, dar acum opt ani, era una dintre cele mai frumoase femei de pe Pământul ăsta. Fostul ei a distrus-o, iar ea i-a permis.

– N-a fost doar o pasiune, nu-i aşa? Clatină lent din cap.

– Am fost o alinare pentru ea, dar ea este cea care m-a *terminat* pe mine. Deşi eram un derbedeu de 18 ani, ştiam că o iubeam. O părăsise cu ani buni înainte să ne cuplăm. Bea deja la greu şi, când s-a trezit din beţie, mi-a zis clar că am reprezentat o greşeală. Imediat după, m-am înrolat.

– O, Doamne, Tyler, îmi pare aşa de rău! Trece cu mâna peste faţă.

– N-ar fi funcţionat oricum niciodată. Armata a fost mereu planul meu şi ea era deja pierdută când s-a întâmplat. Eu... Dă din umeri, deşi ştiu că greutatea de pe umerii lui este prea grea să o scuture. N-ai cum să alegi de cine te îndrăgosteşti, nu-i aşa?

– Adevărat. Îi studiez profilul dezolat. Dom ştia?

– Nu. Nimeni nu ştie. Eşti singura căreia i-am spus vreodată. Şi ea... ei bine, ea va lua asta cu ea în mormânt. Este cea mai bună la a păstra secrete. Mai bună decât oricare dintre noi. Se mai uită o dată la casă înainte de a ieşi de pe alee. Avea doar 20 de ani când a devenit cu reticenţă părinte.

Vârsta mea. Nu-mi pot imagina.

– Dar a făcut ce a putut. Ironia este că de fapt o omoară ovarele. O mare palmă de la viaţă. Mie nu mi-ar fi păsat de vârsta ei, atunci sau *acum*, dacă m-ar fi lăsat să intru în viaţa ei. La dracu', nu-mi place să o văd aşa.

Îi acopăr mâna de pe scaun cu a mea.

– Îmi pare rău că te-am târât în asta. Dacă aş fi ştiut, nu ţi-aş fi cerut niciodată.

– Nu, mă bucur că ai făcut-o. Am crezut că e mai bine să păstrez distanţa, dar acum că am văzut-o... ştiu mai bine. Voi acţiona mai bine şi nu o voi mai lăsa să sufere singură. A rupt

relaţia cu mine şi mi-a frânt inima, şi apoi eu am făcut stânga împrejur şi am renunţat la ea în schimb. La 18 ani n-am înţeles asta. Acum, da.

Îi studiez profilul cât conduce prin cartier.

– Încă o iubeşti.

Încuviinţează din cap.

– O iubesc de la 16 ani. Dar, Cee, ăsta-i secretul nostru.

– Îl voi păstra. Îţi jur, Tyler! Mulţumesc că ai avut încredere ast în mine cu
a.

Urmează tăcere şi ştiu că suferă – simt cum emană din el.

Chiar şi după
toţi aceşti ani, chiar şi în starea ei mizerabilă, încă o iubeşte.

Pentru prima dată în viaţa mea nu văd frumuseţea în tragedie. Văd cruzimea. El continuă să conducă în tăcere şi pe gânduri tot drumul până la centrul comercial. Mi se adresează doar când intră în parcare. Zâmbeşte, clătinând ironic din cap.

– Viaţa-i o nebunie, nu-i aşa?

– Nu ştii niciodată unde te poate duce o zi, mai ales pe aici, repet eu cuvintele lui din ziua în care ne-am cunoscut. Eşti bine?

– Sunt bine. Jur! Lumina din ochii lui revine pentru scurt timp, împreună cu gropiţa. Şi sunt aici pentru orice favor ai nevoie, Cee. Te susţin.

– La fel, Tyler. La fel.

Capitolul 36

– Eşti o norocoasă.

Îmi ating stomacul cu palma, admirând ce bine îmi vine ţinuta pe care am cumpărat-o special pentru seara asta. Am cheltuit o altă jumătate dintr-un salariu de rahat doar ca să o văd pe proprietara acelui magazin, Tessa, luminându-se la faţă. A fost o răsplată în sine. Este o ţinută din două piese, un maiou care lasă să se vadă un pic de sân din lateral şi o fustă neagră curgătoare. Este un pic cam îndrăzneaţă şi decid că lui Dominic o să-i placă. Ocazia este specială. Este prima noastră întâlnire.

O întâlnire reală. Ideea lui.

Dacă asta nu-i dovadă de progres, nu ştiu ce este. Încerc să nu mai întreb de ce noi trei.

Nu înţeleg de ce aceşti doi tipi superbi care au aşa de multe de oferit se mulţumesc cu mine. Nu poate să fie doar sexul, pentru că am văzut cu ochii mei cât de capabili sunt să pună mâna pe o femeie pe o rază de zece kilometri. Vreau să cred că interesul lor este autentic, că chiar mă respectă şi sunt în regulă cu acest aranjament, pentru că nu-mi pot imagina să trebuiască să aleg între ei. Nu am nici o suferinţă pentru acest compromis, nici una.

Zilele mele ploioase cu Dominic sunt rare pentru că este aşa de ocupat cu garajul şi treburile frăţiei, că uneori trebuie să aştept zile doar ca să se uite la mine. De asta seara asta este aşa de specială şi mă îmbib cu fiecare minut pentru că am o bănuială care-mi tot reaminteşte că într-o zi asta se va termina – fie că va fi în ziua în care plec din Triple Falls pentru colegiu, fie că ei mă vor părăsi pentru altcineva.

Rareori las mintea să-mi ajungă acolo doar pentru că

gândul mă distruge.

Visele mele sunt pline de ei, fiecare noapte este înţesată de ei. În ultima vreme mi-am mai cizelat franceza cu o aplicaţie nouă şi uneori, când suntem

împreună, Dominic conversează cu mine, deşi şi el este ruginit, francezul morocănos!

Dar mă răsfaţă, ambii o fac, şi mi-au permis ca în acest timp să fiu egoistă şi a fost cea mai bună vară din viaţa mea.

Aşa că în noaptea asta voi încerc din răsputeri să trăiesc în prezent.

Sunetul inconfundabil al Camaroului său intrând pe alee mă face să zâmbesc, uitându-mă la cum arăt pentru ultima oară. Astăzi a fost deosebit de cald, dar mi-am lăsat părul desfăcut pentru că lui îi place aşa. Mereu îmi dă jos elasticele de păr când îl am strâns şi le aruncă la gunoi. Nu este nici fan al machiajului, pentru că-l aruncă atunci când îl las în baia lui.

Ce nemernic!

Dar iubesc aşa de multe la Dominic! Felul în care comunică cu mine fără să spună un cuvânt.

Acum îl pot citi mai uşor, îi măsor stările, ce nu-i place, preferinţele. În afara dormitorului n-ai şti că suntem împreună. În dormitor, nu mă lasă mai mult de câteva minute fără să mă atingă cu mâinile şi buzele.

Îmi place.

O parte din mine crede că ar trebui să mă simt ofensată de refuzul lui de a recunoaşte public că suntem împreună. Dar o altă parte ştie că aşa este el şi că probabil mă protejează de bârfele dintr-un orăşel, pentru că am fost văzută destul de des sărutându-mă cu Sean prin cartier.

Şi sunt vinovată. Dar fac deseori lucruri care sper că-i arată lui Dominic cât îi sunt de devotată.

Timpul meu, inima mea şi atenţia mea sunt împărţite cât de egal pot între ei, şi cumva funcţionăm, împotriva legilor monogamiei şi a naturii umane. Funcţionăm şi încep să-i cred.

Nu există gelozie, ciondăneli şi certuri, doar dacă cearta nu-i provocată de mine. În ultimele câteva săptămâni, zilnic am încercat să accept că inima mea este împărţită şi în stare să-i iubească pe amândoi, dar nu văd acest aranjament ca fiind corect pentru nici unul dintre ei.

Deci pentru moment o să iau ce primesc.

Luându-mi poşeta, cobor scările, lăsând telefonul mobil în urmă.

Ies afară şi zâmbesc când Dominic opreşte, cu maşina proaspăt dată cu ceară şi sclipitoare.

Urc şi mă lupt cu impulsul de a-l săruta.

– Bună, zic eu, iar el porneşte.

Mergem câţiva kilometri în tăcere, şi degetele mă mănâncă să-l ating.

Zâmbeşte arogant, cu ochii înainte, şi ştiu că ştie la ce mă gândesc.

Dau ochii peste cap.

– Nemernicule!

– Şi eu care am luat un tricou curat ca să fiu insultat.

– Suntem singuri, să ştii, subliniez eu, ştiind că din clipa în care vom fi în spatele uşilor închise mă va atinge şi eu îl voi implora să nu se oprească.

– Conduc. Abţine-te, femeie! Şi niciodată nu suntem singuri. Privesc prin maşină.

– Ai vreun prieten imaginar pe aici?

– Cecelia. Faţa lui devine inexpresivă şi aştept ceea ce pare o eternitate ca el să vorbească. Vom fi singuri mai târziu.

Este cât se poate de aproape de o promisiune şi mă hotărăsc că e suficient.

– Pot să-mi ţin mâinile pentru mine, să ştii.

– Sigur că da.

Nemernic arogant!

Cu buzele tresărind, se foieşte, antebraţul lui musculos umflându-se din cauza strânsorii ferme asupra volanului.

– Când mă laşi să conduc?

– E uşor – *niciodată*.

– Serios?

– O singură altă persoană are cheia de la maşina asta şi nu va fi folosită niciodată.

– Ştii că am să caut peste tot prin camera lui Sean, da? Pieptul lui saltă.

– Mult succes cu asta.

– Într-o zi îţi voi conduce maşina, Dominic. *Poţi să pariezi pe asta*.

Mă duce la Asheville, unde cinăm pe o terasă exterioară. Oraşul se află în inima masivului Blue Ridge, dar este mult mai populat decât Triple Falls şi probabil motivul pentru care am făcut ocolul de patruzeci de minute. Dar cina este delicioasă şi a fi cu el în această postură este la fel de ameţitor. Îmi place să mă aflu de partea opusă a mesei, studiindu-i faţa, genele negre, în timp ce el scanează meniul înainte de a comanda pentru amândoi. Îmi deschide uşile, dă bacşişuri ridicole şi zâmbeşte – zâmbeşte autentic – de mai multe ori. Nu-i străin de eticheta

corespunzătoare întâlnirilor, nici de a fi un domn, ceea ce mă face doar să mă întreb în privinţa primirii iniţiale pe care mi-a făcut-o. Când ne-am cunoscut s-a purtat ca un porc nesuferit până la extrem.

Pe drumul spre casă îmi ridică fusta şi-mi expune chiloţii, lovindu-mă peste mână când încerc să-mi trag fusta în jos. Se simte satisfăcut ştiind că poate să privească şi să mă vadă vulnerabilă şi, deşi mă prefac enervată, îmi place fiecare minut. Pe drum descrie cum vrea să mă atingă, unde vrea să lingă şi detaliază exact ce va face ca să termin, iar eu stau acolo şi ascult fascinată, pierzându-mi minţile şi tot mai udă cu fiecare secundă. Când parchează, sunt aproape de orgasm. În clipa în care opreşte motorul, zbor la el şi el mă primeşte, din gât ieşindu-i un geamăt, dându-mi de ştire că şi el este la fel de dornic după mine.

Şi este, pentru că mi-o trage de două ori înainte de a rula un joint, în timp ce eu stau întinsă pe spate în scaun, cu capul sprijinit pe portieră, doar în chiloţi. Din poziţia asta îi pot admira profilul, fizicul, pe el. Muzica se aude din boxe în timp ce el îmi ridică piciorul gol şi se masează în joacă pe lateral cu degetele mele, pregătind foiţa.

– Ce *este asta?*

– David Bowie. Ştt! Pune iarba pe foiţă şi se întinde spre bord să dea mai tare. Primul minut şi jumătate din melodia asta este aur. Ascultă!

Şi ascult, hotărând că este clar o melodie pe care să o disecăm şi să o repetăm. Este una din chestiile noastre acum. El face pe DJ-ul şi noi vorbim despre muzică. Sunt destul de sigură că, dacă n-ar fi un justiţiar/infractor/mecanic, ar fi făcut ceva în această direcţie.

– Îmi place.

Îmi arată un zâmbet plin, rareori văzut.

– Ştiam că o să-ţi placă.

Peste pieptul meu trece o bătaie de aripi. Se străduieşte, pentru mine.

– O să-mi spui vreodată de ce nu m-ai plăcut la început?

– Cine zice că te plac acum?

Îl împung în lateral cu degetele şi capăt o privire urâtă când nişte iarbă îi cade din poală.

– Dacă zic că te plac, trebuie să te duc la balul de absolvire?

– Nu sunt aşa de mică.

– Eşti un copil.

– Nici tu nu eşti chiar aşa de matur.

Abia a împlinit 26 de ani şi l-am trezit într-un mod pe care sper că nu-l va uita niciodată.

– Sunt suficient de matur să ştiu mai bine.

– Cu toate astea, cu mine chiar te-ai purtat stupid.

– Da, zice el gânditor. Aşa am fost.

– Ce vrea să însemne asta?

– Nu te ofensa, mi-o taie el, regândindu-şi aparent alegerea de cuvinte.

– Consideră-mă ofensată.

Înfig degetele, sperând că-l doare.

– Drame, chicoteşte el, lingând jointul şi închizându-l. Nu fi aşa fetiţă!

– Scuze, mi-a fost dor de tine.

Se încruntă, iar eu râd pentru că ştiu că nu-i vorba că n-ar vrea ca eu să zic lucrurile astea, ci că se simte ca un nemernic pentru că nu are chef să răspundă la sentiment şi starea aceea apare mai rar decât zâmbetele lui. Acum pot să anticipez aşa de multe despre el şi mă mândresc că m-am apropiat suficient cât să-l înţeleg. Sean a încercat să-mi spună că el este mai mult, dar nu mi-am dat seama cu adevărat decât când m-am apropiat suficient cât să văd, să trăiesc eu însămi.

– Îmi vei spune vreodată ce s-a întâmplat cu părinţii tăi?

Regret imediat întrebarea, pentru că ochii lui se sting, concentrarea lui se mută dincolo de parbriz, spre pădure. Suntem în locul întâlnirii, unde mă duce deseori ca să lucreze pe laptop când vrea să iasă din casă înainte să vină vreo furtună. Acum îl consider mai mult locul nostru, deşi tehnic îi aparţine lui Tyler. L-a cumpărat înainte să se înscrie la puşcaşii marini.

– Au murit într-un accident.

– Câţi ani aveai?

– Aproape şase.

– Îmi pare aşa de rău!

Cu jointul între buze, înclină capul şi-l aprinde, răspunzând pe o expiraţie.

– Da, şi mie.

Mirosul acum familiar este o alinare în timp ce mă înconjoară.

– Nu-mi amintesc multe, imagini, ici-colo un zâmbet. Cu mama curăţându-mi genunchiul după o căzătură de pe bicicletă, culoarea părului ei, ca al meu. Felul în care râdea isteric. Lucruri mărunte, mici frânturi din ea pe care le ţin încuiate. Dar în mare parte îmi amintesc muzica pe care o asculta pentru că o punea tot timpul.

Înghite în sec, şi mărturisirea lui mă ia prin surprindere.

– Ce ascultăm noi? Astea-s toate pe gustul ei? Încuviinţează din cap.

– În mare parte, da. Se întoarce spre mine, în ochii lui sclipind o rară vulnerabilitate. Când ascult, simt că o cunosc. Cu cât îmbătrânesc mai mult, cu atât înţeleg mai bine versurile şi o înţeleg şi pe ea, ştii ce vreau să zic?

Inima mi se topeşte la mărturisirea lui şi încuviinţez din cap, dorindu-mi aşa de mult să-l iau în braţe, dar acum nu-i momentul.

– Şi tatăl tău?

Face o grimasă.

– La fel. Câte o frântură pe ici, pe colo. Chicoteşte. El avea părul roşcat.

– Nu cred.

– Da, tatăl *lui* era scoţian, de acolo provine porecla mea, iar mama lui era franţuzoaică, deci el era pe jumătate scoţian, pe jumătate francez, crescut în Franţa.

– Cred că nu semeni deloc cu el.

– Aşa este.

– Cum s-au cunoscut?

Mai trage o dată din joint înainte de a mi-l pasa.

– Altă poveste pentru altă zi.

Nu-mi forţez norocul şi inspir adânc.

– Ai poze cu ei?

– Câteva, dar au murit înaintea revoluţiei digitale. Smulge o bucăţică de iarbă rămasă pe limbă. Tatie are nişte poze încuiate pe undeva în podul ei, dar oricum nu eram genul să facem poze de familie.

– De ce? Din cauza Frăţiei Corbului?

Zâmbeşte la mine, ridicând sprânceana. În întrebarea lui se aude un râs sceptic.

– Frăţia Corbului?

Dau din umeri.

– Adică asta sunteţi. Nu-mi spune că nu te-ai gândit niciodată aşa. Tyler *are* porecla Călugărul.

– Pentru mine este mai puţin o carte de poveşti.

– Pentru că o trăieşti.

– Îmbracă-te! Hai să terminăm de fumat sus!

– Sus? Este ceva în neregulă cu priveliştea actuală? Mă uit în jos şi înapoi.

– Da. Ochii lui alunecă pe corpul meu cu intenţii evidente. Nu mai am prezervative.

– A sta fără sutien nu-i *stilul franţuzesc?*

Privirea lui de răspuns este presărată cu o urmă de posesiune, şi zâmbesc cât trag rochia pe mine.

Extaziată, mă odihnesc în scobitura braţului lui Dominic pe capota maşinii lui cât ne uităm la cerul nopţii. Mă scufund în senzaţia de el, mirosul

lui proaspăt, de mare îmi umple nările. Pe interior şi exterior sunt complet aprinsă de la vibraţia jointului pe care l-am fumat şi de la senzaţia buzelor lui, a pielii lui.

Zâmbind, mă întorc spre el, iar el coboară privirea la mine, cu ochii lui plini de veselie.

– Ce?

– Cine naiba eşti şi ce ai făcut cu nemernicul meu?

Trece cu mâna peste sfârcul meu înainte de a-l răsuci dureros. Ţip şi apoi izbucnesc în râs.

– Iată-te! Mă las pe el şi savurăm briza caldă. Jur că, dacă există un rai, este aici cu el. Dom?

– Da?

– Ce vrei de la viitor?

Rămâne tăcut secunde lungi, şi presupun că nu-mi va răspunde.

– Nu-i o întrebare stupidă. Altă tăcere.

– Nimi c.

Oftez.

– Bănuiesc că-i bine, nu vei fi dezamăgit. Pieptul lui saltă.

– Trebuie să întreb ce vrei tu acum?

– Nu dacă nu-ţi pasă.

– Nu mă concentrez pe viitor. Nu planurile te fac om.

– Ştiu. Ştiu. Trăieşte în prezent, iar fiecare zi ia-o cum vine. Înţeleg, dar nu există ceva ce-ţi doreşti?

– Nu, dar este evident că există ceva ce tu îţi doreşti.

Mai mult. Mai mult din el. Mai mult din Sean. Mai mult din vara asta fără sfârşit. Dar îmi ţin speranţele pentru mine. Pentru că sunt sigură că asta nu poate ţine la infinit. Acea teamă începe să mă roadă tot mai mult. Şi în afară de ambiţiile lor, le am şi eu pe ale mele şi ştiu că într-o zi voi cere mai mult pentru mine. Într-o zi, poate, voi alege o viaţă sau o cale pe care nici unul dintre ei nu va fi în stare să meargă cu mine. Gândul de a-i pierde, gândul la acest gen de viitor, mă paralizează. Niciodată n-am fost aşa de fericită. Niciodată. Singura mea consolare este că nu voi pleca prea curând din Triple Falls.

– Ce?
Mă înghionteşte uşor.

– Nu-mi place să-mi exprim fricile. Pentru că atunci mă pot aştepta ca ele să devină realitate.

– Ăsta-i un lucru trist.

– Este mai bine decât să nu vrei nimic de la viitor.

– Ştiu deja ce se întâmplă, şopteşte el cu certitudine.

– Ce vrei să spui? Poţi să prezici viitorul?

– Îl pot prezice pe al meu pentru că fac să se întâmple lucruri.

– Care este?

– Care-l decid eu.

Mă ridic de pe el şi el mă lasă.

– Măcar o dată, îmi poţi da un răspuns direct?

– Care-i întrebarea?

Schimb tactica.

– Eşti vreodată gelos?

Îmi susţine privirea şi răspunde pe o voce egală:

– Nu.

– De ce?

– Pentru că el îţi poate oferi lucrurile pe care eu nu pot.

– Nu mă plâng, te rog să nu crezi asta. Dar tu de ce nu poţi?

– Pentru că nu sunt ca el. Sunt mult mai simplu.

– Nu cred asta.

– Este adevărul.

Îi trasez linia maxilarului.

– Eşti oricum numai simplu, nu.

– Nevoile mele sunt. Nu doresc lucruri ca alţi oameni.

– De ce? De ce te obişnuieşti cu o asemenea simplitate când tu valorezi mult mai mult... Sap mai adânc şi îmi permit să dezvălui ce simt. Eşti cu mult mai mult decât laşi oamenii să vadă, decât crezi tu.

– Asta-i ideea.

– De ce nu laşi oamenii să te cunoască?

– Tu mă cunoşti.

Mă topesc la această afirmaţie, tonul îmi dă viaţă, cuvintele lui îmi dau viaţă.

– Şi sunt norocoasă.

– Nu oc, mormăie el sec.

– Te rog, încetează cu asta... Tu nu ai stima de sine eşti del scăzută. Ce-i cu superficialitatea asta de rahat?

– Sunt aşa de multe pe care nu le ştii.

– Vreau, Dom. Vreau să ştiu toate faţetele tale.

– Nu vrei, Cecelia, crezi că vrei, dar nu vrei.

– Crezi că nu-mi va plăcea de tine cum îmi place?

– Lucrurile se vor schimba.

– Nu-mi pasă, pun mâinile pe pieptul lui. Vreau înăuntru. Te rog, lasă-mă să intru!

Rămâne tăcut, şi eu oftez frustrată. În ultima vreme, am devenit tot mai frustrată de reţinerea acerbă pe care ei o arată, dar nu se schimbă. Este preţul pe care trebuie să-l plătesc ca să fiu cu amândoi, aşa că dau înapoi.

– Bine, bine. Mă rostogolesc pe spate şi-mi las capul pe parbriz, mustrându-mă în tăcere că am insistat atâta. Scuze! Mă ridic şi-l sărut pe maxilar. Este greu să fiu cu tine. Uneori este greu.

Îmi reiau locul în braţele lui şi trec cu mâna pe sub tricoul lui, pipăindu-i pieptul; mă prinde de umărul gol, trăgându-mă mai spre el.

– Eşti înăuntru.

Fiecare cuvânt mă loveşte în cele mai intime părţi din mine. Emoţiile reapar când îmi lungesc gâtul să mă uit la el. Mă sărută delicat pe buze, aprofundând sărutul până în punctul în care apasă acele cuvinte în mine.

Când se retrage, simt totul deodată. Ştiu că sunt îndrăgostită de el.

Doar nu ştiu cât de mult din el cunosc.

Războinicul meu tocilar cu tastatură, cititor avid care trăieşte ca un ţăran în ciuda locului pe care l-ar merita în înalta societate. Un erou tăcut cu un temperament oscilant. Un amant pasional, care îşi rezervă amabilitatea subtilă, o căldură aproape imperceptibilă pe care o vezi doar dacă eşti suficient de aproape. Cu toate astea, cu el pot să o văd, să o simt în atingerea lui, în ochii lui. În interiorul lui se află un suflet blând, capabil de mult mai multe decât lasă să se vadă. Sunt aşa de lacomă după el încât vreau ca el să aibă totul. Vreau să îmbrăţişeze asta. Vreau să-l văd scăldat în iubirea pe care o merită. Şi în mod egoist, vreau să fiu singura care o face vreodată.

Deschid gura să spun asta când el o acoperă.

– Nu irosi cuvinte bune pe mine. Îmi înăbuşă obiecţia.

– Este în regulă, Cecelia. Sunt atât de aproape de fericire cât merită un bărbat ca mine.

Este umil din cauza secretelor lui, de aceea nu-şi doreşte mai mult decât ce are. Doar un om bun ar pune la îndoială dacă merită sau nu mai mult. O parte din mine se frânge la ideea că el crede că nu mai merită nimic de la viitorul lui.

– Ai rănit oameni?

Tăcere. Dar nu este o întrebare stupidă. Este doar o întrebare la care nu vrea să răspundă. Este posibil să fi folosit arma din maşină şi o va face din nou. Este un bărbat cu prea multe secrete şi nu are pe nimeni cu care să le împartă.

– Te fac fericit? Măcar un pic.

Nu-mi pot reţine zâmbetul la tăcerea lui înainte să mă sărute până rămân fără aer.

Dominic opreşte la garaj, şi eu rânjesc când văd Nova lui Sean. Traversez grăbită recepţia, oprindu-mă când văd expresia de pe faţa lui. În spatele meu întâlneşte privirea lui Dominic, cu expresia gravă înainte de a-mi oferi atenţia lui şi un zâmbet rapid când ajung la el.

– Ai făcut prostii?

– Mereu.

– Asta-i fata mea!

– Unde-i toată lumea? întreb eu, privind prin garaj.

Sean îmi ignoră întrebarea şi trece cu degetele prin părul meu.

– Cecelia, o să te duc acasă, bine?

Mă întorc şi văd că ochii lui Dominic s-au răcit; maxilarul lui este o linie fermă.

– Dar...

– Nu în seara asta, bine? zice Sean cu blândeţe. Eu şi Dom trebuie să stăm de vorbă.

Ştiu că nu are sens să întreb ce se întâmplă, dar tensiunea pe care o emană el mă alertează.

– Eşti... bine?

– Siguranţa este o iluzie, iubito.

– Doamne, Sean, măcar o dată mă poţi minţi?

– Nu-mi place terenul pe care mergi.

Faţa îi devine inexpresivă, apoi se uită peste umărul meu la Dominic care vorbeşte din spatele meu.

– Când?

– Acum.

– La dracu’, zice el. Ochii lui trec peste mine şi apoi se întorc la Sean.

Du-o acasă!

Sean încuviinţează din cap şi mă strânge de mână, iar eu clatin din cap mergând spre Dominic. Măcar o dată sper că va face o excepţie şi va lăsa

temperamentul pe planul secundar şi o face. Mă ridic pe vârfuri, el mă strânge lângă el şi mă sărută secunde îndelungate, ridicându-mă practic de la sol cu atingerea limbii lui. Când se retrage, sunt ameţită.

– Trebuie să pleci, iubito!

Termenul de alint de pe buzele lui îmi insuflă spaimă. Mă uit în spate la Sean în timp ce emoţiile mă copleşesc şi văd grija pe care am zărit-o din momentul în care ne-am cunoscut.

Sunt speriaţi.

Se vede în rigiditatea posturii lor şi în expresiile lor.

– Este în regulă, zice Sean moale, trăgându-mă spre el, cu nesiguranţă în ton. Dar trebuie să plecăm, pisoi. *Acum*.

– Bine.

Trecem pe lângă Dominic, iar degetele noastre se ating. Nu se uită în urmă. Stă doar în mijlocul garajului, cu ochii plecaţi, şi-l privesc doar câteva secunde înainte să erupă, sunetul disonant al metalului lovindu-se de uşile garajului, în vreme ce Sean mă smulge din clădire şi mă trage în maşină.

Mi se scurge toată culoarea de pe faţă când Sean mă bagă înăuntru.

– Nu-mi pasă, mă auzi, nu-mi pasă ce este, spune-mi ceva!

Iese din parcare şi aştept, ştiind că simte cum anxietatea emană din mine.

– Sean, te ro...

– Cineva n-a putut să păstreze un secret.

Capitolul 37

Au urmat zile de tăcere, zile la care nu mi s-a răspuns la mesaje. Am trecut de la îngrijorare la nedumerire, la furie şi tot ce-mi doresc în acest moment este o urmă de confirmare. Oprind la garaj, inspir să mă liniştesc. Inima mea agitată este într-un picaj neaşteptat de la locul unde era în urmă cu 72 de ore, şi asta doar din cauza tăcerii lor colective asurzitoare.

Am fost răbdătoare, le-am oferit suficient spaţiu să se ocupe de orice i-a luat de lângă mine fără explicaţii ample.

Nu trebuie să primesc răspunsuri, dar trebuie să-i văd. Ştiu că ceea ce fac în spatele scenei este periculos, dar tăcerea lor acum este doar crudă. N-am dormit deloc şi tocmai am terminat o altă tură unde Sean n-a apărut, dar datorită bârfelor de la fabrică, am auzit că a anunţat. Am fost tentată de mai multe ori să o sun pe Layla, dar nu aşa funcţionează lucrurile astea.

Următorul pas ar fi fost să cer o simplă dovadă că sunt în viaţă de dragul sănătăţii mele mintale, dacă n-aş fi văzut câteva maşini în afara garajului, inclusiv cele două deţinute de bărbaţii de la care am venit să caut răspunsuri.

Treburi de-ale frăţiei. Probabil că ultimele câteva zile au fost pline cu asta, pentru că parcarea este mai aglomerată decât de obicei. Virginia este aici, la fel şi Alabama. Dar nu-i o adunare. A avut loc săptămâna trecută, ceea ce înseamnă că nu va avea loc alta decât peste alte două săptămâni. Doar dacă nu cumva ceva este tare în neregulă.

Coborând din maşină într-o panică totală, simt bubuitul basului şi nu mă pot abţine să nu zâmbesc uşurată când aud starea de partea cealaltă a uşii – voci amestecate cu râs.

„Ei sunt bine. Tu eşti bine.”

Trebuie să cred că treburile frăţiei i-au ţinut la distanţă, pentru că alternativa este prea dureroasă. Nu mi-am permis să

mă gândesc la asta. Nimic din ultima noastră interacţiune nu a dat de înţeles că asta ar fi măcar o posibilitate. Dar dacă mă evită, n-am să le dau satisfacţia de a o face fără o explicaţie – mai ales la cât de mult m-am apropiat de Sean în vara asta ca

prieteni şi iubiţi. Şi Dominic, ei bine, nici măcar nu pot să identific ce sentimente există din cauza dorinţei, a intrigilor sau a ambelor, dar în acea ultimă noapte pe care am petrecut-o împreună, am simţit iubire, asta voiam să recunosc.

Pentru că chiar îi iubesc pe
amândoi. Şi dacă ei sunt bine,
eu sunt bine.

Frica chinuitoare mă roade când mă apropii de uşă cu o hotărâre şubredă. Când ajung, aud melodia nepotrivită ce răsună în garaj şi ştiu că mă aşteaptă.

Afternoon Delight răsună prin aer, iese pe uşă în timp ce pieptul meu freamătă şi stomacul mi se umple de groază.

Este o glumă. Trebuie să fie. Şi nu-i amuzant. O să găsesc o cale de a-l pedepsi pe Sean pentru asta.

Stând în uşa recepţiei şi privind în hangar, văd că treburile merg ca de obicei cu câţiva invitaţi în plus. Băieţii mei sunt înghesuiţi în jurul mesei de biliard, vorbind, cu berile în mână, pasându-şi jointul. Sean se uită la Dominic lovind bilele, refuzând să ridice privirea. Ştie că sunt aici. După muncă m-am schimbat şi m-am îmbrăcat să-l impresionez în rochia lui roşie preferată. Buzele îmi sunt date cu ruj asortat. Stau, un far în aşteptare, pentru a fi recunoscută cumva, în timp ce ei pălăvrăgesc în continuare şi câteva capete pe care nu le cunosc se întorc spre mine. Când începe următoarea melodie chiar când trec pragul, lupta mea pentru atenţie se transformă repede în greaţă.

Atunci îmi dau seama de ce Sean ţine ochii plecaţi. Nu vrea să privească la pumnalul pe care mi-l înfige lent în piept.

Cecilia de Simon şi Garfunkel începe să se audă în timp ce în spatele meu se trânteşte uşa, asigurându-mi locul în capcană.

Fiecare cuvânt din melodie este ca o palmă
peste faţă. Asta nu se întâmplă.
Asta nu se întâmplă.

Dar se întâmplă. Cântecul, versurile, melodia nelalocul ei mă străpung, în timp ce inima mi se dezlănţuie în piept, lovindu-se continuu în bariera ce se prăbuşeşte, implorând să fie eliberată, spre o altă destinaţie, dar nu aici. Lacrimile îmi ard ochii cât mă uit la cei doi bărbaţi pentru care am venit şi care mă ignoră, în timp ce mai multe capete se întorc spre mine.

Dominic este aplecat peste masă, executându-şi lovitura, în vreme ce Sean stă în colţ, cu mâinile în jurul tacului, iar Tyler îi şopteşte la ureche, cu ochii la mine, un zâmbet pe faţa lui cu gropiţe. Nu ştie.

Dar Sean ştie şi la fel şi Dominic.

Restul grupului se îngrămădeşte în jurul butoaielor, nepăsători la cuţitul blestemat care mă taie. Dominic îşi termină lovitura, apoi în sfârşit se uită direct la mine cu un rânjet arogant pe buze.

În gât mi se blochează bucăţi de trădare, înecându-mă, în vreme ce acel rânjet mă înfierează cu litera roşie, întorcând toate faptele noastre murdare împotriva mea.

Înecându-mă în minciună, mă scufund tot mai adânc pe locul unde stau, luptându-mă cu greaţa care îmi urcă în gât, plutind pe valul de disperare.

Cu gâtul în foc, inima mea urlă după milă, bătaie după bătaie dureroasă în pieptul meu, în timp ce Sean ridică în sfârşit ochii să se uite la mine.

Atunci mă frâng, complet umilită şi complet uluită de a doua faţă a bărbaţilor de care m-am îndrăgostit. Fiecare vers transformă fiecare moment frumos împărtăşit într-un moment al degradării mele.

Am fost păcălită.

Eu i-am lăsat să intre.

Eu i-am lăsat să mă

folosească. M-am convins

că-i real.

Că le păsa.

Am crezut că era

iubire. Dar pentru ei

era un joc.

Mi-au întins o cursă, m-au ridicat cât de sus puteam să zbor doar ca să privească cum cad.

Nu-mi dau seama că plâng până când nu-i mai pot vedea, nu văd decât nişte versiuni în ceaţă ale bărbaţilor cărora le-am dat inima mea – şi încrederea –, în timp ce negrul îmi pătează obrajii. Şi poate e mai bine că nu-i văd, ca să pot şterge imaginile vechi cu acestea noi, să înlocuiesc tot ce am simţit cu nimicul cu care m-au lăsat.

M-au făcut să mă simt în siguranţă,

acceptată. I-am iubit cu totul.

M-am dăruit lor şi ei m-au lăsat...

Unul câte unul, capete se întorc lent în direcţia mea. Şi încetul cu încetul îmi dau seama că am atras atenţia întregului garaj. Cu faţa aprinsă, izbucnesc în lacrimi. Închid ochii, dorindu-mi ca momentul să treacă, în inima mea arde focul iadului, condamnarea, însemnarea, judecata.

Nu reuşesc să deschid ochii, să ridic privirea, să mă mişc. Nu pot să respir prin trădarea asta, prin durerea din inima mea, prin suferinţa ce mă mistuie.

Eu sunt *acea* fată. Fata care am jurat că nu voi mai fi niciodată. Proasta care mi-am promis să nu mai fiu niciodată.

Dar uite-mă, o proastă.

Nu-s mai brează decât o prostituată angajată.

Mai rău, mi-am dat inima pentru nimic. Ca să devin nimic.

M-am jucat cu focul şi acum m-am ars atât de tare, încât nu mai pot fi recunoscută.

Deschizând ochii, ştiu că au trecut doar secunde cât scanez feţele celor care sunt martorii sfârşitului meu. În ei nu văd nimic decât confuzie şi milă, mai ales la Tyler, ai cărui ochi se mută între noi.

Sean face un pas spre mine, dar Dominic îi trânteşte o mână în piept, buzele lui se ridică, ochii dansează amuzaţi.

Am fost jucăria lor şi acum nu mai sunt demnă de timpul şi atenţia lor.

Mă umplu de dezgust cât îl fixez pe Dominic, amintindu-mi cuvintele pe care mi le-a zis cu zile în urmă, felul în care m-a atins sub stele. Mai rău de atât, Sean a fost la fel de convingător, poate chiar mai convingător. Prin minte îmi trec rapid imagini cu începuturile noastre, cu sărutările noastre, cu râsetele noastre împreună, trezitul în braţele lui, conversaţiile noastre.

În ochii lor nu sunt nimic.

Nimic. În ochii lor sunt doar o alta.

Distrusă, sunt la jumătatea drumului spre uşă, când aud cum izbucneşte o încăierare de partea cealaltă a geamului. Mă întorc suficient să văd pumnul lui Sean în maxilarul lui Dominic înainte să zbor din garaj. Umilinţa îmi pulsează în tâmple, sângele se scurge liber, marcându-mi fiecare pas.

Nu mă deranjez să împachetez şi conduc prin noapte.

Capitolul 38

Două săptămâni.

Atât i-am cerut tatălui meu şi mi le-a dat fără probleme. M-am dus direct la Christy care tocmai şi-a închiriat primul apartament în Atlanta. Prima săptămână mi-am petrecut-o pe canapeaua ei, plângând în poala ei cât ea încerca să mă aline cu cuvinte liniştitoare.

Nu cred că Sean a vrut să mă rănească, nu aşa, şi bătaia care a izbucnit părea să indice asta. Dar dacă este aşa de laş şi a fost de acord cu planul lui Dominic, chiar a cochetat cu ideea, nu-mi pot permite ca el să mai însemne ceva pentru mine.

Dau vina pe mine. Am luat activ parte la asta. Eu am permis să fiu făcută poştă ca o surpriză la petrecere, în tot acest timp implorând după mai mult.

Şi ei au luat şi au luat, iar mie mi-a plăcut fiecare secundă.

De atunci mi-am petrecut timpul în plimbări lungi în jurul complexului lui Christy, încercând să înţeleg ce a mers prost, şi totul s-a redus la începuturi, acceptând invitaţia lui Sean în ziua în care l-am cunoscut.

Am fost păcălită până în ultima secundă. Până când mi-au arătat cât de
mult.

Nu ştiu cum mă aşteptam să se termine totul, dar cu siguranţă nu aşa.
Dacă sunt sinceră cu mine însămi, nu mă vedeam alegându-l pe unul dintre ei, chiar dacă mi se oferea ocazia. Dar până şi asta mi-au luat-o.

M-au aruncat ca pe un gunoi. Şi am meritat-o. Tânjind după amândoi, lăsându-i între picioarele mele, în mintea mea şi în inima mea.

Christy încă nu ştie ce să-mi zică. I-am povestit o mare

parte din detaliile relaţiei, lăsând deoparte treburile frăţiei. A înghiţit detaliile de parcă era cea mai fascinantă poveste, dar dacă mă uit prea aproape, pot să văd un pic din condamnarea ei. Şi nu pot să o învinovăţesc. O înţeleg. M-am învinovăţit singură cât pentru o viaţă.

Eu doar îmi doresc să pot regreta.

Dar adevărul este că nu pot. Şi cea mai bolnavă parte? *Încă* îi doresc.

Încă îi iubesc.

Sunt dezgustată de mine însămi. Cum am ajuns aşa de depravată?

Tânjesc zilnic după atenţia lor, afecţiunea lor, braţele lor puternice, sărutările lor, capriciile lor. Le-am memorat. Dar rămân indignată cu ajutorul amintirilor proaspete ale acelor secunde petrecute în garaj.

Prin ceaţa tulbure a disperării mele, există o linie roşie. În mine se construieşte ceva care are prioritate asupra oricărora dintre sentimentele astea prosteşti şi este nevoie de răzbunare, de răsplată. Şi dacă voi avea şansa, sunt hotărâtă să profit de ea.

Că o recunosc sau nu, bărbaţii ăştia au ţinut la mine. Din cine ştie ce motiv au hotărât să rupă legăturile, să mă rănească; afecţiunea lor era prea convingătoare să fie complet născocită.

Chiar dacă s-a terminat în cel mai crud mod, afecţiunea aceea nu a fost o plăsmuire a imaginaţiei mele. Mi s-au confesat, m-au tratat cu deosebită grijă. N-are cum să fie o minciună. Dacă este, voi fi cu adevărat pierdută.

Ceva s-a întâmplat.

Ceva trebuie să se fi întâmplat ca să-i determine să execute un plan aşa de brutal. Chiar dacă Dominic este capabil de genul ăsta de răutate, să-şi mascheze sentimentele aşa de bine, ceea ce ştiu că este adevărat, Sean nu este.

Dar merită furia mea la fel de mult, pentru că el a permis să se întâmple.

Poate că pentru ei doi n-a fost iubire, dar a fost ceva mai mult decât sex. Chiar şi aşa, acţiunile lor sunt de neiertat.

Pentru prima dată în viaţa mea, mă consolez cu faptul că sunt fiica tatălui meu. O parte din mine este în stare să fie la fel de insensibilă, cu la fel de mult sânge-rece cum este el. Dacă trebuie să canalizez sângele pe care continui să-l neg, continui să-l blestem, care acum curge rece prin venele mele, ca să devin altceva decât o inimă însângerată, atunci aşa să fie.

– Ce-i cu expresia aia? mă întreabă Christy în timp ce mă uit absentă la o fetiţă care se joacă pe treptele piscinei apartamentului.

În ultimele zile am fost aici, absorbind rămăşiţele soarelui de vară. Fetiţa ţipă încântată, în timp ce mama ei îngenunchează lângă ea, dând-o din nou cu loţiune de soare pe braţe.

Îmi amintesc că jucam un joc cu mine însămi când eram de vârsta ei, un joc periculos. Deseori mă jucam singură, cât mama era ocupată întreţinându-se cu prietenii ei sau cu care iubit ni se alătura în acea zi. Mă

provocam să înot tot mai departe de limita de siguranţă şi până la urmă m-am trezit la capătul adânc, copleşită şi singură, salvându-mă cât nimeni nu observa că mă înecam. Şi am făcut-o. Cu o secundă înainte să ştiu că intram sub apă pentru ultima oară; am dat din picioare aşa de tare, că am ajuns să mă lovesc cu capul de marginea piscinei. Chiar înainte ca totul să se facă negru, am găsit cimentul cu palmele şi m-am tras în siguranţă înainte să plâng isteric de uşurare. Atunci a observat mama în sfârşit. Am fost îmbrăţişată şi apoi bătută rău.

Chiar şi când eram copil, mereu am avut o fascinaţie bolnavă faţă de apele adânci, de a mă pune în pericol. Boala din mine nu-i ceva nou. Dar eu am eliberat-o şi, ca să-l citez pe Sean, am făcut pace cu diavolul din mine. M-am lăsat condusă de acel diavol timp de o vară, şi a fost la fel de nesăbuit pentru binele meu.

Ăsta-i momentul în care mă pot scufunda sau plânge de uşurare. Este momentul să lovesc şi să mă adun. Dar mă trag în jos inima mea, amintirile, boala persistentă, ameninţând orice urmă de progres, lăsându-mă neajutorată în ape adânci.

„Este momentul să loveşti, Cecelia!”

– Cee? intervine Christy cât eu sunt cu ochii pe fetiţa care stropeşte în jurul ei înainte de a sări de pe treaptă şi de a veni în siguranţa braţelor mamei ei.

– Mă gândesc că nu-i în regulă. Mă gândesc...

Am nevoie să găsesc acel ciment. În acelaşi timp, mă gândesc că trebuie să omor acea parte curioasă din acea fetiţă, ca asta să nu se mai întâmple vreodată. Nu mă laud prea mult cu viaţa pe care am dus-o, dar poate ar trebui. Am supravieţuit crescând o mamă adolescentă şi uşor neglijentă. Am trecut prin şcoală, am ţinut capul deasupra apei fără supraveghere. Am ajuns până aici pe cont propriu, fără a fi cu adevărat îndrumată de oamenii pe care ar fi trebuit să contez şi am făcut o treabă bună, până acum câteva luni. Am trecut prin 19 ani de luptă şi voi mai trece prin încă nouăsprezece. Mă întorc hotărâtă spre prietena mea cea mai bună.

– Cred că am uitat cine naiba sunt.

– Asta-i fata mea, zice ea. M-ai îngrijorat un pic. Ce o să faci?

– Cu mine, trec mai departe. Cu ei? Nu ştiu. Poate nimic.

Dar răzbunarea se serveşte rece. Voi şti când o voi vedea. Pentru moment, trebuie să-mi pun mintea în ordine. N-am încredere totală în karma, aşa că, dacă vreodată voi avea ocazia, mă voi asigura că punctează.

– La naiba, aş vrea să fiu o muscă pe un perete atunci, zice ea. O să te descurci, iubito!

Nu pot decât să încuviinţez din cap.

Christy se întoarce pe şezlongul ieftin din plastic, punându-şi picioarele lungi pe puntea dintre noi, apoi se întinde după mâna mea, ochii ei căprui-deschis fiind plini de empatie. Cea mai bună prietenă a mea este o fată frumoasă. Cu părul brunet ondulat, de lungime medie, cu un corp atletic, cu trăsături moi, pline. Am putut să respir din nou când am văzut-o după acel ciocan în piept, când m-a întâmpinat în maşina mea la orele mici ale dimineţii, cu braţele larg deschise.

– Nu dau vina pe tine, Cecelia. Poate că nu înţeleg complet. Şi ţi-o spun acum, nu pot să spun că n-aş face-o şi eu, dar, Doamne, fato, doi bărbaţi? Nici măcar nu mă pot preface că-mi imaginez cum ar fi.

– Nu mai este ceva aşa de insolit.

– Ştiu, zice ea, dar – clatină din cap – tu chiar te-ai băgat cu totul, hm?

– I-am crezut, ştii? Credeam că eram luminaţi. Că eram o specie rară.

Ce idioată!

– Dar acum eşti. Eşti luminată. Poate că ei predicau prostii, dar tu ai crezut şi încă mai crezi. Te-ai eliberat. Poţi să fii mândră de asta.

Este adevărul, adevărul absolut. Aşa ipocriţi cum au fost, dar cu ei am dezlănţuit adevărul despre mine, despre natura mea. M-am schimbat, mintea mea s-a schimbat, în ciuda ipocriziei lor de a mă umili şi a cruzimii acuzatoare.

– Ai face bine să mă suni în fiecare zi.

– Te voi suna. Mă întorc spre ea, singura mea prietenă cu adevărat.

Singura mea familie reală. Haide să o vizităm pe mama!

Capitolul 39

Christy îşi suflă nasul în timp ce Hubble o părăseşte pe Katy înainte ca fiecare să se uite în urmă la celălalt.

– S...stai, nu rămân împreună?

Rulează genericul, în timp ce Christy îşi mută privirea criminală de la ecran la mine.

– Nu rămân împreună?

– Nu.

Christy rămâne cu gura căscată cât eu şi mama râdem de ea, în vreme ce ea stă pe canapea, aruncând cu caramele în noi două.

– Ce rahat este ăsta?

– Nu toate poveştile de iubire au finaluri fericite, zice moale mama mea.

Mă uit la ea cum stă în fotoliul ei, singurul mobilier pe care l-a mutat la iubitul ei. Astăzi este absent, s-a scuzat că „pescuieşte” ca să ne lase ziua împreună. S-a mai îngrăşat puţin şi în obrajii ei este un pic de culoare, care era absentă când am plecat eu. Pot doar să fiu fericită pentru ea. Era o carcasă când eu m-am mutat în Triple Falls. Dar ultima ei declaraţie îmi trezeşte curiozitatea.

– Pe cine ai iubit aşa, mamă?

– Prea mulţi.

Încuviinţez din cap, înţelegând perfect.

– Eu nu pot să cred că nu rămân împreună! exclamă Christy, exasperată când ne întoarcem amândouă spre ea.

– Se numeşte *Cei mai frumoşi ani* dintr-un motiv. Mai întâi, el a înşelat-o, subliniază mama. Mai important, nu a putut face faţă personalităţii sau credinţelor ei sau forţei ei; aşa că *nu* o merita. Şi având în vedere alegerea, n-a avut nimic de-a face cu

fiica lor din cauza asta. Tot mai crezi că ar trebui să fie împreună?

– Dar... obiectează Christy.

– Ăsta-i adevărul, adaug eu, oamenii nu mai vor adevărul crud în poveştile de iubire, dar ăla, gesticulez spre ecran, este adevărul brutal, *urât*.

– Exact, zice mama cu mândrie evidentă în ochi. Şi *asta*-i o poveste care-ţi va rămâne în minte.

Christy oftează.

– Ce rahat! A fost îngrozitor.

– Nu, nu a fost. Mama râde, aprinzându-şi o ţigară. Ţi-a plăcut. Îmi zâmbeşte conspirativ. Să-i ruinăm toate iluziile?

Eu încuviinţez din cap.

– Absolut.

– Voi două sunteţi masochiste. Se uită de la una la alta, dar, eu iau telecomanda. Mă faceţi să mă uit la filmele astea vechi triste care *dor*.

– Cele mai bune, răspunde mama, cu un iz de tristeţe în cuvintele ei.

– Ăsta s-ar putea să fie adevărul *pentru unii*, dar eu tot cred în Făt-Frumos, declară Christy, indiferent cât de rele sunteţi cu mine.

– Cum ar şi trebui, intervine mama, doar să ai în vedere că imaginea din capul tău s-ar putea să nu se potrivească cu realitatea. Sunt foarte puţini bărbaţi care să merite iadul prin care te trec. Aşa că fii foarte atentă cui îi dai inima şi corpul tău. Într-un final s-ar putea să ia mai mult decât poţi tu să duci.

„Touché, mamă! *Touché!”*

– Pregăteşte-te, îi zic lui Christy, luând telecomanda. Ăsta a fost făcut în ’81.

– O, Doamne! Se scufundă sub pătura de pe canapea. Nu pot să ştiu dacă mai Mama îmi face cu ochiul, stingându-şi ţigara.

când eu dau drumul la *Dragoste fără sfârşit*.

Acolo, în acea sufragerie, găsesc nişte forţă. Nu mi-o dau filmele pe care le-am văzut crescând cu mama, pe care ea le-a împărţit cu mama ei, deşi sunt sigură că nu m-au ajutat cu percepţia mea greşită despre dragoste. Forţa mi-o trag din

femeile din jurul meu. Luni bune am trăit doar pentru bărbaţii care m-au consumat înainte de a mă arunca. În ciuda celor mai mari eforturi ale mele, m-am pierdut în ei, am permis ca afecţiunea mea pentru ei să-mi răpească existenţa. Nu mi-am făcut prieteni în afara cercului lor şi, când mă voi întoarce, nu voi avea o viaţă în afara lor. Poate că am descoperit câteva lucruri, dar în mare parte am devenit codependentă. Şi o să am grijă să îndrept asta.

Singurul lucru care îmi mai rămâne de făcut este să sufăr şi să mă enervez.

Şi deşi doare cum nu m-a durut niciodată, am făcut ce mi-am propus. Pot să spun cu siguranţă că Cecelia Horner nu mai este o fată timidă.

Am sărit şi acum trebuie să hotărăsc dacă durerea asta pe care o simt a meritat compromisul pentru o vară de neuitat.

„Este momentul să loveşti, Cecelia.”

Pe ecran apare Brooke Shields, frumoasă, naivă, cu inocenţa intactă, în timp ce coboară treptele spre iubitul ei, neatinsă de amărăciunea pe care o simt eu şi vreau să o avertizez, să-i spun că privirea cu care se uită la băiat cât fac dragoste la lumina focului o va costa. Sufăr însă cu ea şi mă întristez de inocenţa pe care o pierde pentru că în adâncul meu sunt încă dependentă de acel sentiment prea familiar. Inima mea blestemă cât privesc fascinată, retrăind zilele şi nopţile mele sub copaci şi stele.

În timp ce privesc, nu pot decât să simt înţepătura pierderii şi să jelesc fata care a fost înainte ca iubirea să pună stăpânire pe ea.

Pe masa din faţa mea îmi vibrează telefonul, şi ochii lui Christy se întâlnesc cu ai mei când pe ecran apare NU RĂSPUNDE NICIODATĂ.

Îl închid fără ezitare şi ea îmi zâmbeşte cu mândrie, apoi îşi îndreaptă privirea spre film, cu ochii beţi de dragoste.

Dar ai mei sunt larg deschişi.

Este dependenta din mine care se luptă să mă ţină în apele adânci, aşa că fac singurul lucru pe care pot să-l fac.

Lovesc.

Capitolul 40

În ziua în care mă întorc acasă în Triple Falls, schimb codul de la poartă şi arunc costumul de baie purtat în ziua de la lac. Telefonul îmi vibrează şi primesc un singur mesaj, îl ignor. Nu mi-am permis să mă uit încă la mesajul lui Sean. Nu există nici o scuză, nici un motiv pe care să îl înţeleg şi care să fie suficient de bun pentru ce mi-au făcut.

M-am închis în dormitorul meu şi mi-am petrecut mare parte din zi citind despre posibilităţi de carieră şi cursurile principale care coincid cu ele. Voi avea primul an de şcoală în care să mă gândesc serios la asta, aşa că stau liniştită ştiind asta, dar hotărăsc să sar la cerinţele preliminare şi mă înscriu la cursurile de toamnă. Între timpul la colegiul public şi munca de la fabrică, o să fiu suficient de ocupată să stau departe de probleme.

Înapoi de unde am plecat.

Şi-mi voi folosi timpul petrecut aici în mod productiv. Cu conştiinţa curată, încercând să şterg ultimele trei luni şi jumătate.

După câteva ore închisă în camera mea, hotărăsc un plan mai bun. Şi nu are nimic de-a face cu răzbunarea, ci totul de-a face cu a eradica orice curiozitate persistentă sau ataşament de-al meu de vară.

Uneori cea mai bună răzbunare este să trezeşti curiozitatea celor care te-au distrus şi să treci mai departe. În ultimele câteva luni am învăţat destul de bine că tăcerea poate să fie cea mai bună armă. Aşa că, dacă Sean vrea să fie auzit, răsplata mea pentru trădarea lui va fi să-l ignor. Deşi el este cel care sună şi trimite mesaje, jur că am auzit sunetul clar al unui Camaro pe drumul pustiu când am ieşit astăzi prin grădină. Dar bărbaţii ăştia sunt îndrăzneţi, au descins în casa mea neanunţaţi

de mai multe ori şi, dacă vor să ajungă la mine, o vor face.

Roman s-a mutat complet în Charlotte. Nu-i o ameninţare. Dacă îşi doresc aşa de mult atenţia mea, ştiu unde să mă găsească. Şi trebuie să fiu pregătită, pentru că este posibil să vină dacă Sean sună şi trimite mesaje, iar eu continui să le evit.

Ce ar putea să vrea sau ce ar avea de zis?

Dacă regretă, de ce s-au dat atât peste cap să facă un spectacol din asta? Şi nu doar în faţa localnicilor, ci şi a altor membri ai frăţiei.

Nu-mi pot permite să-mi pese. Capul şi inima mea nu pot rezista. S-a terminat. Ce a fost s-a terminat.

Cu vraja ruptă sau nu, mă agăţ de durere şi o las să mă consume.

Mâine este prima mea zi înapoi la fabrică şi nu mă îndoiesc că va trebui să-l văd pe Sean. Va găsi o cale să mă încolţească, să fim singuri. După ore în casa tăcută şi organizându-mi viaţa până în punctul nebuniei, hotărăsc să fac o plimbare ca să-mi limpezesc mintea. Pornind pe aleea lungă, ascult cu atenţie să aud sunetul unui Camaro şi hotărăsc că a fost rezultatul imaginaţiei mele prea active, urând ideea că a fost mai mult decât o dorinţă. Reducând la tăcere acele gânduri cu amintirea acelor secunde agonizante din garajul lor, ies pe şosea. Respir un pic mai uşor când ajung la capătul ei şi intru în intersecţia cu trei drumuri, privind la stânga şi apoi la dreapta, ochii mei căzând pe Dominic când apare în peisaj, aşteptând pe dreapta.

La dracu'!

Se uită la mine hotărât de unde stă, la câţiva paşi. Întrerupând contactul vizual, trec cu maşina pe lângă el, unde-i parcat, apoi o iau pe drum. În câteva secunde este în urma mea. Maşina mea nu se poate compara cu fulgerul de sub capota lui. Cu nervii explodând, furia crescând, şofez pe drumurile şerpuite ce coboară de pe munte spre oraş. Păstrează distanţa, dar rămâne suficient de aproape încât să ştiu că este acolo şi că nu cedează. Apăs pe acceleraţie, fiind mult peste limita de viteză, dar el păstrează aceeaşi distanţă.

– Du-te dracului! urlu eu în timp ce gonesc pe drumurile acum familiare, conducând ca o nebună ca să scap de vechiul meu răpitor fascinant.

Furia fierbe prin mine în timp ce rememorez acea noapte în mintea mea, avansând spre oraş. Dom rămâne în urma mea până sunt forţată să încetinesc la primul semafor. Mă uit în oglinda retrovizoare şi văd că stă relaxat, postura îi este relaxată, cu aceeaşi expresie arogantă pe faţă pe care o avea şi în ziua în care l-am cunoscut. Trec în viteză de primul semafor şi

apoi de următorul, înainte să traversez spre partea cealaltă a oraşului. Sigură că până la urmă va obosi, îl plimb vreo douăzeci de minute pe drumurile şerpuite, dar el rămâne chiar în spatele meu.

Sătulă de această şaradă, mă opresc într-o parcare abandonată, şi el abia fereşte un copac, smucind de Camaro după mine, derapând şi oprindu-

se pe asfalt. Eu am coborât deja din maşină, îndreptându-mă spre el, şi abia se dă jos din maşină când îi dau prima palmă.

Îmi primeşte lovitura, lovindu-se cu corpul solid de maşină. Se uită la mine de parcă mă absoarbe. Cu mâna îndurerată, îmi iau avânt din nou, dar mă blochează. Lividă, mă uit la el când îşi lasă capul în jos, cu faţa albită de urmele degetelor mele. Strânge mâna în jurul încheieturii mele, imobilizându-mă.

– Îmi pare rău.

– Du-te dracului! Asta-i tot?

– Trebuia să se întâmple.

– Nu, nu trebuia. Lasă-mă dracului în pace! Nu vreau să te mai văd vreodată.

– Cecelia...

– Du-te dracului, Dominic! Cu jocurile tale bolnave. Am terminat. Asta-i decizia mea.

Mă întorc şi încerc să-mi smucesc braţul, iar el refuză. Luându-mă de talie, mă trage înapoi spre pieptul lui, respiraţia lui e fierbinte în urechea mea.

– Ştii că nu am vrut.

– Nu ştiu nimic. Dar am terminat cu tine, cu *amândoi*.

– Îmi doresc să fie adevărat. Încă ţinându-mă de încheietură, mă întoarce să fiu cu faţa la el. Încerc să-i dau o palmă din nou, dar el îmi prinde şi cealaltă mână, apoi mă ţintuieşte de maşina lui. Am avut motivele noastre.

– Da? Bravo vouă! Ghici ce? Nu-mi pasă.

– Ba îţi pasă. Eşti a
noastră. Pufnesc.

– Tu te auzi acum?

– Ţi-am zis să păstrezi distanţa şi acum eşti băgată în asta. Nu contează ce s-a întâmplat în noaptea aia.

– Poate pentru tine.

– Contează ce s-a întâmplat înainte.

– Dă-mi drumul!

Încerc să mă smulg, dar strânsoarea lui este şi mai tare.

– Mă răneşti.

– Atunci încetează, se răsteşte el. Încetează!

Mă opresc în strânsoarea lui, mijind ochii când buzele lui se curbează într-un rânjet arogant, mândria sclipind în ochii lui.

– Ai parcurs un drum lung.

– Ăsta ar trebui să fie un compliment?

Se apasă peste mine şi corpul lui se aliniază cu al meu. Sunt aplecată pe spate pe geamul lui, capul îmi stă pe acoperişul maşinii. Buzele lui sunt aşa de aproape şi mă lupt cu atracţia, dar amintirile mele din acea noapte îmi uşurează misiunea.

– Ce naiba este în neregulă cu tine?

– Tu. Îmi linge buza inferioară. Mi se taie respiraţia când se lipeşte de abdomenul meu. Tu ai stricat *totul* şi acum... Clatină din cap nu poţi să te
bagi între noi.

– O, dar m-am băgat între voi, zic eu cu sarcasm. De două ori.

– Încetează, se răsteşte el. Încerc să-ţi explic.

– Cu mai multe rahaturi criptice şi am terminat. Poţi să vorbeşti cu mine când ai ceva real de spus. Chiar şi atunci, nu voi asculta. Am terminat. Dă-te de pe mine!

Îmi prinde capul şi-şi lipeşte gura peste a mea, iar eu lupt cât pot împotriva sărutului lui, gura mea deschizându-se pentru a obiecta când el strecoară limba în ea. Scântei se aprind în pieptul meu când el intră mai adânc, până când nu mai pot gândi dincolo de noaptea noastră pe capota maşinii lui sau de ziua de la lac sau de orice altă zi din viaţa mea fără el. Îl trag de păr, îl lovesc în piept şi gât, în timp ce el mă marchează cu gura lui şi lupta violentă a limbii lui. Emoţiile mele trec de la furie la devastare completă, în timp ce el împinge la suprafaţă toate sentimentele cu care mă lupt. Se retrage şi mă sărută delicat pe gură.

– Îmi pare rău. Ăsta-i singurul lucru real pe care ţi-l pot da.

– De ce? strig eu fără aer. De ce?

– Încercam să demonstrăm ceva şi am eşuat *lamentabil*.

– Aţi stricat totul. Nu-mi pot reţine o lacrimă singuratică să alunece.
Niciodată n-am să mă mai uit la voi la fel.

Opreşte lacrima ce alunecă pe obrazul meu.

– Pentru moment trebuie să te las să pleci, zice el cu o grimasă şi, pentru prima dată de la acea noapte pe care am petrecut-o singuri, sentimentele lui se văd. Dar nu vreau.

Se apleacă iarăşi şi mă sărută pe frunte, apoi îmi dă drumul.

Rana din pieptul meu este de ajuns să mă facă să reacţionez în spirit de conservare.

– Stai dracului departe de mine!

– Nu am de ales. Dar orice fac acum este pentru tine.

– Ai dreptate. Nu ai de ales. Şi poţi să fii sigur, este *decizia mea*.

Mă întorc la maşina mea şi ies din parcare, refuzând să mă uit în urmă.

Când ajung acasă, fac un duş fierbinte, dar îmi neg furia din piept. Las lacrimile să mi se amestece cu apa, refuzând existenţa lor – decizia mea.

Capitolul 41

La jumătatea primei mele ture la fabrică, sunt chemată prin sistemul audio. Oprind banda, simt greutatea completă a atenţiei Melindei. Au trecut ore de muncă în tăcere; pare că până şi ea nu poate ignora nevoia mea de singurătate şi m-a lăsat să mă retrag în mine pe durata acestei ture, ceea ce dă de înţeles că arăt la fel de frântă cum mă simt. Mă prefac că nu ştiu de ce sunt chemată de pe linie, dar ştim amândouă mai bine.

Am terminat cu jocurile. Merg pe holul de la primul etaj într-un birou retras la capătul holului, alungând amintirile pe care mi le trezeşte – sărutări furate, priviri lungi la prânzuri private, o partidă rapidă într-o tură de noapte cu mâna lui peste gura mea cât el pompa în mine, şoptindu-mi cuvinte vulgare la ureche. Închizând uşa, mă sprijin de ea şi-mi feresc privirea. Cu ochii plecaţi îi văd ghetele cafenii şi expir chiar când mirosul de cedru ameninţă să-mi întunece raţiunea.

– Iubito, te rog uită-te la mine! Vocea lui este răguşită, ca nişte unghii ce trec peste rana din pieptul meu. Iubito, te rog, te rog uită-te la mine!

Nu mă uit.

– Cecelia, *tu* eşti secretul.

Această mărturisire îmi atrage atenţia şi ridic în sfârşit privirea. Arată distrus, tenul lui este palid, are cearcăne proeminente sub ochi. Nu l-am văzut niciodată aşa de distrus. Empatia câştigă războiul cu limba mea tăcută. Îl iubesc pe acest bărbat, chiar dacă a mă îndrăgosti de el a fost o greşeală.

– Ce naiba se întâmplă?

Păşeşte înainte şi-mi cuprinde faţa în mâini.

– N-am vrut. Trebuie să ştii asta.

Dau înapoi la atingerea lui, iar el înjură.

– Nu ştiu nimic.

– Ştii mult mai multe decât crezi că ştii. Dar primul lucru pe care trebuie să-l ştii este că în ziua când ne-am cunoscut a fost o decizie pripită să te aduc, dar pur şi simplu n-am putut... Doamne, în clipa în care te-am văzut...

Se apropie, iar eu întorc capul.

– De ce *eu* sunt secretul?

Expiră. Ezitarea lui evidentă mă face să mă sprijin de uşă.

– N-am vrut, Cecelia.

– Spune-mi doar de ce m-ai adus aici!

– Bine. Încuviinţează solemn din cap. Bine. Cu ani în urmă, când Horner Technologies era în principal o fabrică de chimicale, doi imigranţi din Franţa, soţ şi soţie, au murit în incendiul dintr-unul din laboratoarele de testări.

Îmi susţine privirea cât eu realizez ce vrea să spună. Mă uit cu gura căscată la el, sub ameninţarea lacrimilor, când îmi dau seama cine erau emigranţii.

– Părinţii lui Dominic? El încuviinţează din cap.

– Au fugit din Franţa într-o încercare de a scăpa de fostul ei soţ şi, pentru că erau prea disperaţi, au acceptat invitaţia unei rude îndepărtate să înceapă o viaţă nouă aici.

– Delphine.

El încuviinţează din cap şi continuă:

– Aşa că au venit aici, în acest oraş, să muncească în această fabrică, crezând că vor fi mai în siguranţă, că aici vor prospera, vor începe să trăiască visul american şi tot ce implică asta. În schimb au fost exploataţi de această companie şi de proprietarul ei din cauza dezavantajului lor social şi într-un final au murit într-un incendiu de care *nimeni* nu-i sigur că a fost accidental. Încă n-am pus cap la cap ce anume s-a întâmplat, dar a fost ceva dubios şi evident un act criminal după modul cum s-au ocupat de lucruri după aceea. Tatăl tău a muşamalizat totul, a băgat incidentul sub covor. A făcut minimum necesar pentru Dominic şi nu i-a oferit nimic, decât o scrisoare formală de scuze, inclusă în sumarul de înţelegere. O palmă peste faţă după eveniment, mai ales că directorul era localnic. Ştirile locale nici măcar n-au relatat ştirea, Cecelia. Nici în ziare nu a apărut ceva.

– Dar de ce?

– Asta încercăm să ne dăm seama. Delphine a fost

indignată, dar era tânără şi la acel moment îi era prea frică să-l înfrunte pe Roman. *Ceva* s-a întâmplat în acea noapte, iar el a îngropat lucrurile. Şi suntem hotărâţi să aflăm ce.

Asta mă zguduie până în adâncuri.

– Tu spui că este posibil ca tatăl meu să fi muşamalizat o crimă, două crime de fapt, aici, în fabrica asta?

– Nu sigur, dar părinţii lui Dom n-au fost primii care să chestioneze practicile de afaceri ale tatălui tău. Tatăl tău face rahaturi de foarte, foarte mult timp şi iese basma curată.

– Deci îl spionezi? Munceşti aici ca să afli adevărul?

– Mai mult de atât, zice Sean cu precauţie.

Se uită grăitor la mine şi încerc să citesc printre rânduri.

– Îi vei face rău?

– Îl vom face să sufere. Pentru tot ceea ce a făcut şi tot ce a luat de la Dom şi de la fiecare familie care a lucrat pentru el de când a deschis fabrica asta blestemată. De asta trebuie să stai departe de noi. Nu poţi să fii implicată în orice se întâmplă. Nu este sigur.

– Ce veţi face?

Vede teama apărând în ochii mei. Clatină din cap.

– Dacă l-am fi vrut mort, ar fi fost mort. Nu de asta suntem aici.

– Şi ce mă opreşte să mă duc la el chiar acum şi să-i spun totul? Umerii lui se încordează.

– Nimic. Dar mai sunt şi alţi jucători în asta, cu influenţă mai mare, iar ei ştiu că te avem.

– M-aţi avut.

– Asta încercăm să-ţi transmitem, dar când ne-au văzut împreună, când au văzut...

– Ce au văzut?

Se ciupeşte de podul nasului.

– Că am dat-o în bară şi am început să avem sentimente, a trebuit să punem capăt, aşa cum am făcut-o, ca să nu te băgăm în asta.

– Tu-mi spui că aia a fost o reprezentaţie?

– Ca să fii în siguranţă. Dar acum te au în vizor. Şi nu ştiu, iubito. Nu ştiu.

– Deci stai! Toate astea au început din cauza tatălui meu? Deţine o companie care produce tehnologie. Face calculatoare. Practicile comerciale dubioase nu-l fac un criminal.

– Deţine mult mai mult de atât. Deţine Triple Falls şi pe toată lumea din oraş, inclusiv poliţia. Are monopol pe oraşul ăsta şi nimeni nu-i dispus să-i lase oraşul. Nu mai suntem dispuşi.

– Asta nu se întâmplă. Asta... nu poate să fie adevărat.

– Îmi pare rău. OK, îmi pare rău, dar este. Omul cu care locuieşti ascunde la fel de multe secrete ca şi noi. Şi se pricepe foarte bine să le păstreze şi să-şi ţină mâinile curate.

Mă lipeşte de uşă.

– Te vreau departe, cât mai departe, pentru că tatăl tău are mulţi duşmani, în afară de noi, pentru rahaturile dubioase pe care le-a făcut de-a lungul anilor. Nu eşti în siguranţă aici.

– Sean...

– Mi-a fost aşa de dor de tine, murmură el, cuprinzându-mi faţa în mâini, hoinărind cu ochii peste mine. Am dat-o în bară, amândoi am făcut-o, dar ne-ai luat pe nepregătite.

Cu mintea alergând, îmi dau seama că mama, siguranţa ei, toate pentru care am muncit vor dispărea dacă ei îşi duc planurile la bun sfârşit. Dar înainte să vorbesc, văd ochii tatălui meu.

– Şi eşti sigur că nu-l vor răni?

– Vom lua înapoi oraşul pe care l-a furat şi-l vom înapoia oamenilor care-l merită. El adună bani pătaţi de lăcomie. Banii lor.

Prin minte îmi trec cuvintele lui Roman din ziua în care l-am înfruntat.

– Le-a corectat salariile. Nu mai este o problemă. Sean clatină din cap.

– Asta-i problema când crezi ce vezi. Orice diavol convingător care valorează ceva te poate privi în ochi şi te poate face să crezi că el nu există.

Înghit în sec.

– Asta tot nu explică de ce eu sunt secretul.

– Eşti din mai multe motive. La început, erai calea pentru noi de a intra, de a ne infiltra în casa lui, un ajutor în căutări.

Cu greu mă abţin să nu-l pălmuiesc. Îmi smucesc faţa şi mă forţează să mă întorc.

– Ascultă-mă! La început, vreau să zic imediat, când ne-am cunoscut, am crezut că-i o idee bună să te aduc. Ai fost o surpriză. A început cu mine. Este vina mea şi de asta Dominic a fost aşa nesimţit cu tine la început. Nu era de acord.

Sean mă trage de încheietură ca să mă îndepărtez de uşă, apoi o deschide şi scoate capul pe hol. O secundă mai târziu o

închide şi expiră.

– Nu mai putem sta mult aici.

– Care sunt celelalte motive?

Tăcere. Acea tăcere blestemată.

– Ţi-aş spune dacă aş putea.

– Nemernicule, înghit din nou şi din nou. Mărturisirile lui m-au adus la începuturi. De asta nu mă sărutai la început. De asta m-ai lăsat să iau eu decizia de a mă culca cu tine. Trebuia să fie decizia mea pentru că mă foloseai. Asta-i aşa de bolnav, Sean.

– Uită-te la mine!

Mă uit. Ochii lui mă acoperă într-o ceaţă de regret.

– Te iubesc. Şi m-am îndrăgostit de tine de când a început asta, Cecelia.

Şi o ştii.

Sunt cele mai dureroase cuvinte pe care le-am auzit vreodată şi le resimt mai mult ca pe nişte lovituri în acest moment, pentru că sunt sigură că nu voi şti niciodată dacă sunt adevărate.

– Deci ce, acum o să-ţi pui în pericol marele plan pentru că-ţi pasă de mine?

– Planurile se schimbă. Şi nouă ne-a ajuns. Am fost răbdători cu el.

– Şi tu chiar crezi că eu n-am să-i spun? Îşi lipeşte fruntea de a mea.

– Ştiu că nu-i vei spune. Şi Dom ştie. Pe ceilalţi nu-i putem convinge aşa de uşor. Eşti fiica ţintei.

– Este încă tatăl meu! Clatin din cap. Asta nu-i real.

– Din păcate, este. Te poţi întoarce la mama ta?

– Nu. Sean, ştii că sunt aici ca să am grijă de ea. Încă nu se simte bine şi, dacă plec acum, îmi pierd moştenirea. Dacă ar fi vorba doar de mine, ar fi diferit.

– Voi face tot ce pot să mă asigur că lucrurile vor merge cum trebuie.

Armează casa, pe tine, dar nu-i spune.

Expresia hăituită din ochii lui este suficientă pentru a-mi vorbi despre soarta lui dacă nu pot să păstrez acest secret.

– De ce mi-ai spus?

– Tocmai ţi-am zis. Tu eşti prioritatea mea. Nu doar pentru ce simt pentru tine, ci pentru că eu te-am băgat în asta, este vina mea. Trece cu o mână prin păr, apoi o lipeşte pe uşă lângă mine. Jur pe Dumnezeu! Credeam că va fi mai sigur să te aduc. Se întâmplă prea multe ca să le discutăm astăzi. Trebuie doar să

ştii că am dat-o în bară, *eu şi Dom* am dat-o în bară şi cu toţii avem nevoie... să păstrăm distanţa. Cu cât mai mult timp nu suntem văzuţi împreună, cu atât va părea că...

– Că m-ai folosit.

El încuviinţează din cap.

– Într-o zi, am să-ţi cer iertare, dar pentru moment am nevoie să mă asculţi şi să *auzi*. Asta-i real.

– Nu ştiu ce să zic. Nu cred că te aştepţi să am încredere în tine.

– Ai încredere în instinctul tău.

Se apleacă, într-o încercare de a mă săruta, dar eu întorc capul. Expiraţia lui cade pe gâtul meu. Îşi plimbă fruntea de-a lungul uşii de lângă mine înainte de a se retrage, implorându-mă cu privirea.

– Într-o zi, voi încerca să îndrept lucrurile. Dar acum, te implor să mă
crezi.

– Nu ştiu ce să cred... Lacrimile curg în timp ce mă gândesc la Dominic
şi la felul în care ieri s-a uitat la mine. Dom nu mă urăşte... O spun ca întrebare şi afirmaţie.

– Problema lui este cu tatăl tău. Mă studiază atent. El a ajuns primul la
tine
? Încuviinţez din cap.

– De când te-ai întors a fost dispărut în acţiune. Niciodată nu l-am
văzut aşa.

O lacrimă îmi alunecă, iar el tresare când o vede.

– Cel mai greu din asta este ca tu să ai încredere în mine, Cecelia. Am muncit aşa de mult să o obţin, să încerc să te câştig, deşi parţial te-am păcălit şi... am să mă urăsc mereu pentru asta. Îmi cuprinde strâns faţa în palme. Am ştiut de la început că erai mai mult, murmură el. Gândeşte-te la tot, bine? Gândeşte-te! Gândeşte-te la tot ce ţi-am spus! Dă deoparte noaptea aia şi crede-mă când îţi spun că a fost vorba despre a te proteja şi de a ne distanţa, nu de a te răni. Dar am dat-o în bară. Am dat-o în bară pentru că n-am suportat să te văd suferind aşa.

Când i-a dat acel pumn lui Dominic a clacat.

– Ai încredere în mine şi în Dom şi, orice s-ar întâmpla de acum înainte, nu ne căuta. Nu căuta răspunsuri. Voi găsi o cale să rezolv asta. Voi găsi o cale.

– Mă sperii.

– Ştiu. Îmi pare rău. Ai vrut să ştii, acum ştii. Ai vrut să fii primită. Eşti primită. Este momentul să ne păstrezi secretele.

Îmi cuprinde maxilarul, fără a lăsa loc de contradicţie, apoi îmi sărută posesiv buzele. Suspinăm amândoi unul în gura celuilalt – bând, luând –, sărutul lui devenind delicat ca un fulg, apoi se desprinde de mine în ceea ce mi se pare un rămas-bun.

Ochii lui se ridică pentru scurt timp, în ei scânteind emoţia.

– Te iubesc, şopteşte el răguşit înainte de a deschide uşa şi de a ieşi.

Uşa rămâne deschisă pentru scurt timp, suspendată în urma lui, înainte de a se închide şi de a detona bomba pe care tocmai a dat-o.

Capitolul 42

Azi-noapte din curiozitate am căutat pe google despre corbi şi mi-am dorit să o fi făcut mai devreme. Chiar şi aşa camuflaţi, mi-ar fi prins foarte bine să recunosc că trăsăturile lor sunt foarte asemănătoare cu ale mascotei lor.

Un grup de corbi reprezintă o conspiraţie. Ironia nu-mi scapă deloc.

Păsările se adună în adolescenţă şi formează o legătură ca adolescenţi rebeli – sunt sigură că atunci s-a format Frăţia Corbului – până când în sfârşit îşi găsesc perechea. Şi teoria despre corbi este că se împerechează pe viaţă.

Aripile pe care Layla le are pe spate sunt permanente, un semn, un semn pentru care s-a oferit voluntară. În acest moment, sunt prea constrânsă ca să cred că vreun bărbat din viaţa mea este suficient de sincer pentru un astfel de angajament, darămite în stare de asta.

Corbii sunt şi unele dintre cele mai inteligente păsări – ceea ce nu-i surprinzător. Orice mişcare cu privire la mine făcută de ei a fost calculată, discutată. Sunt sigură că mai mult de unul dintre certurile de la început din garaj dintre Dominic şi Sean au fost din cauza mea. Bănuiam asta, dar Sean mi-a confirmat.

Dominic şi Sean mi-au spus de mai multe ori că informaţia înseamnă putere. Este evident acum că singura cale de a deveni jucător în acest joc este să fiu mai inteligentă decât ei sau să dovedesc că am un secret pe care ei nu-l ştiu.

În dimineaţa asta, cât îmi beam cafeaua pe balcon, mi-am dat seama că Sean şi Dominic mi-au cedat lent, subtil şi indirect o parte din acea putere.

Nişte lumini intermitente mi-au adus în minte imaginea lui Do-minic, în scaunul de camping, cu telefonul băgat în laptop.

O conexiune care altfel ar fi imposibilă dacă... n-ar exista

un releu la doar câţiva metri distanţă de el. Când mi-am dat seama, am lăsat cafeaua pe verandă şi am alergat prin casă, am ieşit pe uşă, am parcurs suta de metri de

iarbă şi am ajuns în luminişul cu copaci doar ca să mă simt precum cea mai mare proastă în viaţă.

Toate acele dăţi cât am fost la locul lor de întâlnire, m-au dus pe un drum ocolit, făcându-l să pară interminabil, la distanţă, ca să mascheze faptul că locul lor de întâlnire era de fapt în curtea mea din spate. Acest truc are sens dacă îţi urmăreşti constant adversarul şi pe fiica lui proastă şi neştiutoare.

Mă întreb de ce a luat Dominic decizia de a mă primi.

Cu prea multe întrebări şi cu poziţia mea nesigură, furia mea creşte.

Dar eu le-am permis să mă manipuleze în a crede că au putere asupra mea. La un moment dat trebuie să fiu în stare să pun nişte întrebări dacă vor ca eu să cooperez. Şi fix asta sunt hotărâtă să obţin acum.

Cu tot ce mi-au dezvăluit, ei se aşteaptă ca eu să stau tăcută şi să accept? Nu se va întâmpla aşa ceva. Dacă sunt părtaşă la acest secret, vreau detaliile.

Va trebui să merg cu grijă. Foarte atent. Merg pe vârfuri acum pe o sfoară, aşa de subţire, că un pas greşit şi aş putea să cad într-un abis întunecat, chiar în apele adânci. Şi chiar cu asta mă lupt. Cu întunericul în care am fost ţinută, cu prea multe întrebări fără răspunsuri. Pot fie să devin parte din joc, fie să rămân pion. Iar în ultima poziţie refuz să mă mai aflu o zi în plus.

Dar este înnebunitor gândul că toate astea s-au întâmplat, dar eu am fost oarbă, atât de oarbă din cauza sentimentelor şi a experienţelor mele din ultimele câteva luni. Beată de dorinţă şi iubire, am dansat pe limba diavolului doar ca să ajung în gâtul lui.

Nu-mi place să fiu neajutorată. Sunt o femeie care are nevoie de un nivel de control.

Am nevoie de o ieşire, de un loc să lovesc.

M-au paralizat. Şi din cauza asta sunt în pericol, ceea ce mă face să fiu foarte trează, privind constant peste umăr.

Dar asta-i faza cu corbii. Mereu par să urmărească. Acum contez pe asta.

Frecându-mă cu loţiune de plajă pe pieptul gol, mă las pe şezlongul moale... aşteptând. Compania a livrat comanda mea

imediat, graţie influenţei dragului de tata, şi n-am de gând să dau înapoi din a o folosi pentru scopul meu curent.

Nu le-a luat mult să aranjeze sistemul de sunet şi a meritat fiecare cent din cele trei salarii ale mele economisite. În ultimele două luni, am pus aceeaşi melodie, direct în pădurea din spatele proprietăţii.

Vreau mai multe explicaţii decât ce mi-a spus Sean.

Voi respecta regulile. Fără telefoane. Fără mesaje. Fără e-mailuri.

Dar dacă ei nu mă lasă să mă duc la ei, mă voi asigura că ei vor veni la mine.

Voi fi o sirenă imposibil de ignorat.

Poate am citit prea multe cărţi, dar am încredere că tactica asta va funcţiona, pentru că n-are cum să nu întoarcă vreo câteva capete, cu posibilitatea de a aduce vreun curios către acest secret. Atrăgându-i atenţia, s-ar putea să invit în viaţa mea mai mult pericol, dar este o şansă pe care trebuie să mi-o asum. *K* de la Cigarettes After Sex răsună în pădure în continuu cât eu mă aşez.

Şi aştept. Şi aştept.

În a treia oră şi cu soarele abandonându-mă, simt greutatea eşecului meu şi închid în sfârşit ochii.

Bărbaţii ăştia sunt enervanţi, nu doar pentru că sunt dispuşi să mă abandoneze aşa de uşor, fără explicaţii detaliate, ci pentru că se aşteaptă ca eu să adorm la loc după ce m-au legat în scaunul electric.

Nu sunt sigură că-i voi ierta vreodată pentru suferinţa provocată, dar mi-e greu să accept că sunt smulsă de lângă ei, în ciuda trădării care încă curge prin mine. Să-i ia dracu’ pentru că o permit.

În timp ce rememorez ce s-a întâmplat şi mă gândesc realmente la conversaţiile noastre, la lecţiile de viaţă ale lui Sean, lucrurile încep să se lege.

Şi cu atât mai furioasă devin.

Îmi dau seama şi că ştiu mai multe, iar pentru acest *mai multe,* suferinţele maturizării sunt necesare. Amândoi au investit mult timp în mine, mai ales Sean, şi nu găsesc deloc un motiv pentru asta în afară de ce simt în interiorul meu. Ajung la aceeaşi concluzie – că ei chiar mă iubesc.

Mă doare inima la fiecare bătaie pentru doi bărbaţi care s-

au asigurat că pretind dreptul asupra mea. Sunt încă o femeie furioasă.

În câteva luni am trecut de la nebună după băieţi la nebună din cauza bărbaţilor. Şi ei s-au asigurat de asta.

Îi iubesc şi îi urăsc. Dar nu pot să-i părăsesc, oricât de toxici ar fi. Nu
încă.

Dar acum, vreau doar pe cineva cu care să vorbesc.

Oftând, îmi şterg lacrimile de sub ochi şi mă cert singură. Poate a fost un plan stupid.

N-am loc să-mi plâng de milă, nu acum, poate niciodată. Nu-mi vine să cred că am fost aşa credulă, căzând direct în mâinile lor.

Prin mine vibrează furia, în timp ce-mi smucesc poziţia înapoi în opoziţie. Nu mai am loc să fac alte greşeli. Găsesc ceva satisfacţie ştiind că măcar i-am enervat. Mi-am făcut cunoscută prezenţa, le-am dat de ştire că sunt pe urmele lor.

Atunci simt că nu sunt singură şi mă las să zâmbesc leneş. Petrecând o mână peste sânii goi, pun palma peste stomac înainte să ridic mâna pentru a-mi proteja ochii.

– Nimic de zis? tachinez eu cu ochii încă închişi, în timp ce o umbră mă acoperă, blocându-mi soarele.

Pielea mă furnică în anticipare cât deschid lent ochii. Şi încremenesc.

Secunde interminabile doar ne uităm unul la celălalt şi în acele secunde devin acut conştientă de poziţia mea, obrajii colorându-mi-se în roşu din pricina unor ochi aşa de penetranţi încât mă strâng ca o mână la gât.

„Nu vrem să ne simtă lupul.”

N-am cum să mă înşel. Mă uit direct în ochii acelui lup.

Planează deasupra mea într-un costum negru croit, într-o contradicţie totală cu îmbrăcămintea mea. Cu părul de culoarea aripii de corb, cu tenul măsliniu, accentuat de soare, sprâncene negre şi dese peste nişte ochi ostili. Mai jos, un nas proeminent pe o faţă sculptată, buze groase, sărutate de Dumnezeu, umeri laţi, pectorali definiţi, o talie subţire sub sacou şi coapse musculoase peste care se întind pantalonii de la costum.

Atunci îmi dau seama că informaţia este cu adevărat putere şi eu am fost o proastă să cred că mi-am dat seama de *ceva*.

Am fost aşa de oarbă.

Mă înec în adâncimi arzătoare de chihlimbar şi nu-s nici pe departe suficient de puternică să fac faţă. Este cea mai grea privire a unui bărbat pe care am văzut-o vreodată în viaţa mea. Mă mişc să-mi acopăr sânii, în timp ce el trece cu ochii peste corpul meu. Este gata să lovească, cu faţa lividă, cu pumnii încleştaţi pe lângă el. Sunt sigură că, dacă aş fi fost în picioare,

mi-ar fi tremurat genunchii sub greutatea privirii lui arzătoare.

Am înţeles lucrurile complet greşit – un pas înainte, zece paşi înapoi.

– *Tu eşti* Francezul.